

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

KC
15587

251.
A

Q 15587

BOSTON
2284

H.3.C

572810

ἩΘΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

SIVE

GNOMICI
POETÆ GRÆCI.

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM
EMENDAVIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

ARGENTORATI
IN BIBLIOPOLIO ACADEMICO.

MDCCLXXXIV.

KC 15587

G.257

CYR

A

15587

15587

15587

15587

15587

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ.

Ωντα, Λυτοῦς νιέ, Διὸς τέκος, οὐδότε σεῖο λήπταις αἴρχθμενος, οὐδ' ἀναπτυχθμενος· αλλ' αἰσὶ πρῶτον τε, καὶ ὑπῆλατεν, ἐν τε μέσοισιν αἴσιω· σὺ δὲ ἐμεῦ κλῦθι, καὶ ἔσθλα δίδου.

5 Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Λυτώ,
σαίνικος ράδενῆς χερσὸν ἐφαγκύμενη,
αἴθανάτων καλλισθον, ἐπὶ τροχοειδεῖ λίμνη,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀστειφεσίῃ
οὔδης ἀμέροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
10 γῆθπσεν δὲ Βαθὺς πόνιος αἵλος πολιῆς.

Αριεμι Θηροφένε, θύγατερ Διὸς, ἣν Αγαμέμνων
εἶσαθ', ὅτ' εἰς Τροίην ἐπλεει νησοὶ Θεοῖς,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὸς δὲ αὖτε κῆρος ἄναλκε.
οὐδὲ μὲν τοῦτο, θεὰ, σμικρὸν, οὐδὲ δέ μέγα.

A

15 Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἴ ποτε Κάδμου
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν αἰίσατ' ἔτος,
νοστήσαι καλὸν φίλον ἐσθί· τὸ δὲ οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐσθί. νο-
τοῦτ' ἔτος ἀδυνάτων ἥλθε διὰ στομάτων.

Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμῷ σφρηγὶς ἐπικείσθω
20 τοῖσδ' ἔπεοι· λήσει δὲ οὐ ποτε κλεψίομένη.
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοῦ σθλοῦ παρεόντος.
ώδε δὲ πᾶς ἐρέει· Θεύγυνδός ἐστιν ἔπη
τοῦ Μεγαρέως, πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὄνομασθοῦ.
ἀστοῖσιν δὲ οὐταν πᾶσιν αἰδεῖν δύναμαι.
25 οὐδὲν θαυμαστὸν, Πολυταῖδη. οὐδὲ γαρ ὁ Ζεὺς
οὐδὲν ὑπερ πάντας ἀνδάνει, οὐτ' ἀνέχων.
τοι δὲ ἐγὼ εὑ φρονέων ὑποδήσομαι, οἴα περ αὐτὸς,
Κύρν, απὸ τῶν ἀγαθῶν, παῖς ἐτ' ἔών, ἔμαθεν.

Πέπνυσο, μηδὲ αἰσχροῖσιν ἐστ' ἔργυμασι, μηδὲ ἀδίκοισι
30 τιμᾶς, μήτ' αρετᾶς ἐλκεο, μήτ' ἀφενος.
ταῦτα μὲν οὗτας ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο,
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ παρὰ τοῖσιν
τῆς, καὶ ἀνδάνει τοῖς, ὃν μεγάλη δύναμις.
35 ἐσθλῶν μὲν γαρ αἴτιος ἐσθλὰ μαθήσεαι· τὴν δὲ κακοῖσι
συμμιχθῆς, αἰτολεῖς καὶ τὸν ἔόντα νόον.
ταῦτα μαθῶν, αἰγαλοῖσιν ὅμιλες, καὶ ποτε φίσεις
εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

40 Κύρνε, κύει πόλις οὐδε· δέδοικα δὲ μὴ τέκη ἀνδρας
ὑπεριστήν, χαλεπῆς πηγεμόνας στάσιος.

αἰσιὸν μὲν γάρ ἔστι τοῖς ταῖς φρονεῖς· ἡγεμόνες δέ
τετραφατοὶ ποδῶν εἰς πανέγητα πεποιηκαν,
οὐδὲ μίαν πω, Κύρον, αὐγαθοὶ πέλευ ἀλεγχοῦ ἀνδρες.
αλλ' ὅταν ὑπέρβιεν τοῖς πακοῖσιν αὖθις,
45 δῆμον τε φθείρωσι, δίκαιος τ' αἰδίκαιος διδώσει,
πάκειναν κερδῶν εἴνεκα καὶ πράγματος,
ἔλπειο μὴ διρὸν κείηντα πόλιν αἰτημέεσθαι,
μηδὲ εἰ τοῦ κεῖται ποδῆν ἐν πίσυχήι,
50 εὗτ' αὐτὸν τοῖς πακοῖσι φίλον ἀνδράσιν ταῦτα γένητος
πάρεσται, δημοσίῳ σὺν πακῷ ἐρχόμενος.
ικὸν γάρ σιάσις ἐστί, καὶ ἔμφυλοι φόνοι αὐτῶν.
μούναρχος δὲ πόλις μάτιστε τῇδε ἄδει.

Κύρη, πόλις μὲν ἔδι πόλεις· λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι·
οἱ πρόσθιοι οὔτε δίκαιοι ὥδεσται, οὔτε νόμοις·
55 αλλ' αὐτῷ πλευρῆσι δορὰς πλευρᾶν κατέτριψεν,
τίσω δὲ ὁστὶ ἐλαφοῖς τάνδε ἐνέμοιο πόλιν.
καὶ τοῦτο εἰς αὐγαθοῖς, Πολυπατέσθη· οἱ δὲ πρὸν ἐσθοῖς,
τοῦν δειλοῖς. τίς καὶ ταῦτα αἰτίχνεις ἐστορῶν;
αἰλούλους δὲ ἀπατῶσιν, ἵπποις αἰλούλαισι γελῶντες,
60 οὕτε πακῶν γνώματας εἰδότες οὐτοὶ αὐγαθῶν.
μηδένικα τῶνδε φίλοι, Πολυπατέσθη, ποίει αὐτῶν
ἐκ θυρῶν, χρείης εἴνεκα μηδεμιῆς.
αλλὰ δόκει μὲν πάσσων απὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆματα δὲ συμμίκτης μηδενὶ μηδὲ ὅτιον
65 ταπειδαῖον. γνώσῃ γάρ οἰζυρῶν φρένας αὐτῶν,
αἷς σφιν ἐπ' ἔργοισι πάσσις ἐπ' οὐδεμίᾳ.

αλλὰ δόλους τούς, αἴτιας τε, πολυπλοκίχες τούς εὐθίλησι,
οὗτως, ὡς αὐτῷς μηκέτε σωζόμενοι.

Μήποτε, Κύρνε, κακῶς πίσυνος βουλευειν σὺν αὐτῷ,
70 εὐτὸν ἀν σωμάταιν πρῆγμα ἐθέλης τελέσαι.
αλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἴων, βουλευέο πολλὰ μογήσας,
καὶ μακρὸν ποσσὶ, Κύρν, σύδον ἐκτελέσαις.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὁμῶς ἀνακοίνεο πᾶσι.
παῦει τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
75 παύεισιν πίσυνος μεγάλ' αὐτράσιν ἔργον ἐπιχείρει,
μὴ πετ' αὐτήσθιον, Κύρνε, λάθης αὐτὸν.

Πιστὸς αὐτὴρ χρυσοῦ τε καὶ αργυροῦ αὐτερύσσοντο
αἴσιος, ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

Παύρους εὐρήσεις, Πολυπαίδη, αὐτραῖς ἐταίρους
80 πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους,
οἵ τινες ἀν τολμῶν, ὁμόφρονας θυμὸν ἔχοντες,
ἴσον τῶν αὐγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
τοὺς δὲ οὐχ εὐρήσεις διξύμενος, οὐδὲ ἐπὶ πάντας
αὐτράτωντος, οὓς τοις μὴ μίας πάντας σῆγοι,
85 οἵσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὄφθαλμοσιν ἐπεστον.
αἰδῶς, οὐδὲ αἰσχρὸν χρῆμα ἔστι κέρδος σῆγοι.

Μή μὲν ἔπειτε μὲν στέργε, νόον δὲ οὔχε καὶ φρένας αἴδη,
εἴ με φιλεῖς, καὶ τοι πιστὸς ἐνεστο νόος.
η με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, η μὲν αἴσοισιν
90 ἔχθρον, αἴμαφαδίνην νεῖκος αἰερχόμενος.

ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΓΣ.

3

ες δει μη γλώσση δίχ' εχει νόον, οὗτος ἐταῖρος
δεινός, Κύρος ἐχθρὸς βέλτερος, οὐ φίλος ὅτι

Οὐτώ χρὴ τὸν γένεθλον ἐπιστρέψαι τούτην,
ἔμπεδον αἰὲν εἶχεν εἰς τέλος ἀνδρὶ φίλων.

95 Εἴ τις ἐπαινήσει σε τόσον χρόνον, οὐσσον ὄφη,
νοσφισθεὶς δέ ἂλλῃ γλῶσσαν ἵπται κακὸν,
τριουγός τοι ἐταῖρος ἀνὴρ φίλος οὐδὲ μάλιστας,
εἰς καὶ εἴση γλώσση λῶσθαι, φρονεῖ δέ ἐτερος.
ἄλλος εἴη τοιοῦτος ἐμὸς φίλος, οὐδὲ τὸν ἐταῖρον
100 γιγνώσκων, ὄφην καὶ βαρὺν ὄντα, φέρει
ἀντὶ κατιγυρών. σὺ δέ ἐμοί, φίλε, ταῦτα ἐνιθυμῶ
φρεσέο, καὶ πεπτέ εἶμαι μητέσαιτε εἰςαπίσω.

Μηδεὶς σ' ἀνθρώπων πείση κακὸν ἀνδρῷ φιλῆσαι,
Κύρῳ τί δέ εἴθε; σφελος καῖνος ἀνὴρ φίλος ὅτι;
τος οὐτούτος σ' ἐκ χαλεποῦ πένου βύγαιτο καὶ ἀτης,
οὔτε κανεὶς εἰςθλὸν εἶχων, τοῦ μεταδοῦν ἐθέλει.
δεῖσκον; δέ εὖ ἔρδοντει ματαιοτέτη χάρις εἰσίν.

Τοὺς γάρ σπείρειν πόντον ἀλὸς πολιτεῖ.

οὐτε γάρ σὺν πόντον σπείρων, βαθὺ λήιον ἀμῶς;
110 οὐτε κακοὺς εὑ δρῶν, εὑ πάλιν ἀνιπλάσοις.
ἄπληστον γάρ εἶχουσι κακοὶ νόον· τὸν δέ εν ἀμάργυροις,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐπικέχυται φιλότης.
οἱ δέ αγαθοὶ τὸ μέγιστον επαυρίσκουσι παθόγυτες,
μνῆμα δέ εἶχουστ' αγαθῶν καὶ χάριν εἰςωπίσω.

115 Μάκοτέ τοι κακὸν ἀνδρας φίλον ποιεῖσθαι εἰταῖρος
φαλάγγεις φεύγεις, ὁσεις κακῶν λαμένος.

A 3

αλλὰ δόλους τ', απάτας τε, πολυπλοκίχες τ' εὐθίληστε,
οὗτως, ὡς ἀνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βουλευε σὺν ἀνδρὶ,
70 εὐτὸν ἀν σπουδαῖν πρῆγμ' ἐθέλης τελέσαι.
αλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἴων, βουλεύεο πολλὰ μογήσας,
καὶ μακρὴν ποσσὶ, Κύρν, ἄδον ἐκλεκτας.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὁμῶς ἀνακοίνο πᾶσι.
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
75 παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐστιχείει,
μὴ ποτ' ἀνήκεσθον, Κύρνε, λάθης ἀνίν.

Πιστὸς ἀνὴρ χειροῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσκοβατ
αξιος, ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

Παύρεν εὐρήσεις, Πολυπαιδὴν, ἀνδρας ἐταίρους
80 πιστοὺς ἐν χαλεποῖς περήγμασι γιγνομένους,
εἴ τινες ἀν τολμῶν, ὁμόφρονας θυμὸν ἔχοντες,
ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
τοὺς δὲ οὐχ εὐρήσεις διξήμενος, οὐδὲ ἐπὶ πάντας
ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας σῆγοι,
85 οἵσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἐπεσίν.
αἰδῶς, οὐδὲ αἰσχρὸν χρῆμ' ἔστι πάρθες σῆγει.

Μή μὲν ἔπειτι μὲν στέργε, νάον δὲ ἔχε καὶ φρένας ἄλλη,
εἴ με φιλεῖς, καὶ τοι πιστὸς ἔνεσθι νόος.
η με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, η μὲν αἰσθεσίων
90 ἔχθραιρ, οὐμφακδίην νεῖκος αἰειρχόμενος.

ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ.

3

εἰς δὲ μιῆ γλώσση δίχ' ἔχει νόον, οὐτος ἐταῖρος
δευτήρ, Κύρῳ ἐχθρὸς βέλτερος, οὐ φίλος ὁκ.

Οὕτω χρὴ τὸν γ' ἐσθλὸν ἐπισῆμενος τόπον,
εμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλων.

95 Εἴ τις ἐπαινίσει σε τόσον χρόνον, οὔτον οὐφόν,
νοσφισθεὶς δὲ ἄλλῃ γλῶσσαν ἵπται κακὸν;
τριῶντος τοι ἐταῖρος αὐτῷ φίλος οὐ πᾶν μάλιστας,
οὐ καὶ εἴτη γλώσση λῶσθαι, φρονεῖ δὲ ἑτερος.
ἄλλος εἴπει τοιοῦτος ἐμὸς φίλος, οὐ τὸν ἐταῖρον

100 γιγνώσκων, οὐγὰν καὶ βαρὺν ὅντα, φέρει
ἀντὶ κατιγυνότου. σὺ δὲ ἐμοὶ, φίλε, ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
φρεσέο, κακί πεπτέ εἶμεν μνῆσεαν ἐξαπίστω.

Μηδεὶς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἀνδρεῖ φιλῆσαι,
Κύρῳ τί δὲ οὐτος ὁ φελος καῖνος αὐτῷ φίλος ὁτε;
Ιος οὐτος δὲ σ' ἐκ χαλεποῦ πένου βύσαιτο καὶ ἀγτις,
οὐτε κανεὶς ἐσθλὸν ἔχων, τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.
δεῖσθον δὲ εὐερδοντει ματαιογάτη χάρις ἐστίν.

Ἴσον γαρ σπείρειν πόντον ἀλλος πολιτης.
οὐτε γαρ ἀν πόντον σπείρων, βαθὺ λήιον ἀμῆς,
110 οὐτε κακοὺς εὐ δρῶν, εὐ πάλιν ἀνιδάσσοις.
ἀπληστὸν γαρ ἔχουσι κακοὶ νόον· οὐ δὲ εὐ αἱμάργυρος,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
οἱ δὲ αγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαιρίσκουσι παθόγτες,
μνῆμα δὲ ἔχουσι ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

115 Μηποτέ τοι κακὸν ἀνδρεῖ φίλον ποιεῖσθαι ἐταῖρην
ἀλλαγμένη θεύγειη, καὶ οὐτε γακκέν λαμένη.

πολλοῖ πάρερπτοι φίλοι γέγονται ἐπειρροής·

ἐν δὲ σωματικῷ πράγματι παρεότερον,

κιβδήλου δὲ αὐτὸς γνῶντες χαλεπώτερον αὐδεῖν,

120 Κύρον, οὐδὲ εὐλαβεῖς ἐσθὲ περὶ πλέονος.

χρυσοῦ κιβδήλου καὶ αὐγύνου σκοτεινός αἴτη,

Κύρην, ποιεῖ ἔξεργειν βαθίσιαν αὐδὴν συφῷ·

εἰ δὲ φίλοις νόος αὐτὸς εἰνὶ σῆματος λέλαθε

φύδρος εἴην, δόλιος δὲ εἰν φρεσὶν προς ἔχειν,

125 τούτος θεός κιβδήλοτατον ποίησε βροτοῖσι,

καὶ γνῶντες καίνων τοῦτον αἰνιγμάτος.

οὐ γάρ οὖν εἰδεῖν αὐτὸς νόον, οὔτε γνῶντας,

πρὸν πειραθέντες ὀστεαν ὑποδογύλου·

οὐδὲ πειρασθεῖσι, ὀστεαν ποτὲ εἰς ὄντα εἰδένων·

130 πολλάκις γάρ γνώμην ἔξαπτατῶν θέσιν.

Μήτ' ἀρετὴν εὐχαῖν, Πολυταῖσθ, ἔξοχος εἶναι,

μήτ' αἴφενος· μοῦνον δὲ αὐδὴν γένοιτο τύχη.

Οὐδέν εἰν αὐθρώπων πατρὸς καὶ μπτρὸς ἀκεπονεῖται, τοῖς δέσιν, Κύρην, μέμηλε δίκη.

135 Οὐδεῖς, Κύρον, αἴτης καὶ πέρδεος αἴτιος αὐτὸς·

αἷλας θεὸς τούτων δώτορες αἱμοφοτέρων.

οὐδέ της αὐθρώπων ἐργάζεται, εἰν φρεσὶν εἰδὼς,

εἰς τέλος εἴτε αὐγαδόν γίγνεται, εἴτε πακόν.

πολλάκις γάρ δοκέων θήσειν κακὸν, εἰσθλὸν ἐθῆκε·

140 παί τε δοκῶν θήσειν εἰσθλὸν, ἐδημε κακόν.

οὐδέ τῷ αὐθρώπων παρεστήνεται, δοστέ εἰδέλευσεν·

ἴσχει γάρ χαλεπῆς πείρας αἰμιγκανέων.

ανθρώποις δέ μάταια τομίζομεν, εἰδότες οὐδέν.
θεοὶ δέ κατὰ σφέτερου πάντα τελοῦστον νόον.

245 Οὐδείς πω ἔτινον, Πολυπαῖδη, ἐξαπατήσας
οὐδὲ ἵκετην θυτῶν, αἴθανάτους ἐλαθε.

Βούλεο δὲ εὐσεβέων ὄλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
ἢ πλούτειν, αἰδίκως χρήματα πασάμενος.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήθην πᾶτ' ἀρετὴν
250 πᾶς δέ τ' ἀπὸ ἀγαθῶν, Κύρνε, δίκαιος ἔστι.

Χρήματα μὲν δικίων καὶ πατεράκων αὐτῷ δίδωσιν
ἢ δὲ ἀρετὴν ὄλίγοις αὐτράσι, Κύρν, ἔπειτο.

Τέριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ἀπάστεκτον αὐτῷ,
οὐ μέλει χωρῆν μιδεμίαν θέμενοι.
255 τίκτει τοι κόρος θέριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἔπειτο
αὐτράσι, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἀρτιος.

Μήποτε τοι πενίν θυμοφθόρον αὐτῷ χολαρχεῖς,
μηδὲ αὐχρημοσύνην σύλομέντον πρόφερεν μητέ
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάκτωντον ἐπιφένεις αἰδοῦτε αἴτιος,
260 αἴλοτε μὲν πλούτειν, αἴδοτε δὲ οὐδέν ἔχειν.

Μήποτε, Κύρν, αἰγοράσθεις ἐπος μέγα. οὐδεὶς γάρ οὐδεὶς
ανθρώπων, ὃ τι νῦν χ' ἡμέρας αὐτῷ τελεῖ.

Πατέρει τοι χρῶνται δειναῖς φρεσί, δικίων δὲ ἴσθλῶ,
οἵ τοι καπιόν δεκέον γέγυκται εἰς αἰγασθόν.

165 εἰσὶν δὲ εἴδη τοῦ αὐτοῦ καὶ δαιμονιοῦ Φαύλῳ :
μοχθίζουσι τέλος δὲ ἔργων οὐχ ἔπειτα.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐτὸς ὄλοντος, οὔτε πενιχρός,
αὐτῷ κακός, νόσφιν δαιμωνος, οὐτὸς ἀγαθός.
αἷς αἴλων κακόν εἶσι· τὸ δὲ αἰτημένες, ὄλοντος οὐδεὶς
170 ανθρώπων, οὐσίους πέλιος παθορχός.
οὗ δέ φεοι τυμῶσιν, οἱ καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ.
αἰρόντος δέ σπουδὴ γίγνεται, οὐδεμία.

Θεοῖς εὐχαῖς, οἵσι εἴσι μέγχη κράτος. οὐ τοι ἀπέρι θεῶν
γίγνεται ανθρώπων, οὐτὸς αὐτὸς, οὔτε κακό.
175 Αγέρας αγαθὸν πενίην πούλων δάμνησι μάλυσι,
καὶ γήρας πολιοῦ, Κύρρε, καὶ ησιάλου
τοῦ δοῦ χρή Θεύγοντος καὶ εἰς μεγακήτεο πόνον
βιττεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρρε, κατὰ ηλιόστην.
καὶ γερή αὐτῆς πενίη δεδηλωμένος οὔτε τι εἰπεῖν
180 οὐτοῦ ἔργος δύναται· γλῶσσα δέ αἱ δέδεται.
χρή δὲ ὁμῶς εἰσὶ γῆτε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
θαλάσσης, Κύρρε, λόσιον πενίη.
τεθράνοις, φίλε Κύρρε, πεπορφύρη βέλτερον αἰδεῖ,
πέρισσαν χαλεπῇ τερφόμενον πενίη.

185 Κρίον μεν καὶ ονούς διζημένος, Κύρρε, καὶ ζεπους
πούγερέας, καὶ της βουλεται εἴξι αγαθῶν
αῆγορισται, γῆμαι δέ κοκκὺν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
εσθλὸς αὐτῷ, ἢν οἱ χρῆματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυναικεῖον αὐτόρος αἰτιλυγος εἶναι σκοτώς. Η
190 εἰλεισίου· αἷς αἴρεσθαι βουλεται αὐτὸς αὐτὸς.

χρήματα γάρ τηνώπι, καὶ ἐν κακοῦ ἕσθλός ἔγημε,
καὶ κακὸς εἴδε αὐγαθοῦ. πλοῦτος ἔμικτε γένος.

οὗτω μὴ θαύμαξε γένος, Πολυταῖδη, αὐτῶν
μακροῦσθαι. σὺν γάρ μίσγεται ἕσθλὸς κακοῖς.

195 αὐτὸς τοι τχύτην εἰδὼς κακότατριν ἐσύσκε,
εἰς σίκους ἀγεταὶ, χρήματι πειθόμενος,
ἔνδοξος κακοδόξον, ἵστει χρατερή μιν ἀγάξῃ
εἰτίει, οὐ τὸ ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε γένον.

Χρήματα δὲ ὡς Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
200 καὶ καθαρῶς, αἱὲ παρμόνιμον τελέθει.

εἰ δὲ ἀδίκιας παρὰ κατέστη ἀνὴρ Φιλοκερδεῖ θυμῷ
κῆστεται, εἴδε ορκῷ παρὰ τὸ δίκαιον εἶλῶ,
αὐτίκα μέν τι Φέρειν κέρδος δοκεῖ, εἰς δὲ τελευτὴν
αὐθις ἔγειρο κακόν· θεῶν δὲ ὑπερέσχε γένος.

205 αὖλα ταῦδε ἀνθρώπων ἀστατᾶ γένον· αὐτὸς γάρ εἰσ αὐτοῖς
τίνενται μάκρες πρήγματοι ἀμπλακίας.

αὖλα ὁ μὲν αὐτὸς ἔτιτε κακὸν χρέος· ἐσ δὲ Φίλοισιν
ἄτην ἔξοστοι παισὶν ἐπεκρέμαστεν.

αὖλον δὲ οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γάρ αὐτοῖς
210 πρόσθεν ἐστὶ βλεφάροις ἔξετο κῆρα φέρων.

Οὐδεὶς τοι φεύγοντες Φίλος καὶ ψιθός, ἐταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶ τοῦτο ἀνιρότερον.

Κύρνε, Φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἥθος,
οργὴν συμμίσγων, οἷος ἔκαστος ἔφι.

215 πουλύτους ὄρχην ἴσχε πολυτάλασκου, ὃς σοτὶ πέτρη,
τῇ προσεμιδίσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἔφαντι.

τὴν μὲν τῇδε ἐφέσου, τοτὲ δὲ ἀλλοῖς χρόνει γίγνουν.
κρεῖσσον τοι σοφίᾳ γίγνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἀσχαλέ ταρασσομένων πολιητῶν,
220 Κύρνε, μέσην δὲ ἔρχου τὴν ὁδὸν, ὥστερ ἐγώ.

Οστις τοι δοκεῖ τὸν πλησίον ἴδμενος οὐδὲν,
αλλὰ αὐτὸς μοῦνος ποικίλος δῆνε ἔχειν,
κεῖνος γέ τοι ἀφρων ἐστὶ, νόσον βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
ἴσως γάρ πάντες ποικίλοι εἰσιστάμεθα.
225 αλλὰ δὲ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοπερδείησιν ἐπεσθαί·
τῷ δέ διλοτλοκίαι μᾶλλον ἀπιστοί αἴδον.

Ακρότολις καὶ πύργος ἐώντες φροντίδημα,
Κύρν, σὸν γηγενῆ τιμῆς ἔμμορφεν ἐσθλὸς αὐτῆς.
οὐδὲ ἔτι γε πρέπει ήμίν, αἴτιος ἀνδράσι σωζομένοισιν,
230 αλλύειν, πόλεως ὥστερ αἰλαστομένης.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πλέορε ἔδωκα, σὺν οἷς ἐστὶ ἀπειρονος πόντον
πωτήσῃ, κατὰ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
ρηϊδίως. Θούγαρις δὲ καὶ εἰλικτίνησι παρέστη
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν σόμοσι.
235 καὶ σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυνθόγοις νέοις ἀνδρες
εὐκόσμως ἐφεστοί καλά τε καὶ λαγέσ
ἀπονται· καὶ ὅταν δυοφεροῖς ὑπὸ κεύθεσι γείπεις
Βῆς πολυκακύτους εἰς Αἴδαο δόμους,
οὐδέποτε οὐδὲ θανάτῳ απολεῖς κλέος, οὐδέ γε λήστεις,
240 αἴθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ελλάδα γῆν στρωφώμενος, ηδὲ οὐνά τίθεσθαι,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐστὶ ἀτρύγετον;

εὐχή θατων νάτοισιν ἐφύμενος· ἀλλά σε πέμψε
ἀγλαστὴ Μουσάων δῶρα ιστηφάνων.

245 πᾶσι γὰρ εἴσι μέμηλε καὶ ἐπομένοισιν αἰδοῖ,
ἔστι δὲ ὅμως, ὅφελόν τε καὶ πέλμος.
αὐταὶ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ τεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς·
ἀλλ' ὥστερ μικρὸν παιδαὶ λόγοις μὲν ἀπατᾶς.

Καταβοτον τὸ δικαιότατον· ληφθεὶς δὲ υγιαλνει.
250 οὐδισθον δὲ τυχεῖν, οὐ τις ἔκαστος ἐρᾷ.

Ιππος ἐγώ καλὴ καὶ αἰθλή· ἀλλὰ κάκιον
αἰνδρος φέρω, καὶ μοι τοῦτ' αἰνιηρότατον.
πειδάκις δὲ μελλοτος διαφῆξεται χαλκὸν
φεύγειν, ὥσπερέτη τὸν κακὸν ηνόχον.

255 Οὐ μοι πίνεται οἶνος, ἵστι παρὰ παιδὶ τερείγε
ἄλλος αὐτὴ κατέχει πελλὸν ἐμοῦ κακίων.
Ψυχρόν μοι παρὰ τῷδε φίλοι πίνουσι τοκῆς,
ἄνθρακα δὲ μὴρένει, καὶ με γεῶσαι φέρει.
ἴνδα μέσην παρὰ παιδαὶ λαβῶν αἰκῶν, ἐφίλητος
260 δειρὴν, οὐ δὲ τέρεν φθίγεται μέτὸ στόματος.

Γυναῖκας τοι πευκί, καὶ αἴλιοτρη περ ἑοῦσα.
οὔτε γὰρ εἰς αὐγορήν ἔρχεται οὔτε δίκαιος.
πάντη γὰρ τοῦλασσον ἔχει· πάντη δὲ ἐπίμικλος,
πάντη δὲ ἔχθρος ὅμως γίγνεται, ἔνδα περ ἦ.

265 Πιστεῖς τοι τὰ μὲν αἴλια θεοὶ δημητοῖς αὐθρώπαις,
γῆρας τὸν οὐλόμανον καὶ πέτητον ἔδοσαν.

καν μὲν τὴν ἐφέσου, τοτὲ δὲ ἀλλοῖς χρόνες γίγνεται.
κρείσσον τοι σοφίη γίγνεται αἰτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἀσχαλλε ταρασσομένων πολιητῶν,
220 Κύρνε, μέσην δὲ ἔρχου τὴν ὁδὸν, ὥστερ ἔγω.

Οστις τοι δοκεῖ τὸν πλησίον ἴδμενος οὐδέν,
ἀλλὰ αὐτὸς μοῦνος ποικίλος δῆνε ἔχειν,
καὶνός γε ἀφρων ἐστὶ, νόσον βεθλαμμένος ἐσθλοῦ.
ἴσως γάρ πάντες ποικίλοις ἐπιστάμεδοι.
225 ἀλλὰ δὲ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείησιν ἐπεσθαί·
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἀπιστοῖς ἀδον.

Ακρότολις καὶ πύργος ἐών χενές Φρονι δήμω,
Κύρν, ὀλύγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς αὐγῆρ.
οὐδὲ ἔτι γε πρέπει ήμίν, ἀτὰς αὐδράσι σωζομένοισιν,
230 ἀλύειν, πόλεως ὥστερ αἰλωπομένης.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πλέον ἔδωκα, σὺν οἷς ἐστὶς ἀπείρονος πόντον
πωτήσῃ, κατὰ γῆν πᾶσαν αἰερόμενος
βριδίως. Θούγαρις δὲ καὶ εἰλικτίησι παρέστη
ἐν πάσαις, πολλῶν καίμενος ἐν σόμοσι.
235 καὶ σε σὺν αὐλίσκοισι λυγνθόγοις νέοις ἄνδρες
εὐκόσμως ἐφετοῦ καλά τε καὶ λαγέσ
ἄσονται· καὶ ὅταν δυοφεροῖς ὑπό. κεύθεσι γείνε
βῆς πολυκακύτους εἰς Αἴδαο δόμους,
οὐδέποτε οὐδὲ θανάτῳ αἰτολεῖς κλέος, οὐδέ γε λήστεις,
240 ἀθθιτον αὐθρώποις αἰεν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ελαΐδα γῆν στρωφώμενος, ηδὲ αὐτὰ τίθεσσι,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπὶ ἀτρύγετον,

εὐχή θαπων νάγοισιν ἴφύμενος· ἀλλά σε πέμψε
ἀγλαστὴ Μουσάων δῶρα ιστίεφαναν.

245 πᾶσι γὰρ εἴσι μέμηδε καὶ ἐσθομένοισιν ἀσιδὴ,
ἔστη ὁμῶς, ὅφελόν τε καὶ πέλμας.
αὐταῖς ἐγὼν ὄλυμπης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς·
ἀλλ' ὥστειρ μικρὸν παιδὸς λόγοις μὲν ἀπατᾷς.

Κάλιπτον τὸ δικαιότατον· λῷσθον δὲ ύγιαλνεν·
250 ἕδιστον δὲ τυχεῖν, οὐ τις ἔκαστος ἐρᾷ.

Ιππος ἐγὼ καλὴ καὶ αἰθλὴ· ἀλλὰ κάκιον
ἀνδρας φέρω, καὶ μοι τοῦτον ἀντρότατον.
ποδαρίκι δὲ μετάλλησε διαφέρειται χαλκὸν
φεύγειν, ὥσπερέτη τὸν κακὸν ἡπόχον.

255 Οὐ κοι πίνεται σῖνος, ἵππει παρὰ παιδὶ τερενγε
ἄδος αἰτήχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων.
ψυχρὸν μοι παρὰ τῆρε φίλοις πίνουσι τοκῆς,
ἄσθ' ἄμα δὲ οὐδενέει, καὶ με γοῶσαι φέρει.
ἴνδα μέσην παρὰ παιδὸς λαβῶν αἰκῶν', ἐφίλησε
260 διερήν, οὐ δὲ τέρεν φέρεινται ἀπὸ στόματος.

Γυνὴ τοι πενίη, καὶ αἰποτρίη περ ἐσῦσα.
οὔτε γὰρ εἰς αὐγοφύν ἔρχεται οὔτε δίκαιη.
πάντη γὰρ τούλασσον ἔχει· πάντη δὲ ἐπίμυκλος,
πάντη δὲ ἐχθρὸς ὁμῶς γίγνεται, ἔνδα περ γέ.

265 Πειστὸς τοι τὰ μὲν αἷλας θεοὶ θυτοῖς αὐθρώσας,
γῆρας τὸν οὐδώμενον καὶ πότην τὸ δοσαν.

τῶν πάντων δὲ κακοῖσιν ἐν αὐθράτοις, θαυμάτου τε
καὶ πατέων νούσων ἐστὶ πονηρότερον·
παιδὸς ἐπεὶ θρέψασι, καὶ σύμμετελοπάντος παρούσῃσι·
270 χρήματα δὲ ἐβικταδεῖς πόλιν αἰνορὰ πάθοις,
τὸν πατέρα ἔχθριστους, καταράντας δὲ πατέλεσθοις,
καὶ σιγχέουσι, ὥσπερ πλωχὸν ἐπερχόμενον.

Εἰπὼς τὸν ἡακὸν αὐτὸς κακῶς τὰ δίστατα γοργίζειν,
μιδεμίαν κατόπιν αἴρεμενον τέλεον.
275 δειλῆ γάρ τοῦ πατέλαχμα βροτῷ πάρα πέπλον αὐνελέφας
πάρα ποδές, ἡγεῖσθαι δὲ ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Αστῶν μιδενὸς πιστεύων πόδα τόνδε πρέπειν,
μηδὲ ἄρκω πίσυνος, μήτε συνημοσάνηρ
μηδὲ εἰ Ζῆν αὐτὸν παρέχοι βασιλῆα μέγιστον
280 ἔγινον αἰδονότερον, πιστὰ ταῦθαν ἐθέλων.
ἐν γάρ τοι πόλει ὡς κακοψόγῳ αἰδάνεις αὐδέν·
ώς δὲ τὸ σῶσαι εἰ ποτοῖς αἰδονότερον.
νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ, γέγυεται ἐπιθαλα κακοῖσιν
αἰδρῶν, γέγυονται δὲ εὐτραπέλεος τέλος.
285 αἰδός μὲν γάρ ἀλιστερόν, δύναθεντί δὲ καὶ φύρος
νικήσασα δίκην, γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται· αἷδος μὲν εμπάτη
καὶ κρετερόν περ ἐστι, αἵεται αὐτοχαντί.

Κωτίλω αὐθρώτω περ γάν χαλεπάτατον δίκης.
290 φεργύμενος δὲ ἀδαίς, εἰσι παρῇ, πέλεται.
ἔχθριστους δὲ πάντες, αἰναῖναι δὲ εὐτραπέλεος
αἰδρῶς τοιούτοις σύριτσαι στάσθεισιν·

οὐδὲ ἐθέλει φίλος εἶναι, ἐπὶ τὸν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδὲ πᾶν ἐκ γαστρὸς, Κύρε, μάχε γεγόνη.

295 Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι, καὶ αργαλέος, καὶ αἰσχυνῆς
λάτρων καὶ δμωτὶ, γείτοσι τὸν αἰχμήροις.

Οὐ χρὴ μικλίζειν ἀγαθὸν βίου, ἀλλὰ στρεμίζειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἐσ τὸν ἄντες ὅρθα λάβῃς.

Οἱ κακοὶ οὐ πάντας κακοὶ εἰς γαστρὸς γεγόνασιν,
300 αλλὰ ἀνδρεστοι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην·
ἔργα τε δεῖλ’ ἔμαθεν, καὶ ἐπη δύσφυμα καὶ ὕδριν,
ἐλπόμενος κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ἐν μὲν συστίτοισιν αὐτῷ πεπνυμένος ἴσθι.
πάντα δέ μεν λάθειν ὡς αἴτεοντα δόκει.

305 εἰδὲ Φέρειν τὸν γελοῖον· Θύρηψ δὲ καρτερὸς εἶναι,
γιγνώσκων ὄργην, πᾶν τινὸς ἔκαστος ἔχει.

Ἐν μὲν μακρομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνδρώστων εἰμὶ δικαιότατος.

Κύρν, ἀγαθὸς μὲν αὐτῷ γνάμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ·
310 τολμᾶ δὲ ἐν τὸν ἀγαθοῖς κείμενος, ἐν τε κακοῖς.
εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίου καὶ πλούτον ὀπάστει,
αἰφραίνων κακίνην οὐ δύναται κατέχειν.

Μήτωτ' εἰπὲ συκερῆ προφύσει φίλον ἀνδρὸν αἰσχυνῆς,
πειθόμενος χαλεπῆ, Κύρε, διαβολῆ.
315 εἰ τοις ἀμαρτωλῆσι φίλων εἰπὲ παντὶ χολῶτο,
οὗ ποτὲ ἀν αἰλῆλοις ἀρέτησι οὐδὲ φίλος

εἰν. ἀμαρτῶλας γὰρ ἐν ἀνθρώπωσιν ἔποιται
θυτοῖς, Κύρνε· Θεοὶ δὲ οὐκ ἐδίλουσι φέρεται.

Καὶ βραδὺς εὑρευλός εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
320 Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκη ἀθανάτων.

Ησυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσί,
μηδὲ ἑτέροισι διδοὺς, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.

Μήποτε Φεύγοντ' ἄνδρας ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς.
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βαῖς, γίγνεται ᾠτὸς ἔτι.

325 Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὐτως
Κύρν, ἔξεις ἀρετὴν, πῦ τε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φίλεῦσι,
τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησόμενον.
χ' οὗτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπωις θεὸς εἶναι,
330 οὐτοισάμενον μιῆρα κίχηρ θανάτου.
ἀλλὰ, Ζεῦ, τέλεσον μοι, Ολύμπιε, καίριον εὔχην,
δές δὲ ἐμοὶ αὐτὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθυαίνην δέ, εἰ μή τι κακῶν ἀμπακυμα μεριμνῶν
εὑροίμην, δοίης τ' αὐτὸν αἰνῶν αἰνίας.

335 αἰσα γὰρ οὗτως ἐστί· τίσις δὲ οὐ φαίνεται ἡμῖν
ἄνδρῶν, οἵ ταμὰ χρήματ' ἔχουσι, Βίη
συλλογαίῃς· ἐγὼ δὲ κύνων ἐπέρησα χαραδρην,
χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος.
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπί τ' ἐσθλὸς ἄροιτο
340 δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Α δειλὴ πενή, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλου
ἄνδρ' οἴναι; τί δὲ δῆ μ' οὐκ ἐθελόντα φιλεῖς;
ἄλλ' οὐδε, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεδ' ἡμῶν
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

345 **Τόλμας**, Κύρι, κακοῖσιν, ἐπεὶ καρθλοῖσιν ἔχαιρες,
εὗτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέσαιλλεν ἔχειν.
ώς δέ περ εἴς ἀγαθῶν ἐλαΐσες κακὸν, ὡς δέ καὶ αὕτης
ἐκδύναις πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Μηδὲ λίην ἐπίφασιν· κακὸν δέ τι, Κύρι, ἐπιφαίνων
350 παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

Ανδρός ταις κραδίηις μινύθεις μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρι· αἰτοτινμένου δ' αὔξεταις ἐξεσίσω.

Εὖ κάτικλε τὸν ἔχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἐλθῃ,
τίσαι νιν, πρέφασιν κηδεμίαν θέμενος.

355 **Ισχε** νόος· γλώσσῃ δὲ τῷ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω·
δειλῶν τοι τελέθεις ἐξυτέρη κραδίη.

Ουδένος, Κύρι, αὐγαὶ φαιστιβρότων ἡλίου
ἄνδρ' ἐφορῶσ', φὴ μὴ μῶμος ἐπικρέμασται.
ασθῶν δ' εὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὅντιν' ἔχουσιν
360 οὔτε γάρ εὐ ἔρδων αὐδάγω, οὔτε κακῶς.
μωμεῦθι καὶ δ' ἐμὲ πολλοὶ ὅμως κακοὶ ἥδε καὶ ἐσθλοί·
μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν αἰσθόφων δύναται.

Μή μ' αἴκοντα βίη κεντῶν ὑπ' ἄμαξαν ἐλαύνε,
εἰς φιλότητα λίην, Κύριε, προστελλόμενος.

- 365 Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε. σὺ γάρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
 τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν.
 αὐθρώπων δὲ εὖ οἰσθα νόον καὶ θυμὸν ἐκάποιον·
 τὸν δὲ πράτος πάντων ἕσθ' ὑπαγόν, βασιλεῦ.
 πῶς δὴ σὲν, Κρονίδη, τολμᾶς νόος ἀνδρας ἀλιτρεὺς
 370 ἐν ταυτῇ μοίην τὸν τε δίκαιον ἔχειν,
 οὗτος τὸν σωφροσύνην τρεψθῆ νόος, οὐ τε πρὸς ὑπέριν
 αὐθρώπων ἀδίκοις ἔργαται πειθομένων;
 οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαιμονός ἔστι βροτοῖσιν,
 οὐδὲ ἔδεις, οὐ τις ἵων ἀθανάτοισιν ἄδοι.
 375 ἔμωης δὲ ὅλος ἔχουσιν ἀπήμονα· τοι δὲ πάτος δειλῶν
 ἔργων ἔχονται θυμὸν, ὅμως πενίης
 μητέρα ἀμπχανίνην ἔλασον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
 οἵ τε ἀνδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμωλακίνην,
 βλάπτουσ' ἐν σῆθεστι φρένας πρατερῆς ὑπὲρ ἀνάβκης.
 380 τολμᾶς δὲ οὐκ ἐθέλων αἰσχεα ποδῶν φέρειν,
 χρηματούνη εἶναν, οὐδὲ πακά ποδῶν διδάσκει,
 φεύδει τοῦτο, εἴκαστας τοῦτο, οὐλομένας τοῦτο ἔριδος,
 ἀνδρας καὶ οὐκ ἐθέλοντας· καπὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔσικεν·
 οὐ γάρ καὶ χαλεπῶν τίκτες ἀμπχανίνην.
 385 ἐν πενίῃ δὲ οὐ τε δειλός αὐτῷ, οὐ τε ποδῶν ἀμείνων,
 φαίνεται, εὐτὸν δὲ πακά χρηματούνη κατέχη.
 τοῦ μὲν γάρ τοῦ ἀδικα φρονίεις νόος, οὔτε περ αἰεὶ
 ιδεῖσθαι γνώμην σῆθεσιν ἔμπεφνε.
 τοῦ δὲ αὖ οὔτε πακοῖς ἔστεγαι νόος, οὔτε ἀγαθοῖσι.
 390 τὸν δὲ ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε, καὶ τοὺς φέρειν.

Αἰδεῖσθαι το

Αἰδεῖσθαι τε φίλους, φεύγειν τ' ἀλεσῆνορας ὄρκους
ἐντρέπων, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος.

Μηδὲν ἔγαν σπεύδειν· καὶ φός δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργυμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς αἴρετὴν
395 σπεύδει αὐτῷ κέρδος διξήμενος, ὃν τινες δάζμων
πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμαλακίην παράγει,
καὶ οἱ ἔθικε δοκεῖν ἣ μέγι ἡ κακά, ταῦτ' ἀγάθος εἶνας
εὐμαρέως· αὐτὸς δὲ ἀνὴρ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φίλατος ὁν ἔμαρτες· ἔγω δέ τοι αἴτιος οὐδέν.
400 αλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσεις παισὶν ἀμείνω
αἰδοῦς, ἢ τ' ἀγαθοῖς ἀγδάσι, Κύρν, ἔπειτα.

Μηδενὶς αὐτοφέτων κακίων δόχει εἶναι ἔταιρος,
φέγνωμη δὲ ἔπειτα, Κύρνε, καὶ φέδη δύναμις.

405 Πίνων δὲ οὐχ οὔτως θωρῆσομαι, οὐδὲ ἐμὲ οἶνος
ἔξαγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σου.

Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύνχματι διξήμενος εὑρεῖν
πιστὸν ἔταιρον, ὅτῳ μή τις ἔνεσθι δόλος.
ἔς βάσανον δὲ ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολίθῳ
410 χρυσός· ὑπερτερίη δὲ ἀμμιν ἔνεσθι νόω.

Πολλάκι με καὶ συνέντος παρέρχεται· αλλ' οὐτούς ανάβεις
σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρην δύναμιν.

365 Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε. σὺ γάρ πάντεσσιν ἀνάστης,
 τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν.
 αἰθρῶπων δὲ εὖ εἰσθι νόος καὶ θυμὸν ἐκάστου·
 σὸν δὲ πράττει πάντων ἕσθ' ὑπάτον, βασιλεῦ.
 πῶς δὴ σεῦ, Κρονίδη, τολμᾶ νόος ἀνδρας ἀλιτρεὺς
 370 ἐν ταυτῇ μοίην τὸν τε δίκαιον ἔχειν,
 ἦν τὸν ἐπὶ σωφροσύνην τρεφῆν νόος, ἦν τε πρὸς ὑπερίην
 αἰθρῶπων ἀδίκοις ἔργαστοι πειθομένων;
 οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαιμονός ἐστι Βροτοῖσιν,
 οὐδὲ ἐδέσι, ἦν τις ἴωτος αἴθανάτοισιν ἄδοι.
 375 ἔμπης δὲ ὅλην ἔχουσιν ἀπόμονα· τοὶ δὲ αὐτὸς δειλῶν
 ἔργων ἔσχονται θυμὸν, ὅμως πενίης.
 μητέρ' ἀμπχανίνην ἔλαβον, τὰ δίκαια τοιαῦτας,
 ἢ τὸν αὐτὸν προάγει θυμὸν ἐς ἀμτλακίνην,
 βλάσπελουσ' ἐν σῆπθεσσι Φρένας πρατεῖης ὑπὸ ἀνάβηκης.
 380 τολμᾶ δὲ οὐκ ἐθέλων αἰσχεῖα πολλὰ φέρειν,
 χρηματούνη εἶκαν, ἢ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
 φεύδει τὸν ἔξατάτας τὸν, οὐλομένας τὸν ἔριδας,
 ἀνδρας καὶ οὐκ ἐθέλοιται· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔσικεν·
 οὐ γάρ καὶ χαλεπῶν τίτλοις ἀμπχανίνη.
 385 ἐν πενίῃ δὲ ὁ τε δειλὸς ἀνήρ, ὁ τε πολλὸν ἀμείνων,
 φαίνεται, εὐτὸν δὲ οὐδὲν δὴ χρηματούνη πατέχη.
 τοῦ μὲν γάρ τὸν ἀδικα Φρονέει νόος, οὔτε περ αἰεὶ
 ιθεῖαι γνώμη σῆπθεσιν ἔμπειφε.
 τοῦ δὲ αὐτοῦ οὐκοῖς ἔπειται νόος, οὐτὸν ἀγαθεῖσι.
 390 τὸν δὲ ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε, καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαι το

Αἰδεῖσθαι τε φίλους, φεύγειν τὸν ἀλεσήνορας ὄρκους
ἐντρέπου, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καὶ φὸς δὲ ἐώς πᾶσιν ἄριστος
ἔργυμασιν ἀνθρώπων· πολλάκις δὲ εἰς ἀρετὴν
395 σπεύδει αὖτε κέρδος διζήμενος, ὃν τινα δεῖμαν
πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίνην παράγει,
καί οἱ ἔθικε δοκεῖν ἣ μὲν ἡ κακά, ταῦτ' ἄγαθ' εἶνας
εὐμαρέως· ἢ δὲ ἂν ἡ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φίλαρτος ὁν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν.
400 ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχε.

Οὐδένα θησαυρὸν καταδίσεις; παῖσιν ἀμείνω
αἰδοῦς, ἡ τὸν ἀγαθῶν ἀνδράσι, Κύρν, ἔπειτα.

Μηδενὸς ανθρώπων κακίων δόκει εἶναι ἐταῖρος,
405 ἢ γνώμην Φέπειτα, Κύρνε, καὶ ὡς δύναμις.

Πίνων δὲ οὐχ οὗτως θωρῆσομαι, οὐδὲ ἐμὲ οἶνος
410 ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἐτος περὶ τοῦ.

Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύνχμαι διζήμενος εὑρεῖν
πιστὸν ἐταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεσθι δόλος.
ἔς βάσανον δὲ ἐλθὼν παρατρίσομαι, ὥστε μολίθῳ
415 χρυσός· ὑπερτερίη δὲ ἄμμιν ἔνεσθι νόῳ.

Πολλάκι με καὶ συνιέντας παρέρχεται· αἷλ' οὐτὸν ἀνάβηκε
σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρην δύναμιν.

εἰσ. ἀμερταλαὶ γὰρ ἐν αὐθράτωσιν ἔποιται
θυτοῖς, Κύρνε· Θεοὶ δὲ οὐκ ἐδίλουσι φέρει.

Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
320 Κύρνε, σὺν εὐθείῃ θεῶν δίκη ἀθανάγω.

Ησυχος, ὥστερ ἐγώ, μέσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσὶ,
μηδὲ ἑτέροισι διδοὺς, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.

Μήποτε Φεύγοντ' ἄνδρας ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς.
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βάσι, γίγνεται ᾠτὸς ἔτι.

325 Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὗτως
Κύρν', ἔξεις ἀρετὴν, πᾶν τε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οὐ με φιλεῦσι,
τῶν τ' ἔχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησόμενον.
χ' οὗτως ἀν δοκέοιμε μετ' αὐθράτωις θεὸς εἶναι,
330 πᾶν ἀποτισάμενον μεῖψα κίχηθενάτου.
ἀλλὰ, Ζεῦ, τέλεσόν μοι, Ολύμπιοι, καίριον εὐχήν,
δές δὲ ἐμοὶ αὐτὶ κακῶν καὶ τι παθεῖν αὐγαδόν.
τεθναίνον δέ, εἰ μή τι κακῶν ἀμπαύμα μεριμνῶν

εὑροίμην, δοίης τ' αὐτὸν αὐτῶν αὐτίας.
335 αἵστα γὰρ οὗτως ἐστί· τίσις δὲ οὐ φαινεται κατὰ
ἄνδρῶν, οὐ τάμα κρήματ' ἔχουσι, βίη
συλληγαῖτες· ἐγὼ δὲ κύνων ἐπέρησα χαραδρην,
χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποστισάμενος.
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπὶ τὸν ἐσθλὸς ἀρούτε
340 δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Α δειλὴ πενή, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλου
ἄνδρ' ιέναι; τί δὲ δό μ' οὐκ ἐθελόντης φιλεῖς;
αλλὰ ἴδιος, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

345 **Τ**όλμας, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπειδὴ καρδιῶσιν ἔχαιρες,
εὗτέ σε καὶ τούτων μοιρά ἐπέβαλλεν ἔχειν.
ὡς δέ περ εἴς αὐγαθῶν ἔλλαζες κακὸν, ὡς δέ καὶ αὐτὶς
ἐκδύναις πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Μηδὲ λίγη. ἐπιφαίνε κακὸν δέ τι, Κύρν, ἐπιφαίνων
350 παύρους κηδεμόνας τῆς κακότητος ἔχεις.

Αιδρός τοι κραδίη μηνύθει μέγα πῆμα παθέντος,
Κύρν· αποτινυμένου δ' αὐξέταις ἐξωτίσω.

Εὖ κάτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἐλθῃ,
τίσαι νιν, πρόφασιν κηδεμίαν θέμενος.

355 **I**σχε νόσον· γλώσση δὲ τὸ μείλιχον αἱὲν ἐπέσθω·
δειλῶν τοι τελέθει ὀξυτέρην κραδίη.

Oυδένας, Κύρν, αὐγαῖ φαετημέροταν ηλίου
ἄνδρ' εὐφορῶσ', φη μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.
ασθῶν δ' οὐ δύναμαι γγῶναι νόσον, οὐτεν' ἔχουσιν
360 οὔτε γάρ εὐ ἔρδων αἰδάνω, οὔτε κακῶς.
μωμεῦθαι δ' ἐμὲ πολλοὶ σμῶς κακοὶ ηδὲ καὶ ἐσθλοί·
μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν αἰσθόφων δύναται.

Mή μ' αἴσκοντα βίη κεῖται οὐτ' ἄμαξαν ἐλασσε,
αἰς φιλότητα λίγη, Κύρνε, προσελκόμενος.

365 Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε. σὺ γάρ πάντεσσιν ἀγάπεσσιν,
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν.
· αὐθρώπων δὲ εὖ οἰσθε νόον καὶ θυμὸν ἐκάποιν·
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ’ ὑπαγον, βασιλεῦ·
πῶς δὴ σὲν, Κρονίδη, τολμᾶ νόος ἀνδρας ἀλιτροὺς
370 ἐν ταυτῇ μοίρῃ τὸν τε δίκαιον ἔχειν,
ἥν τ’ ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῆ νόος, ἥν τε πρὸς ὕδριν
αὐθρώπων ἀδίκους ἔγυμασι πειθομένων;
οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαιμονός ἐσθί βροτοῖσιν,
οὐδ’ εἶδος, ἥν τις ἴων ἀθανάτοισιν ἄδοι.
375 ἔμωπος δὲ ὅλον ἔχουσσον ἀπίμονος· τοὶ δὲ πάπο δειλῶν
ἔργων ἔσχονται θυμὸν, ὅμως πενίης
μητέρ’ αὐτηνίνην ἐλασσον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
ἥ τ’ αὐδρῶν προάγει θυμὸν ἐς ἀμωλακίνην,
βλάπτοισιν ἐν σῆμεσσι φρένας κρατερῆς ὑπὸ ἀνάγκης.
380 τολμᾶ δὲ οὐκ ἐθέλων αἴσχεα ποδὰ φέρειν,
χρηματούη εἴκαν, ἢ δὴ κακὰ ποδὰ διδαίσκει,
ψεύδει τ’, ἐξαπάτας τ’, οὐλομένας τ’ ἔριδας,
αὐδρας καὶ οὐκ ἐθέλοιται· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔσικεν·
ἥ γάρ καὶ χαλεπῶν τίλεις αὐτηνίνην.
385 ἐν πενίῃ δὲ ὁ τε δειλὸς ἀνήρ, ὁ τε ποδὸν ἀμείνων,
φαίνεται, εὗτ’ αὐν δὴ χρηματούη κατέχη.
τοῦ μὲν γάρ τ’ ἀδικα φρενίες νόος, οὔτε περ αἰεὶ
ἰθεῖα γνώμη σῆμεσσιν ἐμπέφυε·
τοῦ δὲ αὖ οὔτε κακοῖς ἐπεται νόος, οὐτ’ ἀγαθοῖσι.
390 τὸν δὲ ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε, καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαι το

Αἰδεῖσθαι τε φίλους, φεύγειν τ' ἀλεσήνορας ὄρκους
ἐντρέων, αὐθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος.

Μηδὲν ἔγαν σπεύδειν· καίφος δ' εἴπει πᾶσιν ἄριστος
ἔργυμασιν αὐθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
395 σπεύδει οὐκοῦ κέρδος διζήμενος, ὃν τινας δάκιμων
πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμταλακίνην παράγει,
καὶ οἱ Ἐθνικες δοκεῖν ἐμὲ γῆ κακὰ, ταῦτ' ἀγάθ' εἶνας
εὐμαρέως· αἱ δὲ ἡ γῆ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φίλητος ὁ γῆμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν.
400 αλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν καταδίκεις παισὶν ἀμείνω
αἰδοῦς, οὐ τ' ἀγαθοῖς αὐδράσι, Κύρν, ἔπειτα.

Μηδενὸς αὐθρώπων κακίων δόκει εἶναι ἐταῖρος,
ῳ γνώμη θ' ἔπειτα, Κύρνε, καὶ ω̄ δύναμις.

405 Πίγων δ' οὐχ οὗτως θωρῆξομαι, οὐδὲ εἰμὲ οἶνος
ἐξάγει, ὥστ' εἰσεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύνχμαι διζήμενος εὑρεῖν
πιστὸν ἐταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεσθι δόλος.
τοι βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίζομαι, ὥστε μολίβδῳ
410 χρυσός· υπερτερίη δ' αὔματιν ἔνεσθι τόῳ.

Πολλός με καὶ συνιέντα παρέρχεται· αλλ' οὐτοῦ αὐθαίρετος
σιγῶ, γιγνώσκων ἡμετέρην δύναμιν.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκειται
ἀρμόδιαι, καὶ σφι πότ' ἀμέλητα μέλει.
415 πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον, ὅμενον
ἐσθλὸν δὲ ἔξελθὸν, λώιον πᾶς τὸ κακόν.

Αρχὴν μὲν μὴ Φῦναις ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδὲ ἐσιδεῖν αὐγὰς ὁζέος πελίου·
φύλα δὲ, ἔτως ἀκινήτα πύλας Δίδασ περῆσαι,
420 καὶ κεῖθαι πολλὴν γαῖαν ἐφεστάμενον.

Φῦσαι καὶ Θρέψαι βῆσιν βροτὸν, πᾶς Φρέγας ἐσθλὸς
ἐνθέμεν. οὐδεῖς πω τοῦτο γένεται,
οὐδεὶς σώφρον ἔθηκε τὸν ὄφρον, καὶ κακὸν ἐσθλόν.
εἰ δὲ Ασκληπιαδᾶις τοῦτο γένεται,
425 βασθαι κακότητα καὶ ἀπηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἀν μισθεῖν καὶ μεγάλους ἔφερον.
εἰ δὲ τὸν ποιητὸν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
οὐ ποτὲ ἀν ἔξ αγαθῶν παῖρος ἔγενοτο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαύφροτιν. ἀλλὰ διδάσκων
430 οὐ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἀνδρὸς αγαθόν.

Nηπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν Φυλακῇσι,
τὸν δὲ αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

Οὐδεῖς τοι πάντ' εῖσθι πανόλειος. αὐλάδ' οὐ μὲν ἐσθλὸς
τολμᾶται ἔχων τὸ κακὸν, κούκης ἐπιδηλός ὅμως.
435 δειλὸς δὲ οὐτε κακοῖσιν ἐπίσταται, οὐτ' αγαθοῖσι
παντοῖσι θυντοῖσιν ἐπέρχονται. αὐλάδ' ἐπιτολμᾶται
χρὴ δῶρον αἴθανάτων, οἷς διδοῦσιν, ἔχειν.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίγνον αὐτὸν τάκην;
440 αἰσὶ λευκὸν ὕδωρ φύσεται τὸ μετέρης.

εὑρήσεις δὲ ἐμὲ πᾶσιν ἐπ' ἔργυμασιν ὥσπερ ἄπειφθον
χρυσὸν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βαστάνω,
τοῦ χροῖς καθύπερθε μέλας οὐχ ἀπίεται ἵς,
οὐδὲ εὐρώς, αἰσὶ δὲ ἄνθος ἔχει καθαρόν.

445 Ανθρώπος, εἰ γνώμης ἐλαχεῖς μέρος, ὥσπερ ἀνοίκος;
καὶ σώφρων οὗτος, ὥσπερ ἄφρων, ἐγένου,
πολλοῖς ἀν ζηλωτὸς ἐφαίνεται τῶνδε πολιτῶν,
εὗτας, ὥσπερ νῦν σύδενὸς ἄξιος εἶ.

Οὐ τοι σύμφορόν εῖσι γυνὴ νέας ἀνδρὶ γέροντοι.

450 εὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται, ως ἀκατος.
οὐδὲ ἄβινδας ἔχουσιν· ἀπορρήκτησις δὲ δεσμοὶ^{τοπλάκις} ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Μίνετος ἐπ' ἀπρήκοιστοι νόον ἔχει, μηδὲ μενοίγει
χρήματα, τῶν ἀνυστις γίγνεται σύδεμίκη.

455 Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσκου, οὔτε τι δειλὸν,
οὔτ' αγαθόν· χαλεπῷ δὲ ἔργυματι κῦδος ἔστι.

Ἄμφ' ἀρετῇ τρίβον, καὶ τοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστια,
μηδὲ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔστι.

Μηδένα τῶνδε ἀέκοντος μένειν ποτέρυκε παρ' ἡμῖν;
460 μηδὲ θύραξε κέλευ οὐκ ἐθέλοντ' ιέναι.
μηδὲ εὔδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, οὗτινος ἡμῶν
θωρηχθέντ' εἰνω μαλθακὸς ὑπνος ἔλοι.

μηδέ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ οὐκοῦνται καθεύδειν.

πᾶν γὰρ ἀνγεῖκαιον χρῆμα ἀνιηρὸν ἐφι.

465 τῷ πίνειν δὲ ἑθέλοντι παρασταθόν οἰνοχοείτω.

οὐ πάσχεις νύκτας γίγνεται ἀβρά παθεῖν.

αὐτὰρ ἐγώ, μέγρον γὰρ ἔχω μελιπόεσσι οἴνου,
ὑπενού λυσικάκου μνήσομαι σίκαδ' ίών.

δείξω δὲ ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπάσθας.

470 οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίνη μεθύνα.

ὅς δὲ ἂν ὑπερβάλῃ πόσις μέτρον, οὐκ εἴ τ' ἐκεῖνος
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς, οὐδὲ νόσου·
μιθεῖται δὲ ἀπάλληλα, τὰ νήφωντες εἰδέται αἰσχρά·
αἰδεῖται δὲ ἔρδων οὐδὲν, ὅταν μεθύῃ,

475 τὸ πρὸιν ἐὼν σώφρων τε καὶ ἥπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γιγνώσκων, μὴ πῖν οἶνον ὑπερβολαίδην.

ἀλλ' ἡ πρὸιν μεθύειν ὑπαγίστασο, μή σε βιάσθω
γαστὴρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον.

ἡ περεῶν μὴ πῖνε. σὺ δὲ οὐκ ἔχει τοῦτο μάταιον·

480 κατίλλεις αἱὲ, τούνεκα τοι μεθύεις.

ἢ μὲν γὰρ Φέρεται φιλοτίγιος, ἢ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δὲ ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
αἴρεισθαι δὲ οὐκ οἰδας. αἰνίκητος δὲ τοιοῦτος,

ὅς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἔρει.

485 ὑμεῖς δὲ εὖ μιθεῖσθε παρὰ κρητῆς μένοντες,

ἀλλήλων ἔριδκς δὴν ἀπερυκόμενος,

ἢ τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἐν καὶ σὺν ἀπαστι.
χ' οὕτως συμπάσσον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.

Αφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ

490 πίνεις τὸ μέτρον, καῦφον ἑθηκε νόσον.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον ἕδριες ὄνδρες
γιγνώσκουσ· αὐτὸς δὲ οἶνος ἐδεῖξε νόον,
καὶ μάλιστα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπέρ μέτρον ἥρχτο πίνων,
ῶστε καταισχύναι καὶ πρὸν ἔστι τοφόν.

495 Οἰνοθέρεω κεφαλὴν, Οινομάκριτε, καὶ με βιάτας
οἶνος, αἴτιὸς γνώμης οὐκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτέμνει. αὖλαί γ' αναστὰς
πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδης οἶνος ἔχῃ,
καὶ νόον ἐν σῆμασσι. δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
500 ἔρξω θωρηχθεῖς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πευλὺς, κακόν· ἦν δέ τις αὐτὸν
πίηται πατέντας, οὐ κακὸν, αλλ' αγαθόν.

Ηλθες δὲ, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόνιον αἰνύσσατε,
ἐνθαδὲ εἰς οὐδὲν ἔχοντες, ὡς τάλαντα, οὐδὲν ἔχων.
505 τηὸς τοι πλευρῆσιν ὑπὸ ζυγαὶ θίστομεν ἡμεῖς,
Κλεάρισθ', εἰς ἔχομεν, χ' αἷς διδούστε θεοῖς.
τῶν δὲ ὅντων τὰ ἄριστα παρέξομεν· ἦν δέ τις ἐλάθη
σεῦ Φίλος ὁν, κατάκειται, ὡς Φιλότητος ἔχεις.
οὔτε τι τῶν ὅντων αἰτοθίσομαι, οὔτε τι μεῖζον
510 σῆς ἔνεκος ξενίης ἀλλοθεν οἰσόμεθα.
ἦν δέ τις εἰρωτᾶ τὸν ἐμὸν βίον, ὡδέ οἱ εἰπεῖν,
ὡς εὗ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὐ,
ῶσθ' ἐνικ μὲν ξενίν πατρῷον οὐκ ἀπολείτειν,
ξενίαι δὲ πλεόνεσσον οὐ δυνατές παρέχειν.

515 Οὐ σε μάτιν, ὡς Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα.
ἢ γάρ ρηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

μηδέ τὸν αὐγυπανέοντα κέλευ ἀέκοντα καθεύδειν.
πᾶν γὰρ αὐχῆκαιον χρῆμ ἀνηρὸν ἐφι.

465 τῷ πίνειν δὲ ἐθέλοντι παρασταθόν εἰνοχοείτω.

οὐ πάσχει νύκτας γίγνεται ἀβρά παθεῖν.
αὐτὰρ ἐγώ, μέγρον γὰρ ἔχω μελιπόεος οἴνου,
ὑπαντού λυτικάκου μηνόματι σίκαδι ἵων.

δεῖξω δὲ ὡς οἶνος χαριέσθατος ἀνδρὶ πεπάσθας.

470 οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίνη μεθύνα.
οἵ δὲ ἀν υπερβάλλῃ πόσις μέτρον, οὐκ ἔτ' ἐκεῖνος
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς, οὐδὲ νόσου·
μιθεῖται δὲ ἀπάλληλα, τὰ νήφωντ' εἰδεῖται αἰσχυστά·
αἰδεῖται δὲ ἔρδων οὐδὲν, ὅταν μεθύῃ,

475 τὸ πρὸν ἐὼν σώφρων τε καὶ ἥπτος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γιγνώσκων, μὴ πῖν οἶνον υπερβολαίδην.

ἀλλ' ἡ πρὸν μεθύειν υπανίσθασο, μή σε βιάσθω
γαστὴρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφιμέριον·

ἡ παρεῶν μὴ πῖνε. σὺ δὲ οὐκ ἔχει τοῦτο μάταιον·

480 κατίλλεις αἰεὶ, τούνεκά τοι μεθύεις.
ἡ μὲν γὰρ Φέρετρι φιλοτίγιος, ἡ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δὲ ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
ἀργεῖσθας δὲ οὐκ οἰδας. ἀγίκητος δὲ τοιοῦτος,
ὅς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἔρει.

485 ύμεις δὲ εὖ μιθεῖσθε παρὰ κρητῆς μένοντες,
ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι,
ἢ τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἐν καὶ σὺν ἀπαστι·
χ' οὕτως συμπασίσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.

Αφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
490 πίνεθ' υπέρ τὸ μέτρον, καῦφον ἐθήκε νόσον.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον ἕδρες ἀνδρες
γιγνώσκουσ· αὐτὸς δὲ οἶνος ἐδεῖξε νόον,
καὶ μάλι περ πινυτοῦ, τὸν ὑπέρ μέτρον ἡρχτο πίνων,
ἄπλε καταισχύναι καὶ πρὶν ἔστι τοφόν.

495 Οἰνοθάρεω κεφαλὴν, Ονομάζετε, καὶ με βιάτας
οἶνος, αἵτηρ γνώμης οὐκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης,
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτέχει. ἀλλά γ' αἴσαστας
πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχῃ,
καὶ νόον ἐν σῆνθεσσι δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
500 ἔρειν θωρηχθεῖς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πευλὺς, κακόν· ἦν δέ τις αὐτὸν
πίνη ἐπισταμένως, οὐ κακόν, αλλὰ ἀγαθόν.

Ηλθες δὴ, Κλεάριστε, βαθὺν διὸ πόνιον ἀνύσσετε,
ἐνθαδὲν εἰς οὐδὲν ἔχοντ', ὃ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
505 τοις τοι πλευρῆσιν ὑπὸ ζυγαὶ θίσσομεν ἡμεῖς,
Κλεάρισθ', εῖτ' ἔχομεν, χ' αἷς δίδουστε θεοῖς.
τῶν δὲ ὅντων τὰ ἄριστα παρέξομεν· ἦν δέ τις ἐλάθη
σεῦ Φίλος ἄν, κατάκειτ', ὡς Φιλότητος ἔχεις.
οὔτε τι τῶν ὅντων αἰσθάνσομαι, οὔτε τι μεῖζον
510 σῆς ἔνεκκος ξενίνης ἀλλοθεν οἰσόμεθα.
ἦν δέ τις εἰρωτᾶ τὸν ἐμὸν βίον, ἀδέ οἱ εἰπεῖν,
ώς εὗ μὲν χαλεπῶς, ως χαλεπῶς δὲ μάλ' εὗ,
ώσθ' ἐνεκ μὲν ξενίνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείσειν,
ξενίναι δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατές παρέχειν.

515 Οὐ σε μάτιν, ὡς Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα.
ἥ γαρ φτιόδιας τὴν κακότητα φέρεις.

καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν, ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·

ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

πλήθει δὲ αὐθρώπων ἀρετὴ μίκη γίγνεται ἦδε,

520 ΠΛΑΥΤΕΙΝ· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν ἀρ' ἡ οὐφελος.

οὐδὲ εἰ τωφροσύνην μὲν ἔχοις Ραδαμάνθυος αὐτοῦ,

πλείουχ δὲ εἰδεῖκης Αἰολίδεω Σισύφου,

(ὅς τε καὶ ἐξ Λίδεω πολυιδρείρσιν ἀνῆλθε,

πείσας Περσεφόνην αίμαλίοιτι λόγοις,

525 ἡ τε βροτοῖς παρέχει λιθηνήν, βλαστίσυσα νόμιμην·

ἄλλος δὲ οὐσιώ τις τοῦτο γένεται φράσκτο,

ἢ τινα δὴ θανάτοιο μέλαχν νέφος ἀμφικαλύψοις,

ἔλθοι δὲ εἰς κρυπτὸν χῶρον ἀποφθιμένων,

κινητέας τε πύλας παραμείψεται, αἴ τε θανόντων

530 ψυχαῖς εἴργουσι, καίσερ ἀναινομένας.

ἄλλ' ἄρα κακεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἥλυθεν ἤρως

ἐις Φάρος πέλασι, σφῆσι πολυφροσύναις.)

οὐδὲ εἰ ψεύδεται μὲν ποιῆσις ἐτύμοισιν ἴμοῖα,

γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος αὐλιθέου,

535 ὠκύτερος δὲ εἴητο καὶ δέκα ταχεῶν Αρτυιῶν,

καὶ παιδῶν Βορέου, τῶν ἄφαρ ἵσι πόδες.

ἀλλὰ γε χρὴ πάντας γνώμην ταῦτην καταθέσθαι,

ώς πλεῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Ω, μοι ἔγὼν ἥσης καὶ γήρατος οὐλομένοιο,

540 τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δὲ ἀπονιστομένης.

Οὔτε τινα προῦδωνα φίλον καὶ πιστὸν ἐταῖρον,

οὐτὲ ἐν εμῇ ψυχῇ δουλιον οὐδὲν ἔν.

Αἰσί μοι φίλον ἦτορ ἴσχίνεται, οὐαπότ' αἴκουστα
αὐλῶν φθεῖγομένων ἴμερόεσσαν ἔται.

545 χαίρω δ' αὐτὸν πίνων, καὶ οὐδὲ αὐλητῆρος αἰδίων,
χαίρω δ' εὑφθοίγοντο χερσὶ λύρην οὐχέων.

Οὐαπότε δουλείη κεφαλὴ εὐθεῖα πέφυκεν·

αλλ' αἰεὶ σκολιὴ, καὶ αυχένας λοξὸν εἶχει.

οὔτε γάρ ἐκ σκιάλης βόδας φύεται, οὐδὲ οὐάκινθος·

550 οὐδέ ποτ' ἐκ δούλης τέκνου εἰλευθέριον.

Οὐ τις αὐτῷ, φίλε Κύρνε, πέδαις χαλκεύεται αὐτῷ,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην εἴσαπτατῶσι θεοί.

Δειμαίνω μὴ τὴνδε πόλιν, Πολυταΐδην, ὕβρις,
ἵπερ Κενταύρους ἀμοφάγους, ὄλεση.

555 Χρή με πχρὰ στάθμην καὶ γνώμονας τὴνδε δικάσσας,
Κύρνε, δίκην, ιτόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
μαίνεστιν, σιωνοῖς τε, καὶ αἰδομένοις ἱεροῖστιν,
ἔφρε μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος εἶχω.

Μηδένας πω κακότητε βιάζεο· τῷ δὲ δικαίῳ
560 τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀξειότερον.

Αἴγελος ἀφθοίγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν', απὸ τηλαυγαῖς φαινόμενος σκότωιῆς.

αλλ' ἵπποις ἐμβαλλει ταχναπέρνοισι χαλινούς·

δηίων γάρ σφ' αὐδρῶν ἀντιάσειν δοκέω·

565 οὐ πολὺν τὸ μεσηγὺν διεπερῆσσους κέλευθον,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην εἴσαπτατῶσι θεοί.

Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἀλγεστι κείμενον ἄνδρας,
πρὸς τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

Φραέζεο, κύνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴστιταις ἀκμῆς.

570 ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα,
ώστε σε μήτε λίκην ἀφνεὸν κλεάτετος γεγέσθαι,
μήτε σὲ γ' ἐς πολλὴν χρημαστύνην ἐλάσται.

**Εἴπ μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδουῆναι
χρήματα τῶν ἔχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.**

575 **Κειλῆσθαι δ' ἐς δαιτα, παρέχεσθαι δὲ παρ' ἐσθλέστ
ἄνδρα χρεῶν, σοφίν ταῦταν ἐπιστάμενον,
τοῦ δυνίειν, ὅπόταν τι λέγῃ σοφὸν, ὅφει διδαχῆς,
καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων αἰτήσῃ.**

Ηὕ τερπόμενος παίζω. δηρὸν γάρ τοι ἔνερθε

580 γῆς, ὀλέσας ψυχὴν, κείσομαι ὥστε λίθος
ἀφθογύος, λείψω δ' ἐρατὸν Φάσσας πέλσιον.
ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι σύδεν ἔτι.

**Δέξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. πεῖρα δ' ἄριστον.
πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' αὐγαθῶν.**

585 **εἰς βάσανον δ' ἐλθῶν, παρατριβόμενός τε μολίσσῳ,
χρυσὸς ἀπεφθος ἐὼν, καλὸς ἀπαστιν ἔσῃ.**

**Ἐν τοῖσιν εὖ πράστε. τί δ' ἀγγελον ἄλλον ιάλλεις;
τῆς εὐεργεσίν τοι διδίκη αἴγελον.**

590 **Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἔχθρὸν αἰλεῦμα,
ώστε κυνέργύτης χαιράδας εἰναλίσεις.**

Πηδίον εἴξ αγαθοῦ θεῖναι κακὸν, οὐ κακοῦ ἐσθλόν.
μὴ με δίδοσῃ· εὖ τοι τηλέκος εἰμὶ μαθεῖν.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυψαμένη δὲ πάρειμ,
μικρῆς ὅρνθος κοῦφον ἔχουσα νόσον.

595 ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον,
ὅς τὴν αἰλοτέσιν βούλετ' ἀφονεῖν αἴρον.
ἄλλα, τὰ μὲν προβεβηκεν, ἀμήχανόν εἴτε γενέσθε
ἔργα· τὰ δὲ ἐξωτίσω τῇ Φυλακῇ μελέτω.

Τολμῶν χρὴ τὰ δίδοῦσι θεῖς θυτεῖσι βροτεῖσι,
600 βριτίδιας δὲ Φέρειν ἀμφότερον τὸ λάχος.
μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ' αγαθοῖσι
τερφθῆς ἐξκαίηνται, πρὶν τέλος ἀκρον ἰδεῖν.

Ανθεώτα, ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ἀμεν ἐταῖροι.
πλὴν τούτου, παντὸς χειμάτος εἴτε κόρος.
605 δὴν δὴ καὶ φίλος ἀμεν, ἀτὰρ κείνοισιν ὀμιλεῖται
ἀνδράσιν, οὐ τὸν σὸν μᾶλλον ἵσσει νόον.

Οὐ μὲν ἐλαθεῖς φοιτῶν κατ' ἀμαξιτὸν, οὐδὲ πρὶν
πλάσσοντες, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
ηρρέε θεῖσίν τ' ἐχθρέ· καὶ ἀνθρώποισιν ἀπιστεῖ,
610 φυγρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλῳ εἶχες ὄφιν.

Κύρνε, κύει πόλις ἡδε. δέδοσαι δὲ μὴ τέχῃ ἄνδρος
εὐθυντῆρα κακῆς ὑδρίος ὑμετέρης.
τοιαύδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕδρις,
οἷς τανῦν ἴερὴν τὴνδε πόλιν κατέχει.

615 Πολλῶς τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὥλεσεν ἦδη
ἄνδρας, ὃσοι μοίης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Αρχῇ ἐτὶ ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
αισχρὸν δὴ κέρδος· καὶ κακὸν ἀμφότερον
γίγνεται. οὐδέ τι καλὸν ὅτῳ ψεύδεις προστομάρτει
620 ἄνδρι, καὶ ἐξηλθε πρῶτον αἷστὸ σόματος.

Οὐ χαλεπὸν ψέψαι τὸν πλήσιον, οὐδὲ μὲν αὐτὸν
αἰνῆσαι. δειλοῖς ἄνδρασι ταῦτα μέλει.
σιγῇ δὲ οὐκ ἐθέλουτι κακοὶ κακὰ λεσχαίζοντες·
οἱ δὲ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

625 Οὐδένα παμπόδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρας
τῶν νῦν ἀνθρώπων οὐλίσσει καθορᾶ.

Οὕτι μάλ’ ἀνθρώποις καταθύμικα πάντα τελεῖται.
πολλῷ γὰρ θυτῶν κρείσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλος ἐν αἰμιχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρος.
630 ἄκρην γὰρ πενίνην οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν.
πᾶσιν δὲ ἀνθρώποις ὡὗτος ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔστι·
παντοῖαι δὲ ἀρεταὶ, καὶ βιότου παλάμαι.

635 Αργυαλέσιν Φρονέοντα παρ’ ἄφροσι πόλλος ἀγορεύειν,
καὶ σιγῇ αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

Αισχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράτι οὐφουσ' εἶναι·
αἰσχρὸν δὲ εἰ οὐφων παρ' μεθύοντι μέναι.

640 Ήη, καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον αὐδρός·
πολλῶν δὲ ἐξαίρει θυμὸν εἰς ἀμελακίνην.

Ω.περ μὴ θυμοῦ κρίσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρ', οὐ γε, καὶ μεγάλαις καῖται ἐν ἀμελακίναις.

Βουλεύον δῆς καὶ τρὶς ὁ τοι καὶ ἐώς τὸν νόον ἔλθῃ.
ἄτηρὸς γὰρ αἱ λάθροις ἀνὴρ τελέθει.

645 Ανδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἐπεται γνάμη τε καὶ αἰδῶς·
οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δὲ ὀλγοῖς.

Ἐπειδὲ καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ἔμοιοι.
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Πολλάκι πάρ δέξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὖ; εἴη
650 ἕργ' ἀνδρῶν· Βουλαῖς δὲ οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὐ τοι κῆδει ὁ εἰς οὐτὸν εὔνουν, οὔτε τιν' ἔχθρὸν,
εἰ μὴ σωματίου πρήγματος ἀνίτυχοι.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὔροις κεν ἐταίρους,
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμῷ ἀμηχανίῃ.

655 Ηδη νῦν αἰδῶς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὅλωλεν·
αὐτὰρ ἀναιδέη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

615 Πολλῶ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὥλεστεν ἦδη
ἄνδρας, ὅσοι μοίης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Αρχῇ εἰπεὶ φεύδους μικρὴ χάρις· εἰς δὲ τελευτὴν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος· καὶ κακὸν ἀμφότερον
γίγνεται. οὐδὲ τι καλὸν ὅτῳ φεύδος προσομικτεῖ
620 αὐδῆι, καὶ ἐξῆλθε πρῶτον αἴσιο σόματος.

Οὐ χαλεπὸν φέξαι τὸν πλήσιον, οὐδὲ μὲν αὐτὸν
αἰνῆσαι. δειλοῖς ἄνδρασι ταῦτα μέλει.
σιγὴν δὲ οὐκ ἔθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δὲ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

625 Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρας
τῶν νῦν ἀνθρώπων οὐλίος καθορᾷ.

Οὕτι μάλ’ ἀνθρώποις καταθύμικα πάντα τελεῖται.
πολλῷ γαρ θνητῶν κρείσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ’ εἰν αἱμηνίησι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρος.
630 αἱρεν γαρ πενίην οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρας τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν.
πᾶσιν δὲ ἀνθρώποις ὡντὸς ἔνεστι γέος.

Παντοῖχι κακότητες εἰν ἀνθρώποισιν ἔστι·
παντοῖαι δὲ ἀρέται, καὶ βιότου παλάμαι.

635 Αργυαλέον Θρονέοντα παρ’ αἴφροσι πόλλ’ ἀγορεύειν,
καὶ σιγὴν αἰεί· τοῦτο γαρ οὐ δυνατόν.

Αισχρὸν τοι μεθύοντα πάρ' ἀνδράτι οὐθενός εἶναι·
αἰσχρὸν δὲ εἰ γήφων πάρ' μεθύοντι μένοι.

640 Ήτη, καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός·
πολλῶν δὲ ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίν.

Ω.περ μὴ θυμοῦ κρίσσων νέος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρν, ὁ γε, καὶ μεγάλαις καῖται ἐν ἀμπλακίαις.

Βουλεύου δίς καὶ τρὶς ὁ τοι καὶ ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ.
ἄτηρὸς γὰρ αἱ λάβεις ἀνὴρ τελέθει.

645 Ανδράστι τοῖς ἀγαθοῖς ἔπειται γυνάμη τε καὶ αἰδώς·
οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δὲ ὀλγοῖς.

Ελπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὅμοιοι.
οὗτοι γὰρ χαλεψὲ δαιμονες ἀμφότεροι.

650 Πολλάκι πάρ' δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὐτεῖν
ἔργ' ἀνδρῶν· βουλαῖς δὲ οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὐ τοι κῆδει ὁ εἰς οὐτ' εὔνουν, οὔτε τιν' ἔχθρον,
εἰ μὴ σπουδάσιον πρήγματος ἀντιτύχει.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὔροις κεν ἐταίρους,
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμῷ ἀμυχανίῃ.

655 Ηδη νῦν αἰδώς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὅλωλεν·
αὐτὰρ ἀγαθέη γαῖεν ἐπισῆφεται.

615 Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὥλεσεν ἦδη
ἄνδρας, ὅτοι μοίης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Αρχῇ ἐπὶ φεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος· καὶ κακὸν ἀμφότερον
γίγνεται. οὐδὲ τι καλὸν ὅτῳ φεύδος πρεστομαρτεῖ
620 ἄνδρι, καὶ ἐξῆλθε πρῶτον ἀπὸ σόματος.

Οὐ χαλεπὸν φέξαι τὸν πλήσιον, οὐδὲ μὲν αὐτὸν
αἰνῆσαι. δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
σιγῇν δὲ οὐκ εἴδελοντι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δὲ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

625 Οὐδένα παμπόδιν ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρος
τῶν νῦν ἀνθρώπων οὐλος καθορᾷ.

Οὕτι μάλ’ ἀνθρώποις καταθύμικα πάντα τελεῖται.
πολλῷ γὰρ θυητῶν κρείσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλος ἐν αἰμιχανήσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενος κῆρος.
630 ἄκρην γὰρ πενίνην οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν.
πᾶσιν δὲ ἀνθρώποις ὡντὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔστι·
παντοῖαι δὲ ἀρεταὶ, καὶ βιότου παλαίμαι.

635 Αργυαλέον Φρονέοντας παρ’ ἄφροσι πόλλος ἀγορεύειν,
καὶ σιγῇν αἰεῖ· τοῦτο γὰρ οὐ δύνατόν.

Αισχρὸν τοι μεθύοντα πάρ' ἀνδράσι τήθουσ' εἶναι·
αισχρὸν δὲ εἰ γήφων πάρ' μεθύοντι μένοι.

640 Ήη, καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός·
πολῶν δὲ ἔξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίν.

Ω.τερ μὴ θυμῷ κρείσσων νέος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρ', ο γε, καὶ μεγάλους κεῖται ἐν ἀμπλακίαις.

Βουλεύου δίς καὶ τρὶς ὁ τοι κὲ ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ.
ἀπρὸς γὰρ αὐτὸν λάθεος ἀνὴρ τελέθει.

645 Ανδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἐπεταί γνώμη τε καὶ αἰδῶς·
οὐ νῦ μὲν πολοῖς, ἀτρεκέως δὲ ὀλγοῖς.

Ελπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ἔμοῖσι.
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

650 Πολάκι πάρ' δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὐέειν
ἔργ' ἀνδρῶν· βουλαῖς δὲ οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὐ τοι κῆδει ὁ εἰς οὗτον εὔνοον, οὔτε τιν' ἔχθρον,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀνίτινχοι.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὔροις κεν ἐταίρους,
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμῷ ἀμπλακίῃ.

655 Ηδη νῦν αἰδῶς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὅλωλεν·
αὐτὰρ ἀγαθέην γαῖην ἐπιστήφεται.

Α δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὥμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόσον ἡμέτερον,
αἰσχρὰ δὲ οὐκ ἐθέλοντα Βίη καὶ πολλὰ διδάσκειο
660 εἰσθλὰ πιεῖς αὐθρώσων καὶ καλὸν ἐπιστάμενον;

Εὐδαίμων εἶναι, καὶ θεοῖς φίλος ἀγαθότοις,
Κύρον· αἱρετῆς δὲ ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σὺν σοι, Κύρε, παθόντι κακῷς ἀνιώμεθα πάντες.
ἄλλα τὸ γένος ἀλλότριον κῆδος, ἐφιμέριον.

665 Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα, μηδὲν ἄγαθοῖσιν
χαῖρε, εἰπεὶ οὐτὸς ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἄγαθον.

Οὐδὲν ἀμέσαι χρὴ τοῦθ', Οτι μήποτε πρῆγμα τόδεν ἔσται.
Θεῖς καὶ γὰρ νεμεσῶσ', οἵτινες ἔπεσθι τέλος.

Χρὴ πεπῆσαι μέν τοι τι. καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγενοι,
670 καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καὶ τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἴψις μάλιστας ἐπλαγήτησε, καὶ ὃς μάλιστα πέπατας
ἐξαπίνεις πάντ' οὖν ὠλεσε τυκτὴ μῆτη.
καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκις δόξεις
ἔσπειτο· καὶ τιμὴν καὶ κακὸς ὣν ἐλαχεῖ.

675 Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἴστι περ ἦδειν,
οὐκ ἂν ἀνιψίμον τοῖς ἀγαθοῖσι συνάντι.
τοῦ δὲ ἐμὲ γιγνώσκοντα παρέρχεται· εἰμὶ δὲ ἀστερός
χρηματούχη, πολλῶν γνοὺς περ ἀμείνον ἔγει,
οὐνεκαὶ τοῦ Θερέμεσθα, κατὰ ιστία λευκὴ Βαλόντες,
680 Μηδίου ἐκ πόντου τυκταῖς διὰ διοφερήν.

αντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ὑπερβάλλει δὲ θύλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων, ἢ μάλα τις χαλκῶν
σώζεται· οἱ δὲ εὑδασυτοι· κιβερνήτην μὲν ἐπικυνταν
ἐσθλόν γ', ὃς φυλακὴν εἶχεν ἀποθημένως·

685 χρήματα δὲ αἴρας ξένοι, κόσμος δὲ αἰσθάλωλε·
δασμὸς δὲ οὐκ ἔτ' ἵσος γίγνεται ἐς τὸ μίσον·
Φορτηγοὶ δὲ ἄρχουσι, κακοὶ δὲ ἀγαθῶν καθύπερθε.
δειμαίνω μὴ τας ναῦν κατὰ κῦμα πῆγ.
ταῦτ' ἐμοὶ γνίχθω, κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
690 γιγνώσκοι δὲ ἂν τις καὶ κακὸς, ἀν σεβός γ.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν αἰδίρεις· οἱ δὲ τὰ καλὰ
ξητοῦσιν, χαλεπῆ τερόμενοι πενίη.
ἔρδειν δὲ αὐτοτέροισιν ἀμυχανίη παράκειται.
εἴργει γάρ τους μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

695 Οὐκ ἔστι θυτοῖσι πρὸς αἰθανάτους μαχέσασθαι,
οὐτε δίκην εἰπεῖν, οὐδεὶς τοῦτο θέμις.

Οὐ χρὴ ποικαίνειν ὅ τι μὴ ποιμαντέον εἴη,
οὐδὲ ἔρδειν ὅ τι μὴ λαϊον γέ τελέσαι.

700 Χαίρων εὖ τελέσεις ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
καὶ σε Ποσειδάων χάρμας Φίλοις ἀγάγοι.

Πολλούς τοι κόρος ἀνδρας αἰτώλεστν αἴφρονέοντας.
γνῶνται γάρ χαλεπὸν μέτρον, ὃτι ἐσθλᾶ παρῆ.

Οὐ δύναμαι τοι, θυμέ, παρασχεῖν ἀρμενα πάντα.
τίτλαδι· τῶν δὲ καλῶν φῦ τι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.

705 Εὐ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ, πολλοὶ φίλοι· τὸν δέ τι δεινὸν
ἐγκύρωγε, παῦροι πιστὸν ἔχουστι νόσον.

Φροντίδες αὐθερώπων ἔλαχον πλερά, ποικίλ' ἔχουσαι,
μειρόμεναι ψυχῆς εἶνεν καὶ βίστον.

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
710 ὅδειν ἀδεῖν· καὶ σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
θυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεστὶν ὄστις ἀσπνής
ἔργαζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,

αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τίσαι κακά· μηδέ τ' ὀπίσσω
πατρὸς ἀτασθαλίη παισὶ γένοιτο κκκίν.

715 παῖδες δ', οἵ τ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
ποιοῦσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἀξόμενος,
εἴτε ἀρχῆς τὰ δίκαια, μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μὴ τινὸν ὑπερβασίην ἀνιτίνειν πατέρων.
ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' οὐ μὲν ἔρδων
720 ἐκφεύγει· τὸ κακὸν δὲ ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', αὐθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ὄστις ἀνὴρ ἐκλός ἔοις ἀδίκων,
μὴ τινὸν ὑπερβασίην κατέχων, μηδέ τὸν ἀλιτρὸν,
ἀλλὰ δίκαιος ἔοι, μὴ τὰ δίκαια παθεῖν;
725 τίς δὴ καὶ βροτὸς ἄλλος ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
ἄξειτον αὐθανάτους; καὶ τίνα θυμὸν ἔχοι,
ὅπωτερ ἀνὴρ ἀδίκος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τι ἀνδρῶν
οὔτε τι αὐθανάτων μῆνιν ἀλευσόμενος,
ὑπερίζει, πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
730 τρύχονται, χαλεπῇ τερφόμενος πενίῃ;

Ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἔταιρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκῆς ἀτασθαλίης,
αἱεὶ τῶνδε ἐπέων μεμνημένος· εἰς δὲ τελευτὴν
αἰνήσεις, μύθῳ σώφρονι πενθόμενος.

735 Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλης ὑπειρέχει, αἰδέρι νοέων,
αἱεὶ δεξιτέρην χεῖρ' ἐπ' ἄπημοσύνῃ,
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Απόλλων
ἀρθρώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.

Φόρμιγξ δὲ αὖ φθέγγοις ἱερὸν μέλος, πὸδὲ καὶ αὐλός.

740 ἡμεῖς δὲ σωειδᾶς θεοῖσιν ἀρεσπάμενοι
πίνωμεν, χαρίενīχ μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τὸν Μήδων δειδίστες πόλεμον
ῶδε εἶναι. καὶ ἔμεινεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν

745 τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦνχι,
γῆράς τ' οὐλόμενον, καὶ θανάτοιο τέλος.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντας καὶ ἄγυελον, εἴ τι περισσὸν
εἰδεῖν τοφίν, μὴ φθόνερὸν τελέθειν.
ἄλλα τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν,
750 τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος.

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Αλκαθόω Πέλοπος πυιδὶ χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ σῆρατὸν ὑπεριστὸν Μήδων ἀτέρικε
τῆσδε πόλευς, ἵνα τοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ,
755 ἥρος ἐπερχομένου, κλειτὰς πέμπωστ ἐκιτόμβαις,
τερπόμενος καθαρῇ καὶ ἐρατῇ θαλάῃ,

παιάνων τε χοροῖς, ιαχαῖσι τε σὲν περὶ βωμόν.

- ἢ γὰρ ἔγωγε δέδοικ', αὐθαδίνη ἐσοφῶν
καὶ στάσιν Ελλήνων λαεφθόσον. ἀλλὰ σὺ, Φοῖβε,
760 ἵλας ἡμετέρην τὴνδε φύλασσε πόλιν.
ἡλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἡλθον δὲ Εὐδοίνης αἰματελόεν πεδίον,
Στάρτην τ' Εὐρώπα δανακοτρόφου αὐλαῖον ἄστυ.
καὶ μὲν φίλεν προφρόνως πᾶντες ἐτερχόμενον.
765 ἀλλ' οὐ τις μοι τέρψις ἐπὶ Φρένας ἥλθεν ἐκείνων.
οὐτως οὐδὲν ἀρ' ἢν φίλτερον ἄλλο πάτερν.

Μή ποτ' ἐμοὶ μελέδημος νεάτερον ἄλλο φανείη
αὐτὸν ἐρατῆς σοφίης. ἀλλὰ τοδὶ αἰὲν ἔχων
τερπαίμην Φόρμιγγι καὶ ὄρχηθμῷ καὶ αἰοιδῇ,
770 καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινας ξεῖνον δηλεύμενος ἔργυμασι λυγροῖς,
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιοις ἐών
τὴν σαυτοῦ Φρένος τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τις σὲ κακῶς, ἄλλος ἀμεινον ἐρεῖ.

775 Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐταίνει·
τῶν δὲ κακῶν μηδὲν γίγνεται οὐδεμία.
ἀνθρώπων δὲ ἄψειλος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
ἀλλ' ὡς λώιον, οὐ μὴ πλεόνεται μέλει.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐτ' ἔστεται, οὔτε πέφυκεν,
780 ἔστις πᾶσιν ἄδων δύστεται εἰς Αΐδου.
οὐδὲ γὰρ ὃς θυητοῖς καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάστει,
Ζεὺς Κρενῆς, θυητοῖς πᾶσιν αἵδειν δύναται.

Τόρνου

Τόργου καὶ σθαθμης καὶ γνώμονος ἄνδρας Θεωρὸν
εὐθύτερον χρὴ μὲν, Κύρη, Φυλασσέμεναι,
785 φὰ τινί κεν Πυθῶνι θεοῦ χρῆσαι' ἔρεις
οὐκόν σπικῆ πίονος εἴκειδίται.

οὕτε τι γάρ προσθεῖς οὐδέν κέ τι Φάρμακον εὔροις,
οὐτ' αἰφελῶν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Χρῆμα. ἐπαθον θανάτου μὲν αἰεικέος οὗτοι κάκιον,
790 τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρη, αἰνιρότερον.
οἵ με φίλοι προῦδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεῖς,
εἰσῆκτα καὶ τῶν, οὐ τινὲς ἔχονται, νόσον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης χριτερῷ ποδὶ λάβει ἐπιβαίνω
ἴσχες κατίλλειν, καίτερ εἰποτάμενον.
795 Κύρη, ἐμπηνὶς δ' οὐ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ εἴσθ' ὑπαδνύξαι.
οὐ τῇ δὲ μοῖρᾳ παθεῖν, οὐ τι δέδοικα παθεῖν.
εἰς πολὺ ἀρρότον κακὸν ἤκομεν, ἐνθα μάλισθα,
Κύρη, συναμφορέοντος μοῖρας λάβοι θανάτου.

Οἱ δ' αἰτογηράσκονταις αἰτιμάζουσι τοκῆας,
800 τούτων τοι χώρη, Κύρη, ὀλίγη τελέθει.

Μήτε τιν' αὐξεῖ τύραννον ἐπὶ ἐλπίσι κέρδεος είναι,
μήτε κλεῖνε, θεῶν ὄρκια συνθέμενος.

Πᾶς ἡμῶν τέτληκεν υἱόν αὐλητῆρος αἰείδειν
θυμός; γῆς δ' οὐρος Φαινεται εἴκε αὐγορῆς,
805 οὐ τε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλασίναις Φορέονταις
ξανθῆσθν τε κόμαις περφυρέοντος στεφάνους.

C

αλλ' αγέ δή, Σκύθα, κεῖτε κόμην, ἀπότασεν δέ τῶν μοι,
πένθει δ' εὐάδη χῶρον ἀπολλύμενον.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, απισθῆ δὲ σάκωσα.

810 γυάμη δὲ ἀργαλέη γίγνεται ἀμφοτέρων.
πάντας ταῦτα ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν Φθορᾷ· οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μηκάρων.
αλλ' αὐδῶν τε βίην, καὶ κέρδεις πότα, καὶ ὑβρίς
πολλῶν ἐξ αἰγαθῶν ἐξ κακότητος ἔβαλον.

815 Δισταί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖς βροτοῖς,
δίψα τε λυσιμελής, καὶ μέθυσις χαλεπή.

τούτων δὲ τὸ μέσον σφρωφίσουμε, οὐδὲ ἐμὲ πείσεις,
οὔτε τι μὴ πίνειν, οὔτε λιπη μεθύειν.

οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται· ἐν δὲ ἀχάριστος,
820 εὗτ' αὖ θωρῆκας μὲν ἀνδρας πρὸς ἔχθρὸν αγη.
αλλ' ὀπόταν καθύπερθεν, ἐών υπένερθε, γένηται,
τουτάκις οὐκαδὲ ἔμεν παυσάμενος πόσιος.

Ἐν μὲν πείμενον ἀνδρας κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐσθιεῖ·
εὗ δὲ θέμεν τὸν κακῶς πείμενον, ἀργαλέον.

825 Λαξὶ ἐτίθει δίμω κένεοφρον, τύπῃ δέ κέντρῳ
οἰξέτι, καὶ ξεύγλην δύστλοφον ἀμφιτίθει.

οὐ γάρ εἴδε εὐρίσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὡδε
ἀνθρώπων, ὀπόσους ηέλιος καθορῇ.

Ζεὺς ἀνδρὸς ἐξολέσσειν Ολύμπιος, ὃς τὸν ἐταιρεῖ
830 μαλακαῖς κιτίδαιν ἐξαπατᾷν ἐθέλει.

Ἄνδρας τοι εὐτὸν αὐγαθὸν χαλεπώτατον ἔξαστατόν, ὃς ἐν ἐμῷ γνώμῃ, Κύρος, πάλαι κέκριται.
Τὸν μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λάθον πόνον,
οὕτεκος τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ιστὶ χάρις.

835 Πολλάκις ή πόλις πόδε δι' πηγεμόνων πακότητα,
ἀστερερ κεκλιμένη ναῦς, παρὰ γῆν ἐδρᾷμε.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὄφει μέ τι δεινὸν ἔχοντας,
αὐχέν' αἴστοσθρέψας οὐδὲ ἐσφράτις ἐδέλει.

Ἡν δέ τι μοι ποθέν εὐθλόν, αἱ πολλάκις γέγνηταις αὐχδροί,
840 πολλοὺς αἴστασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

Οἱ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσι τι δοῦνας,
αὐδρῶν φαινομένων· αὖτις ἐγὼ αὐτομάτη
ἐπειρήτη τὸ ξεῖνον, καὶ ὄφθρίν αὐδοῖς ἐθείκα,
ημος αἰλεπθρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

845 Πολλοῖς αἰχρηστοῖσι θεός διδοῖς αὐδράσιν ὄλεθρον
εὐθλόν, ἐς οὐδὲ αὐτῷ βέλτερος οὐδέν εἶναι,
οὔτε φίλοις. αἴρετης δέ μέγα κλέος οὐτοῦ ὄλειται,
αἰχμητῆς γαρ αὐτῷ γῆν τε καὶ αἴσιν σάσι.

Ἐν μοι ἔτεστα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερβά
850 χάλκεος, αὐνθρώπων δεῖμα παλαιευγένεων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἵ με φιλεῦσι,
τοῖς δὲ εὐχθροῖς αὐτίνι καὶ μέγα πῆμα ἐσφύσω.

Οἰνος, τὸ μέν σ' αἰνῶ, τὸ δέ μέμφομαι· οὐδέ τε πάθεμα
δύτε ποτε ἴχθυάρειν, οὔτε φιλεῖν δύναμας.

855 ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐστί. τίς ἂν σέ γε μωμόσαιε,
τίς δὲ ἀν-ἐπαινήσαι, μέτρον ἔχων σοφίης;

Ηεάσις, Φίλε θυμέ· ταχὺ ἀν τινες ἄλλοι ἐσοιντο
ἄνδρες· ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖας μέλασιν ἐσομαι.
πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ἀπὸ Τηῦγέτοιο
860 ἀμπελοὶ πνεῖσκαν, ταξις ἐφύτευσ' ὁ γέρων
οὐρεος ἐν βίστησι θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ πλατανισθοῦντος ψυχρὸν ὑδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων, ἀπὸ μὲν χαλεπαῖς σκεδάσεις μελιδῶνας,
θωρηχθεὶς δὲ, ἐσεις πολλὸν ἐλαφρότερος.

865 Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὅφει μετ' ἄλλων
καράζειμι· κακοῦ δὲ οὐκ ἐρεμαι πολέμου.
μηδὲ λίνη κήρυκος ἀν' οὓς ἔχει μακρὰ βοῶντος.
οὐ γάρ πατρώας γῆς πέρι μαρνάμεθα.
ἀλλ' αἰσχρὸν, παρεόντας καὶ ὠκυτόδων ἐπιβαῖνας
870 θατῶν, μὴ πόλεμον διεκρύοεντ' ἐσιδεῖν.

Οὐ μοι ἀναλκείης. ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὅλωλε,
Αηλάντου δὲ αγαθὸν κείρεται οιγότεδον;
οἱ δὲ αγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέωνοσιν
ὡς πυψελίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

875 Γιάμης οὐδὲν ἀμεινον ἀνὴρ ἔχει ἐν γε ἐσυτῷ,
οὐδὲ αγγωμοσύνης, Κύρν, ἀνιηρότερον.

Μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρε, χαταδυντοῖς χαλεπαῖτεν,
γιγγάσκων, ὡς νοῦν οἴον ἐποεῖσθος ἔχει.

αὐτὸς ἐνὶ σῆθεστι, καὶ ἔργυματα τῷ τε δικαίῳ,
 880 τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγας κεν πῦμα βροτοῖσιν ἐσῇ.
 ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δὲ ἀμεινόν γέ ἔργον ἐκάστου·
 οὐδεὶς δὲ ἀνθρώπων αὐτὸς ἄπαντα συφός.

Οἱ τις ἀνάλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν,
 καυδίσιν ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
 885 εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὅπόσον τις
 ἡμελὸν ἐκλελέσσεις εἰς Αἴδαο περᾶν,
 εἰκὸς ἀν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἰτεῖται ἐμίμηνε,
 φειδεσθαις μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον.
 τοῦ δὲ οὐκ ἔστιν· ὁ δὲ καὶ ἐμοὶ μέγας πένθος ὄφωρε,
 890 καὶ δάκνομαι ψυχὴν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω.
 εἰν τρισδιάδῳ δὲ ἔστηκε· δύνεισί πρόσθεν ὅδοι μοι
 Φροντίζω τούτων ἦν τινὲς προτέρην·
 ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
 ἢ ξώω τερπνῶς, ἔργα τελῶν ὀλίγα;
 895 εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγε, ὃς ἐφειδετο, καὶ ποτε γάστρι
 σῆτον ἐλευθέριον πλουσίος ἦν ἐδίδου.
 αὖλοι πρὶν ἐκλελέσσαι, κατέβη δέ μοι Αἴδαος εἶσα,
 χρήματα δὲ ἀνθρώπων οὐ πιτυχῶν ἐλασσεν,
 ὥστ' εἰς ἄκαρπα πονεῖν, καὶ μὴ δόμεν, ὡς καὶ ἐδέλοι τις.
 900 εἶδον δὲ αὖλον, ὃς ἦν γάστρι Χαριζόμενος·
 χρήματα μὲν διέτριψεν, ἐφι δέ· Τσάγω, Φρένας τέρψεις·
 πλωχεύει δέ φίλους πάντας, ὃπου τινὲς ἴδην,
 οὗτω, Δημόκλεις, κατὰ χρήματα ἄριστον απάντων
 τὴν δαπάνην θέσθαι, καὶ μελέτην ἔχειτεν.
 905 οὔτε γὰρ ἀν προκαμψάν αὖλων κάματον μεταδοίης,
 οὔτ' ἀν πλωχεύσαν δουλοσύνην τελέοις.

οὐδ', εἰ γῆρας ἔμοιτο, τὰ χρήματα πάντ' αἴσθαται·

εὐ δὲ τοιῷδε κένει χρήματ' αἴριστον ἔχειν.

εἰ μὲν γάρ πλευτεῖς, πολλοὶ φίλοι· τὸν δὲ σέγνον,

910 παῦροι· οὐκ ἐθ' ἀμῶς ὡὗτος ἀνὴρ αἴγαδέσ.

Φειδωθας μὲν ἄμεικον, ἐπεὶ οὐδὲ θαυμόντ' αἴσθατοιες
οὐδεῖς, τὸν μὴ ὅρᾳ χρήματα λειτόμενος.

Παῦροις ἀνθρώπων αἴρεται καὶ πλεῦτος ἀπηδεῖ.

ὅδιος, ἐς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχε.

915 πάγτες μην τιμῶσι· ὅμως ἴσοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
εἴκουνται χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.

Οὐ δύναμοι Θεοῦ λιγὺς ἀδέμεν, ὥσπερ αἱδῶν·

καὶ γάρ τὴν προτέρην κύκλον ἐστὶ νῶμον ἔβη.

οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· αἷλοι μὲν ἐταιρο-

920 εἴλείπει, σοφίης αὐτὸν ἐπιδεινάμενος.

ἔγκυθεν αὐλητῆρας σείσομαι, ὥδε καταστάς

δεῖξος, αἴθακάτων θεριτικὸν ἐπειχόμενον.

Εἶπι παρὰ στάθμην ὁρτὴν οὖδον, αὐδετέρωσε

χλιυόμενος. χρὴ γάρ μὲν αἴρεις πάκις κατέη,

925 πατερίδος κατμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὐτ' ἐπὶ δίκαιῳ

τρέψως, οὐτέ αἰλοχος αἰράρσις πειθάμενος.

Νεῖρὸν ψεύτες ἐλαύθαιροι, λέων ὡς αἷλοι πεποιθώρι,

ποστοὶ καταμάργυροις, αἴματος αὐτὸν ἐπιτεν.

τειχέων δὲ υψηλῶν ἐπιβαῖς, πόλιν οὐκ αἰλανταῖς·

930 διενδόμενος δὲ κατανευς, σφραγεῖς οὐκ ἐπέβην·

πρέξας δ' οὐκ ἐπρῆκε, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρῆσας δ' οὐκ ἔδρησ', πήνυσα δ' οὐκ ἀκύσας.

Δειλοὺς εὐ ἔρδεντι δύω κακά. τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
χηρεύσει πολλῶν, καὶ χάρις αὐδεμίσει.

935 **Εἴ** τι παθῶν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγας μὴ χάρις οἰδας,
χρήζων ἡμετέρους αὕτις ἵκοι δέμους.

Εἰ τε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ χρήνης μελανύδρου,
ηδὺ τι μοι ἔδοκει καὶ παλὸν εἶμεν ὑδωρ·
τὸν δὲ ἥδη τεθόλωται, ὑδωρ δὲ αναμίσυεται ὑδει·
940 αλλικὲ δὲ χρήνης πίομαι οὐ ποταμοῦ.

Μη ποτ' ἐπωεινήσῃς, πρὸ μὲν εἰδῆς ἄνδρας φαθηνῶς,
οὐργὴν, καὶ βιθμὸν, καὶ τρόπου σῆσις ἀν τοῖς
πολλοῖς τοι κίβωλον ἐπίκλοσταιν ἥδες ἔχοντες
κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφυμέριον.

945 τούτων δὲ ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἥθος ἐκάστου.
καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἀρ' ἐπίος ἔβην.
ἐφθιν δὲ αἰνίσσας, πρὸν τοῦ κατὰ πάντας δακνοῦς
ἥθεκ· καὶ δὲ ἥδη, ναῦς ἄστ', ἐκάς διέχω.

Τίς δὲ ἀρέτὴ πίνοντ' ἐπιοίνον ἀθλον ὀλέσθως;
950 πολλάκις τοι γινεῖ καὶ κομὸς ἀνδρὸς αγαθόν.

Οὐδεὶς αἰνθρώπων, ὃν ἐπεὶ ποτε γνίσαι παλέψει,
εἰς τὸ ἔρεθος κατοικῆν δῶματε τε Περσαφόνης,
τέρπεται, οὐτε λύρης οὐτὲ αὐλοτῆρες οἰσσένται,
οὐτε Διωρύκων δῶρος ἐπιειράμενος.

955 ταῦτ' ἐστρῶν, κρεδίη εὐ πείσομαι, ὅφει τὸ ἐλαφρόε
γούνατος καὶ κεφαλῆν ἀτρομέων προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ,
χερσὶν τε σπεύδοι χρήματι τὸ ἀμφότερα.
μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγουσιν ἐμὴν φρένος τέρπωε,
960 αλλ' ἔρδων φάνοιτ', εἴ τι δύναιτ' ἀγαθόν.

Ημεῖς δὲ ἐν θαλίῃσι φίλον καταβάμεθα θυμὸς,
ὅφει ἔτι τερπωλῆς ἔργον ἔρατειν καὶ φέρη.
αἷψα γαρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαΐς ἡβῇ.
οὐδὲ ταπανὸν ὄρμὴ γίγνεται ἀκυτέρη,
965 αἴ τε περ μηδέποτε φέρουσι δηρυστόν εἰς πόνον αὐδρῶν
λάβονται, πυροφόρῳ τερπόμενοι πεδίῳ.

Πῖνε, ὅταν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσκηθῆ
μηδεὶς αὐθρώπων γνῶ σε βαρυνόμενον.
αλλοτέ τοι πάσχων ἀνίσταται, αλλοτέ τὸ ἔρδων
970 χαιρήσειν δύνασται, αλλοτέ τὸ ἄλλος αὐτῷ.

Εἴδες τὸν στόλον, Ακαίδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
αὐθλὸν δὲ ἐν μεσσῷ παιᾶς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοι τὸν εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισώσει,
γνοίντος καὶ ἄστον ὅνων κρείστονες ἡμίονοι.

975 Ήμος δὲ πέλμος μὲν ἐν αἰθέρῃ μούνυχας ταπανος
ἄρτε παρεγγέλλει μέσσοτον ἡμαρτὸν ἔχων,
δεήπουν δὲ μυησαίμεθ', ὅσον τινὰ θυμὸς αἴωνοι,
παντοίων αγαθῶν γαστὶ τοιούτοις μενοις.

χέρινθα δ' αἰλα θύραξε Θέροι, σιεφανώματα δ' εἴσω
980 εὐειδῆς ἁδινῆς χερσὶ Λάκαινα κέρη.

Συνὸν δ' αὐθρώποις ὑποδήσομαι. ὅφρα τις ἔπεις
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ, καὶ Θρεπίν ἐσθλὰν νοῦ,
τῶν αὐτοῦ κλεάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνθρᾶν
δίς πέλεται πρὸς Θεῶν, εὐδὲ λυσίς θανάτου
985 θυτοῖς αὐθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐπείγει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἀπέτειαι αἰροτάτης.

Ως μάκαρ, εὐδαίμων τε, καὶ ὄλβιος ὃς τις ἀπειρος
ἄθλων εἰς Αἰδου δῶμα μέλαιν κατέβη,
πρίν τ' ἐχθροὺς πλῆξαι καὶ ὑπερβῆναι περ ἀνάβκη,
990 εἵτε πάσαι τε φίλους, ὃν τιν' ἔχουσι νόσον.

Οὐ ποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ξυγὸν αὐχένα θῆται
δύσλαθον, οὐδὲ εἴ μοι Τμῶλος ἐπεσθὶ κάρη.

Δειλοῖς τοις κακότητι μακαΐότεροι νόσοι εἰσί·
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρῆξεις ιδύτεροι.

995 Ρηδίη τοι πρῆξις ἐπὶ αὐθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπὴ, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα, θυμός, κακοῖσιν, ὅμως ἀτλητας πεπονθώς.
δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.
μηδὲ σύ γ' ἀτρικλοιστη ἐπ' ἔργονασιν ἄλγος ἀεξῶν
1000 ἐχθει, μηδ' ἄχθει, μηδὲ φίλους ανίσα,
μηδ' ἐχθροὺς εὑφρανε· Θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα
εὐκαὶ ἀν ῥηδίως θυτοῖς ἀκὴρ προφύγοι,

οὗτ' ἀγ πορφυρένις καταδύεις εἰς πυθμένα λίμνης,
οὐδὲ οὐταν αὐτὸν ἔχῃ Τάγταρος πέροις.

ιοος Αφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵ τινες οἶνον
μὴ πίνουσ', αἴστρον καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

Ιεῦρο σὺν αὐλητῇρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
πίνωμεν, κείνου κῆδεσθι τερπόμενοι.
ιοιο εὑδώμεν· Φυλακὴ δὲ πόλευς Φυλάκεσσι μελάσσει
αἴσθινθέλης ἐρατῆς πατρίδος οὐμετέρης.
ναὶ μὲν Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐξεκαλυμμένας εὑδεῖ,
οὐμέτερον κῶμον δέξεται αρτωλέως.
νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὸς λέγοντες·
αὕτα δὲ ἔτειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

ιοις Σει δὴ, οἵ τε παιδὶ φίλω, οὐποθίσομαι αὐτὸς
εἰσθλά· σὺ δὲ ἐν Θυμῷ καὶ Φρεσὶ ταῦτα βάλλε,
μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξης κακὸν, αἷλα βαθεῖη
οἳ Φρενὶ βαύλευσαι, σῶ αἰγαδῶ τε νόῳ·
τῶν γάρ μαρναμένων μάχεται Θυμός τε κόστε·
ιοτο Βουλὴ δὲ εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον ἐσβλητὸν οὔγει.

Αἷλα λόγον μὲν ταῦτον ἔάσθημεν· αὐτὰρ ἐμοὶ τὸ
αἷλει, καὶ Μουσῶν μυητόμενδ' ἀμφότεροι.
αὕται γάρ ταῦδ' ἔδωκοι ἔχειν κεχαρισμένος δῶρος
τοὺς καὶ ἐμοὶ, καὶ μὲν αἱμφιπτερικίσσι.

ιοες Τιμογύρος, παλᾶν ὄργην αἰστάτερθεν ὄρῶντι
γιγνώσκειν χαλεπόν, καίστερ ἐάντι σεθῶ!

οἱ μὲν γὰρ κακότητας κατακρύψασθες ἔχουσι
πλεύτω, ταῦ δὲ αἴρεται οὐλομένη πενίη.

Ἐπὶ δὲ ἦδη παρὰ μὲν συνομήλικι κάλλιον εὑδεῖ,
1030 οἷον ἴμερτῶν ἔργων ἐξ ὅρον ίέμενον·
ἔφη δὲ καμάζοντας μετ' οὐλητῆρας σείδειν.
τούτων οὐδέν τοι ἄλλο ἐπιτερπαντέρον
ἀνδρούσσιν ἡδὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτος τε καὶ αἰδώς;
τερπωλὺ τικῷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

1035 Αφροντες ἀνθρώπους καὶ γῆπαις, εἴ τε θανόντας
χλαίονται, οὐδὲ ἦδης ἀνθρος αἰσθάνμενον.

Πρήγματος ἀπρήκιου χαλεπώτατον εἴδι τελευτὴν
γγῶναι, ὅσως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
ὅρφιὴ γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔφεύθει
1040 οὐ δικετὸς θυτῆς πείρατ' ἀμυχανίη.

Οὐδένος τῶν ἔχθρων μακίσσομαι ἐσθλὸν ἔσθλος·
οὐδὲ μὲν αἰγάλεω δειλὸν ἔσθλα φίδον.

Δεῖ μέν εἰς ἄξιο πολλὰ φέρειν βασιέ· οὐ γὰρ ἐπίστη
τοῦτο ἔρδειν, ἢ τι τοι μὴ καταθύμικον ἔτι.

1045 Κακόθορ καὶ Πολυύδευκες, οἵ ἐν Δακτεδαίμονι δίη
ναίετ’ εἰς Εὐρώτα καλλιρόω ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαμε Φίλω κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμε·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοὶ, δίς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Αργυρέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ τῆς φιλότητος·
1050 οὔτε γάρ ἔχθαιρει, οὔτε φιλεῖ δύναμις,

οὗτος ἀν πορφυρένης καταδύς εἰς πυθμένα λίμνης,
οὐδεὶς ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος περόεις.

1005 Αφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵ τινες οἶνον
μὴ πίνουσ', αἴσθουν καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

Δεῦρο σὺν αὐλικῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
πίνωμεν, κείνου καίδεστι τερπόμενοι.
εὑδώμεν· Φυλακὴ δὲ πόλευς Φυλάκισσι μολύσει
1010 αἴσθισθέλης ἐρατῆς πατρίδος οὐμετέρης.
νοῦ μὲν Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐβεκαλυμμένος εὑδεῖ
ημέτερον κῶμον δέξετοι αἴρωσλέως.
νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, κακλὸς λέγοντες·
ασσα δ' ἔτειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

1015 Σεῖ δὴ, οἵα τε παιδὶ φίλω, ὑποδήγομαι αὐτὸς
εἰσθλαῖ· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλλε,
μή ποτ' ἐπειγόμενας πρίξῃς κακέν, ἀλλὰ βαθέτε
σῆ φρενὶ βεύλευσαι, σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ·
τῶν γάρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος τε
1020 βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόον εὐθλέτες γένεται.

Αλλὰ λόγου μὲν ταῦτον εἴσομεν· αὐτὰρ εἶμοι τὸ
αἷλει, καὶ Μουσῶν μυησόμενδ' ἀμφότεροι.
αὗται γάρ ταῦδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένος δῶρος
σοι καὶ ἐμοὶ, καὶ μὴν ἀμφιπερικῆσσι.

1025 Τιμοσύρχε, παδῶν ὁρκὸν ἀστάτερθεν ὁρῶντες
γιγνώσκειν χαλεπόν, καίτερος εἴδης σεβόμενοι.

οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρίψαντες ἔχουσι
πλούτῳ, ταὶ δὲ αἰgetὴν οὐλομένη πενίη.

Ἐπ δὲ τῷ παρὸτι μὲν συνομήλικι κάλλιον εὑδεῖ,

1030 οἱ μερτῶν ἔργων ἐξ ἕρον ἴέμενον·

ἔτι δὲ καμάξονται μετ' αὐλαντῆρος αἴθεντι,

τούτων οὐδέν τις ἀλλ' ἐπιτερπαντερον

πλοράσσειν οὐδὲ γυναικί· τι μω πλοῦτος τε ποτὲ αἰδῶς;
τερπαλὺν οὐκαὶ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

1035 Αφρονες ἄνθρωποι καὶ γῆπαι, οἵ τε θανόντας
κλαίονται, οὐδὲ δῆταις αἴθος απειλέμενον.

Πρήγματος ἀπρήγματι χαλεπώτατον ἐστι τελευτὴν
γυνῶνται, ὅπως μέλει τοῦτο Θεὸς τελέσαι.

οὐρφὴν γὰρ τέταται· περὸ δὲ τοῦ μέλοπος ἐπειθεῖσαι

1040 οὐ δυνετοὶ θυτῆς πέμπατεν αἰματάντις.

Οὐδένος τῶν ἔχθρων μωκίσομαι ἐσθλὸν ἐστί·
οὐδὲ μὲν αἰγάλεω δειλὸν ἐάντα φίλον.

Δεῖ μέν τοις πολλὰ φέρειν βαρέες· οὐ γὰρ ἐπιστῆμαι
τοῦτο ἔρδειν, ὃ τι σοι μὴ καταθύμικον γίνεται.

1045 Καστορ καὶ Πολύδευκες, οἵ ἐν Λακεδαιμονίῳ δέρ
ναίετε ἐπειδή Εὐρώτα καλλιρόω ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαμε φίλῳ κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμε·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοὶ, δις τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἀργαλέως μωι θυμὸς ἔχει περὶ τῆς φιλότητος·

1050 οὐτε γέρες ἔχθριστες, οὐτε φιλεῖν δύναμαι,

955 ταῦτ' ἴστορῶν, κραδίῃ εὐ πείσομαι, ὅφρα τ' ἐλαφρά
γουνακταὶ καὶ κεφαλὴν αἰτρομέων προσφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ,
χερσὶν τε σπεύδοι χρήμασι τὸν οἰκονόμον.
ιπδὲ παρὰ κριτῆρι λόγουσιν ἐμὴν φρένα τέρπωε,
960 ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναεται αἰγαδόν.

Ημεῖς δὲ ἐν θαλίῃσι φίλον καταθάμεδα θυμὶν,
ὅφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργον ἔρατειν καὶ φέρει.
αἴψα γαρ, ὥστε νέπους, παρέρχεται ἀγλαῖος ἦδη·
οὐδὲ ἵτπων ὄρμη γίγνεται ἀκυτέρη,
965 αἴ τε περ μῆνδρα φέρουσι δηρυστόν εἰς πόνον αὐδρῶν
λαΐζονται, πυροφόρῳ τερπόμενοι πεδίῳ.

Πίνε, ὅταν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσκηθῆ
ιπδεῖς αὐθρώπων γνῶ σε βαρυνόμενον.
εἴλοτέ ται πάσχων αἰνότας, ἀλλοτέ τὸν ἔρδων
970 χαιρέπτειν δύνασται, ἀλλοτέ τὸν αὐτὸν.

Εἴδ' εἴη σ', Ακαδημε, ἐφίμερον ὑμνον αἰείδειν,
αὐθλον δὲ ἐν μέσσῳ παιᾶς καλὸν ἀνθός ἔχων
τοι τὸν εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηριόωσι,
γνοίης χ' ἕστον ὄνων κρείσσονες ἡμίονοι.

975 Ήμος δὲ πέλιος μὲν ἐν αἰδέρει μάνυχας ἵτπων
ἀρτε παρεγγέλλει μέσσοις τῷ μαρτρῷ ἔχων,
δείπνου δὲ μυηταίμεδ', ὅσον τινὰ θυμὸς αἰνάγοι,
παντοίων αἰγαδῶν γαστρὶ χαριζόμενος.

χέμινα δ' αἴψα θύρας Φέροι, στεφανώματα δ' εἶσα
980 εὐειδῆς ῥαδίνης χερσὶ λάκαινα κέρη.

Ξυνὸν δ' αὐθρώπους υποθήσομαι. Ὡφρα τις ἔπει
ἀγλαὸν ἄνθρος ἔχῃ, καὶ Φρεσὶν ἐσθλὰ νοῦ,
τῶν αὐτοῦ μετάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνηδέν
δις πέλεται πρὸς θεῶν, εὐδὲ λύσις θανάτου
985 θυτοῖς αὐθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐπείγει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἀπλεται ἀκροτάτης.

Ως μάκαρ, εὐδαίμων τε, καὶ ὄλβιος ὃς τις ἀπειρος
ἄθλων εἰς Αἰδου δῶμα μέλαν κατέβη,
περὶ τὸ ἔχθροὺς πλῆξαι καὶ υπερβῆναι περ ἀνάγκη,
990 εἵτεστε τε φίλους, ὃν τιν' ἔχουσι νόον.

Οὐ ποτε τοῖς ἔχθροῖσιν ὑπὲξ ξυγὸν αὐχένας θήσω
δύσλοφον, οὐδὲ εἴ μοι Τμῶλος ἐπεσθίει κάρη.

Δειλοῖς τοι κακότητι ματαίότερος νέος εἰσί·
τῶν δ' αὐγαθῶν αἱδὲ πρῆξεις ιδύτεραι.

995 Ρηϊδίν τοι πρῆξις ἐν αὐθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' αὐγαθοῦ χαλεπὴ, Κύριε, πέλει παλάμη.

Τόλμα, Θυμὸς, κακοῖσιν, ὅμως ἀτλητα πεποιθώς.
δειλῶν τοι καδίη γίγνεται ὄξυτέρη.
μηδὲ σύ ν' ἀπρίκλοισιν ἐσ' ἔργμασιν ἀλγος αἴξων
1000 ἔχθει, μηδὲ ἄχθαι, μηδὲ φίλους ἀνία,
μηδὲ ἔχθροὺς εὑφραίνε· θεῶν δ' είμαρμένος δῶρος
οὐκ ἀν ῥηϊδίως θυτοῖς αὐτῷ προφύγοι,

955 ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίῃ εὐ πείσομαι, ὅφρα τ' ἐλαφρά
γουνατα καὶ κεφαλὴν αἰτημέων προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ,
χερσὶν τε σπεύδοι χρήμασι τὸν αἰμφότερα.
μηδὲ παρὰ κρυπτῆς λόγουσιν ἐμὴν φρένα τέρπει,
960 ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ' αἰγαδόν.

Ημεῖς δὲ ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεδα θυμὸν,
ὅφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργον ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἵψα γαρ, ὥστε νέπους, παρέρχεται ἀγλακὲς ἦβη·
οὐδὲ ἵταν ὄρμὴ γίγνεται ἀκυτέρη,
965 αἴ τε περ μῆνδρας φέρουσι διρυστόν εἰς πόνον αὐδρῶν
λαΐζων, πυροφόρῳ τερπόμενοι πεδίῳ.

Πίνε, ὅταν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμὸν αἰσηθῆς
μηδεὶς αὐθρώτων γνῶ σε βαρυνόμενον.
αἷλοτέ ται πάσχων αἰνίσσαι, αἷλοτέ τὸν ἔρδων
970 χαιρίσσειν δύνασσαι, αἷλοτέ τὸν αὐτῷ.

Εἴδ' εἴη σ', Ακάδημε, ἐφίμερον ὑμνον αἰεῖδεν,
αἴθλον δὲ ἐν μεσσῷ παιᾶς καλὸν ἀνθός ἔχων
τοι τὸν καὶ ἐμοὶ τοφίνες πέρι δηριάσωσι,
γνοίνις χ' ὅστον ὅνων κρείσσονες ήμίονοι.

975 Ήμος δὲ πέλιος μὲν ἐν αἰδέρει μάνυχας ἵτανος
ἄρτι παρεγγέλλει μέσσατεν ἡμαρ ἔχων,
δεῖπνον δὲ μυηταίμεδ', ὅσον τινὰ θυμὸς αἴναγοι,
παντοίων αἰγαδῶν γαστὶ χαριζόμενοι.

χέρινος δ' αἴψα θύραξε Θέροι, στεφανώματα δ' εἶσα
980 εὐειδῆς ῥαδίνης χερσὶ λάκαινα κέρη.

Ξυνὸν δ' αὐθρώπων υποθήσομαι. ὅφρα τις ὄπεις
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ, καὶ Θρεπτὸν ἐσθλὰ νοῦ,
τῶν αὐτοῦ κλεάνων εὖ πασχέμεν. οὐ γὰρ ἀνθρώπῳ
δις πέλεται πρὸς Θεῶν, εὑδὲ λύσις θανάτου
985 θυητοῖς αὐθρώποισι· κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐπείγει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἀπλεται ἀκροτάτης.

Ως μάκαρ, εὐδαίμων τε, καὶ ὄλβιος ὃς τις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Αἰδου δῶμα μέλαν κατέβη,
πρὸν τὸ ἔχθροντος πλῆξαι καὶ υπερβῆναι περ ἀνάγκη,
990 ἐξεπάσσαι τε Φίλους, οὐν τὸν ἔχουσι νόον.

Οὐ ποτε τοῖς ἔχθροῖσιν υπὲξ ξυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλαφον, οὐδὲ εἴ μοι Τμῶλος ἐπεσθί κάρη.

Δειλοῖς τοι κακότητι μασταιότεροι γέοι εἰσί·
τῶν δ' αὐγαθῶν αἱεὶ πρῆξεις ἴδυτεραι.

995 Ρηϊδίν τοι πρῆξις ἐν αὐθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' αὐγαθοῦ χαλεπὴ, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα, θυμὸς, κακοῖσιν, ὅμως ἀτλητα πεποιθώς.
δειλῶν τοι κραδίν γίγνεται ὄξυτέρη.
μηδὲ τὸν γένος ἀπρήκοιστον ἐπ' ἔργμασιν ἀλγος αἴξων
1000 ἔχθει, μηδὲ ἄχθει, μηδὲ Φίλους αἴσια,
μηδὲ ἔχθροντος εὐφραντε· Θεῶν δὲ είμαρμένος δῶρος
οὐκ ἀν ῥηϊδίως θυητὸς αὐτῷ προφύγει,

οὐτὸν ἀν πορφυρένης καταδὺς ἐις πυθμένα λίμνης,
εὗδος ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος πέροις.

1005 Αφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵ τινες οἶνον
μὴ πίνουστ', αἴσθουν καὶ κυνὸς ἀρχαμένου.

Δεῦρο σὺν αὐλιτῆρι παρὰ κλαίοντις γελῶντες
πίνωμεν, καίνου καθίδεσι τερπόμενοι.
εὔδωμεν· Φυλακὴ δὲ πόλευς Φυλακίσσι μελάντες
1010 αἴσθιυφέλης ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.
καὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐξεκαλυμμένος εὑδεῖ
ἡμέτερον κῶμον δέξεται αἴρωνταίνεται.
τοῦ μὲν πίνοντες τερπώμενοι, καλὸς λέγοντες·
αὕτα δὲ ἔτειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

1015 Σοὶ δὲ, οἴα τε παιδὶ φίλῳ, υποδύσομαι αὐτὸς
εἰσθλαῖ· σὺ δὲ ἐν Θυμῷ καὶ Φρεσὶ ταῦτα βάλλε,
μή ποτ᾽ ἐπειγόμενος πρήξῃς κακὸν, αὖταί βαθεῖρ
εῇ Φρενὶ βαύλεισαι, τῷ δὲ αὐγαθῷ τε νόῳ·
τῶν γὰρ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος τε·
1020 βουλὴ δὲ εἰς αὐγαθὸν καὶ νόον εἰσθλὸν σύγει.

Ἄλλοι λόγοι μὲν τεῦτον ἐάσθομεν· αὐταῖς ἐμοὶ τὸ
αὔλει, καὶ Μουσῶν μυητόμενδ' αἱμφόγεροι.
αὐταῖς γὰρ ταΐδ' ἐδωκοι ἔχειν κεχαρισμένος δῶρος
σοὶ καὶ ἐμοὶ, καὶ μὴν αἱμφιπτερικίσσι.

1025 Τιμοσύρχε, παλλῶν ὁρμὴν αἰστάτερθεν ὁρῶντε
γιγνώσκειν χαλεπόν, καίτερος ἐάντις σεβῶ.

οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψασθες ἔχουσι
πλούτῳ, ταῦ δὲ ἀρετὴν οὐδομένη πενίη.

Ἐπ δὲ ἦρη παρὸς μὲν συνομήλικι κάλιον εὔδει,

1030 ἴμερτῶν ἔργων ἐξ ἕρον ίέμενον·

ἴσθι δὲ καμαράζοντα μετ' αὐλιτῆρας σείδειν,

τούτων οὐδέν ται ἄλλ' ἐπιτερπαντερον

αὐδράσσιν ἡδὲ γυναιξὶ· τί μοι πλοῦτος τε ποτὲ αἰδῶς;

τερπαλιὸν οὐκαὶ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

1035 Αφρονες ἀνθρώπου καὶ γῆπαι, εἴ τε θανόνταις
κλαίονται, οὐδὲ ἦρης ἀνθος αποδιδύμενον.

Πρίγυματος ἀπεργίλιου χαλεπώτατον ἐστὶ τελευτὴν
γυνῶναι, ὅπως μέλαι τοῦτο θεὸς τελέσῃ.

1040 ὄφρική γὰρ τέταται· πρὸ δὲ ταῦ μέλαιοις ἐφεσθεῖσαι
οὐ δικετοὶ θυτῆς πέρατος ἀμυχανίης.

Ουδένος τῶν ἔχθρων μακίσσομαι ἐσθλὸν ἐστί·
οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐστία φίδον.

Δεῖ μὲν τὸν πολὺτὸν φέρειν βαρέεν· οὐ γὰρ ἐπίστη
τοῦτο ἔρδειν, ὃ τι σοι μὴ καταθύμιει τοῦ.

1045 Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἵ ἐν Λακεδαιμονίῳ δίη
ναίετο ἐπ' Εὐρώπας καλλιρόω ποταμῷ,
εἴ ποτε Βουλεύσαμι φίλω κακὸν, αὐτὸς ἔχοιμα·
εἰ δέ τι κεῖτος ἐμοὶ, δίς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Αργακλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ τῆς φιλότητος·

1050 οὐτε γάρ ἔχθριστος, οὐτε φιλεῖ δύναμις,

γιγνωσκων χαλεπον μεν, οταν φίλος ανδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φίλειν.
σκέψασθε δὴ τῦν ἄλλον· ἔμοιγε μὲν οὐ τις ἀνάγκη
· τοῦτον ἔρδειν. τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσθο.

1055 Ήδη καὶ πλεύγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινὸν,
εἰ λίμνης μεγάλης ανδρὸς κακὸν προφυγῶν,
βρόχον απορρίξας· σὺ δὲ ἐμῆς φιλότητος αἱμαρτῶν,
ὑστερὸν αὖ ἑτέρου γνώσῃ ἐπιφροσύνην,
ὅς τις τοι βούλευτεν ἐμοῦ πέρι, καὶ σ' ἐκέλευτεν
1060 οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.

Τέρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
καὶ Σμύρνην· πάντας, Κύρνη, καὶ ὕμμας ὅλες.

Ω, μοι ἐγὼ διιλός, καὶ δὴ πατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλαισι πόνος, δεινὸς παθῶν, γενόμην.

1065 Κέργ', οἱ πρέσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί· οἱ δὲ κακοὶ πρὸν
νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ανέχοιτ' ἐσορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δὲ εἰκαστοῦ ἐσθλὸς αὐτῷ.
ἀλλήλους δὲ ἀπατῶντες ἐσθλοῖσι γελῶσιν,
1070 οὕτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες, οὕτε κακῶν.

Χρήματ' ἔχων, πενίν μ' ἀνεῖδοσαι. ἀλλὰ τὰ μὲν μοι
εῖσι, τὰ δὲ ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπειξίμενος.

Πλοῦτε, θεῶν καλλισθε καὶ ἴμερούσθατε πάντων,
· σὺν τοῖς καὶ κακοὶ ἀν χίγνομαι ἐσθλὸς αὐτῷ.

πο75 Ήσης μέτρου ἔχειμι, φιλοῖ δὲ εἰμὲ Φοῖς Απόδαν
Λιγοῖδης, καὶ Ζεὺς αὐθανάτων βασιλεὺς,
ὅφεται βίον ζώαιμι κακῶν ἔκλοσθεν αἴτανην,
ἥβει καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰσινόμενος.

Μή με κακῶν μίμησκε. πέπανθά τοι σῆμα τὸ Οδυσσεὺς,
πο80 ὃς τὸ Αἴδου μέγα δῶμα ἥλυθεν εἶχαναδὺς,
ὅς δὴ καὶ μνηστῆρας αὐείλετο νηλεῖ χαλκῶν
Πηνελόπης ἔμφρων κυριδίης ἀλόχου,
ἢ μὲν δῆθ' ὑπέμεινε φίλω πρὸς παιδὶ μένουσα,
ὅφεται τε γῆς ἐπέβη, δειμαλέοντος τε μυχούς.

πο85 Εἰ πίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνω,
εὗτ' αὐδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶν
αἴτης ἡθον ἐρατὴν ἀλοφύρομαι, ἢ μὲν ἐπιλείπεται
κλαίω δὲ ἀργυαλέοντος γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσαμεν αἴχνην.
πο90 Σητῶμεν δὲ ἐλκει φάρμακα φυομένω.

Ἐλπίς εἰς αὐθρώποις μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεσθι.
ἄλλοι δὲ Οὐλυμπιόνδης, ἐκπρολιπόνθες, ἔταιν,
ἄχετο μὲν Πίστις, μεγάλη θεός· ἄχετο δὲ αὐδρῶν
Σωφροσύνη· Χαρίτες τοῦ, ὡς φίλε, γῆν ἐλιπον.
πο95 ὅρκοι δὲ οὐκ ἔτι πιστοὶ εἰς αὐθρώποις δίκαιοι,
οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἀξέτεις αὐθαγάτους.
εὐτελέων δὲ αὐδρῶν γένος ἔφειτο, οὐδὲ θέμιστας
οὐκ ἔτι γηγενώσκειν, οὐδὲ μὲν εὐτελέας.

αλλ' ὁφρος τις ξώη καὶ ὄφρα φάσος πελσίδι,

1100 εὐεξέων περὶ θεοὺς, Ελαιίδα προσμενέτω·
εὐχόμενος δὲ θεῖσι, καὶ αὐγλαῖς μηρίσ καίων,

Ελαιίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέσθαι,

Φραζέσθω δὲ αὐδίκων αὐθρῶν σκολιὸν λαβεῖν εἰ,

οἱ θεῶν αὐθανάτων μηδὲν οπιζόμενοι

1105 αἰεν ἐώ αἴθορροις κλεάνοις ἐπέχουσι τόποις,
αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Μήτοτε τὸν παρεόντα μεθεῖς φίλον, ἀλλον ἐρεύνος,

δειλῶν αὐθρῶν δίκαιοις πειθόμενος.

Εἴη μα πλούτευνθει κακῶν αἰτάτερθε μεριμνῶν

1110 διώσιν αἰθλισθέως, μηδὲν ἔχονθι κακόν.

Οὐκ ἔργοις πλούτειν, οὐδὲ εὐχόμενοι. αλλ' ἐμοὶ εἴη
δῆν αἴσθετῶν οὐλύγων μηδὲν ἔχονθι κακόν.

Πλοῦτος καὶ σοφία θυτοῖς ἀμαχώτατον αἰεί.

εὗτε γαρ ἀν πλούτου θυμὸν ὑπέρκορεσσαι.

1115 αἵ δὲ αὕτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ αἰσθεύεις,
αλλ' ἔργασι, θυμὸν δὲ οὐ δύναται τελέσαι.

Οφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὖστα καὶ νόος αὐθρῶν

ἐν μέσσῳ σηπθῶν ἐν συνετοῖς φύεται.

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε· κακοῖσι δὲ μή ποθ' οἰκεῖτε;

1120 εὗτ' ἀν ὅδου τελέης, τέρματά τ' ἐμπορίης.

τῶν αὐγαθῶν ἐσθλὸν μὲν αἰσθάρτοις, ἐσθλὸν δὲ ἔργα·

γάρ δέ· κακοῖς· δύνετος δειλοῖς φέρουσιν ἔποι.

ἐκ καχεταιρέως κακὰ γίγνεται· εὐ δὲ καὶ αὐτὸς
γνώση, ἐπεὶ μεγάλους πλιτεῖς ἀθαυάτευς.

1125 Γεώμην, Κύρνε, Θεοὶ θυτοῖσι διδοῦσιν αἴρεσθη
ἀνθρώπου γνώμην πείρατὰ πανθῆς ἔχει.

ἄ μάκαρ, ὅστις δή μιν ἔχει Φρεστὸν· ἡ πολὺ πρέπεια
ὑβριος οὐλομένης, λευκαλέου τε κόρον,
(ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος) τῶν οὐ τι πάκιον.

1130 πᾶτα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει πακέτη.

Εἰδ' εἶπες ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθῆς καὶ αἴρυθε.
Κύρνε, μεγίσθη κεν πεῖραν ἔχοις αἴρετης.

Κύρνε, Θεοὺς αἰδοῦ καὶ δεῖδιδι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήτ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀστεῖ.

1135 Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, πατακλῆνε
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα, τὰ τ' ἐν παύροις πέφυκεν
ἀνδράσιν, οὐ τούτων ἀμφοτέρων ταύται.

Οὐ τις ἄποινε διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖσσυ
1140 δυστυχίαν, εἰ μὴ Μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·
οὐδὲ ἀνθυσφρεσθνας, ὅτε δὴ θεὸς ἀλγει πέμπει,
θυτὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληῖω ἐβιατακεῖσθαι
τεθνεώς· αἷλος τι μοι ξῶντι γένοιτο ἀγαθόν.

αλλ' ὁφρος τις ζώη καὶ ὄραι φάσις πελέσιο,

1100 εὐτεῖσθαι περὶ θεοὺς, Ελαῖδα προσμενέτων
εὐχόμενος δὲ θεῖσι, καὶ αὐγλαῖς μηρίσκαιων,

Ελαῖδε τε πρώτη καὶ πυμάτη θεοῖς,
Φραζέσθω δὲ αὐδίκων αὐδρῶν σκολιὸν λαβαῖνει,
οἱ θεῶν αἴθανάτων μηδὲν οἰωνόμενος

1105 αἰεν ἐτὸν αἴλιορίσις κλεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενα.

Μήτοτε τὸν παρέοντα μεθεῖς φίλον, ἀλλον ἐρεύνος,
· δειλῶν αὐθρώσων βῆμασι πειθόμενος.

Εἴπ μα πλούτευνίς πακῶν αἰτάστερθε μεριμνῶν

1110 δένειν αἴθλισθεώς, μηδὲν ἔχοντις κακόν.

Οὐκ εργαλαζ πλούτειν, οὐδὲ εὐχόμοις. αλλ' ἐμοὶ εἴη
δῆν αἴσθητον τῶν οἰλύων μηδὲν ἔχοντις κακόν.

Πλοῦτος καὶ σοφία θυτοῖς ἀμαχώτατον αἰεί.

εὗτε γαρ ἀν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσσαις.

1115 αἵ δὲ αὕτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ αἰτθεύγει,
αλλ' ἔργαι, θυμὸν δὲ οὐ δύναται τελέσαι.

Οφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ σύστα καὶ νόος αὐδρῶν
ἐν μέσσῳ σηπθῶν ἐν συνετοῖς φύεται.

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε· κακοῖς δὲ μή ποθ' ὀμάργεις

1120 εὗτ' ἀν ὅδου τελέης, τέρματά τ' ἐμπωρίης.

τῶν αἰγαθῶν ἐσθλὸν μὲν αἴσχροις, ἐσθλὸν δὲ ἔργα·
γάνθε· κατεῖν· πόνεροι δειλοὶ φέρουσιν ἔπη.

ἐκ παρεπαιρίης καὶ γίγνεται· εὐ δὲ καὶ αὐτὸς
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους πλιτεῖς αὐτούτους.

1125 Γεώμπον, Κύρνε, Θεοὶ Δυτιοῖσι διδοῦσιν αἴρεσθιν
ἀνθρώπου γνώμην πείρατὰ παντὸς ἔχει.

Ἄ μάκαρ, οὗτος δή μιν ἔχει Φρεσὸν· ἡ πολὺ πρέσσων
ὑπέριος οὐλομένης, λευγαλέου τε κόρον,
(ἔπις κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος) τῶν οὖ τι πάκιον.

1130 πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει πανέπις.

Εἰδ' εἶπες ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθῆς καὶ αἰργυρῆς.
Κύρνε, μηγίσθιν κεν πεῖραν ἔχοις αἴρετης.

Κύρνε, Θεοὺς αἰδοῦ καὶ δεῖδιδι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήτ' ἔρδειν μήτε λέγειν αἰσθῆ.

1135 Δημοφάγον δὲ τύραννον, οἵτως ἐθέλεις, πατακλῆνε
οὐ γέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεταις οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα, τὰ τ' ἐν παύροσι πέφυκεν
αὐδράσιν, οὐ τούτων ἀμφοτέρων ταμία.

Οὐ τις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖσσι
1140 δυστυχίαν, εἰ μὴ Μοῦρὸς ἐπὶ τέρμα βάλει·
εὐδὲ ἀνδυσφρεσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἀλγει πέμπει,
Δυτιγὸς ἀνὴρ δάρωις βουλόμενος προφύγοι.

Οὐκ ἔραμψι κλισμῷ βασιληῖω ἐμπατακεῖσθαι
τεθνεώς· οὐδὲ τι μοι ξῶντι γένοιτο ἀγαθόν.

1145 ασπαλαθοί γε τάσποιν ὁμοῖον στρῶμας θαυμόνιον
τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γέγνεται, ἢ μαλακόν.

Μήτε θεοὺς ἐπίορχεν ἐπόμνυθι. οὐ γὰρ ἀνεκτὸν
ἀθανάτους πρύψαι χρεῖος ὄφειλόμενον.

1150 Ορνιθος Φωνὴν, Πολυπαιδῆν, οἵξν Βοώτης
πάκουσ', ἢ τε βεροῦς ἄργελος πλαθ' αρότον
ώραιον· καὶ μηδεὶς κραδίην ἐπάταξε μέλαινον,
ὅτις μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
οὐδὲ ἐμοὶ ἡμίονος κύφων ἐλεεστιν αρότρον,
τῆς ἄλλης μυησθῆς εἴνεκα ναυτιλίης.

1155 Οὐκ εἰμί, οὐδὲ οὐδὲ ἐμοῦ κεκλαύσεται, οὐδὲ ἐπὶ τύμῳ
οἰμωχθεὶς οὔποτε γῆν εἰτε τύραννος ἀνήρ.
οὐδὲ ἀνὲκεῖνος, ἐμοῦ τεθνιότος, οὐτ' ἀνιώτο,
οὕτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.

1160 Οὔτε σε καμάχειν ἀπερύκομαι, οὔτε καλοῦμαι.
ἀργαλέος γὰρ ἐών, καὶ φίλος, εὗτ' ἀν αἰτίας.

Αἴθαν μὲν γένος εἰμί· πόλιν δὲ εὔτείχεος Θήσην
οἰκῶ, πατρῷας γῆς ἀπερυκόμενος.
μή μὲν ἀφελῶς παίζουσα φίλους δέννασε τοκῆας,
· Αργυροί. σοὶ μὲν γὰρ δουλίον ημαρτ ἔστι·
1165 ήμιν δὲ ἄλλα μέν ἔστι, γύναις, κακὸν πόλλον, ἐπεὶ ἐκ γῆς
φεύγομεν· ἀργαλέη δὲ οὐκ ἐπὶ δουλοσύνη,
οὐδὲ ήμᾶς περνᾶσσι· πόλις δὲ μέν ἔστι καὶ ήμιν
καλή, Ληθαίω κεκλιμένη πεδίῳ.

Μήποτε

Μήποτε πάρε κλαίουστη καθεξέμενοι γελάσωμεν,
1170 τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν, ἐπιτερπόμενοι

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ εἶχασσης,
Κύρνε φίλον δὲ φίλῳ βάδιον εἶχασσην.

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θυτοῖσι βροτοῖσι
πλαίσιματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης

1175 Οὐδέν, Κύρν, ὅργης αδικώτερον ἐστι γυναικός
πημαίνει, θυμῷ δειλᾷ χαριζομένη.

Οὐδέν, Κύρν, ἀγαθῆς γλυκερώτερον ἐστι γυναικός,
μάρτυς ἐγώ, τὸ δὲ ἔμοι γέγονον, αἰληθοσύνης.

1180 Αληθείη δὲ παρέστω
οὐδὲ καὶ ἐμοὶ, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

Ηδη γάρ με πέκληκε θαλάτσιος οἴκαδε νεφρός,
τεθυκὼς ξωῶ φθεγγόμενος στόματι.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΩΝ.

D

THEOGNIDIS SENTENTIÆ

QUE APUD STOBÆUM SUNT

AB

HUGONE GROTIO
LATINIS VERSIBUS REDDITÆ.

V. 133. Tit. LXXIX.

Cyrne, nihil matre est, nihil est patre sanctius illis
jura quibus cordi, fasque piumque sedent.

V. 157. Tit. XCVI.

Cyrne, cave iratus ne cuiquam incommoda fortis,
aut paupertatis durum onus objicias.

Juppiter huc illuc divergit pondera lancis:
nunc dat divitias, num dat habere nihil.

V. 177. Tit. XCVI.

Pauperiem ut fugias, tentanda vel aspera montis
sunt juga: piscoi vel vada salsa maris.

Nam cui paupertas est addita, nil facere audet,
nil fari: linguam vincula fæva premunt.

Cyrne, per & terras & per vada cœrula ponti
paupertas quavis est fugienda vi.

V. 185. Tit. LXX. & LXXXVIII.

Nobilitas asinis & equis simul, arietibusque
dat pretium: nec de semine degeneri

admissura placet. Sed pravæ e fanguine prave,
si dos sit, præsto est optima conditio.

Nec dignatur ditemque malumque maritum
femina: divitiae præ probitate placent.

In pretio pretium est: genus & prænobile villi,
obscurum claro, miscet avaritia.

V. 221. Tit. IV.

Qui nihil alterius putat esse in pectore mentis,
at fibi consilium millia suppeteret,
hic mihi commota furiatus mente videtur:
nam scimus multi multa, nec hæc eadem.

Ait aliis rem non licitas augere per artes
relligio est: alios frausque dolusque juvant.

V. 249. Tit. CIII.

Pulchrum justitia est, fortunatumque valere:
at suave in primis cernere quod cupias.

V. 309. Tit. XXXVII.

Vir bonus immoto constat fibi pondere mentis,
fortunaque animum gestat utraque parem.

Divitias fin, Cyrne, malo bona numina donent,
desipit, acceptum nec retinere potest.

V. 321. Tit. XV.

Medio, duce me, proficisci calle,
& ne, Cyrne, aliis des aliena cave.

V. 401. Tit. XXXI.

Nulla potest animo res tam pretiosa recondi
quam pudor: hæc dos est propria, Cyrne, probis.

V. 413. Tit. XXXVI.

Linguæ hominum multis nullo satis objice clausa est
janua, consuetis multa tacenda loqui:

per quæ sæpe malum latitans erumpit in auras:
debuerant rebus claustra patere bonis.

V. 417. Tit. cxxi.

Optima fors homini natum non esse , nec unquam
adspexisse diem , flammiferumque jubar :
altera , jam genitum demitti protinus orco ,
& pressum multa mergere corpus humo .

V. 449. Tit. lxxi.

Tempestiva seni primævo flore puella
non est , nec clavo ceu ratis , apta regi :
anchora non illam teneat : sed fune soluto
nocte illam statio non tua suscipiet .

V. 471. Tit. xviii.

Qui bibit , atque modum nescit servare bibendi ,
non linguae , mentis non herus ille suæ :
ore tremens balbo siccis ridenda profatur :
migravit pulsa sobrietate pudor .

Qui sapiens fuerat , tunc desipit . Hæc memor alta
mente tene , vinum ne sine lege bibas .
Sobrius a mensa te surripe , ne tibi venter ,
vili ut mancipio , turpiter imperitet .

V. 489. Tit. xviii.

Vini quod nimium est deducit pondera menti ,
exæquans stolidum cum sapiente viro .

V. 491. Tit. xviii.

Flamma vel argentum solet explorare vel aurum :
sed vinum humani pectoris indicium est ,
quantumvis sapiat . Vitium nam detegit omne ,
ipsaque denudat callida consilia .

V. 495. Tit. xviii.

Bacchi flore grave est caput , ô Onomacrite : vino
auferor , & mentis non mihi promus ego :
tota domus circum me vertitur : at mihi , credo ,
surgere erit satius , ni liquor ille pedes

cum mente invasit. Metuo ne quid temulentus
admittam, cuius sit meminisse pudor.

V. 501. Tit. xviii.

Utilis est Bacchus, recteque utentibus insens,
infamant illum qui sine lege bibunt.

V. 515. Tit. xci.

Non ego te miror laudari, Plute, Deorum
ante alios, culpam quum patiantur opes.
omnis enim posita est in censu divite virtus :
ultra si quid habes, utilitate caret :
moribus antiquis quamvis superes Rhadamanthum,
nec sapiat præ te Sisyphus Æolides.
At rectum fuerat solos ditescere justos :
paupertas vitiis debuit esse comes.
Hunc omnes animo sensum deponere debent,
omnia prævalidis cedere divitiis.

V. 539. Tit. cxvii.

Hei mihi pubertas dulcis, tristisque senectus,
quod fugit illa a me, quod venit ista mihi !

V. 547. Tit. lxii.

Non est mancipium recta cervice tueri:
fors flexum servos jussit habere caput.

V. 615. Tit. xviii.

Paucos rara fames : multos, haurire volentes
plus quam quod satis est, perdidit ingluvies.

V. 617. Tit. x.

Grata quidem primo mendacia : sed malus illis
exitus. Ex æquo finis utriusque nocet.
Nil habet ille boni, cui mentis adultera vox est,
falsoquo cuius prodit ab ore dolus.

V. 627. Tit. XCVIII.

Respondere hominum non possunt omnia votis :
supra mortales hoc habuere Dei.

V. 629. Tit. XCVII.

Nondum in pauperie quod summum evasimus : unde
cor mæret trepidis sollicitudinibus.

Pauper ubique jacet : ditem sectantur honores :
quodque adeo mirum est , omnibus ista placent.

V. 635. Tit. III.

Qui sapit , huic durum est ad stultos multa profari :
non tamen & semper posse filere datur.

V. 637. Tit. XVIII.

Sobrius a potis , a fiscis ebruis absit ,
ne prave sociæ infoçiabilia.

V. 639. Tit. LII.

Aetas prima ferox subducit pondera menti ,
multorumque animos crimina multa docet.

V. 645. Tit. XXXVII.

Semper quippe bonis prudentia juncta pudorque ,
sed quorum nostro tempore rara seges.

V. 647. Tit. CXI.

Tantumdem plerumque valent spes atque periculum ,
mortali generi numina dura duo.

V. 649. Tit. CXII.

Spe melius nobis succedere multa videmus ;
confilia eventu multa carere suo.

V. 655. Tit. XXXII.

Frons procul humanis abiit de sedibus exul :
nec pudor in terris quit reperire locum.

V. 657. Tit. XCVI.

Cur hmpesis innixa meis , ô turpis egestas ,
dedecoras corpus , dedecoras animum ;

*neque reluctantem trahis ad deformia multa,
qui tot res pulehras atque bonas didici?*

V. 661. Tit. CIII.

*Cyrne, Deis placeam: felix me vita sequatur:
præterea virtus non opus ulla mihi.*

V. 673. Tit. CVI.

*Sæpe repulsa bonos sequitur, stultosque malesque
circumstat studiis obsequiosus honor.*

V. 691. Tit. XCII.

*Divitibus multis cor abest: quibus arcta domi res,
sæpe animum claris artibus adjiciunt.*

*Vanus utrinque labor. Namque hos extundere magna,
paupertas, illos non sinit ingenium.*

V. 701. Tit. IV.

*Non paucos satias evertit mentis egenos:
difficile est, adsunt quum bona, nosse modum.*

V. 703. Tit. XIX.

*Non præstare tibi quæ vis, anime, omnia possum:
perfer: non soli nam tibi pulchra placent.*

V. 845. Tit. CVI.

*Divitias dat sæpe malis Deus: at nee amicis
ulla, nec hinc ipsis nascitur utilitas.*

*Perpetuus virtutis honos: vir pectore forti
incolumes terras præsttit & populos.*

V. 925. Tit. XXXIX.

*Ornabo tenuem patriam, nec civibus exstant,
nec pravis præbens moribus obsequium.*

V. 941. Tit. III.

*Tu quemquam laudare cave, nisi qualis ad ifam
noris, qui mores, ingeniique vigor.*

*Multis namque hominum subiecta & adultera furtim
mens latet, inque dies est alia atque alia.*

Sed facti mores ipso se tempore produnt:
nec me deceptum saepius infitior.

V. 997. Tit. cxxv.

Vix patienda quidem patimur: patiare tamen, cor:
pectoris ignavi est dura nequire pati.
Nil profecturos neo alas in mente dolores,
teque & amboorum pectora discrucies,
hoste tuo gaudente. Deum fatalia dona
mortalis genitus non facile effugias.

V. 1027. Tit. xcvi.

Multorum res arcta domi virtutibus obstat:
multi in divitiis tegmen habent vitiis.

V. 1085. Tit. cxvii.

Non ego pauperiem metuo, neo deprecor hostes,
qui nomen celebrant per maledicta meum:
sed me flere jubet fugiens formosa iuventas,
& veniens tremulo curva senecta gradu.

V. 1091. Tit. cxi.

Omnibus e Divis, mortalibus una favet Spes.

V. 1109. Tit. cxi.

Sit mihi divitiis florens, intactaque euris,
liberaque & nullo faucia vita male.

V. 1111. Tit. cxi.

Nec cupio, neo opes opto mihi: sit mihi parva
lata, sed a duris libera vita malis.

V. 1113. Tit. xci.

Hæc duo fine carent, sapere & ditescere. Nam nec
humana expleris pectora divitiis;
nec sapiens animus sapiendi vota relinquit,
aut se doctrinali exsatiare potest.

V. 1117. Tit. III.

Illi lingua sapit, oculi quoque, nec minus aures,
quæque sita in medio pectore mens animi.

V. 1173. Tit. VIII.

Multum, Cyrne, solent homines peccare loquendo,
quum perturbata est ignea vis animi.

V. 1175. Tit. XX.

Ira, Cyrne, nihil crudelius: illa sequentem
lædit, & excruciat cor miserabiliter.

V. 1177. Tit. LXVII.

Conjuge, Cyrne, bona nil dulcior. Hoc ego verum
conscius & testis sum tibi, tuque mihi.

V. 1179. Tit. XI.

Veri teneamur amore
tuque & ego, quo nil justius esse potest.

ΚΑΛΛΙΝΟΥ ΕΦΕΣΙΟΥ.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλλιμον ἔξετε· θυμόν,
ω νέοι; οὐδὲ αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικίσουσις,
ώδε λίνη μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δέ δοκεῖτε
ποθεῖ· ὅταρ πόλεμος γαῖαν ἀπαίσαν ἔχει.

* * * * *

5 καὶ τις ἀποδημήσκων υἱοῖςτ' ἀκούισάτω.

τιμῆν τέ γάρ ἐστι καὶ αὐγαστὸν αὐδρὶ, μάχεσθαι
γῆς πέρι, καὶ παιδῶν, κορυδίνης τ' ἀλόχου,
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ' ἔστεται, ὁπερότε κεν δὴ

Μοῖρας ἐπικλώσωσ· ἀλλὰ τις ίδις ἵτω
το ἔχεις ἀνασχόμενος, καὶ οὐπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἥτορ

ἔλατες, τὸ πρῶτον μηνυμένου πελέμου.
οὐ γάρ καὶ θάνατόν γε φυγεῖν είμασμένον ἐστίν
ἄνδρ', οὐδὲ ἦν προγόνων ή γένος ἀθανάστων.
πολλάκις διηγότητο. Φυγὰν καὶ δεῦτον ἀκόνιων

15 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κάτεν θανάτειν.
αλλ' εὶ μὲν οὐκ ἔμπις δύμας Φίλος, οὐδὲ ποδεικός·
τὸν δὲ ὀλίγος σιενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθη.
λαφὺ γάρ σύμπτωνι πόθος κρατερό Φρονος ἄνδρος

θυτίσκοντος· ξώσων δ', αἴξιος ήμιθέαν.
20 ὕστερ γάρ μιν πύργον ἐν ἀφθαλμοῖσιν ὄρωσιν·
ἔρδει γάρ πολλῶν αἴξιος μοῦνος ἐών.

ΤΥΡΤΑΙΟΥ.

I.

Τεθνάμενας γάρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντας
 ἄνδραί αὐγαθὸν, περὶ δὲ πατρὸῦ μαρνάμενον·
 τὴν δὲ αὐτοῦ προληπόντα πόλιν καὶ πίονας αὔρους
 πλωχεύειν, πάντων ἐστὶν αἰνιηφότατον,
 5 πλαιζόμενον σὺν μητρὶ Φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
 παισί τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τὸν ἀλόχῳ.
 ἔχθιστος γάρ τοῖσι μετέσπεται, οὗς κεν ἵκιται,
 χρησμοθύη τὸν εἶκαν καὶ σιγυερῇ πενίῃ·
 αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δὲ αὐγαθὸν εἶδος ἐλέγχει,
 10 πᾶσα δὲ ἀτιμία καὶ κακότης ἔπειται.
 εἴδ' οὗτος ἄνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί "ἄρη
 γίγνεται, οὐτ' αἰδώς εἰσοπίτω τελέθει.
 Θυμῷ γῆς περὶ τῆςδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παῖδων
 θυτόκωμεν, ψυχέων μηκέτι Φειδόμενοι,
 15 ὡς νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ Φόβον.
 αλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἀλκιμον ἐν Φρεστὶ Θυμὸν,
 μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἄνδρασι μαρνάμενοι.
 τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὃν οὐκ ἔτι γούνατ' ἐλαφρόν,
 20 μὴ παταλείποντες Φεύγετε τοὺς γεραιούς.
 αἰσχρὸν γάρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντας
 κεῖσθαι πρόσθε νεῶν ἄνδρας παλαιότερον,
 ἦδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
 θυμὸν ἀποτελεῖσθαι ἀλκιμον ἐν κονίῃ.

25 αἰματόεντ' αἰδοῖς Φίλαις ἐν χερούν ἔχοντα,
 (αἰσχρὰ τὰ γ' ὁφθαλμοῖς καὶ γεμεσπτὸν ἴδειν)
 καὶ χράα γυμνωθέντα. νέοισι δὲ πάντι ἐπέοικεν·
 ὅφε ἄρα τῆς ἡβῆς αὐγλαχὸν ἀνθος ἔχη,
 αὐδράτι μὲν θητὸς ἴδειν, ἐρατός τε γυναικί,
 30 ζώδες ἐών, καλὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσάν.

II.

Αλλ' Ἡρακλῆς γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστί·
 Θαρσεῖτ', οὕτω Ζεὺς αὐχένας λοξὸν ἔχει.
 μηδ' αὐδρῶν πλιθὴν δειμοσίνετε, μηδὲ φαεῖσθε,
 ίθὺς δὲ ἐς προμάχους αἰσπιδ' ἀντὶς ἐχέτω,
 5 οἱ ἔχθραι μὲν θυχὴν θέμενοι, θανάτου δὲ μελάνται
 κῆρας, ἵστοιςιν ἡελύοια, Φίλαις.
 Τοῦτε γὰρ ὡς Αρεώς πολυδακρύου ἔργον ἀρίδηλος,
 εὖ δὲ ὄργην ἐδάκητ' αργαλέου πολέμου·
 καὶ πρὸς Φευγόντων τε διωκότων τὸ ἐγένεσθε,
 10 οὐ νέοι, αὐμφοτέρων δὲ εἰς κόρον ἥλσάσσατε.
 οὐ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' αὐλήλοισι μένατες,
 εἴς τὸ αὐτοχεδίνην καὶ προμάχους ἰένται,
 παυρότεροι θυτίσκουσι, σάσουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 τρεσσάντων δὲ αὐδρῶν πᾶστ' αἰσέλωλ' ἀρετή.
 Ής οὐδεὶς ἄγ τοτε ταῦτα λέγων αἰνύστειν ἔκαστος,
 ὅσσα, εἰὰν αἰσχρὰ πάθη, γίγνεται αὐδρὶ μακά.
 αργαλέον γὰρ ὀπισθε μετάφρενόν ἐστι δούζειν
 αὐδρὸς Φεύγοντος δηίψι φέντε.
 αἰσχρὸν δὲ ἕστι νέκυς κατακείμενος ἐν κονίγσῃ
 20 τῷτον ὅπισθ' αἰχμῇ δευρὸς ἐληλαμένος.

ἀλλά τις· εἴ διαβάσῃ μενέτω, ποτὲν οὐμφοτέροισι
θηριοχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν,
μηρούς τε, κυήμας τε κάτω, καὶ στέγνα, καὶ ὄμοις
ἀσπίδος εὑρείης γαστρὶ καλυψάμενος·

- 25 δεξιτερῇ δ' ἐν, χειρὶ τηνασσέτω ἔβριμον ἔγχος,
κυνέτων δέ λόφου δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
ἔρδων δ' ὕβριμας ἔργυσ, διδασκέσθω πολεμίζειν,
μπᾶδ' ἐκτὸς βελέων ἴστατω ἀσπιδὸς ἔχων.
ἀλλά τις ἐγνὺς ἵαν, αὐτοτρχεῖται ἔγχει μακρῷ
30 οὐδὲν οὐτάζων, δηϊον ἄνδρ' ἐλέτω·
καὶ πόδα παὶρ ποδὶ θεῖς, καὶ εἰς ἀσπίδος ἀσπιδὸς ἔργειας,
εἰς δέ λόφου τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέη,
καὶ στέγνον στέγνῳ, πεπλημένος ἄνδρὶ μαχέσθω,
ἢ ξίφεος κώπιν, ἢ δόρυ μακρὸν ἐλῶν.
35 ὑμεῖς δ', ὡς γυμνῆτες, ὑπὸ ἀσπίδος ἄποδοι γάπτιοις
πλάσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις,
δεύρασί τε ξεστοῖσιν ἀκονίζοντες ἐς αὐτοὺς,
τοῖσι πανεπλίταις ἐγύμνεν ἴσταμενοι.

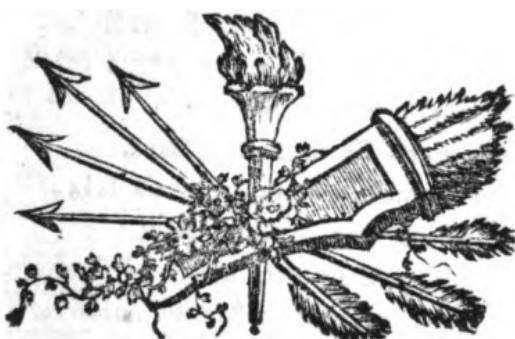
III.

- Οὐτὸν δὲ μηδούμην, δοῦτον ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθέμην,
οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης,
οὐδὲ εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοις μέγεθός τε οἴνη τε,
νικώη δὲ θέων Θρηίκιον Βορέην·
5 οὐδὲ εἰ Τιθωνοῖο Φυὴν χαρείσθερος εἴη,
πλουτοίν δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον,
οὐδὲ εἰ Τανθαλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
γλωσσιν δὲ Αδρήσιον μειλυχόγηρον ἔχει,

οὐδὲ εἰ πᾶσσαν ἔχοις δόξαν, πᾶλιν θεούριδος αἰλυκῆς.
 10 οὐ γάρ αὖτε αὐγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρῶν Φόνον αἱματόσενήν
 καὶ δηίων ὀρέγοιτο ἐγγύθεν ιστάμενος.
 ή δὲ αἴρεται, τό γ' αἴριστον ἐν αὐτρώποισιν αἴεθλον,
 κακάλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἄνδρα· νέφοι.
 15 ξυνόγειος δὲ ἐσθλὸν τοῦτο πόλην τε, παντὸν τε δόμῳ,
 ὃς τις αὖτε διαβάσῃς ἐν προμάχοισι μένη
 νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ Φυγῆς ἐπὶ πάγκην λάθηται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
 θαρσύνη δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρας παρεστώτας.
 20 οὗτος αὖτε αὐγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·
 αἰψίκα δὲ δυτικενέαν ἄνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τριγείας, σπουδῇ τὸ σχέδει πῦμα μάχης.
 αὐτὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὥλεσε θυμὸν,
 25 πολλὰ διὰ στέρνου, καὶ αὐτίδος ὄμφαλοεσσης,
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλυθμένος.
 τὸν δὲ σλοφύρειται μὲν ὅμως νέοι οὐδὲ γέροντες,
 αργαλέω τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
 καὶ τύμπος, καὶ παιδεῖς ἐν αὐτρώποις αὔριστοι,
 30 καὶ παιδῶν παιδεῖς, καὶ γένος ἐξοπίσω.
 οὐδέποτε πλέος ἐσθλὸν αἰσθάλιται, οὐδὲ ὄνομ' αὐτοῦ·
 αὐλίς οὐτὸς γῆς περ ἐών γίγνεται αἰδάνατος,
 ὃν τινὲς αἴριστενόνται, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παιδῶν, θεοῦρος Αρης ὀλέση.
 35 ήν δέ Φύγη μὲν κῆρας ταυτλεγέος θανάτοιο,
 νικήσας δὲ αἰχμῆς αὐγλασὸν εὐχος ἔλη,

πάντες μη τιμῶσιν ὁμῶς νέοι πόδε σπαλαιοί,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Αἴδην.
 γηράσκων δ' αἰσθοῖσα μεταπρέπει, οὐδέ τις κύτον
 40 βλάστηειν οὔτ' αἰδοῦς, οὐτε δίκης ἐθέλει.
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὀμοῖς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν,
 εἶνουσ' ἐκ χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις αὐγὴ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἴκεσθαι
 πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πόλεμον.

ΤΕΑΟΣ ΤΩΝ ΤΥΡΤΑΙΟΤ.

CALLINI EPHESII
ELEGIA
INTERPRETE HUGONE GROTIO.

Quonam hic usque tepor; Juvenes, quando ignea yobis
 vis animi? Non vos Amphiperi^{ct}yonum
 tam segnes censura movet? vos alta putatis
 otia, quum tellus undique marte fremat.
 Jam quicunque vir est, sicutum ferat obvius hosti,
 & jaculum vibret vel moriente manu.
 Gloria namque ingens adoriri cominus hostem
 pro grege natorum conjugequē & patria.
 Fortibus & pavidis condicto tempore mortem
 Parca feret. Rectum quilibet interea
 protendat gladium, clypeo generosa recondens
 pectora, dum primo sanguine pugna calet.
 A fato nulli mortis fit gratia, non si
 antores generis fit numerare Deos.
 Sæpe aliquem elapsum circumstridentia tela,
 in lare privato mors inopina rapit:
 mors vilis populo, & nullum meritura favorem.
 Fortem plebs celebrat, grataque nobilitas,
 live cadens populi genitus expressit amantis,
 seu vivens auget semideum numeros,
 vertitque in se oculos ceu celso vertice turris:
 quippe unus multos laudibus exsuperans.

TYRTÆI

T Y R T Æ I
E L E G I A II.
I N T E R P R E T E H. G R O T I O.

Audite, invicti quando genus Herculis estis:
obstipo nondum Juppiter est capite.

Ne stantum contra numerum trepidate virorum,
sed parvam primis objicite agminibus.

Projicite ex animo hanc animam, nec lumina Solis
quærite præ Mortis nocte soporifera:

scitis enim, sœvi quam facta illustria Martis,
quam sit bellorum nobilis ille furor,
sæpe fugam experti, fugientes sæpe secuti:
ô juvenes, fors vos ista, nec ista latet.

Nam qui consertis clypearum umbonibus andent
cominus in primos vulnera ferre viros,
sæpe minus pereunt, & servant pone sequentes:
at timidis virtus undique disperiit.

Nec quisquam fando valeat memorare, malorum
degeneres animos millia quanta premunt.

Turpe etenim trepido fugientem prælia cursu
imbelli dorso vulnera suscipere:
turpe & pulvrea stratum tellure cadaver,
cujus ab hostili cuspipe terga rubent.

Sed bene progressus miles pede calcet utroque
tellurem, & labrum dente premat tacito:
crus, latosque humeros, & pectus forte, femurque
ventroso clypeus ferreus orbe tegat:
dextera sed validam summa vi torqueat hastam,
pennata & galeam crista supervolitet.

Discite belligeram faciendo fortiter artem :
 munitum scuto tela timere nefas.
Cominus aggrediens, potentam quilibet hastam,
 vel gladium, hostili deprimat in latere :
 hæreat & scutum scuto, stabilisque pedi pes,
 tum conus cono, tum galeæ galea :
 pectora pectoribus coëant : sic ipsius hostis
 vel telum manibus prendite, vel capulum.
Tu vero interea veles post scutâ latescens,
 nec lapidum densis imbris obruere,
 nec cessa jaculis obstantem figere turbam :
 te teget armato milite densa cohors.

TYRTÆI ELEGIA III.

INTERPRETE H. GROTI.

Non ullo in pretio, non ulla laude notandus,
 five pedis celeris, five manus pugilis,
 sit licet & vasto Cyclopum corpore major,
 & superet cursu Threicium Boream,
 tum pulchræ vincat Tithonum munere formæ,
 Divitiis Cinyram, divitiisque Midam,
 Tantalidam Pelopem diffuso limite regni,
 Adraustum blandi vocibus eloquii,
 omnia quin habeat, si desit adorea belli ;
 quippe usus nullos temporę Martis habet,
 qui non intrepidus cædem spectare cruentam,
 consertumque hosti gaudet habere pedem.
Hoc vere solidum certamen, & unica virtus
 æterno juvenes quæ decotat decore.
Res populi, commune bonum, vir robore præstans,
 immotus primis qui stat in ordinibus,

oblitusque fugæ venit in certamina Martis ,
 adjiciens animum , projiciens animam :
 qui propter stantem generosæ mortis amore
 concitat : hunc bello dixeris egregium :
 quem subito hostiles pavitant fugitantque catervæ :
 qui belli fluctus arte manuque regit :
 qui dulcem amittit , sed primus , in agmine vitam :
 magnus honor generi , magnus honor patriæ :
 vulnera multa ferens , adversa sed omnia , fosso
 pectore , lorica nec minus , & clypeo .
 Hujus ad exequias plorant juvenesque senesque :
 hunc tota urbs planctu funera prosequitur :
 sed nec honore caret tumulus , sobolesque superstes ,
 & sobolis soboles , totaque posteritas :
 semper honos nomenque manent & postuma fama :
 sub tellure siti gloria morte caret :
 scilicet intrepidum quem stantem & belligerantem
 pro patria & natis Mars ferus abripuit .
 Fugerit at nigræ si longa silentia noctis ,
 & spolia e bello victor optima ferat ,
 hunc venerata minor colit , hunc & senior ætas :
 sic tumulum multo plenus honore petit :
 cuius honoratam populo nec vocibus ausit
 nec dictis quisquam lædere canitiem :
 assurgunt illi juvenes , æquævaque turba :
 assurgunt ævo jam graviore senes .
 Hoc nunc quisque paret virtutis scandere culmen ,
 bellum indefesso follicitans studio .

ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

Τίς δὲ Βίος, τί δέ τεξτανὸν ἄτερ χρυσένις ΑΘηναῖτης;
τεθναίνων, ὃτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι,
χρυσιαδίνι φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή.
ἄνθεα τῆς ἡβῆς γίγνεται ἀρπαλέα
5 αὐδράσκιν ἥδε γυναιξίν· ἐπὴν δὲ ὁδονηρὸν ἐπέλθῃ
γῆρας, ὅτ' αἰσχρὸν ὅμως καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
αἱὲ μὲν Φρένας ἀμφὶ κακὰ τείρουσι μέριμνας,
οὐδὲ αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἡλίου.
αὖτε ἔχθρος μὲν παισὶν, αἵμασθος δὲ γυναιξίν.
10 οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε Θεός.

II.

Ημεῖς δὲ οἵα τε φύλακα φύει πολυάνθεμος ὥρη
ἡρος, ὃτ' αὖψ αὐγὴ αὔξεται πέλεου,
τοῖς ἵκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἡβῆς
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν,
5 οὔτε ἀγαθὸν. Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι·
ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γῆρας ἀργαλέου,
ἡ δὲ ἐτέρη θαυμάτοιο. μίνυνθα δὲ γίγνεται ἡβῆς
καρπὸς, ὃσον τὸ ἐπὶ γῆν κιδναῖται πέλμα.
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
10 αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἡ βίστος.

πολλὰ γάρ εν θυμῷ κακὰ γίγνεται· αἴλλοτε δ' οἶκος
τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργον σὸνυπρὸς πέναις·
αἴλλος δ' αὖ ποιῶν εἰσιδεύεται, ὃν τε μάλιστος
ἱμείρων κατὰ γῆς ἐρχεται εἰς Αἰόην·
εἰς αἴλλος ποῦσται ἔχει θυμοφθόρον. οὐδέ τις εῖσθι
ἀνθρώπων· φὲ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

III.

Τὸ πρὸν ἐών κάλλιστος, ἐπὴν παραμείνεται ὥρη,
οὐδὲ πατηρὶ παισὶ τίμιος, οὔτε φίλοις.

IV.

Τιθωνῷ μὲν ἕδωκεν ἔχειν κακὸν αἴφθιτον ὁ Ζεὺς,
γῆρας, ὁ καὶ θανάτου βίγιον αἴρυστελέον.

V.

Αὐτίκ' ἐμοὶ κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει αἴστετος ιδρῶς,
πλοιοῦμαι δ' ἐσερῶν ἄνθος ὄμηλικίνης
τερπτὸν ὄμῶς καὶ καλὸν, ἐπεὶ πλέον. Ὅφελεν εἶγι.
αἷλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥστερ ὅναρ,
εἰς ἕπη τιμήσσας· τὸ δ' αἴρυστελέον καὶ αἴμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίκ' ὑπερκρέμαται,
ἔχθρὸν ὄμῶς καὶ ἄτιμον, ὁ τ' ἀγγωστὸν τιθεῖ ἄνδρα,
βλαστεῖ δ' ὁφθαλμοὺς καὶ νόσον αἱμφιχυθέν.

VI.

Αἱ γάρ ἄτερ νούσων τε καὶ αἴρυστελέων μελεδώνων
εἴκηκονται τη μοῖρα κίχοι θανάτου.

VII.

Δεινοὶ γὰρ αὐδὴν πάντες ἐσμὲν εὐκλεῖ
ζῶνται φθονῆσαι, κατθανόντα δὲ αἰνέσσαι.

VIII.

Οποῖας δὴ φιλοῦσιν ἴστροι λέγειν,
τὰ φαῦλα μείζω, καὶ τὰ δεῖν' ὑπέρφοβα,
πυργουνήσεις αὐτούς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΜΙΜΝΕΡΜΟΤ.

MIMNERMI

QUE APUD STOBEUM SUNT
INTERPRETE H. GROTI.

I. Tit. LXIII.

Vita quid est, quid dulce, nisi juvet aurea Cypris;
tum peream, Veneris quum mihi cura perit.
Flos celer ætatis sexu donatus utrique,
lectus, amatorum munera, teēns amor,
omnia diffugiunt, mox quum venit atra senectus,
quæ facit & pulchros turpibus esse pares,
Torpida sollicitæ lacerant præcordia curæ:
lumina nec solis, nec juvat alma dies,
invisum pueris, inhonoratumque puellis.
Tam dedit, heu, senio tristia fata Deus.

II. Tit. XCVIII.

Nos foliis similes quæ gignit purpureum ver,
cum Sol se primum candidus exseruit,
heu non mansuro gaudentes flore juventæ
ludimus, edoēti nec bopa, per Superos,
nec mala. Circumstant geminæ, fera numina, Pareæ:
altera fert ævi triste senilis onus,
altera fert mortem. Nec durat longius ætas,
quam Sol qui subitis spargit humum radiis.
At postquam rosei defluxit temporis hora,
nil magis optandum, quam cito posse mori.
Hinc atque hinc animum mordent mala. Sæpe laborat
res laris: incumbit squallida pauperies.
Est & qui sobolem votis fitientibus usque
optat, ad infernas orbus iturus aquas.

Morbus adeſt aliis animam quoque. Denique nullus
est hominum, cui non det mala multa Deus.

III. Tit. CXVII.

Hunc qui pulcher erat quondam, quum canuit xtas,
jam ſua nec ſoboles, jam nec amicus amat.

IV. Tit. CXVII.

Immortale malum tibi dat, Tithone, ſenectam
Juppiter: ipsa minus mors, mihi crede, malum eſt.

V. Tit. CXVII.

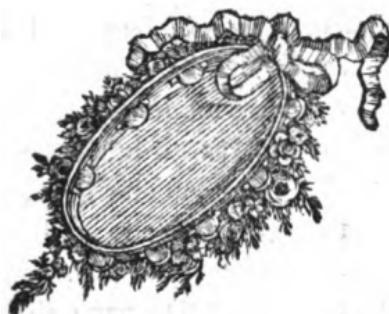
Ac veluti ſubito ſomnia prætereunt,
ſic & pulchra juventa: malis onerata ſenectus
impendens capiti foeda ſupervolitat;
contemtumque odiumque ferens ingloria, circum
cum noxa mentem volvitur atque oculos.

VII. Tit. CXXVI.

Omnes viris ſolemnis excellentibus
livere vivis, mortuis laudem dare.

VIII. Tit. CII.

Ut fabulatur natio medentium,
quaꝝ levia magni, gravia plus aequo xſimiat,
laudi parandꝝ.

ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

Πρὸς Μίμνερμεν εἰσάντα,
ΕΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Ἄλλ' εἴ μοι πᾶν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο·
μηδὲ μέγατρος, ὅτι σεῦ λώτου ἐφρασάμην.
καὶ μεταποίησον λυγέως ταῦθι, ὥδε δὲ καίδε·

ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.
ἢ μηδὲ ἐμοὶ ἀκλαυστοῖς θάνατος μόλοι, αἷλαὶ φίλοισι
κατθείποιμι θανάτῳ ἄλγεα καὶ στονοχάζε.

II.

Ἐργα δέ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα, καὶ Διονύσου,
καὶ Μουσέων, ἃ τίθηστον αὐδράσιν εὐφροσύνας.

III.

Ολβίος, φέταῖδές τε φίλοι, καὶ μάνυχες ἵπποι,
καὶ κύνες ἀγρευταῖ, καὶ ἔνος ἀλλόδαπος.

IV.

Ἐς δὲ πῆπις ἐρατοῖσιν ἐστὸν αὐθεστι παιδοφιλήσεις
μηρῶν ἴμερων καὶ γλυκεροῦ στόματος.

V.

Μυημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ολυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.

Ε ζ

ολέον ἐμὸὶ πρὸς θεῶν μηκάρων δότε, καὶ πρὸς απαντῶν
αὐθεώπων αἰεὶ δόξαι ἔχειν αὐγαθήν·

5 εἶναι δὲ γλυκὺν ὅδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ τίκρον·
τοῖσι μὲν αἰδοῖσι, τοῖσι δὲ δεινὸν ἴδειν.

χρήματα δὲ ἵμερω μὲν ἔχειν, αὐδίκως δὲ πετασθεῖς
οὐκ ἐθέλω πάντας ὑπέρον ἥλθε δίκη.

πλευτον δὲ ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται αὐδεὶς

10 ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος ἐς κορυφήν·
ὅν δὲ αὐδεὶς τιμῶσιν, ὁφὲς ὑπέρος οὐ κατὰ κόσμον
ἔρχεται· ἀλλὰ αὐδίκεις ἐργαστὶ πειθόμενος,
οὐκ ἐθέλων ἐπεργατεῖς τωχέως δὲ αὐδεμίσγεται ἄγκη·
ἀρχὴ δὲ ἐξ ὀλίγου γίγνεται, ὥστε πυρᾶς·

15 Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, αὐνηρὴ δὲ τελευτὴ·

οὐ γάρ δὴ θυντοῖς ὑπέρος ἐργα πέλει.

ἀλλὰ Ζεὺς πάνταν ἐφορᾷ τέλος. ἐξεπίνης δὲ
ῶστι ἀνεμος νεφέλας αἰψις διεσκέδασεν

πῆριν, ὃς πάντου πολυκύμονος ἀτριγύέτειο

20 πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυραφέρων
δημόσις καλὰ ἐργα, θεῶν ἔδος, αἰτιὴν ἰκάνει
οὐρανὸν, αἰθρίην δὲ αὐδῆς ἐθηκεν ἴδειν,
λάμπει δὲ πελίοις μένας κατ' απείρονα γαῖαν
καλὸν, αἴταρ νεφέλων φῦδεν ἐτέλιν ἴδεικ·

25 τοιαύτη Σηνὸς πέλεται τίσις, αὐδὸς ἐφὲ ἐκαΐσθω·
ῶστερ θυντὸς αὐνὴρ, γίγνεται ὀξεύχελος.

αἰεὶ δὲ οὐ τι λέλιθε διαμπερές, ὃς τις αἱτρὸν

θυμὸν ἔχει· πάντας δὲ ἐς τέλος ἐξεφάνη.

ἀλλὰ ὁ μὲν αὐτίκι ἔτισεν, ὁ δὲ ὑπέρον· καὶ δὲ φύγωντι
30 αὐτοὶ, μηδὲ θεῶν Μοῖρας ἐπιοῦσας κίχη,

πλυνθε πάντως, αὐτὶς ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
 ἢ παιδεῖς τούτων, οὐ γένος ἐξοπίσω.
 Θυητοὶ δὲ ὡδε νοεῦμεν, ὁμῶς ἀγαθός τε πακός τε
 ἐσθλὸν δὲ εἰς αὐτοῦ δέξαν ἐκαστίος ἔχει,
 35 πρίν τι παθεῖν· τότε δὲ αὐτὶς ὀδύρεται. αἷχρι δὲ τούτου
 χαίσκοντες, καύφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
 χ' ὅστις μὲν τούτοισιν ὑπ' ἀργαλέης ἐπιέσθη,
 ὥσ τις ὑγιὴς ἕσθιε, τοῦτο κατεφράσατο.
 αἷλος δειλὸς ἔών, αἴγαθός δοκεῖ ἔμμενοις αὐτῷ,
 40 καὶ καλὸς, μορφὴν σὺ χαρίεσσον ἔχων.
 εἰ δέ τις αἰχρήμαν, πενίης δὲ μιν ἔργα βιάτωι,
 μῆτρασθαι πάντας χρῆματα πολλὰ δοκεῖ.
 σπενδεῖ δὲ αἷλοδεν αἷλος. οὐ μὲν κατὰ πάντοιον αἷλοτον
 ἐν νησὶ, χρῆσαν οἴκαδε κέρδος οὐχεῖν;
 45 ἰχθυόεντ', αἱμόμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισι,
 φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος.
 αἷλος γῆν τέμνων πολὺδέκτρεον, εἰς ἐγκαυτὸν
 λατρεύει, τοῖσι καμπάνῃ ἀροτροῖ μέλει.
 αἷλος Αθηναῖν τε καὶ Ηφαιστοῖν πολυτέχνει
 50 ἔργα δασεῖ, χειροῖν ἔυλέχεται βίοτον.
 αἷλος Ολυμπιαδῶν Μεμοσέων πάρος δῶρα διδάχθη,
 ἴμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.
 αἷλον μάνιν ἔθηκεν οὐναξ ἐκάεργας Απόλλων
 ἔγκω δὲ αὐδρὶ πακὸν τηλέθεν ἔρχόμενον,
 55 ω συνομαρτίσουσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντας
 οὕτε τις αἰώνας βιβεται, οὐδὲ ιεροί,
 οὐδὲ οἱ Πατιῶνος πολυφαρμάκου ἔρχον ἔχαντες
 ἴντροι, καὶ τοῖς οὐδὲν ἐπεργία τέλος.

πολλάκις δὲ ἐξ ὀλίγης ὁδύντης μέγα γίγνεται ἄλγος,
 60 καύκ ἂν τις λύσαι ἡπατικὰ φάρμακα δούς.
 τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον ἀργυρέσις τε
 αἰψύμενος χειροῦ, αἴψα τίθησθε.
 Μοῖρα δὲ τοις θυητοῖσι κακὸν φέρει, ἢδε καὶ εἰσθλόν.
 δῶρα δὲ ἀφυπίστα θεῶν γίγνεται αἴθανάτων.
 65 πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε
 ποι σχήσειν μέλλει, χρήματος αἴρχομένου.
 ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήτας,
 ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεστε.
 τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα τίθησται
 70 συνῆχίν τοις αὐτοῖς, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
 πλούτου δὲ οὐδὲν τέρμα πειθασμένον αὐθεωτοις
 οἱ γαρ νῦν ήμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
 ἀναλάσσον σπεύδουσι· τίς ἀν καρέσειν ἄταστας;
 κέρδεα τοις θυητοῖς ὥστασαν αἴθανάτοις.
 75 ἄτη δὲ ἐξ αὐτῶν αὐτοφαίνεται, ἦν οὐσόταν Ζεὺς
 πέμψῃ τισομένην, ἄλλοτέ καὶ ἄλλος ἔχει.

VI.

Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτός· αὐτὰ πόνηρα
 πάντες, ὅσους θυητοὺς ηέλιος καθορᾷ.

VII.

Ἐργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπόν.

VIII.

Γνωμοσύνης δὲ ἀφανεῖς χαλεπάτατόν εστιν νοῦσος·
 μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

IX.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

X.

Πάμπαν δ' ἀδανάτων ἀΦανῆς νόος ἀνθρώποισι.

XI.

Τίκτει γὰρ κόρος ὕψειν, ὅταν πολὺς ὄλεος ἐπηταί.

XII.

Ισόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός εἴσῃ
καὶ χρυσός, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
ἴσταις θ', ήμίσνοι τε, καὶ ὡς μένα ταῦτα πάρεστι,
γαστῆρι τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἀδέσπι παθεῖν,
5 παιᾶντος τὸν δὲ γυναικεῖς· ὅταν δέ γε τῶνδ' ἐφίκηται
ἄρη, σὺν δὲ ἦτη γύγνεται ἀρμοδία,
ταῦτ' ἀΦενος Θητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάγια
χρήματα ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Αἰδην.
οὐδὲ ἀν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
10 νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

XIII.

Πολλοὶ μὲν πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
αλλ' ήμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμενόμενοι
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐτεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεῖ,
χρήματα δὲ ἀνθρώπων ἀλλοτε ἄλλος ἔχει.

XIV.

Παῖς μὲν σύνηθος ἐὼν ἔτι νήπιος ἔρκος ὁδοντῶν
φύσεις, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἔπει τετερι.

πολλάκις δ' εἴς ἀλίγης ὁδύτης μέγα γίγνεται ἄλγος,
 60 κούκ σὺν τις λύσαι ἥπαις Φάρμακα δούς·
 τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον ἀργυρέας τε
 αἰψύμενος χειροῦ, αἵψα τίθησ' ὑγιῆ.
 Μοῖρα δέ τοι θυητοῖσι κακὸν Φέρει, οὐδὲ καὶ ἐσθλόν·
 δῶρα δ' ἀφυπίσα θεῶν γίγνεται αἰδανάτων.
 65 πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐσ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδε
 ποι σχήσειν μέλλει, χρήματος αερχομένου.
 αὖτον δὲ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήτας·
 ἐσ μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπειτε·
 τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι Θεὸς περὶ πάντα τίθησι
 70 συνίυχίν αγαθὴν, ἔκλισιν ἀφροσύνης.
 πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πειθασμένον αὐθρώπωσικ
 οἱ γὰρ νῦν ήμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
 ἀντλάσιον σταύδουσι· τίς ἀν καρέσειν ἄτασίας;
 κερδεά τοι θυητοῖς ὄπασαν αἰθάνατοι·
 75 αὖτον δ' εἴς αὐτῶν ἀναφεύνεται, ἢν ὁπόταν Ζεὺς
 πέμψῃ τισμένην, ἄλλοτέ καὶ ἄλλος ἔχει.

VI.

Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται Βροτός· αὖτα πόνηρας
 πάντες, ὅσους θυητοὺς ήέλιος καθορᾷ.

VII.

Ἐργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπόν.

VIII.

Γνωμοσύνης δ' ἀφανές χαλεπώτατόν ἐστι νοῦσος·
 μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατος μοῦνον ἔχει.

IX.

Γηρασκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

X.

Πάμπαν δ' αὐθανάτων ἀφανῆς νόος αὐνθρώποισι.

XI.

Τίνει γὰρ κόρος ὑπέριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἔσηται.

XII.

Ισὸν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός εσθι
καὶ χρυσός, καὶ γῆς πυροφόρου πεδία,
ἴστωι δ', ήμίσουι τε, καὶ ὡς μένα ταῦτα πάρεστι,
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἀδεκτά παθεῖν,
παιδίες τ' ἥδε γυναικες· ὅταν δέ με τῶνδ' ἐφίκηται
ἄρη, σὺν δὲ ἕπῃ γίγνεταις ἀρμοδία,
ταῦτ' ἀφενος θυητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάγια
χρήματα ἔχων οὐδεὶς ἐρχεταις εἰς Αἰδην.
οὐδὲ ἀν αἰτοινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
νούσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

XIII.

Πολλοὶ μὲν πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγάθοι δὲ πένονται.
αλλ' ήμεῖς αὐτοῖς οὐ διακειφόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
χρήματα δ' αὐνθρώπων ἄλλος ἔχει.

XIV.

Παῖς μὲν ὀντος ἐὼν ἔτι νήπιος ἐρκος ὁδονήσι
φύγας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἔπι τεσσι.

τοὺς δὲ ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει Θεὸς ἐπὶ ἐνιαυτούς,
πόνης ἐκφαίνει σῆματα γιγνομένης.

5 τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυνίων
λαχνοῦται, χρειᾶς ἄνθος ἀμειβομένης.

τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἐθδομάδ' ἐστὶν ἀριστος.
ἰσχὺν, οἵ τ' αὐνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.

πέμπτῃ δὲ ὥριον ἀγδρας γάμου μεμυημένον εἶναι,
90 καὶ παῖδαν ἤτειν εἰσεωίσω γενεὴν.

τῇ δὲ ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος αὐνδρὸς,
οὐδὲ ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' αἰτάλωμα θέλει. ἔτιδειν
ἔστια δὲ γοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἐθδομάσι μὲν ἀριστος,
ὄχιτο τοιούτῳ αἱμφοτέρων τέσσαρος καὶ δέκα ἔτη.

15 τῇ δὲ ἓντατῃ δύναται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δὲ αὐτοῦ,
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σώμαστι καὶ σοφίῃ.
τῇ δεκάτῃ δὲ, ὅτε δὴ τελέσει Θεὸς ἐπὶ ἐνιαυτούς,
θύκη ἀν αὐτοῖς ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

XV.

Ημετέρη δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὐ ποτὲ ὀλεῖται
αἴσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας αἰθανάτων.

τοίνυν γάρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὑβριμοπάτρη
Πατλαῖς Αθηναῖη χειρας ὑπερθεν ἔχει.

5. αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν αἰφραδίησιν
αἰστοι βεύλευται, χρῆμασι πειθόμενοι,
δῆμου δὲ ἡγεμόνων ἀδίκος νόος, οἵσιν ἐτοῖμοι
ὑβριος ἐκ μεγάλης ἀλγεας πολλὰ παθεῖν.
οὐ γάρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας
10 τοφροσύνας κοσμεῖν δαστός ἐν κόσυχίῃ.

πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργυμασι πειθόμενοι.

οὐδὲ τοῖς κλεάνων, οὔτε τι δημοσίων

Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' αἴτσαγῇ ἀλλοθεν ἄλλος,
οὐδὲ Φυλάσσονται σεμνὸς Δίκης θέμεθλα,

25 ή τιγώσα σύνοιδε τὰ γηγούμενα, πρὸ τ' εόντας·

τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἥλθ' ἀπολιτομένη.

ταῦτη τοις πάσῃ πόλει ἔρχεται Ἐλκος ἀφυπίσ,

εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἥλυθε δουλοσύνην,

ἢ στάσιν ἐμφυλον, πόλεμόν δ' εὑδοντ' ἐπεγέρεις,

30 ἃς πολῶν ἐρατήν ὠλεσσεν ἥλικίν.

ἐκ ταράδιον ταχέως πολυτράπον ἀστῖν

τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλους.

ταῦτα μὲν ἐν δημώιοις ἔρχεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν

ἰκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐξ ἀλλοδαπήν,

35 πραθέντες, δεσμοῖσι τ' αἰνικελόιστι δεδέντες.

οὗτα δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἶκαδ' ἐκάστῳ·

αὐλεσοις δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ εὐθέλουσι θύραι·

ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἐρκος ὑπέρθορεν, εὑρε δὲ πάντας,

εἴ κε τις ἡ Φεύγων ἐν μυχῷ ἡ θαλάσση.

30 ταῦτα διδάξεις θυμὸς Αδηναίους με κελεύει,

ώς κακὰ πολλὰ πόλει δυσνομίας παρέχει·

εὐνομία δ' εὐκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,

καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδαις,

τραχέας λειαντες, πανέι πόρον, ὑβριν ἀμαυρεῖ,

35 πανάίνει δ' ἄτης ἀνθεια φυθόμενος,

ευθύνει δέ δίκαιος σκολιάς, ὑπερήφανός τ' ἔργος
πραῦνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,
παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον· ἐστι δ' οὐδὲ αὐτῆς
πάντα καὶ ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

XVI.

Αὐτὸς κήρυξ ἥλθον αὐτὸν ἴμερτῆς Σαλαμίνος
κόσμον ἐτέων ὡδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

* * * * *

εἶναι δὴ τότε ἔγω Φολεγάνδριος, ἢ Σικινίτης.
αὐτί γ' Αθηναῖον, πατρὶδ' αἰμειφάμενος.
ἢ αἴψα γὰρ ἀν Φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποις γένοιτο.
Αττικὸς οὗτος ἀντὶ τῶν Σαλαμῖν' αὐτέντων.

* * * * *

Ἰσμεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχητόμενος περὶ ηὔσου
ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἴσχος αἰτωτόμενος.

XVII.

Δεῖξει δὴ μανίνη μὲν ἐμὸν Βασιὸς χρόνος αὐτοῖς,
δεῖξει, αληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

XVIII.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος μένος ἥδε χαλάζης.
Βροντὴ δὲ ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται αἰπερωτῆς.
ἢ εἰ αὐτέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτὴν
μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δίκαιοτάτη.
ἢ ἀνδρῶν δὲ ἐκ μεγάλων πόλις ὅλωνται· εἰς δὲ μονάρχου
δῆμος αἰδρις ἐὼν δουλοτύπην ἔπεσσε.

XIX.

XIX.

Εἰ δέ πεπόνθατε δειγὰ δί' ὑμετέρην κακότητα.

μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε.
πεντὸι γαρ τούτους πῦξήσατε, ῥώσια δόνηες,

καὶ διά ταῦτα κακὴν ἰσχετε δουλοσύνην.

ΝΟΥ οἴων δ' εἰς μὲν ἔκαστος ἀλώπεκος ἵχνεις βαίνει,

ὑπρεπεῖς δὲ σύμπασι χαῦνος ἔνεστι νόος.

γαρ γλῶσσαν ἔρατε, καὶ εἰς ἐπη αἰμύλου αὐδρός.
εἰς ἔργον δ' οὐδὲν τυγχνόμενον βλέψετε.

XX.

ἵμω μὲν γαρ ἐδωκα τόσον κράτος, ὅστον ἐπαρκεῖν,
τιμῆς οὔτ' αὐτολῶν, οὔτ' ἐπορεκάμενος.

δ' εἰχον δύναμιν, καὶ χρήμασιν πέταν αὐγτού,
καὶ τοῖς ἐφρασάμενι μηδὲν αἰσπεῖς ἔχειν.

ἷπι δ' αὐτοῖς αὐτοῖς κρατέρεν σάκος αὐτοτέρωντι
νικᾶν δ' οὐκ εἴσας οὐδετέρους αδίκως.

XXI.

Σδ' αὖ δῆμος ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἔποστο,
μήτε λόγῳ αὐνθεῖς, μήτε πιεζόμενος.

XXII.

Νείλου εἰπεὶ προχοῦσι, Κανωβίδος εἰγύνθει αὐλῆν.

XXIII.

Πρὸς Φιλόκυντρον, ἐν τῷ εὐ Κύπρῳ βασιλεῶν.

Νῦν δέ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ανάσσων
τὴν πόλιν εὗ γαίοις, καὶ γένος ὑμέτερον.

F

αὐτῷ ἐμὲ ξὺν τῇ θοῇ κλειτῆς ἀπὸ νησού
ἀσκηθῆ πέμπω Κύανης Ιοσίε Φαένος·
§ οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὑπάξει
ἔσθλον, καὶ νόσοις πατρίδ' ἐγ γίνεται.

XXIV.

Πρῶτα μὲν εὐχώμεσθα Διὶ Κρονίδῃ Βασιλῆι,
Θεομοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὑπάσσα.

XXV.

Οὐκ ἔφεν Σόλων Βαθύφρεν, οὐδὲ Βουλήνεις αὖτε·
ἐσθλὰ γάρ θεοῦ διδόντος, αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
περιβαλὼν δ' ἄγρον, ἀγασθεὶς οὐκ αἴτεστασεν μέγα
δίκιον, θυμοῦ θ' ἀμαρτῆ καὶ φρεγῶν αἰσθοφυλεῖς·
§ ἥδελον γάρ καὶ κρατήσας, πλοῦτον ἀφθονον λαβὼν,
καὶ τυραννίσας Αθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
απὸκος ὕστερον δεδάρδας, κατατετερίφθατο γένος.

XXVI.

Χαῦνα μὲν τότε ἐφράσαντο, νῦν δὲ ἐμοὶ χολούμενοι
λοξὸν ἀφθάλμοις ὤρῶσι πάντες ὥστε δῆτον.

XXVII.

Εἰ δέ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίντις αἰμειλίχον
οὐ καθηψάμην, μιάντας καὶ καταστρήνας κλέος,
οὐδὲν αἰδοῦμαι. πλέον γάρ ἀπογνώσει δοκῶ
§ πάντας αὐθρώπους.

XXVIII.

Συμφιατύροιν ταῦτ' ἀν εὐ δίκη χρόνον
 μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ολυμπίου
 ἄριστα, Γῆ μέλαινα, τῇς ἐγώ ποτε
 θρούς αὐτῶν πολλαχῆ πεπηγότας,
 πρόσθεν δὲ δουλεύσατα, νῦν ἐλευθέρα.
 ποδοὺς δ' Αθῆνας, πατρὸς εἰς Θεόκλιτον,
 αὐτῆγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκας,
 ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' αἰακτάντος
 χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκ εἴ τ' Αττικὴν
 εἴπας, ὡς ἀν πολλαχῆ πλαστράνους.
 τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλογύνην αἰσκέα
 ἔχοντας, πόδῃ δεσπότας τρομευμένους,
 ἐλευθέρους ἐθῆκα. ταῦτα μὲν κράτες,
 οἷον Βίαν τε καὶ δίκην συναρμόσας,
 ἔρεξα, καὶ διῆλθον ὡς ὑπερχόμην.
 θεσμοὺς δ' ὁμοίως τῷ κακῷ τε καργαθῷ,
 εὐθεῖαν εἰς ἔκαστον αἱρόσας δίκην,
 ἐγράψα. κενήρον δ' ἄλλος, ὡς ἐγώ, λαβών,
 κακοφρεδῆς τε καὶ φιλοκῆτης αὐτῷ,
 οὐκ ἀν κατέσχε θυμὸν, οὔτ' ἐπαύσατο,
 πρὶν ἀν ταράξας, πᾶσαν ἐξέλη, γάλας:
 εἰ γάρ ηθελον
 δι τοῖς ἐναντίοισιν ηὐδαίνεν τότε,
 αὐθις δὲ τοῖσιν ἀτέροις, δράσται κακά,
 ποδῶν αὐτὸνδιανθήνητος εἰςέρωθη πόλις.

τῶν οὖν ἀρχὴν πάνθεον κυκεύμενος,
ώς ἐν κύστιν πολλαῖσιν ἐθίραφην λύκος.

XXIX.

Αμα γὰρ ἄελπια τὸν Θεοῖσιν ἡννοεῖ,
ἄμα δὲ οὐ μάτιν ἔρδον.

XXX.

Πίνουσι, καὶ τρώγουσιν, οἱ μὲν ἕτρις,
οἱ δὲ ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμεμιγμένοις
γούρους Φακεῖσι· καὶ διὸ οὔτε πειμάστων
ἄπεσθιν οὐδὲν, ἃσσ' ἂν αὐθρώποισι γῆ
φέρει μέλαινα· πάντα δὲ ἀφθόνως πάρος.

XXXI.

Πεφυλαγμένος ἀνδραῖον ἐκαστον,
ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος. ἔχων
κραδίη, Φαιδρῷ
προσενέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
ἐκ μελαινῆς Φρενὸς γεγωνῆ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΟΛΩΝΟΣ.

SOLONIS

QUE SUNT APUD STOBÆUM
INTERPRETE H. GROTIO.

I. Tit. CXXIII.

Ne mihi sit lethum planctu sine : sed mea tristes
funera amicorum condescorent lachrymæ. •

V. Tit. IX.

Mnemosynæ magnique Jovis sanctissima proles,
exaudite preces , quas fero , Pierides :
ut florens homines inter rumore secundo
a Diis conceffa prosperitate fruar :
quem metuant hostes , & quem vereantur amici ,
his placidum , ast illis fortiter horribilem.
Divitias habuisse velim : sed non bene partas
non cupiam : feris Poena venit pedibus.
Stant veluti solide fultis adamante columnae
hæ , quas alma Deûm gratia mittit , opes.
Non intrat male parta domum fortuna benigno
numine , sed vetitis artibus implicita
oblitans sequitur : mox se in damna resolvit :
& , velut ex parvo nascitur igne rogus ,
principio tenui sic finit maxima clades :
nam male quæsitis non datur esse diu :
prospicit in finem longe Deus : ac velut olim
vere novo nebulas discutiunt animæ ,
qua postquam ex imo fluctus civere profundo ,
telluris volitant per sola frugiferæ ,

vastantes fata lœta : dein se in sidera tollunt :
 tollunt, & subito blanda serena mican̄t :
 ipse comas puro diffundit lumine Titan :
 aspicere est toto nubila nulla polo ;
 sic se habet ira Jovis : non , qui mortalibus est mos ,
 mens illi quovis criminē lœsa tumet :
 nec latet æternum sceleris sibi conscius auctor ;
 arcanum facinus scit referare dies .
 Serius aut̄ citius poenæ delicta sequuntur :
 nec si quis visus fata Deum effugere ,
 nulla manet merces. Alienæ piacula pendent ,
 aut nati , aut natis profata posteritas .
 At nos tantumdem justosque malosque valere
 credimus , atque intus sat sibi quisque placet ,
 donec supplicio tactus dolet : ante petacem
 spes animum vanis lactat imaginibus ,
 nec sibi defitit placidam spondere salutem ,
 aspera quem vastat nec medicanda lues .
 Sæpe etiam pavidus fortis sibi nomina ponit ,
 & turpis facie se putat esse bona .
 Est qui pauperie pressus jacet , & tamen audet
 ingentes animo fingere divitias .
 Nil intentatum. Secat ille cupidine lucri
 cœrula monſtriferos quos agit unda sinus ;
 nec metuit nimbos iterumque iterumque furentes
 exspectare , animæ prodignæ ipse suæ .
 Alter humum curvo Cerealem versat aratro ,
 autumnumve satis provocat arboreibus .
 Pars manibus victimum quærupt , artesque fatigant
 Palladis ingenia Mulciberique datas .
 At aliis Musæ , dulces ante omnia Musæ ,
 doctrinæ multo negotare corda rigant .

Alter Apollineo donatus munere vates,
 omne malum, multo quam venit ante, docet:
 verba Dei præstant. Fato quæcunque manet fors,
 non hanc avertet viætima, sed nec aves,
 nec qui pœnias ægris mortalibus herbas
 sæpe erraturam ferre laborat opem.
 Sæpe dolor tenuis morbos produxit acerbos,
 tollere quos nullis sit medicaminibus:
 sæpe diu fævo jactatum corporis æstu
 contactu sanum reddidit una manus.
 Sic fato fors læta venit; contraria fato:
 nec vitare datur quæ placuere Deis.
 Omnia confusis sunt plena tumultibus, & quo
 exeat incepsum non videt auctor opus,
 Hinc qui sollicite momenta expendit agendi,
 imprudens magnis luctibus obruitur:
 & temere aggressis divino munere felix
 exitus absolvit non bona consilia.
 Divitiis nullus modus est, nec finis habendi:
 nam quibus in primis res nitet ampla domi,
 bis tantum cupiunt. Et quis satiaverit omnes?
 Humano generi commoda dant Superi:
 commoda sed Noxam pariunt: qua Juppiter usus
 vindice, nunc illum, mox alium feriet.

VI. Tit. xcvi.

Nemo beatus homo est: sed pars adscripta dolorum
 omnibus ætherium quos jubar irradiat.

XII. Tit. xcvi.

Non est ille magis dives, cui copia multa
 argenti atque auri est, plenaque farre seges,

muli & cornipedes ; quam si quis nil habet, extra
 quod ventri satis est & lateri & pedibus,
 deliciasque tori. Nam quum maturuit ætas,
 & vita in medio florida curriculo est,
 has solas homo sentit opes. Quæcunque superfunt,
 nil horum ad Stygias nos comitatur aquas.
 Nec mors muneribus, nec morbi cedere norunt,
 nec serpens tremulo curva senecta pede.

XIII. Tit. I.

Sæpe mali dites, & fortibus instat egestas :
 at mihi virtutis munera divitiis
 permuteare nefas. Manet usque immobilis illa :
 at fluxas nunc hic, nunc habet alter opes.

XV.

SOLONIS ELEGIA

CITATA A DEMOSTHENE, CONVERSA
 A PHILIPPO MELANCHTHONE.

Non urbem superi enpiunt evertere nostram :
 & nobis, nisi sint numina læsa, favent :
 ac nostræ custos arcis Tritonia Pallas
 perpetua cura mœnia nostra tegit.
 Ipsi sed patriam sceleratis mentibus ultro
 conantur cives dilacerare suam.
 Nam pretio quidam vendunt legesque fidemque,
 aurum qui nullo jure modoque petunt.
 Sævitiam exercent, rapiuntque tyrannida quidam,
 induat ut justus civibus arma dolor.
 Pars studet & sarcire domesticæ damna rapinis,
 exhaustus patrias quum male luxus opes :

diripiuntque urbis patrimonia publica nostræ,
 & sibi divitias vique doloque parant:
 & non Justitiæ formidant numen & iram,
 consiliis Superum quæ Dea semper adeat.
 Hæc oculis cernit vigilantibus omnia facta:
 nemo putet, falli numina posse Deum.
 Et quamvis pœnas differt aliquando, tacetque,
 mente tamen memori facta nefanda notat.
Exigit & tandem pœnas. Non regna, nec urbes
 effugiunt clades, quas meruere, graves.
 Hinc urbs divitiis quondam imperioque superba,
 servitii patitur tristia jura modo:
 aut rabidi cives in mutua vulnera stringunt
 exorta gladios seditione suos:
 aut validos hostes sine causa forte lacescant,
 scepitumque movent quod fuit ante malum.
 Namque urbs, quæ socios injustis provocat armis,
 mox ruet, & subitis est peritura modis.
 Casibus his validæ gentes delentur, & urbes,
 pro spreta pœnas quæ pietate luunt.
Et si qui excidio patriæ fortasse supersunt,
 posthac fatâ illos non leviora manent.
Extorres, sine spe, sine sede, inopesque vagantur,
 aut emti pretio vincula dura gerunt.
 Sic partem fert quisque suam, quum publica clades
 incidit, & prohibet janna nulla malum.
 Non latebræ quemquam fugientem abscondere possunt:
 in thalamos penetrant publica damna tuos.
 Hæc moneo cives, nec fabula ficta putanda est:
 leges atque Deum spernere, crede, nocet.
 Sed placidam retinet pacem reverentia juris,
 peccanti quæ non parcere lenta solet.

Hæc prohibet turpem luxum, frænatque rebelles,
crescere nec patitur semina sparsa mali:
judicis emendat fraudes, violentaque facta
nasci inter cives dissidiumque vetat.
Denique vita hominum tranquilla & honesta manebit,
servandi leges dum pia cura manet.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

I.

Χρησίων πλούτου, μελέτην ἔχε πίστις αὔρευ,
αὔρογ γάρ τε λέγοντιν Αμαλθείης κέρας εἶναι.

II.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Τετόρων ἀπὸ τῶν δὲ ἐγένετο
φῦλα γυναικείων, οὐ μὲν κυνὸς, οὐ δὲ μελίσσης,
οὐ δὲ συὸς βλοσφύρης, οὐ δὲ ἵππου χαιτηέσσας,
εὐφορος ὥδε, ταχεῖα, περιόδομος, εἶδος ἄριστη.
οὐ δὲ συὸς βλοσφύρης, οὐτ' ἄρε παπή, οὐδὲ μὲν ἐσθλή,
οὐ δὲ κυνὸς, χαλεπή τε καὶ αὔριος. οὐδὲ μελίσσης,
φίκονόμος τὸν αὔραθη, οὐδὲ ἐπίσταται ἐγγάζεσθαι,
οὐδὲ εὐχου, φίλ' ἐταῖρε, λαχεῖται γάμον ἴμερένται.

III.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Τί πλέον γένος εὐγενὲς εἶναι,
οὐδὲ οὐτὸν εἰ μύθοις ἔπειται χάρις, οὐτὸν εὐλογία;

IV.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Πόλις ἐν σκοτείλῳ κατὰς κόσμον
οἰκεῖσθαι σμικρὴ, ψρείστων Νίνου αὐθαίρευτης.

V.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν, οὐδὲ δὲ
πάγιες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Δέριος.

VI.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Χρὶ τοι τὸν ἐταῖρον ἔγαγρῳ
Θρονίζειν ἀπὸ ἀν περιγοῆν ὡσεὶ πολῖται.

VII.

Χρὶ δὲ ἐν συμποσίῳ, κυλίκου περιηστομένων,
ἵδεις κωτίλλαις καθήμενον οἰνοποτάζειν.

PHOCYLDIS MILESHI

QUE APUD STOBÆUM SUNT
HUGONE GROTIOS INTERPRETE.

I. Tit. LVI.

Quisquis opes querit, glebae sibi comparet uber:
nam rus est vere illud, habet quod Copia, cornu.

II. Tit. LXXXIII.

Hæc quoque Phocylidæ: Rebus de quatuor ortum
gens muliebris habet. Nam pars cane, pars ape nata est,
pars sue, pars & equa. Sed quam generavit equæ vis,
fœcunda est, agilis, vaga, formosissima vultu.
De sue quæ genita est, inter pravamque bonamque,
trux & difficilis. Quæ de cane, gnara laborum,
fida domus custos. Ape quæ solerte creata est,
hanc thalami sociam votis ardentibus opta.

III. Tit. LXXXVII.

Hæc quoque Phocylidæ: Pars maxima nobilitatis
nil aut consilio pollent, aut voce diserta.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

I.

Ούδεν εν ανθρώποις μένει χρῆμα ἔμπεδον αἰεῖ.

Ἐν δὲ τὸ κάλλος Χῖος ἔειται αὐτός.

ΟΙΗΠΕΡ ΦΤΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.

πᾶσι μη θυητῶν οὐασὶ δεξάμενοι
· γ στέργοις ἐκατέθεντο. πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκαστῷ,
αὐδρῶν δὲ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
θυητῶν δ' ὄφρα τις αὐθος ἔχῃ πολυηράτον ἥσπις,
καῦφον ἔχων θύματα, πόλις ἀγέλεσθα νοεῖ
οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν, οὔτε θανεῖται,
ενδ', οὐγίης ὅταν δέ, Φρονίδ' ἔχει κακάτου.
νήπιοι, οἵς ταῦτα κεῖται γέος, οὐδέ τ' ἵστασιν
ως χρέοντος ἐσθ' ἥσπις καὶ βιότου ὀλίγος
θυητοῖς. αὐτὰς σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμοις
ψυχῇ τῶν αὐγαθῶν τὴν διαρρόμενος.

II.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἕστοίσεται γέον,
τὰ πρῶτα. τὴν μὲν εὖτος τανύτριχός,
τῇ πάντῃ αὐτὸν Βορβόρῳ πεφυγμένος,
ακοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαὶ⁵
αὐτῇ δὲ ἀλευτος, ἀλλυτός τ' εἰναστιν,
εὐ ποτρίησιν ημένη πιστίνεται.

Τὴν δὲ ἐξ αἰλούτρης θεοῦ ἔθηκεν αἰλώπειος
γυναικεῖος, πάνιλαν ἕδριν· οὐδέ μιν πατεῖν
λέληθεν οὐδὲν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.

10 τὸ μὲν γαρ αὐτῆς ἐστὶ ποτάκης πακόν,
τὸ δὲ ἑσθλόν· ὄργυν δὲ αἴλοτον αἴλοιν ἔχει.

Τὴν δὲ ἐκ κινᾶς λιταιρυὸν, αὐτομάτορας,
ἢ πάνιλαν αἴλουσαι, πάνιλα δὲ εἰδένεις Θέλει,
πάνιν δὲ πατσίλαινουσαι καὶ πλακωμένη,
λέληκεν, ἦν καὶ μηδέν σύνθρωπων ἄρτη.
παύσειε δὲ ἂν μιν οὗτον αἴπειλόσας αὐγή,
οὐδὲν εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειν πλέω
οὐδόντας, οὐδὲν ἂν μειλίχως μιθεύμενός
οὐδὲν εἰ παρὰ ξείνοισιν ήμένη τύχοι.
αἴλαντεδῶς ἀστρηπτον αἰνέντην ἔχει.

Τὴν δὲ πλάστιλες γηπίνην Ολύμπιον,
ἔδωσεν αὐδῇ πανηρέν· οὕτε γαρ πακόν,
οὐτούτῳ ἑσθλόν οὐδὲν οὐδὲ τοιαῦτη γυνή·
ἔργον δὲ μοῦνον, ἐσθίειν, ἐπίστραται·
κοῦτον, ἂν πακὸν χειριῶντα ποιήσῃ θεός,
βιγώστας, δίφρον αἴστον ἐλκεταὶ πήρος.

Τὴν δὲ θαλάσσης ἐν Φρεστοὺς γένοντα
τὴν μὲν γελᾶ τε καὶ γέγυθεν ήμέρην.
ἐπασπέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·

80 Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνὴ
ἐν πατσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ παδίων.
τὴν δὲ, οὐκ ἀνεκτὸς οὐδὲν ἐν ὄφθαλμοῖς ἴδειν,
οὐτούτοις ἐλθεῖν, αἴλαντες παίνεται τότε
ἄπολητον, ἀστερός αἴμφη τέκνοισιν κύων.

35

αὐμελίχος δὲ πᾶσι κατωθυμίῃ,
εἰχθροῖσιν ἵστη καὶ Φίλοισι, γέγνεται.
ῶστερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμῆς
ἔστιν ἀπόκιντον, χάρμα ταύτησιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
βαρυκήλυπτος κύμασιν φορευμένη·
ταύτη μάλιστ' ἔσικε τοιαύτη γυνὴ
οὔργην· Φυὴν δ', ὡς πάντος, αἰλοίνην ἔχει.

40

Τὴν δὲ ἐκ σπαδῶν τε καὶ παλινθριζέος ὄνου,
ἢ τὸν τὸν ἀνάβηκε, σύν τὸν ἐνισῆσιν μόγις
ἔρετεν ὃν ἀσταθῆ, καὶ πονήσατο
ἀρεστά· τόφρα δὲ εἰσθίει μὲν ἐν μυχῷ
προνυκτί, προηπαρξ, εἰσθίει δὲ εἰς τὸ σχάρη.
ὅμως δὲ καὶ πρὸς ἔργον αὐθοδίσιον
ἐλθόνθ' ἐταῖρον ἐνίνοῦν ἐδέξατο.

45

50

Τὴν δὲ ἐκ γαλῆς, δύσινον οἰδύρον γένεσι.
κείη γὰρ οὕτη τι καλὸν οὐδὲ ἐφίμερον
πρόσεοιν, οὐδὲ τερπνὸν, οὐδὲ ἐράσμιον·
εὐνῆς δὲ αἴσινής εῖσιν αὐθοδίσιες,
τὸν δὲ αἴνδρον τὸν συνόνιτα ταυτίη δίδοι·
κλεψίουσα δὲ ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά,
ἄδυτα δὲ ἵρα πολλάκις κατεσθίει.

55

60

Τὴν δὲ ἱωσος αὐθορχαῖτέοσσ' ἐγείνατο,
ἢ δουλίς ἔργα καὶ δύνη περιτρέπει·
κοῦτ' ἀν μύλης φαύσειν, οὔτε κόσκινον.
ἄρειν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
οὔτε πρὸς ἴωνόν, αὐθολίνην αἰλευμένη,
ἴρωτ', ἀνάβηκε δὲ κατέρρεις φίλοι.

λούτας

λοῦται δὲ πάσης ημέρης απὸ βύστον
δῆ, αἴδοτε τρὶς, καὶ μύροις ἀλεφετοι·

65 αὖ δὲ χαίτην ἐκλεισμένην Φορεῖ,
βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
καλὸν μὲν ὡν Θέαμος τοιούτη γυνὴ
αἰλοισι· τῷ δὲ ἔχει τούγεται κακὸν,
ἢν μή τις ἢ τύφαννος, ἢ σπωτίζυχος ἢ,
70 οὐσίς τοιούτοις θυμὸν ἀγλαίζεται.

Τὴν δὲ ἐκ πιθίκου· τοῦτο δὴ δικηρίδον
Ζεὺς αὐδράσιν μέγιστον ὥπασεν κακόν.
κίσχισθα μὲν πρόσωπα· τοιούτη γυνὴ¹
εἰσιν δὲ αἰθεος πᾶσιν αὐδρώσις γέλωσ.
75 ἐπ' αὐχένα Βρεχεῖσα κινεῖται μέγις,
πτενυγος, αὐτόκιόλος. Ἡ τάλας ἀνὴρ
οὗτος κακὸν τοιούτον αἰκαλίζεται.
δῆγεν δὲ πάντα καὶ τρέπους ἐπίσταται,
ῶστερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.

80 οὐδὲ ἂν τιν' εὑρεῖεν, αἰλαῖς τεῦθ' ὄφει,
καὶ τοῦτο πᾶσαν ημέρην Βουλεύεται,
ὅκως τι, χῶς μέγιστον, ἔρξειν κακά.

Τὴν δὲ μελίσσης. τὴν τις εὐτυχεῖ λαβῶν.
κείνη γὰρ οἴη μῶμος οὐ προτιθένει·
85 θάλλει δὲ ὑπὸ αὐτῆς κατακείτεται βίος·
φίλη δὲ σὺν Φιλεῦντι γηράσκει πόστε,
τεκεῦσθα καλὸν καὶ οὐνομάκλυτον γένος·
καριαρεσῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσησι, θείν δὲ αὐμφιδέρεμεν χάρις·
90 οὐδὲν γυναιξὶν ἀδεταί καθημένη,

οὐκ ἀν πακῶν ἐρῶμεν, οὐδὲ ἐν ἄλγεσι
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

V.

Πάμπταν δ' ἄμωμος οὔτις, οὐδὲ ἀκήριος.

VI.

Τοῦ μὲν Θανόντος οὐκ ἀν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι Φρονοῦμεν, πλεῖστης ἡμέρας μιᾶς.

VII.

Ο δ' αὖ Θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

VIII.

Αγθρωπος ἐών, μίστοτε Φίσης
οὐ τῇ γενήσεται,
μηδὲ ἀνδρας ἰδῶν, σύνον ἐσσεῖται
χρόνον. ὥκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυτερύγου μυλας
οὔτως ἀ μετάστασις.

IX.

Βιοτῆς μὲν γάρ
χρόνος ἐστὶ βραχύς· κρυφεῖς δὲ υπὸ γῆς
κεῖται θυητὸς τὸν αἴσαντα χρόνον.

X.

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

SIMONIDIS

QUE APUD STOBÆUM SUNT

H. GROTIO INTERPRETE.

I. Tit. XCVIII.

Veridico Chius dixerat ore Senex:
Est similis plane foliis humana propago.
Sed pauci ista suis auribus hausta, simul
mentibus inscripsere. Fovet spes credula cunctos,
quæ fese juvenum cordibus insinuat.
Nam dum multivoli floret vaga temporis ætas,
multa homines volvunt irrita consilia.
Quin neque tunc lethi mordet, neque cura senectæ
pectoræ, nec morbos membra timent vegeta.
Tantilla est miseris sapientia, nec videt ævi
atque juventutis quam breve sit spatium.
Tu monitus meliora, datur dum vivere, vive:
vive inquam, & Genio comiter obsequere.

II. Tit. LXXXIII.

Non fecit unam feminæ mentem Deus.
Est quæ parentis hispidæ morem refert
suis propago, tota res cuius domi
prostrata turpi sorbet in cœno ac situ:
at ipsa nunquam lota, cultu squalido,
pinguescit alto confidens in stercore.

Est, ex maligna vulpe quam finxit Deus,
fagace mente præditam, eujus nihil
boni malive præterit solertiam:
quin ipsa fese, moris alterni, bonam
malamque præbet, blanda & irritabilis.

οὐκ ἀν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδὲ ἐν ἄλγεσσι
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

V.

Πάμπταν δὲ ἀμωμος οὔτις, οὐδὲ ἀκήριος.

VI.

Τοῦ μὲν Θανόντος οὐκ ἀν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι Φρονοῖμεν, πλεῖστη πέμψας μιᾶς.

VII.

Ο δὲ αὖ Θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν Φυγόμαχον.

VIII.

Αγθρωπος εἶών, μίστοτε Φίστης
οὐ τῇ γενήσεται,
μηδὲ ἀνδρας ἰδῶν, σύστον ἐσσεῖται
χρόνον. ὥκεια γὰρ οὐδὲ τανυπλεύγου μιᾶς
οὔτως ἀ μετάστασις.

IX.

Βιοτῆς μὲν γὰρ
χρόνος ἐστὶ Βροχής· κρυφθεὶς δὲ υπὸ γῆς
κεῖται θυτὸς τὸν ἀπανταχθεῖσαν χρόνον.

X.

Ζεὺς πάντων αὐτὸς Φάρμακα μοῦνος ἔχει.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

SIMONIDIS

QUE APUD STOBÆUM SUNT

H. GROTIUS INTERPRETE.

I. Tit. XCVIII.

Veridico Chius dixerat ore Senex:
Est similis plane foliis humana propago.
Sed pauci ista suis auribus hausta, simul
mentibus inscripsere. Fovet spes credula cunctos,
quæ sese juvenum cordibus insinuat.
Nam dum multivoli floret vaga temporis ætas,
multa homines volvunt irrita consilia.
Quin neque tunc lethi mordet, neque cura senectæ
pectoræ, nec morbos membra timent vegeta.
Tantilla est miseris sapientia, nec videt ævi
atque juventutis quam breve sit spatium.
Tu monitus meliora, datur dum vivere, vive:
vive inquam, & Genio comiter obsequere.

II. Tit. LXXIII.

Non fecit unam feminæ mentem Deus.
Est quæ parentis hispidæ morem refert
suis propago, tota res cuius domi
prostrata turpi sorbet in cœno ac situ:
at ipsa nunquam lota, cultu squallido,
pingueſcit alto confidens in stercore.

Et, ex maligna vulpe qnam finxit Deus,
fagace mente præditam, eujus nihil
boni malive præterit solertia:
quin ipsa sese, moris alterni, bonam
malamque præbet, blanda & irritabilis.

At quæ parentem sedula exprefit canem,
 audire quærit omnia & nosse omnia,
 vagans, oberrans, lumine emissio,
 tollens latratum sæpe viso nemine:
 illam nec nūlis comprimet conjunx minis,
 nec si ille malas rudere edentaverit,
 nec si benignos mollis affatus paret:
 tum sæpe, quamvis hospites juxta sedens,
 inefficaces flulta clamores movet.

Est, quam Deorum finxit e limo manus,
 durum marito tedium: quæ nescia
 boni malique desidem vitam trahit:
 opus nec ullum docta, præter mandere.
 Nec, quum gelascit horrido cœlum Jove,
 saltem crepanti proximat sellam foco.

Mari creatam jam mihi considera.
 Modo hæc renidet lœta per totum diem,
 ut laudet illam quisquis ignotus videt,
 juretque nullam reperiri feminam
 aut pulchriorem, aut cultiorem moribus:
 modo illa rufus visu & affatu gravis,
 ut ferre nemo possit, horrendum furit,
 velut canis succincta catulorum grege,
 infensa cunctis, trux & implacabilis,
 amici & hostis nesciens discrimina.
 Ut sæpe, venti quum tenent silentium,
 æstiva ridet unda pacati maris
 blandita nautis: sæpe quum nimbi irruunt,
 horreficit altis intonata fluctibus:
 sic illa & iras tollit, & ponit truces,
 pontique ritu mobiles æstus habet.

A sellus at quam gignit & piger cinis,
necessitatis lege ineluctabili
minisque adacta, quod viro jussum, facit:
furtim interim qua nocte, qua potest die,
sese suginat, & vel ad focum vorat:
nec delicate feligens adulteros,
cuivis roganti comiter morem gerit.

At fele natum, triste & infelix genus:
in hac benignum & illecebrosum nihil,
nil reperire est dulce, nil amabile:
intacta lecti gaudiis, spernit virum
fastidiosæ plena contumaciz:
multumque, sed per furta, vicinis nocet:
polluta ab aris abliguritum venit.

At quam superbus edidit jubis equus,
spernit laboris omne servilis genus:
non illa cribrum, non molam tangit manu:
non, si quid usquam folidum, everrat domo:
ingens sedere credit ad furnum nefas,
perosa fumum: sponte nil præstat viro:
sed bis lavatur de die, vel ter quoque,
& delibutum corpus unguentis habet:
discriminatas pectine exili comas
gaudet revinctis impedire floribus:
extraneorum visibus spectaculum
dulce atque amoenum, conjugi damnum grave,
ni forte rex sit aut superbus satrapa
impendioso latus oblectamine.

Deformis autem simiæ propaginem
Deus maritis pessimam misit luem:
nam quum per urbis publicam incedit viam,
turpi ore debet omnibus ludibrium,

At quæ parentem sedula expressit canem,
 audire quærit omnia & nosse omnia,
 vagans, oberrans, lumine emissio,
 tollens latratum sæpe viso nemine:
 illam nec nullis comprimet conjunx minis,
 nec si ille malas rudere edentaverit,
 nec si benignos mollis affatus paret:
 tum sæpe, quamvis hospites juxta sedens,
 inefficaces flulta clamores movet.

Est, quam Deorum finxit e limo manus,
 durum marito tedium: quæ nescia
 boni malique desidem vitam trahit:
 opus nec illum docta, præter mandere.
 Nec, quum gelascit horrido cœlum Jove,
 saltē crepanti proximat sellam foco.

Mari creatam jam mihi considera.
 Modo hæc renidet lœta per totum diem,
 ut laudet illam quisquis ignotus videt,
 juretque nullam reperiri feminam
 aut pulchriorem, aut cultiorem moribus:
 modo illa rufus visu & affatu gravis,
 ut ferre nemo possit, horrendum furit,
 velut canis succincta catulorum grege,
 infensa cunctis, trux & implacabilis,
 amici & hostis nesciens discrimina.
 Ut sæpe, venti quum tenent silentium,
 æstiva ridet unda pacati maris
 blandita nautis: sæpe quum nimbi irruunt,
 horrescit altis intonata fluctibus:
 sic illa & iras tollit, & ponit truces,
 pontique ritu mobiles æstus habet.

Aellus at quam gignit & piger cinis,
necessitatis lege ineluctabili
minisque adacta, quod viro jussum, facit:
furtim interim qua nocte, qua potest die,
sese saginat, & vel ad focum vorat:
nec delicate felicens adulteros,
cuivis roganti comiter morem gerit.

At fele natum, triste & infelix genus:
in hac benignum & illecebrosum nihil,
nil reperire est dulce, nil amabile:
intacta lecti gaudiis, spernit virum
fastidiosæ plena contumacizæ:
multumque, sed per furta, vicinis nocet:
polluta ab aris abliguritum venit.

At quam superbus edidit jubis equus,
spernit laboris omne servilis genus:
non illa cribrum, non molam tangit manu:
non, si quid usquam sordidum, everrat domo:
ingens sedere credit ad furnum nefas,
perosa fumum: sponte nil præstat viro:
sed bis lavatur de die, vel ter quoque,
& delibutum corpus unguentis habet:
discriminatas pectine exili comas
gaudet reuinætis impedire floribus:
extraneorum visibus spectaculum
dulce atque amœnum, conjugi damnum grave,
ni forte rex sit aut superbus satrapa
impendioso lætus oblectamine.

Deformis autem simiæ propaginem
Deus maritis pessimam misit luem:
nam quum per urbis publicam incedit viam,
turpi ore debet omnibus ludibrium,

cervice parva , vix ut infecti queat ,
 inclunis & crns tota : vir certe miser
 in cuius ista pestis amplexus venit :
 confilia novit omnia atque omnes dolos ,
 ut æmulator simius : risu abstinet ,
 nec demeretur quempiam : hoc unum videt ,
 totosque secum sola consultat dies ,
 quo machinatu maximum incœptet malum .

Api beatus prostatam qui duxerit ,
 in qua invenire nil potest calumnia ;
 florescit ejus vita matrimonio :
 amans amanti confenescit conjugi :
 stirps unde prodit pulchra , rumoris boni :
 multum illa vincit quicquid est sexus sui :
 divina toto gratia in vultu micat :
 nec feminarum garrulos cœtus adit
 libidinosis prurientes vocibus .

Tales benignus Juppiter donat viris
 prudente nuptas eorde , casto corpore .

Sed & priores feminæ nutu Jovis
 olim exstitore , & nunc adhærescunt viris .
 Hanc ille fixit maximam mortalibus
 erucem . Licet putantur ad multa utiles ,
 qui vivit una , sentiet quid sit mali .

Nam latus unum transiget nunquam diem ,
 cum femina qui degit ætatem suam :
 vix Esuriginem a suo aspellet lare ,
 ferale numen , triste contubernium .

Quin quim maritus gadio quam maximo
 divinitus tentatur aut humanitus ,
 illa ad querelas jurgiumque accingitur .
 Quacunque vero femina in domo est , ibi

hospe benignus nullus excipi potest.
 Deinde quæ videtur apprime bona,
 hæc vero hiantem maxime illudit viri
 securitatem. Gaudet infortunio,
 malignitatis mos ut est, vicinia.
 Quumque ista fiant, cuique laudatur sua;
 culpatur uxor alteri quæ contigit:
 nec nos eadem sorte sentimus premi.
 Mali repertor quippe tanti Juppiter
 adfabricavit vinculum insolubile.
 Hinc cæde multos Orcus alterna accipit
 effascinatos feminarum amoribus.

IV. Tit. XCVIII.

O nate, metas Juppiter rerum omnium
 habet penes se, quoque vult figit loco.
 Mens nulla nobis. Viicitamus in diem
 ultro citroque curfiantes, insciil
 quem cuique sñem destinet rector Deus.
 Omnes inani spes fovet fiducia
 nil promoventes. Alter exspectat diem
 venire, longas alter annorum vices:
 nec est, futurum qui sibi non spondeat
 Janum faventem copia & pecuniis.
 Sed vota nondum consecutus occupat
 tristis senectus, acris aut morbi lues
 consumit artus, sœvus aut Martis furor
 mittit peremptos sub domum Plutoniam:
 aut dum procellæ vortices vi suscitant,
 Neptunus alto sorbet oppressos salo,
 quum terminavit Parca vivendi ambitum.
 Sunt, qui micantem deserunt ultro diem,

fibique nodo spiritus claudunt viam.
Nil a malis immune. Sed mortalium
subiecta fertur mille fors incommodis
& mille damnis. Si mihi fides foret,
nos sponte nostris non adessemus malis,
adiceremus corda nec doloribus.

V. Tit. cv.

Illæsa nulli vita, nec culpa vacans.

VI. Tit. cxxv.

Nos de peremptis cura, si pectus sapit,
mordebit una non diutius die.

VII. Tit. cxix.

Mors & fugacem persequitur virum.

VIII. Tit. cv.

Quid ventura ferat fors homini, parce homo dicere,
nec fave augurio, quanta viro vita, quis exitus.
Nam non tam rapidis aëta fugit musca volatibus,
quam lapsæ subita res hominum prætereunt vice.

IX. Tit. cxxii.

Breve mortalis spatium vitæ.

Dein clausus homo tellure jacet
tempus in omne.

X. Excerpt. de R. N. Tit. iii.

Ipse Deus, cunctis quo medeatur, habet.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Αθηναίοις μὲν πρῶτας θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειναι,
 τίμα· καὶ σέβουν ὄρκον, ἔπειδ' ἥρωας αὐγανούς.
 τοὺς τε καταχθονίους σέβει δαίμονας, ἐννομαὶ βίζων·
 τοὺς τε γυνεῖς τίμα, τοὺς τ' ἀγριοῖς ἐκγεγαῶτας·
 5 τῶν δὲ ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ἐς τις ἀριστος.
 πραέστι δὲ εἶκε λόγοις, ἔργοισι τ' ἐπωφελίμοισι.
 μηδὲ ἔχθαιρε φίλον σὸν ἀμαρτάδος ἐνεγκαὶ μικρῆς,
 ὅφει δύνη· δύναμις γαρ ἀνάξιης ἐγύνθι ναίει.
 ταῦτα μὲν οὖτας ἴσθι· κρατεῖν δὲ εἰθίζεο τῶνδε,
 10 γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ υπαντοῦ, λαγυνεῖς τε,
 καὶ θυμοῦ. πρήξεις δὲ αἰσχρέν ποτε, μήτε μετ' ἄλλου,
 μήτ' ιδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
 εἴτα δικαιοσύνην ἀσκεῖ ἔργω τε λόγω τε.
 μηδὲ ἀλογίσθως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
 15 αὖτας γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωτοι ἀπαστι.
 χρήματα δὲ ἄλλοτε μὲν οὐλᾶσθαι φίλοι, ἄλλοτ' ολέσται.
 οὔσαι τε δασιμονίησι τύχαις βροτοῖ ἄλγε ἔχουσιν,
 ἢν ἀν μοῖραν ἔλης, ταύγην Φέρε, μηδὲ ἀγανάκται.
 Ιᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνη· ἀδε δὲ φρέσκει.
 20 οὐ πάντα τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
 πολλοὶ δὲ ἀνθρώποις λόγοι δεῖλοι τε καὶ ἐσθλοὶ
 προσπάτωσι', ὃν μήτ' ἐκταλήστεο, μήτ' αὖτ' ἔχογε
 εἴργεσθαι σαυτόν· φεῦδος δὲ ἢν περ τι λέγηται,
 ἵραίς τοι ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπεὶ παῦτι τελείσθω·

25 μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείσαι, μήτε τι ἔργῳ;

πρῆξαι μὴτ' εἰπεῖν ὃ τι τοι μὴ βέλτερόν εσθί·

Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, σῶμας μὴ μῶρα πέληπτα.

δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τὸ ἀνόντα πρὸς ἀνδρός·

ἀλλὰ ταῦδ' ἐκπελέειν, ὡς σε μὴ μετέπειτα ἀνίστει.

30 πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκειν
ἕστα χρεῖν, καὶ τερπνούγατον Βίον ὧδε διάξεις.

Οὐδὲ ὑγιείνης τῆς περὶ σῶμα ἀμέλειον ἔχειν χρή·

ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μὴ σὸν ἀνίστει.

35 εἰδίζου δὲ διαιτῶν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυστον·
καὶ πεφύλαξέ γε ταῦτα ποιεῖν, ὅπόσα φθίνον ἴσχει.
μὴ δαπανᾶν πάρα καιρὸν, ὅποις καλῶν ἀδαίμων·
μηδὲ ἀνελεύθερος ἴσθῃ· μέτρον δὲτὸ πᾶσιν ἄριστον.
πρῆσσε δὲ ταῦθ', ὡς σε μὴ βλάψει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.

40 Μηδὲ ὕπον μαλακοῖσιν ἐστὶ οὐμάσι προσδέξασθαι,
πεῖν τῶν ἡμεριῶν ἔργων τρὶς ἔκαστον ἐπελέθειν·
Πᾶ παρέθην; Τί δὲ ἔρεξε; Τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
ἀρεξάμενος δὲ αὐτὸς πρώτου ἐπέξιδε· καὶ μετέπειτα
δειλὰ μὲν ἐκπειθάσεις, ἐπιταλήσσεο· χρηστὸς δὲ, τέρπας.

45 Ταῦτα πονεῖ, ταῦτ' ἐκμελέτω· τούτων χρὴ ἐργασία,
ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνος θῆσει.
νοὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχῇ παραδόντα τετρακότον,
παγάνι ἀενάκου Φύσεως. ἀλλὰ ἔρχειν ἐστὶ ἔργον,
θεῖσιν ἐπειδάμενος τελέσθαι. τούτων δὲ κρατήτας,
50 γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θυητῶν τὸ ἀνθρώπων
σύστασιν, η τε ἔκαστα διέχεται, η τε κρατεῖται·
γνώσῃ δὲ, η θέμις ἐστὶ, Φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην,

ώσθε σε μήτε αἰελῶν ἐλαίζειν, μήτε τι ληθεῖν.

γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πάματ' ἔχοντας.

55 τλήμονες, οἵ τ' ἀγαθῶν πέλας ὅντων οὐκ ἐσορῶσιν
οὔτε κλύσονται· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσσονται.

τοίν μοῖρα βροτῶν βλάστει φρένας· ὡς δὲ κύλινδρος
αἷλος ἐστὶ ἄλλα φέρονται, ἀτείρονα πάματ' ἔχοντες.

ληγεὶ γὰρ συνοπταδὸς ἔρις βλάστουσα λέλιπε.

60 σύμφυτος, ἣν οὐ δέη προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.

Ζεῦ πάτερ, οὐ ποδῶν κε κακῶν λύσεις ἀπαγόλας,
εἰ πᾶσιν δεῖξαις, τῷ τῷ δαίμονι χρῶνται.

ἄλλα σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
οἵσι οἴρα προφέρουσι φύσις δείκνυσιν ἐκαστα.

65 ὃν εἴ σοι τι μέτετοι, κρατήσεις ὥν σε κελεύω,

ἴξακέσσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδες ταύτεις.

Ἄλλ' εἴργου βρωτῶν, ὃν εἴπομεν, ἐν τε καθαρμοῖς,
ἐν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, καὶ φράξει ἐκαστα,
ἡνίοχον γνώμην σήσσας καθύπερθεν ἀρίστην.

70 ἦν δὲ αἰτολείψας τῶντας ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης,
ἔσσεαι ἀθάνατος, θεὸς ἀμύροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

AUREI PYTHAGORÆ VERSSUS

QUI APUD STOBÆUM SUNT
INTERPRETE HUGONE GROTI.

V. 4. Tit. LXXXIX.

Auctores generis cole, deinde & sanguine junctos.

V. 9. Tit. I.

Res has superare memento,
ingluviem, somnumque, simulque libidinis arma,
irarumque faces. Nihil adjutoribus aude
turpe aliis, solusque nihil: tē disce vereri.
Justitiam factisque simul verbisque celebra.
In re vel minima peccare assuescere noli.
Omnibus esse, mori, genitis fatale memento.
Res & opes quæriique solent, iterumque perire.

V. 17. Tit. CVIII.

*Mortali generi quos dat fortuna dolores,
partem ferre datam, nec succensere, memento.*

V. 21. Tit. III.

Plurimus humanas sermo defertur ad aures,
inde bonus, malus inde: sed his tu parce moveri,
nec cursu desiste: pati mendacia disce
leniter. Hæc vero tibi sint ante omnia curæ:
non dicas tibi, non factis persuadeat alter,
ut dicas, facias, quod rectius esset omitti.
Quæ nocitura cave: sint consilia ante labores.

V. 27. Tit. III. & IV.

Confilio factum prævortere, ne quid aberres.
 Turpia patratu patrare, nefanda profari,
 ignari est: fac tu, nequeant quæ facta dolere,
 & quod non calles nihil incipe: disce quod usus
 exigit: hæc vitam tibi sunt paritura beatam.

V. 32. Tit. V. & CI.

Corporis interea nunquam contemne salutem.
 Sit modus in potu, dapibus, duroque labore:
 quod doleat vitare, modus, me judice, verus.
 delicias arce, contentus simplice viœtu.

ALITER.

Est modus, hunc serva, potus, dapis, atque laborum:
 quem si nosse cupis, modus est, nocitura cavere.
 esto tibi non lauta nimis, non sordida mensa.

V. 37. Tit. XV.

Intempestivos sumtus fuge: nec tamen esto
 sordidus. In cunctis rebus modus optima res est.

V. 40. Tit. III.

Ne prius in dulcem declines lumina somnum,
 quam bene perpendas ter totius acta diei,
 quo prætergressus, quid gestum in tempore, quid non,
 lucis ab exortu supremam ad vesperis horam.
 Tristitiam curvis impende, & gaudia rectis.

V. 47. Excerpt. de R. N. Tit. XIII.

Per qui Bisgeminum nostræ orsus tradere menti,
 naturæ æternæ fontem.

V. 54. Tit. IV.

Nonne vides, ut sponte sua sibi quisque ruinam
 arcessant? miser heu, bona qui vicina nec audit,
 nec videt. Effugium pauci novere malorum.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ
ΕΤΕΡΟΥ Η ΦΕΤΔΩΝΥΜΟΥ
ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΤΘΕΤΙΚΟΝ.

Μήτε ραμοκλωπέειν, μήτ' ἄρσενα Κύνηριν ὥρινειν,
μήτε δέλους βάτηλειν, μήδ' αἷματι χεῖρα μισάνειν.
μὴ πλούτειν ἀδίκως, ἀλλ' εἰς ἴσιαν βιστεύειν.
ἄρμεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλιοτρίων ἀπέχεσθαι.
5 ψεύδειν μὴ βαζεῖν, τὰ δ' ἐπήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.

Πρῶτα θεῖν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
πᾶσι δίκαιοι νέμειν, μηδὲ χρίσιν ἐς χάριν ἔλκειν.
μὴ βίβλος πενίν· ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον.
ἷν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.

10 μαρτυρίν ψεύδη φεύγειν· τὰ δίκαιαί ἀγορεύειν.
παρθενίν τηρεῖν· ἀγάπην δὲν πᾶσι Φυλάσσειν.
μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, παλὸν δὲν ἐπίμετρον ἀπατεῖ.
σταθμὸν μὴ κρούειν ἐτερόβιον, ἀλλ' ἵστην ἔλκειν.
μήτ' ἐπιορκεῖν, μήτ' ἀγνοΐη, μήτε ἔχοντί·

15 ψεύδορκον σῆμαί θεὸς ἀμύνοτος ὅστις ἐμόσσει.
στερέματα μὴ κλέψειν· ἐπαράσιμος, ὅστις ἔληγα.
μισθὸν μοχθήσαντί δίδου· μὴ θλῖψε πενητα.
γλώσση νοῦν ἔχέμεν· χρυσὸν λόγον ἐν Φρεσὶν ἰσχειν.
μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλλεις, μήτ' οὖν ἀδικοῦντα ἐσσής.
20 πλωχῷ δὲν δίδου, μηδὲ αὔριον ἐλθέμεν εἴσηγης.
πληρώσας σέο χεῖρ'; ἔλεον χρήζοντι παρέσχου.
ἄσθεγον εἰς οίκον δέξαις, καὶ τυφλὸν ὁδήγεις.

ναυπηγούς

παυπηγεύς δίκαιερον, ἐπεὶ πλόος ἐπὶ τὸν αἰδηλοῖς.

χεῖρα πεσέντι δίδου· σῶσν δὲ αἰτερίσθατεν ἄνδρας.

25 καὶ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχός· αἴσιατος ὅλος·

πλοῦτον ἔχων, σὴν χεῖρα πεντεύουσιν ορεξίν·

ἄν τις ἔδωκε θεῖς, τούτων χρήζουσι παράσχου.

Ἐστιν καὶ οὐτας ὁ βίος, καὶ ὁμόφρενα πάντα.

Τὸ διάφορος ἀμφιβαλοῦ, μὴ πρὸς φόντον, αἷλλ' εἰς σύμπναν·

30 εἴθε δὲ μὴ χρήζοις μήτ' ἔνικα, μήτ' αἰδίκως γε.

ἢν γὰρ αἴσιοις ἐχθρὸν σέο, χεῖρα μακίνεις.

Αγροῦ γειτονέοιος αἴσιος, μηδὲ ἄρρενερῆς.

Μηδὲ τὸν αὐτόμενον καρπὸν λάθησον ἀρεύρης.

Εσθίωσαν ὁμότιμοι εἰπήλυδες ἐν πολεύταις·

35 πάντες γὰρ πενίης πειρώμενοι τῆς πολυπλάκυλου·

χώρη δὲ οὐ τοι βέσαιον ἔχει πέδον αὐθρώποισι.

Η φιλοχρηματίη μήτηρ κακότητος αἴσιαστη·

χρυσὸς αἱρεῖ δόλος ἐστὶ καὶ ἀργυρὸς αὐθρώποισι.

χρυσὲ, κακῶν αἴρχητε, βιοφθόρε, πάντα χαλεπῶν,

40 εἴθε τε μὴ θυητοῖσι γενέσθαι πῆμα παθεινόν.

εοῦ γὰρ ἔκπτι μάχαι τε, λεηλασίαις τε, φόνοις τε,

ἐχθρὸς δὲ τέκνα γονεῦσιν, αἰδελφοῖς τε συνοίμοισι.

Μηδὲ ἔτερον κεύθοις πραδήρ νόον, αἷλλ' αὐγορεύων·

μηδὲ, ὡς πετροφυῆς πολὺτους, κατὰ χῶραν αὔμειόν.

45 Οὐδεὶς ἔκαν αἰδικεῖ, κακὸς ἀνήρ αἷλλ' οὐτε αὐνέγκης,

εὐπέρι τὸ τέλος· Βουλὴ δὲ εὐθύνειτο ἔκαστον.

Μὴ γαυροῦ σοφίη, μήτ' αἰλῆ, μήτ' ἐν πλούτῳ.

εἶτα θεός ἐστι σοφὸς, δυνατός δὲ σματος, καὶ πολύολεος.

Μηδὲ παροιχθεμένοις κακοῖς τρύχου τεὸν ἥπορ·

50 οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυχμένον εἶναι ἀτυχίαν.

Μὴ προωτεῖς ἐσ χεῖρα, χαλίνου δὲ αὔγριον ὄργην·
ποδάκι γὰρ πλήξας αἴκαν φόνον ἔξετέλεστεν.

Εσθιώ κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα, μηδὲ ὑπέρβολον·
οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζειν ἔφυ θυγτοῖσιν ὄνειρα·

55 ή πολὴ δὲ τροφὴ πρὸς ἀμέτρους ἐλκει ἔρωτας·
ὑψηλούχει δὲ ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ἐσ ὕδριν αἰέκαι.

Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίνην ὄλοσφενα τεύχει·
ὄργη δὲ ἐστὶν ὄφεξις· ὑπερβαίνουσα δὲ, μῆνις.

Ζῆλος τῶν ἀγαθῶν, ἐσθλός· φαύλων δὲ, κακοῦργος.
60 τόλμα κακῶν, ἐλοΐ· μέγ' ὄφέλει δὲ ἐσθλὸν πονεῦντας.
τεμνός ἔρως ἀρετῆς, ὃ δὲ Κύπριδος, αἰσχος ὄφέλει.
ἡδὺς ἀγανόφρων κικλόσκεται ἐν πολιταῖς.

μέτρῳ μὲν Φαγεέειν, πίνειν καὶ μιθολογεύειν.
πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασία δὲ ἀλεειναί.

65 Μὴ Φθονέσης ἀγαθῶν ἐτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψης.
ἄφθονος Οὐρανίδαις καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν.
οὐ Φθονεῖς μήτη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς·
οὐ χθῶν οὐρανίοις ὑψώμασι, νέρθεν ἐοῦσαι·
οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δὲ ὁμόνοιαιν ἔχουσιν.
γο εἰ γάρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἀν πόλος ἐστη.

Σωφροσύνην δὲ ἀσκεῖν, αἰσχεῖν δὲ ἔργων ἀπέχεσθαι.
μὴ μιμοῦ κακότητα, Δίκη δὲ ἀπόλειψον ἀμυνον.
πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειρα, ἔρις δὲ ἔριν ἀνιψιτεύει.
μη πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρέκεως πέριξ ὄψει.
75 νικᾶν εὖ ἔρδοιταις ἐπὶ πλεόνεσσι παθήκει.

Καλὸν ἔεινίσειν ταχέως λιτότητι τραχεῖσαις,
η πλείσταις Θαλίαῖσις Βραδυνούσαις πάρκη πατέρον.
Μηδέποτε χρηστῆς πικρός γένηται αὐδῇ πέντε.

μηδέ τις ὅρνθας καλιῆς ἄμα πάντας ἐλέσθω·

80 μητέρας δὲ ἐκπρολίποις, οὐ ἔχεις πάλι τῆτδε νεοτεῖούς.

Μηδέποτε κρίνειν ἀδαίμονας αὐδεῖς ἐάσῃς·

τὴν σοφίην σοφὸς ιδίνει, τέχνην δὲ ὁμότεχνος.

οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν·

οὐ γὰρ δὴ νοέσουσ' οἱ μηδέποτε ἐσθλὴ μαθόντες.

85 Μηδὲ τραπεζοκόρους πόλωνας ποιεῖται ἐταίρους.

πολλὸι γάρ πόσιοι καὶ βρώσιες εἰσιν ἐταίροι,

κακιέν τινεύοντες, ἐπὸν καρέσσονται ἔχωσιν·

ἀκθόμενοι δὲ ὀλίγοις καὶ πολλοῖς, πάντες ἀσλησοῦν.

- Δικῶ μὴ πίστευε· πολύτροπός εσθίν όμιλος.

90 λαΐς τοι, καὶ ὕδωρ, καὶ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.

Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ παθίσας μινύθης φίλον πήτορ.

μέτρος δὲ τεῦχε θεοῖς· τὸ γὰρ μέτρον εσθίν αὔριστον.

Γαῖαν ἐπιμοιράσθαι ἀταρχύτεις νεκύεσσι.

μὴ τύμβον φθιμένου ανορύξης, μηδὲ ἀθέατα

95 δειξης πελίω, καὶ δαιμόνιον χόλον ἔρσης.

οὐ καλὸν ἀξμονίνην ἀναλυέμεν αὐθρώποιο.

καὶ τάχα δὲ ἐκ γαίης ἐλατίζομεν ἡς φάσος ἐλθεῖν

λείψαντας αποικομέγαν· ἐπίστω δὲ θεοὶ τελέθοιται.

Ψυχαὶ γὰρ μίμησονται ἀκήριοις ἐν φθιμένοισι.

100 πνεῦμα γάρ εσθίν θεοῦ χρῆσις θυτοῖσι καὶ εἰκάν·

σῶμα δὲ αὐτὸν ἐκ γαίης ἔχομεν, καὶ πᾶν τὸ δὲ εἰς αὐτὴν

λυόμενον κέντις εσθίν· αὐτὸν δὲ ἀνὰ πνεῦμα δέ δεκταῖς.

Πλούτου μὴ φείδους μέμνησθε τοις θυτοῖς ὑπάρχεις.

οὐκ εἴναι εἰς Αἰδηνούς οὐδενέντες, καὶ χρήματα ἀγεσθαι.

τοις πάντες ἴσοι νέκυες· ψυχῶν δὲ θεοὶ βασιλεύειν.

κατὰ μέλασθε δόρων αἰώνια, καὶ πατέρες αἰδηνούς.

ξυνὸς χῶρος ἀπασι, πένητί τε καὶ βασιλεῦσιν.
οὐ πολὺν ἄνθρωποι ξῶμεν χρόνον, αὐλὴν καιρὸν·
ψυχὴ δὲ ἀδάνατος καὶ ἀγήρως ξῆ διὰ παντός.

110 Μῆτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρημη.
πολλὰ τοις ἐν βιότῳ καὶ θαρσαλείσιν ἀπιστα.
καιρῷ λατρεύειν, μηδὲ ἀνίσταντειν αὐτέμοισι.
πῆμα, καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἥλυθεν ἄφνω.

Μὴ μεγαληγορίης τρυφῶν φρένα λυσσωθείης.
115 εὐεπίνν αὐσκεῖν, οὐ τις μάλα πάντας ἔνησε.
ὅπλον τοις λόγος αὐδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου.
ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεός· φύσιν περόφοιτον
ἔρνισι· πολλὸν ταχυτῆτ' ἀλκήν τε λέουσι·
ταύροις δὲ αὐτόχυτον κέρας ἐστίν· κέντρον μελίσσαις,
120 ἐμφυτον ἀλκαρ, ἔδωκε· λόγος δὲ ἔρυμαν ἀνθρώποισι.
τῆς δὲ θεοπνεύσιου σοφίνς λόγος ἐστίν αἴριστος.
βέλτερος ἀλκήνετος ἔφι σεσοφισμένος ἀνήρ.
ἀγυροὺς καὶ πόλιας σοφίν καὶ νῆα κυβερνᾷ.

Οὐχ ἔσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἀνδρεα ἀδειῶν·
125 αὐλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπάσθαις ἀνάγκη.
πολλάκις συνθήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρέοντες.

Φωρῶν μὴ δέξῃ κλωσίμην ἀνδρῶν παραδήκην·
ἀμφότερος κλῶπες, καὶ ὁ δεξαμένος, καὶ ὁ κλέψας.
Μοίρας παισὶ νέμειν· ισόστις δὲ ἐν πᾶσιν αρίστη.
130 Αρχόμενος Φείδου πάλιν, μὴ τέρμ' ἐπιδεύκη.
μὴ κῆπονος θυντοῖο βέρην κατὰ μέτρον ἔλησι.
Κτῆνος δὲ ἦν ἐχθροῖο πέση καθ' ὁδὸν, συνέγειρον.
πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλίτρεσσον οὐχ ὑπαλυξεις.
βέλτερον κανέν' ἐχθροῖο τυχεῖν φίλον εὔμεγέοντα.

135 ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἔλκος τ' ἀκέσπεσθαι.

μηδὲ τι Θηρέσερον δαισῷ κρέας· αργίωσιν δέ
λείψαντα λεῖτε κυσίν· Θηρῶν ἄπο Θῆρες ἔδονται.

Φάρμακα μὴ τεύχειν· μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
υπαίχαντα αἴσαλαν μὴ ἄψῃ χειρὶ βικάν.

140 Φεῦγε διχοστικίας καὶ ἔριν, πολέμου προστούλος.
μὴ κακὸν εὐ ἔρεται· σπείρειν ἵστην ἐστὶ ἐνὶ πενήνῳ.

Ἐργάζευ, μοχθῶν ὡς ἐξ ιδίων βιοτεύης.

πᾶς γὰρ αἰεργὸς αὐτῷ ἕως κλωτίμων ἀπὸ χειρῶν.

μηδὲ ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυράλιστρα τραπέζης.

145 ἀλλ' ἀπὸ τῶν ιδίων βιότων Φαγέοις ἀνύβρισται.

εἰ δέ τις οὐ δεδάκηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλη.

ἔστι βίω πᾶν ἔργον, ἐπαὶ μοχθεῖν εὐθέλισθα.

υαυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα.

εἰ δέ γεωπενίν μεθέπειν, μακραῖ τοι ἄφουρας.

150 αὐδὲν ἄγειν κχμάτου πέλει αὐδράστιν εὐτετές ἔργον,
οὐδὲν αὐτοῖς μακάρεσσι· πένος δ' αρετὴν μέγ' ὁφέλει.

μύρμικες, γαίης μυχάτους, προλεοιστότες οἴκους,

ἔρχονται βιότοιο κεχρημένοι, ἐπατότ' ἄρουρας,

λήισε κειράμενοι, καρτῶν πλήθουσιν ἀλωάδες.

155 οἱ δὲ αὐτοὶ πυροῦ νεοτριβές ἄχθος ἔχουσιν,

ἢ κριθῶν· αἰεὶ δὲ Φέρων Φορέονται διώκει,

ἐκ Θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην ἐπάγοντες,

ἄτρυτοι· Φῦλον δὲ ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.

κάμνει δὲ περοφοῖτις αριστοπόνος τε μέλισσα

160 οὐκέ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν, οὐ δονάκεσσιν,

οὐ δρυὸς ὠγυγίνης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοθι σίμολων

σμύνεσι μυριότρητα κατ' ἄγρεα κηροδομοῦσσα.

Μὴ μείνης ἄγαμος, μή πως νάνυκνος ὅλης·

δός τι φύσει κ' αυτός· τέκε δ' ἔμπαλιν, ώς ἐλοχεύθης.

165 Μὴ προσκυνεύσῃς ἀλοχον σέο, τέκνα μιαίνων·

οὐ γὰρ τίκλει παῖδας ὄμοιοις μοιχναὶ λέκιφα.

μιτριῆς μὴ ψαῦς τὴ δεύτερος λέκιφα γονῆς·

μιτέρα δ' ᾧς, τίμα τὸν μιτέρος ἔχνια βᾶσαν.

μηδὲ καστιγνύτις ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνύν.

170 μηδ' ἐπὶ παλλακίσιν πατρὸς λεχέεσσι μιγείνς.

μηδὲ γυνὴ φθείρη βρέφος ἔμβενον ἔνδοθι γαστρός,

μηδὲ τεκοῦσα κυνὶ ρίψῃ καὶ γυψὶν ἐλωρε.

μηδ' αὖ παιδογόνον ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦφον.

μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλοιο.

175 μηδ' ἀλόγοις ξώοισι βατήριον ἐς λέχος ἐλθοις.

μηδ' ὑβριζε γυναικαὶ ἐπ' αἰσχυνθοῖς χείλεσσι.

μὴ παρεῖθης εὐνάξες φύσεως ἐς κύπειν ἄθεμον.

οὐδὲ αὐτοῖς θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναῖ.

μηδέ τι θηλύτεραι λέχος αὐνδρῶν μιμέσαιπον.

180 μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἀπαξις βεύσῃς ἀκαθέκιον.

οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ' αἰδηλον αἰτάγιων.

μηδὲ καστιγνύτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνιος βαίνειν.

σέργε τενὶς ἀλοχον· τί γὰρ ιδύτερον καὶ σφειον,

ἢ σταυ ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γύρας ἄχρι,

185 καὶ πόσις ἡ ἀλόχῳ, μηδὲ ἐμπέσῃς ἀνδρίχᾳ νεῖκος;

μηδέ τις ἀμνόσιευτα βίη κούρησι μιγείν.

Μηδὲ γυναικαὶ κακὴν πολυχρήματοι εἴκαδ' ἄγεσθαι,

λατρεύειν δὲ ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἶνεκα φερνῆς.

ἴατσους εὐγενέας διζεσθοῖς μὲν κατὰ οἴκον,

190 ταύρους δὲ ὑψιτένειλας, ἀτὰρ σκυλάκων πανευρείους.

γῆμαι δὲ οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν αἴφρονέοντες.

PSEUDO - PHOCYLIDIS

VERSES

QUI APUD STOBÆUM SUNT
INTERPRETE HUGONE GROTI:

V. 2. Tit. XII.

Necltere parce dalos.

V. 5. Tit. XII.

Vera loqui semper, falsis absistere cura.

V. 10. Tit. XII.

Vera loqui, nunquam testari falsa memento.

V. 11. Tit. XI.

Fidem semper servare memento.

V. 43. Tit. XII.

Necl tibi mens aliud condat, quam lingua profatur.

V. 47. Tit. III.

Ne tibi cor inflent sapientia, robur, opesve.

Unus enim Deus est sapiens, divesque potensque.

V. 53. Tit. V.

Sume tibi affectus medios, nec grandia quære:
nam quidquid nimium est in nullos serviet usus,
immodicæque dapes vitiis alimenta ministrant.

V. 61. Tit. V.

Pulcher amor recti; Veneris, sine crimine non est.

V. 63. Tit. V.

Esse, loqui, potare, suo stent omnia fine:
optima res modus est: hunc transiliisse nocebit.

V. 65. Tit. XXXVIII.

Alterius latet noli macrescere rebus.
 Invidia cœlum vacat & gens tota Deorum:
 non Phœbi radiis majoribus invida Phœbe;
 non terra inferior cœli laquearibus altis;
 non amnes pelago : sed habent hæc omnia pacem.

V. 71. Tit. V.

Casta tibi placeant: factis te turpibus arce.

V. 81. Tit. IV.

Judicis arbitrium ignoraris permettere noli:
 doctrinam doctus regit, artem conscius artis.
 Non capit indoctus sublimia doctrinarum.
 Qui didicere boni nil, mens obbrutuit illis.

V. 105. Tit. CXIX.

Omnia mors æquat. Solus Deus imperat umbris:
 & tam pauperibus fedes quam ditibus una est.

V. 116. Tit. III.

Telum homini ratio, ferro vel acutius ipso.
 Nam Deus insevit cunctis animantibus arma:
 hinc avibus penitæ celeres, vis tanta leoni,
 spicula sunt apibus, sunt & sua cornua tauris,
 munimenta sui. Ait homini mens sola reliqua est.
 Illa autem princeps sapientia, quam Deus afflat.
 Bellipotentibus antistant sapientipotentes.
 Rura, rates, urbes sapientia sola gubernat.

V. 203. Tit. V.

Liminibus thalami natas arcete, parentes,
 nec secus innuptum finite extra claustra vagari:
 nam tenerum pudor, & gravis est custodia formæ.

ΝΑΥΜΑΧΙΟΥ

ΓΑΜΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

Καλὸν μὲν δέμας αἶγνον ἔχειν, ἀδικητά τε μέμνειν
παρθενικὴν, καθαροῖσι τὸν αἰεὶ μελεδῆμασι χαίρειν,
μήτε βαρυτλῆτων λαχύνων περὶ φόρτου ἄχουσσαν,
μήτε πόνου τρομέουσσαν αὐγάστονος Εἰλειθυίας,
5 αἷλλοντος βασιλείαν ἀφαιρεῦν θηλυτεράων,
ψυχῆς ὅμιλα φαείνουν ὑπὲρ βιότοιο χέουσσαν,
ἔνθα γάμοι κεδνὰ καὶ αλιθέες, ἐνθα μητεῖσσα
θεσπεσίοις ἐτέεσσοις νοῦματα φαιδίμα τίκλει.
εἰ δέ σε καὶ ξύνοι πόδος βιότοιο κιχάντι,
10 οἱ καὶ τοῦτο προδακεῖς ἐρέω, πῶς χρὴ σε περῆσσας
τὸν πλοῦν, ὡς Φασιν, τὸν δεύτερον ἐμφρόνι θυμῷ.

Ἐστιν σοι πόσις οὗτος, ὃν ἂν κρίνωσι τοκῆς.
καὶ μὲν εἴ πιντος, σὺ μακαρτάτη· εἰ δέ κεν αὖλως
ἀνέρχῃ μοιρησαί, φέρειν καὶ τούτον ἀνάβην.
15 αἷλλον μέγ τις σοι πεπνυμένος, ὁ τῇ νευ εἴτη,
πειθέο· μηδὲ ἐστιν Βίος ἀνδιχα. γίγνεσθαι δὲ αὐτῷ
μειλιχίην, καὶ μᾶλλον ἔτοιν τι ἐκῆδος ικάνη.
ἀνδρὶ γάρ ἀσχαλόωντο παραιφασίς ἐστιν ἄκοιτις.
λεῖπε δέ οἱ τὰ δύρηφι, τὰ καὶ δύνατει πορέσθεις.
20 σοὶ δὲ οἰκωφελίν μελέτω, μέχαρόν τε φυλάσσειν.
μηδέ μιν εἴξερέειν, τὰ μὴ δέμας ἐστὶν ἡγυαῖνας
ἴδμεναι· εἰ δὲ αὐτός σ' ἐθέλει συμφρέδμονας δέσθεις,
σύνθεο μὲν τάχα μύθῳ, αἰμέτεο δὲ ὄψε, τὸν αὐτῷ·

Φραζομένη, καὶ μιδὲν ὑπίσχεο, μιδὲ κέλευε
 25 σῇ δέξειν ἴστητι· τὸ γὰρ τέλος ἐστιν ἀφαιρόν.
 κουράνιος πικυτῆ πόσις ἄρχιος, οὐδέ τ' ἔκείνην
 δεύτερος ἀθρέπει λεχέων ἔστι γυμνωθεῖσαν.
 πρῶτα μὲν ἀφροσίνοις ἀνέσχεο, καὶ γὰρ ἀνάβητο
 πολλάκι που καὶ νοῦσον ἀναστάχεο· μιδὲν μέγιστη.
 30 ἕστι δὲν σλέρνοις τὰ σὰ κήδεα, μιδὲν ἀγόρευε
 πᾶσιν ὅσα πρόσσει, μιδὲν ἔνυστε πάντα τοκεῦσι.
 μούνη δὲν ἀφρεπέσυτος πινυσσέμεν, ἀλλὰ καὶ τ' αἰτατο,
 καὶ πινυτὸν δεδάπικτος ἀφεδιζέμενον ἀνέρας λαύσῃ.
 πολλάκι δὲν πάπιος ἀνδρας καὶ ἀφροντος μῆδος ἔθελεν.
 35 εἰ δὲν ὄλεοις ἐτάρσοισιν ἀφεστάμενος κακὸς εἴπι,
 μὴ σὺ μὲν ἀνίστην χείνου, τέκος, εἰς ἔριν ἔλθῃς·
 αλλὰ ἐτάρσους ὅτρυνε μετὰ σφίσις νείκεις βαύλλειν.
 ῥηδίνη δὲν ὁδὸς ὅδε διακρίνει φιλότητα
 λευγαλένη, εἰτάροις δὲ φίλου αγαθοῖς γενέσθαι.
 40 σῇ πινυτῇ· τίς γὰρ κανεὶν ἐκὼν φίλου ἀφροντα φεῖται;
 καὶ σὺ μὲν ὡς φίλου ἀνδρας καὶ ἀτρεκέως ἀγαπάσῃς.
 γυώτῳ δὲν ἀμφοδίνην καὶ σὸς πόσις, ὅτι γε τέκνος
 ἐκ θυμοῦ φιλέσις· ἐταῦ οὐ τι γε τοῖος ἐτύχθη
 οἶς ἔχειν φιλότητα, καὶ πέθεσθαι δαῦκαι.
 45 παρθεγκατὴ σὺ δὲν ἄκουε, τὰ σε χρήσαμέν τοι φιλάσσειν.
 μήτε φιλομμειδῆς μάλλα γίγνεο, μήτε κατηφῆς.
 μήτ' ἔσο πάμπαν αἴργυρος, ἀλλις δὲν ἔχε καὶ πονοῦ ἔργον.
 μήτε κακὴ διμώσσετεοις ἔσο· μήτε μάλλ' ἔσθλὴ
 φαίνεο. ῥητέροις γὰρ αἵδει που πῆμα φέρονται.
 50 θάρσεϊ δειδίστων μάλλ' ἐπικρατέσσυδιν ἀνασκίεσ.
 ὀδυνεῖσιν φιλότητας ἀναίνει, πρίν καν αἴστης

εἰδείς ἐτύμως μελιδύματα καὶ γόνια αὐτῶν,

μήτε γραῦν ποτὲ σοῖς κακὴν δέξαιο μελάθροις.

πολλῶν γρῆς ἐπεργαν ἔγκλιτα δώματα φάγων.

55 μηδὲ μὲν ἀκριτόμυθον ἐταιρίσταιο γυναικα.

κεδύνα κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἥθεα μύθοις:

μὴ σὺ ποτε χρυσῷ περιμκίνεο, μηδ' ἵπποι δειρῆς
πορφυρένην υάκινθον ἔχοις, οὐ κλωρὸν ἴασπιν.

χρυσός τοι κόνις ἐστί, καὶ ἄργυρος· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
βολαῖς ἐτὶ ρηγμῖνι πολυψιφίδι δαλάσσονται.

πολλοὶ δὲ ἐρρίφαται ποταμῶν παρὰ χείλεσιν αὔταις.

εἴμασται δὲ εἰναδίης ἐρυθαίνεται αἷματι κόχλου·

τοῖς ἐπι φυκώσιν ἀλίφρονες. ἀλλὰ σὺ κόπμου,
παρθένε, τηῆσίου μὴ δεύεο, μηδὲ κατόπιθρῳ

65 χειρὶ δισκρίνουσσα τεῦν αὐγάζεο μορφὴν,

μηδὲ κόμις περιαλλα πολυσχιδέας πλένε πειρᾶς,
μηδὲ μέλαινη τεῖσιν ὑπὸ βλεφάροισιν ὀπωταίς.

οὐ γάρ θηλυτέραις φύσις ὕπασσεν ἡμιτέλεοιον

μορφὴν, ὅφει καὶ ἀλλα περὶ χροὶ τεχνήσαιντο.

γο πᾶς δὲ ἄν, κοῦρα, δύναιο δαίμονι φαγῆναις,

Δημητὸν ἐφημερίῃ κομιδῇ χρέα ποικίλλουσσα;

εὖ ἐτέρης ἐτέρην σε, καὶ ἀλλαν ἄλλοτε λεύσσων,

φαινομένην πολλῆς μίση μορφῆς γυναικα.

NAUMACHII

N U P T I A L I A M O N I T A

H. G R O T I O I N T E R P R E T E.

Pulchra quidem res est intacta in corpore casto
virginitas , animi sanctis exercita curis ;
quæ nec onusta malis trahit ilia fessa labotum ,
seva nec immitis Lucineæ tæla tremisçit.
Hanc seftata viam , veluti Dea , cætibus extans
femineis , trans vitam humilem sua lumina mittit ,
vera jugantur ubi connubia , fœtaque sanctis
vocibus interno gaudet mens confia partu.
Quod si vita tibi placet hospita , providus horum
quæ fors ista trahit , monitis te ducere pergam ,
ut portum cursu liceat tenuisse secundo.

Is tibi sit conjunx , quem diligere parctes .
Si fuerit sapiens , maſta esto hoc munere cœli :
ſin minus , hanc etiam ferre ac tolerare necesse est .
Si tibi vir prudens aliquid præceperit , audi ,
nec tibi sit discors studium . Solare maritum
blanda , sed inprimis versant quum pectora curæ :
quippe viro tristi conjunx est dulce levamen .
Quicquid agendum extra est , & res quæcunque virorum ,
illi cede : domus tibi sit custodia cordi .
Quicquid non recte scit femina , querere noli .
Sin te consiliūm ſociam velit eſſe fuorum ,
ſis voces audire celer , ſed reddere tarda ,
diſpice cunctando . Nihil illum hortere rogefve
arbitrio fecifſe tuo : res plena pericli eſt .

εἰδείς ἐτύμως μελιδύματα καὶ νόον αὐτῶν,

μήτε γραῦν ποτὲ σοῖσι κακὴν δέξαιο μελάθροις.

πολλῶν γρῆς ἔπερσσαν ἔγκλιτα δώματα φότων.

55 μηδὲ μὲν ἀκριτόμενον ἐταιρίσταιο γυναικα.

κεδύνα κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἥθεα μύθοι.

μὴ σὺ ποτε χρυσῷ περικαίνεο, μητ' ἵππον δειρῆς

πορφυρέην υάκινθον ἔχοις, οὐ κλωρὸν ἵσσετιν.

χρυσός τοι κόνις ἐστὶ, καὶ ἄργυρος· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
60 λᾶτες ἐτὶ ρηγμῖτι πολυψηφίδι θαλάσσης.

πολλοὶ δὲ ἐρρίφατοι ποταμῶν παρὰ χείλεσιν αὔταρ.

εἴμαστε δὲ εἰναδίτης ἐρυθαίνεται αἷματι κόχλου·

τοῖς ἐπι φυσιόστιν ἀλφρονες. ἀλλὰ σὺ κόπου,
παρθένε, τηῦσίου μὴ δεύεο, μηδὲ κατόσθιη

65 χειρὶ διεκρίνουσσα τεῦν αὐγάζεο μορφὴν,

μηδὲ κόμις περιαλλὰ πολυσχιδέας πλένε φειράς,
μηδὲ μέλανη τεοῖσιν ὑπὸ βλεφάροισιν ὀπώστας.

οὐ γάρ θηλυτέρας φύσις ὕπασσεν ήμιτέλεσθον

μορφὴν, ὅφεις καὶ ἀλλα περὶ χροὶ τεχνήσαιτο.

70 πᾶς δὲ ἄν, κοῦρος, δύνασιο δαΐμονι φωτὶ φαεῖναι,

θηγὸν ἐφημερίῃ κομιδῇ χρέας ποικίλλουσσα;

εἰς ἐτέρης ἐτέρην σε, καὶ ἀλλαν ἀλλοτε λεύσσω,

φαινομένην πολλῆσσι μίσου μορφῆσι γυναικῶν.

NAUMACHII

N U P T I A L I A M O N I T A

H. G R O T I O I N T E R P R E T E.

Pulchra quidem res est intacta in corpore casto
virginitas , animi sanctis exercita curis ;
quæ nec onusta malis trahit ilia fessa labotum ,
seva nec immitis Lucinæ tæla tremisçit.

Hanc seftata viam , veluti Dea , cætibus extans
femineis , trans vitam humilem sua lumina mittit ,
vera jugantur ubi connubia , fœtaque sanctis
vocibus interno gaudet mens conscientia partu.

Quod si vita tibi placet hospita , providus horum
quæ fors ista trahit , monitis te ducere pergam ,
ut portum cursu liceat tenuisse secundo.

Is tibi sit conjunx , quem diligere parentes.
Si fuerit sapiens , maſta esto hoc munere cœli :
In minus , hanc etiam ferre ac tolerare necesse est.
Si tibi vir prudens aliquid præceperit , audi ,
nec tibi sit discors studium. Solare maritum
blanda , sed inprimis versant quum pectora curæ :
quippe viro tristi conjunx est dulce levamen.
Quicquid agendum extra est , & res quæcunque virorum ,
illi cede : domus tibi sit custodia cordi.
Quicquid non recte scit femina , querere noli.
Sin te consilium sociam velit esse suorum ,
dis voces audire celer , sed reddere tarda ,
dispice cunctando. Nihil illum hortere rogetve
arbitrio fecisse tuo : res plena pericli est.

Quæ sapit, illa satis primos sibi credat amores,
nec velit unquam oculis spectari nuda se²undis.

Si videoas peccare virum, fer; (ferre necesse est)
& tacitum cela, multum licet anxia, vulnus.

Pectore conde malum. Quid agat, vulgare caveto,
vir tuus, idque ipsos malis nescire parentes.

Ipsa mone errantem, sed quum mollissima fandi
tempora. Sæpe bonos irritant aspera verba,
& duros mulcere datur sermone benigno.

Si fleat pravis conjunx tuus usus amicis
in pravum mores, tu ne sere jurgia contra:
ipsos inter se potius committe sodales:
nec tibi, si sapias, morbosum abrumpere fœdus,

atque ad amicitias potiores vertere mentem,

durum adeo. Quis sponte malis lætetur amicis?

Mendax absit amor: tu puro corde maritum
dilige: tum quantæ tibi sint sua pignora curæ
conspiciat conjunx: nec erit tam ferreus, ut non
& constante fide & stabili tangatur amore.

Hæc quoque sint, virgo, memori tibi mente reposta.

Nec nimia in risum, tristi nec nubila vultu,
otia defugiens, moderatos sume labores.

Nec duro imperio famulos preme, nec tamen illis
te dederis facilem: patet indulgentia damnis:
securos dominos metus & reverentia præstant.

Externas fuge amicitias, nisi cognita quorum
sint studia & mores & vitæ totius ordo.

Improba quæ sit anus, subeat tua tecta caveto:
stantes sæpe domos vertit maleuada senectus.

Nec sociam multi quæ sit sermonis adopta:
nam mala feminineos perdunt confortia mores.

Nec gravis incedas auro, nec jaſpide fulva

impedias collum, vel purpureo hyacintho.

Argentum atque aurum nihil est, nisi gleba. Lapilli,
quisquiliæ, & fluctus sunt purgamenta marini,
qualia flumineæ sunt multa in margine ripæ.
At, qua lana rubet, sanies de murice fluxit.
His fese ostentat vesana superbia; tu cur
ornamenta foris cupias adsciscere non est,
mirari te tuam speculo sub iudice formam,
aut suggerita comæ variis componere nodis,
aut oculos nigrore, genas aut pingere fuco.

Non ita femineum corpus natura creavit,
ut partem ipsa daret, pars exigeretur ab arte.
Nam qui sustineas sapientis ob ora venire,
alternis varians corpus mortale figuris?
discolor, ipsa tibi contraria, cui nova rursus
& nova forma placet, nunquam potes una videri.

ΕΚ ΤΩΝ ΛΙΝΟΥ.

I.

Φρέσεο δὲ, σωνδὴν ἐντυμένες δι' ἀκουῆς
μύθων ἡμετέρων, ἀτραπὸν περὶ πάντος ἀληθῆ,
ὑῆρας ἀπωσθέμενος πολυπόμονος, αἱ τε Βεβίλων
ὅχλον φεύγωσαι, ὅτας περὶ πάντα πεδῶσι
ἢ πχνοῖσι, μερόῶν χαλιεστῶν ἀπατήματ' ἔχενσαι·
τὰς μὲν ἀπὸ Φυχῆς εἴργειν Φυλακαῖσι νόσοιο.
οὗτος γάρ σε καθαρμὸς ἀπὸ ἀμαλακιῶν ἐσιάστε,
εἴ κεν ἀληθείῃ μισῆς σλοὸν γένος αὐτῶν.
ηθὸν μὲν πρώτιστον αἰσχρῶν δάτειραν ἀπάντων,
τοῦ δὲ ἐπιθυμία πνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

II.

Ἐλπεσθαι χρὴ πάντι, ἐτεὶ οὐκ ἔστι οὐδὲν ἄξελπον.
ῥάδια πάντα θεῶν τελέσαι, καὶ ἀγήνυτον οὐδέν.

LINI

L I N I

H. GROTIO. INTERPRETE.

I.

Certius ut veri possis insisterem calleum,
 imbuere sollicitas nostris sermonibus aures,
 ut procul immanes Furias de pectore pellias,
 quæ pœnis vincire solent genus omne profanum,
 induitæ varias mendaci corpore formas:
 has arcere vigil mentis custodia debet:
 hoc etenim te rite sacrum lustrale piabit,
 si potes ex animo pestes odisse nefandas,
 quarum prima, malis, & maxima causa, voluptas;
 quam laxis agitat frœnis furiosa cupido.

II.

Omnia sunt speranda, nihil sperare negatum:
 nam nihil est, quod non valeat divina potestas.

I

ΠΑΝΤΑΣΙΔΟΣ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ.

I.

Ἐπεῖν' ἄγε δὴ καὶ πῦν· ἀρετή νυ τις ἔσθι καὶ αὗτη,
οἵ κ' αὐδρῶν πολὺ πλεῖστον ἐν εἰλασσίνῃ μέδυ πίνῃ
εὖ καὶ ἐπιστημένως, ὥμας τ' ἄλλον φῶτα κελεύῃ.
Ἴσόν θ' ὃς τ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνὴρ
5 υἱομίνας δεέπων ταλασσενθέας, ἔνθα τε παῦρος
θαρσαλέος τελέθουσι, μένουσί τε θοῦρον Αρπα·
τοῦ καν ἐγὼ θείμην ἴσον κλέος, ὃς τ' ἐνὶ δαιτὶ¹
τέρπωται παρεών, ὥμας τ' ἄλλον λαὸν αὐγάγη.
οὐ γάρ μοι ξώειν γε δοκεῖ Βροτὸς, οὐδὲ βιῶντας
10 ἀνθρώποιο βίον ταλασσίφρονος, ὃς τις αὐτὸν
θυμὸν ἐρητύσας, πίνει ποτὸν ἄλλο νεόφρων.
οἶνος γάρ πυρὶ ἴσον ἐπιχθούσισιν ὀνειαρ,
ἐσθλὸν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπτὸν ἀοιδῆς.
ἐν μὲν γὰρ θαλίνης ἱερὸν μέρος, αὐγλαῖης τε,
15 ἐν δὲ χοροιτυπίνης, ἐν δὲ ἴμερτῆς φιλόγιτος.
τῷ σε χρὴ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὐφρόνι θυμῷ
πίνειν, μηδὲ Βορᾶς κεκορημένον, οὔτε γῦπα,
ησθαὶ πλημμύροντα, λελησμένον εὐφροσυνάων.

II.

Οἶνος δὲ θυτοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
ἀγλαός, ὃ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν αἰοιδαῖ,
πάντες δὲ ὄρχηθμοὶ, πᾶσαι δὲ ἐραταὶ φιλότητες·
πᾶσαι δὲ ἐκ κραδίης αὐδρῶν ἀλαστάζει ἀνίας
5 πινόμενος κατὰ μέτρον· ὑπέρ μέτρον δὲ χερείων.

III.

Τοῦ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῖο Φασινόν,
σκύπαφους αἰνύμενος θαμέας ποτὸν ἥδιν ἔπινε.

PIANOT.

Η ἄρα δὴ μάλα πάντες ἀμαρτίνοντες πελόμεσθας
ἀνθρώποι, Φέρομεν δὲ θεῶν ἐγερόρρωτος δῶρα
ἀφραδεῖ πραδίῃ. Βιότου μὲν ὃς καὶ ἐπιδευτής
σιγωφᾶται, μακάρεσσιν ἐπὶ φόγον αἰνὸν ἴαττει,
5 αὐχνύμενος· σφετέρην δὲ ἀρετὴν καὶ θυμὸν ἀτίξει,
οὐδέ τι θαρσαλέος νοέειν ἔτος, οὐδέ τι φέξαι,
ἔρρυγως, ὅταν ἀνδρες ἐχειδέανος παρέωσι·
καὶ οἱ θυμὸγες ἔδουσι κακηφείν καὶ οἴζυς.
ὅς δέ κεν εὐοχθῆσι, θεὸς δὲ ἐπὶ ὅλον ὁπάζει
10 Καὶ πολυκαρακίνην, ἐπιλήθεται οὐνεκα γαῖαν
ποστὶν ἐπιστείβει, θυντοὶ δέ οἱ εἰσὶ τοκῆς.
αἷλος ὑπερφοτλίγη καὶ ἀμαρτωλῆς γόοιο
ἴσα Διὸς βρομέει, κεφαλὴν δὲ ὑπὲρ αὐχένας ἵσχει,
καὶ περ ἐών ὀλίγος· μνάται δὲ εὐπηχυν Αθήνην,
15 Ηὲ τιν' αὐτραπιτὸν τεκμαίρεται Οὐλυμπιόνδε,
ώς κε μετ' αὐτανάτοις ἐνερίθμιος εἰλαττενάζη.
ἡ δὲ Ατη ἀταλοῦτι μετατρωχῶσα πόδεσσιν
ἄκρης ἐν κεφαλῆσιν ἀνώισθος καὶ ἀφανῖος,
ἄλλοτε μὲν γραίησι νεωτέρη, ἄλλοτε δὲ αὐτε
20 ὁπλοτέρησι γρῖνος ἐφίσταται ἀμπλακίησι,
Ζηνὶ θεῶν κρέοντι, Δίκη τὲ ἐπίνηρας Φέρουσα.

ἘΤΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

I.

Ποδοῖς ἀνθιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως·
οὐρθῶς δὲ ἀνθιλέγειν, οὐκ ἔτι τοῦτον ἔθει.
καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρχεῖ λόγος εἰς ὁ παλαιός·
» Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντι ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τάδε. »

II.

Τοὺς ἔνυπτοὺς δὲ ἂν τις πείσει ταχιστα λέγων εὖ,
οὕτερ καὶ ῥάσθης εἰσὶ διδασκαλίας.

III.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν, μάλα πάνυ μορφεόντι·
χαρὶς δὲ, βλαβερή, καὶ πανόπτης φέρει.

IV.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὄργην νόον ἐξεκάλυψε
κρυπτόμενον, μανίας πουλὺ χερειότερον.

V.

Φημὶ πολυχρονίην μελέτην ἔμεναι, φίλε· καὶ δὴ
ταῦτην ἀνθρώποισι τελευτῶσιν φύσιν εἶναι.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

I.

Ωμοσεν. αὐλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
ὅρκους μὴ δύνειν οὔστ’ ἐς αἴθανάτων.

II.

Καὶ γὰρ ἐγώ τὰ μὲν ὅσσα καρπάτι τῆμος ἔδωκε,
Ἑάνθε, σὺν εὐόδμοις ἀβρὰ λίτη πεφάνοις,
ἄπνοις πάντ’ ἐγένοντο παραχρῆμ’· ὅσσα τὸ οὖδον
ἐνδοθή, νεοσίροιν τὸ εἰς αὐχάριστον ἔδυ,
καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον. ὅσσα δ’ αἰκουαῖς
εἰσεδέμην, ἔτι μοι μοῦνος πάρεστι τάδε.

III.

Αἱεὶ τοῖς μίκνοις μίκνα διδεῦσαι θεοί.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ.

Οἶνός τοι πυρὶ ἵσον ἔχει μένος, εὐτὸν δὲν εἰς ἀνδρες
ἔλθη· κυμαίνει δέ, τία Λίβυσσαν ἄλας
Βορρᾶς ἡ Νότος· τὰ δέ καὶ κεκρυμμένα Φοῖνες
βυσσόθεν, ἐκ δέ αὐδρῶν πάντας ἐτίγαξε νόον.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΣΑΜΙΟΥ.

I.

Γῆρας ἐπάν μὲν αὐτῷ, πᾶς εὔχεται· οὐδέ ποτε ἔλθε,
μέμφεται· ἕστι δέ αὖτε κρείσσον ὄφειλόμενον.

II.

Εἴ τις γηράτας ξῆν εὔχεται, αἴξιός ἐστι
γηράσκειν πολλάς εἰς ἐτέων δεκάδας.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ποίην τις Βιότοιο τάμη τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
νέίκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξεις· ἐν δὲ δόμοις
Φρονίδες· ἐν δὲ ἀγροῖς καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
τάρβεος. ἐπὶ δὲ ξείνης δὲ, ἢν μὲν ἔχης τι, δέος·
5 ἢν δὲ αἰτορῆς, ἀνηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
ἔσσεαι. οὐ γαμέεις; ξήσῃ ἐφιμότερος.
τέκνα, πόνοι· πήρασις, ἀπαίσις Βίος. αἱ νεότητες
αἴφρουες· αἱ πολαιὲ δὲ ἐμπαλιν ἀδρανέες.
ἳν ἄρα τοῦδε δύοιν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
10 μηδέποτ', ἢ τὸ θαυμεῖν αὐτίκα τιθόμενον.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΥ.

Παντοιην Βιότοιο τάμοις τρίβαν. εἰν ἀγορῇ μὲν
κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξεις· ἐν δὲ δόμοις
ἀμπαύμ· ἐν δὲ ἀγροῖς Φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
κέρδος. ἐπὶ δὲ ξείνης, ἢν μὲν ἔχης τι; ψλέος·
5 ἢν δὲ αἰτορῆς, μόνος οἶδας. ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
ἔσσεται. οὐ γαμέεις; ξῆσῃ ἐπ' ἐλαφρότερον.
τέκνα, πόθος· αἴφρουις ἀπαίσις Βίος. αἱ νεότητες
ρωμαλέαι· πολαιὲ δὲ ἐμπαλιν εὐσεβέες.
οὐκ ἄρα τῶν διστῶν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
10 μηδέποτ', ἢ τὸ θαυμεῖν. πάντα γὰρ ἐσθλὰ Βίου.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ.

Οινός τοι πυρὶ ἴστον ἔχει μένος, εὐτὸν δὲν εἰς ἄνδρας
ἔλθῃ· κυμαίνει δέ, τία λίθουσσαν ἀλα
Βορρᾶς νέε Νότος· τὰ δέ καὶ κεκρυμμένα φύνει
Βυσσόθεν, ἐκ δὲ ἀνδρῶν πάντη ἐτίναξε νόον.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΣΑΜΙΟΥ.

I.

Γῆρας ἔσταν μὲν αὐτῇ, πᾶς εὐχεταῖ· ἦν δέ ποτε ἔλθη,
μέμφεται· ἔστι δέ αὐτὸς οὐρανοῦ ὀφειλόμενος.

II.

Εἴ τις γηράσκεις ξῆν εὐχεταῖ, αὔξιός ἔστι
γηράσκειν πολλὰς εἰς ἐτέων δεκάδας.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ποίην τις βιότοιο τάμη τρίβων; εἰν ἀγορῇ μὲν
νέκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
Φρονίδες· ἐν δ' ἀγροῖς καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
τάρβεος. ἐπὶ δὲ ξείνης δ', ἥν μὲν ἔχεις τι, δέος·
5 ἥν δὲ ἀπορῆς, αὐνηρόν. ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
ἔσσεαι. οὐ γαμέεις; ξήσῃ ἐξημότερος.
τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἀπαίδειας βίος. αἱ νεότητες
ἀφρονες· αἱ πολιαι δὲ ἔμπταλιν ἀδρανέες.
ἥν ἀρε τοῦνδε δυοῖν ἐνὸς αἴρεσις, ἥ τὸ γενέσθαι
10 μηδέωται, ἥ τὸ θαυμαῖν αὐτίκα τικλόμενον.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΟΥ.

Παῖδοιν βιότοιο τάμοις τρίβων. εἰν ἀγορῇ μὲν
κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις
ἄμπταυμ· ἐν δ' ἀγροῖς Φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ
κέρδος. ἐπὶ δὲ ξείνης, ἥν μὲν ἔχεις τι, κλέος·
5 ἥν δὲ ἀπορῆς, μόνος οἰδας. ἔχεις γάμον; οἶκος ἀριστος
ἔσσεται· οὐ γαμέεις; ξῆσῃ ἐπ' ἐλαφρότερον.
τέκνα, πόθος· ἀφρονίς ἀπαίδειας βίος. αἱ νεότητες
ρώμαλέαι· πολιαι δὲ ἔμπταλιν εὔτεβέες.
οὐκ ἀρε τῶν δισσῶν ἐνὸς αἴρεσις, ἥ τὸ γενέσθαι
10 μηδέωται, ἥ τὸ θαυμαῖν. πάντα γαρ εὐθλὰ βίου.

PANYASIDIS HALICARNASSÆI

INTERPRETE H. GROTIO.

I.

Quin bibis, & hospes? non est hæc infima virtus,
 appositis dapibus calices educere multos
 artis ad ingenium, atque alios ad pocula vocare.
 Et mensa pariter robur spectatur & armis:
 namque ut confertos duxit acer in hostes,
 quamvis late alii trepidant & bella pavescant:
 talis & ille mihi (levior nec gloria) latus
 qui conviva sedens alios ad gaudia cogit.
 Ille mihi vita penitus caruisse videtur,
 aut certe minime vitalem ducere vitam,
 qui vinum fugiens aliis se potibus implet.
 Prima hominum generi data sunt bona, flamma merumque.
 Pulsa mero longe cedunt mala: carmina vivunt.
 Namque sui partem vino tribuere ventutas,
 & jocus, & festivus amor, mollesque choreæ.
 Mente igitur grata Bacchi complectere munus,
 & bibe, ne ventrem stipans dape, vulturis instar,
 affideas mensx, latet dulcedinis expira.

RHIANI

CARMEN

H. GROTIUS INTERPRETE.

Dedita gens vitiis homines sumus, ipsaque Divum
munera, & alternas sortes corrumplimus, ante
corruptis animis. Hic quem gravis urget egestas
innumera in superos audet convicia, mœsto
corde tremens: premit & vires animique vigorem
degener: hunc aliquid facere aut memorare parantem
impedient segnisque pudor vultusque potentum:
mœror edax, pavidaque habitant in pectore curæ.
Est aliis, cui divitias, cui nobile regnum
dat Deus; hic vix se terris incedere credit,
vix se mortali meminit de sanguine natum,
tantum corda tument: parvus licet, erigit altum
supposita cervice caput: fulmenque Tonantis
jam sibi, jam thalamos audet spondere Minervæ;
aut fertur sublime, viamque affectat Olympo,
dulcibus ut possit mensis accumbere Divum.
Interea, sperata prius spectataque nulli,
lentos certa gradus, sedet ipso in vertice Pœna,
& vel anum simulans culpis juvenilibus infat,
vel culpas sequitur veteres, mentita puellam,
Justitiae magnique Jovis mandata capessens.

EVENI PARII
AB HUGONE GROTI CONVERSA.

I.

Sunt quibus is mos est , nullo ut discrimine contra dicere , non etiam dicere recta velint.
His ego censuerim vetus hoc debere reponi :
„Illa tibi placeant , dum magis ista mihi . „

II.

Rem bene si dicas , prudentes flectere paucis est tibi : sunt etenim ductilis ingenii.

III.

Audere egregium est atque utile , si sapere adsit : abjunctione clades & mala ferre solet.

IV.

Ira & que penita cordis sub sede latebant , tormentum gravius quam furor , exterebrat.

E CALLIMACHI

ELEGIA

FRAGMENTUM AB H. GROTIO CONVERSUM.

II.

Infudi quæcunque meis unguenta capillis,
& quæ temporibus florea ferta deeli,
omnia nunc sine honore jacent: nec tradita quæ sunt
dentibus, ingratus quæ sibi venter habet,
altera lux novit. Sed si qua fidelibus hausit
auribus, hæc mecum non peritura manent.

ERATOSTHENIS

ELEGI AB H. GROTIO CONVERSI.

Tantumdem flammæ vinum valet: atque ita versat
quem subiit, Libycum ceu mare fert Aquilo,
aut Notus imbricitor. Mentis secreta recludit,
ex imis animum sedibus excutiens.

POSIDIPPI ET METRODORI

DE VITÆ INCOMMODIS ET COMMODIS

CARMINA

INTERPRETE RAYMUNDO CUNICHO.

Quod mihi jam vitæ placeat genus? & fora fervent
litibus, & curis mœret onusta domus.

140 POSIDIPI ET METRODORI.

Rura labor, terror maria infidet. Urbe paterna
 si procul externos mens fit adire lares,
ditem anget graviter servanda pecunia, egentem
 nuda & inops anget pauperies gravius.

Duxeris uxorem; curarum millia duces
 multa domum: nolis ducere; solus eris.

Sit proles; curis patrem enecet: orbus at idem,
 mancus eris, ceu sit pars tibi demta tui.

Mente caret juvenis: postquam sapientia venit
 sera, sibi queritur genua labare senex.

Et vitam optamus? multo est fors optima, nunquam
 vel nasci, primo vel periisse die.

Quod mihi non vita placeat genus? & fôra landem,
 & requiem fesso præbet amica domus.

Rura petis; animos oblectant rura: per altum
 is mare; longinquò a litorc lucra refers.

Quum peregre es, dives, poteris clarescere: pauper,
 pauperiem solus noveris ipse tuam.

Duxeris uxorem; gnatis augebere: cælebs
 si fueris, nullo colla premere jugo.

Dulce patri gnati circum oscula; sed tamen orbî
 patris sollicito corda timore vacant.

Et senium, & viridem possum laudare juventam:
 nam juvenis præstat robore, mente senex.

Et vitam culpas? vita genus elige quodvis;
 quippe vides multis omnia plena bonis.

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

Τ Μ Ν Ο Σ Ε Ι Σ Δ Ι Α.

Κύδιστ' αθανάτων, πολυώνυμε, παῖκρατες αἰὲν
 Ζεῦ, Φύσεως αὔχηγε, τόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
 χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θυητοῖσι προσαυδάη.
 ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἵνες μίμημα λαχέσθες
 μοῦνον, ὅσα ξώει τε καὶ ἔρπει θυήτ' ἐπὶ γαῖαν.
 τῷ σε καθημυνήσω, καὶ σὸν χράτος αἰὲν αἴστων
 σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἐλυσόμενος περὶ γαῖαν
 πειθεται, οὐ κεν ἄγης, καὶ ἐκῶν ὑπὸ σεϊδο πρατεῖται.
 τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν αὐγκήτοις ἐνὶ χερσὶν
 αὐμφήκη, πυρόεντα, ἀειζώντα περαυνόν.
 τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς Φύσεως πάντη ἐρρίγασιν,
 ὃ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
 φοιτᾷ, μητνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
 ὃς τόστοις γεγκάως ὕπαυτος βασιλεὺς διὰ παντὸς - -

εὐδέ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαιμον,
 οὐτε κατ' αἰδέριον θεῖον πέλον, οὐτ' ἐνὶ πόνῳ,
 πλὴν ὀπέσσα βέβουσι κακοὶ σφετερησιν ἀνοίξις.
 αὖλαὶ σὺ καὶ τὰ περισσὰ ἐπίστασαι ἄργια θεῖναι,
 καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.
 ὃδε γὰρ εἰς ἐν ἄπαντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
 ὥσθ' ἐνε γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἐόντας,
 ὃν φεύγοντες ἐῶσιν, ὃσα θυητῶν κακοί εἰσι,

I40 POSIDIPIPI ET METRODORI.

Rura labor, terror maria infidet. Urbe paterna
 si procul externos mens sit adire lares,
ditem anget graviter servanda pecunia, egentem
 nuda & inops anget pauperies gravius.
Duxeris uxorem; curarum millia duces
 multa domum: nolis ducere; solus eris.
Sit proles; curis patrem enecet: orbus at idem,
 mancus eris, ceu sit pars tibi demta tui.
Mente caret juvenis: postquam sapientia venit
 sera, sibi queritur genua labare senex.
Et vitam optamus? multo est fors optima, nunquam
 vel nasci, primo vel perisse die.

Quod mihi non vitæ placeat genus? & fôra landem,
 & requiem fesso præbet amica domus.
Rura petis; animos oblectant rura: per altum
 is mare; longinquo a litorc lucra refers.
Quum peregre es, dives, poteris clarescere: pauper,
 pauperiem solus noveris ipse tuam.
Duxeris uxorem; gnatis augebere: cælebs
 si fueris, nullo colla premere jugo.
Dulce patri gnati circum oscula; sed tamen orbî
 patris follicito corda timore vacant.
Et senium, & viridem possum laudare juventam:
 nam juvenis præstat robore, mente senex.
Et vitam culpas? vitæ genus elige quodvis;
 quippe vides multis omnia plena bonis.

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

Τ Μ Ν Ο Σ Ε Ι Σ Δ Ι Α.

Κύδιος ἀθανάτων, πολυώνυμε, παῦρατες αἰεὶ¹
 Ζεῦ, Φύσεως ἀρχηγὲ, τόμου μέτα πάντα κυβερνῶν,
 χαῖρε· σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θυητοῖσι προσαυδάφν.
 ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμὲν, ἵπποι μίμημα λαχέντες
 μοῦνον, ὅστα ζώει τε καὶ ἔρπει θυήτ² ἐσὶ γαῖαν.
 τῷ σε καθηδυμήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰσθανόμενος
 πειθεται, η̄ κεν ἄγης, καὶ ἐκὼν ὑπὸ σεϊο κριτεῖται.
 τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν αὐνικήτοις ἐνὶ χερσὶν
 ἀμφίκη, πυρόεντα, αἰειζώοντα περανύν.
 τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς Φύσεως πάντ³ ἐρρίγαστιν,
 ὡς σὺ κατευδύνεις κεινὸν λόγον, ὃς διὸ πάντων
 φοιτᾷ, μηγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.
 ὃς τόστος γεγενώς ὑπάτος βασιλεὺς διὰ παντὸς - -

εὐδέ τι γίγνεταις ἔργον ἐσὶ χθονὶ σοῦ δίχα, δαῖμον,
 οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πάλον, εἴτ' ἐνὶ πόνῳ,
 πλὴν ὁπόσος βέζουσι κακοὶ σφετέρησιν αἰνοίχεις.
 αὐλάκα σὺ καὶ τὰ περιστὰ ἐπίστασαι ἄρτια θεῖναις,
 καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκομα, καὶ οὐ φίλα τοῦ φίλας ἐστίν.
 ὃδε γὰρ εἰς ἐν ἀταῖτα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
 ὥσθ' ἐνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἐόντα,
 ὃν φεύγοντες ἐῶσιν, ὃσα θυητῶν κακοῖς εἰσι,

δύσμερου, οἵτ' ἀγαθῶν μὲν αἱ τῆσιν ποθέοντες,
οὔτ' ἐσφῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον, οὔτε κλύουσιν,
ῳ κεν πειθόμενοι σὺν νῷ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν.
αὐτοὶ δ' αὐτὸρωσιν ἄνευ καλοῦ ἄλλος ἐπ' ἄλλα,
οἱ μὲν ὑπὲρ δέξις σπουδὴν δυσέριστον ἔχοντες,
οἱ δὲ ἐπὶ κερδοσύνης τετρακιμένοι σύδενὶ κόσμῳ,
ἄλλαι δὲ εἰς ἄνεσιν, καὶ σώματος ἡδεῖαι ἔργα,
σωεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
ἄλλαι Ζεῦ πάνδωρε, κελαῖνεφεῖς, ἀρχικέρωνε,
ἄνθεώπους ῥύσιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
ἢν σὺ, πάτερ, σκέδαστον ψυχῆς ἄτο, δὸς δὲ κυρῆσσαι
γνώμης, ἢ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾶς,
ὅφελον τοι τιμηθέντες ἀμειβώμεσθαι σε τιμῆ,
ὑμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκὲς, ὡς ἐπέοικε
θνητὸν ἐόντ'. ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον,
οὔτε θεοῖς, ἢ κοινὸν αἱ τούμον εν δίκῃ ὑμνεῖν.

CLEANTHIS

H Y M N U S A D J O V E M

JACOBUS DUPORTUS INTERPRETE.

Magne pater Divum, cui nomina multa, sed una
omnipotens semper virtus, tu Juppiter auctor
naturæ, certa qui singula lege gubernas,
rex, salve! Te nempe licet mortalibus ægris
cunctis compellare: omnes tua namque propago
nos sumus, æternæ quasi imago vocis & echo
tantum, quoniam humi spirantes repimus. Ergo
te cantabo, tuum & robur sine fine celebrans.
Quippe tuo hic totus, terram qui circuit, orbis
paret, quoquo agis, imperio, atque obtemperat ultro.
Invictis telum manibus tibi tale ministrum
anceps, ignitum, haud moriturum denique fulmen:
iætu etenim illius tota & natura tremiscit:
illo & communem rationem diriges, & quæ
mundi agitat molem, magno se corpore miscens.
Tantus tu rerum dominus, rectorque supremus:
nec sine te factum in terris, Deus, aut opus ullum
æthere nec dio fit, nec per cœrula ponti,
errore acta suo nisi quæ gens impia patrat:
confusa in se te diriges ordine certo:
auspice te ingratis & inest sua gratia rebus
felice harmonia. Tu scilicet omnia in unum
sic bona mixta malis compingis, ut una resurgat
cunctorum ratio communis & usque perennans,
quam refugit spernitque hominum mens læva malorum.
Heu miseri! bona qui querunt sibi semper & optant,

divinam tamen hanc communem & denique legem
 nec spectare oculis, nec fando attendere curant:
 cui si parerent, poterant traducere vitam
 cum ratione & mente bonam: nunc sponte feruntur
 in mala præcipites, trahit & sua quemque voluptas.
 Hunc agit ambitio laudisque immensa cupido;
 illum & avarities & amor vesanus habendi;
 blanda libido alium, Venerisque licentia dulcis:
 sic alii tendunt alio in diversa ruentes.
 At tu, Juppiter alme, tonans in nubibus atris,
 da sapere, & mentem miseris mortalibus aufer
 insanam: hanc tu pelle, pater: da apprendere posse
 consilium, fretus quo tu omnia rite gubernas:
 nos ut honorati pariter tibi demus honorem,
 perpetuis tua facta hymnis præclara canentes,
 ut fas est homini: nec enim mortalibus ullum
 nec superis majus poterit contingere donum,
 quam canere æterno communem carmine legem.

TRADUCTION

TRADUCTION
DE
L'HYMNE DE CLEANTHE
PAR Mr. DE BOUGAINVILLE.

Pere & maître des Dieux, auteur de la Nature,
Jupiter, ô sagesse ! ô loi sublime & pure !
unité souveraine à qui tous les mortels
sous mille noms divers élèvent des autels ;
je t'adore, nos cœurs te doivent leur hommage,
nous sommes tes enfans, ton ombre, ton image :
& tout ce qui respire animé par tes mains,
à célébrer ta gloire invite les humains.
Béni sois à jamais ! ma voix reconnaissante
confacre ses accens à ta bonté puissante :
tu régis l'Univers. Ce tout illimité
qui renferme la terre en son immensité,
ce tout harmonieux, émané de toi-même,
s'applaudit d'obéir à ton ordre suprême ;
ton souffle intelligent circule en ce grand corps,
en féconde la masse, en meut tous les ressorts ;
la foudre étincellante en ta main redoutable
porte un effroi vengeur dans l'âme du coupable.
Présent à tous les tems, tu remplis tous les lieux,
la Terre, l'Océan, le Ciel t'offre à mes yeux.
Tout dérive de toi, j'en excepte nos vices,
nos injustes projets, nos fureurs, nos caprices ;
par toi l'ordre naquit du Chaos étonné ;
chaque être tient le rang par toi seul assigné :

K

par toi des élémens la discorde est bannie,
 & des biens & des maux la constante harmonie,
 les enchaînant entre eux par un secret lien,
 forme de leur accord un monde où tout est bien.
 L'homme insensé, qu'aveugle un jour perfide & sombre,
 cherche par tout ce bien & n'en sait que l'ombre ;
 ta loi seule, ta loi, vrai flambeau des humains,
 de la félicité leur montre les chemins.
 Mais l'un dort inutile au sein de la paresse,
 l'autre boit de Vénus la coupe enchanteresse :
 de la soif des grandeurs cet autre est dévoré,
 ou séche auprès de l'or dont il est altéré.
 Grand Dieu, pere du jour & maître du tonnerre,
 du crime & de l'erreur digne purger la terre,
 affranchis la raison du joug de ses tyrans,
 parle, laisse entrevoir aux mortels ignorants
 des éternelles loix le plan sage & sublime.
 Puisse alors de nos cœurs le concert unanime
 te rendre un pur hommage égal à tes bienfaits,
 & digne enfin de toi, s'il peut l'être jamais.
 Ame de l'Univers, Dieu, par qui tout respire,
 qu'à célébrer ton nom le monde entier conspire ;
 que la terre à l'envi s'unisse avec les cieux :
 c'est le devoir de l'homme & le bonheur des Dieux.

INNO DI CLEANTE

A GIOVE

TRADOTTO IN VERSI ITALIANI

DA GIROLAMO POMPEI

GENTILUOMO VERONESE.

O glorioſo fra gli eterni, in guife
 molte nomato, onnipotente ognora,
 tu che, tutto con legge governando,
 de la natura ſei principio e duce,
 ſalve, o Giove; però che gli uomin tutti
 dritto è ben, che a te volgan le parole;
 che ſiam tua stirpe, e ſolo noi, fra quanti
 vivon mortali e muovon ſu la terra,
 lo imitar de la voce abbiam ſortito.
 Quindi con inni io loderotti, e ſempre
 canterò tua poſſanza. Obbediente
 a te rendeſi giù, dovunque il traggi,
 queſto ciel tutto, che al ſuol gira intorno,
 e volentieri governar ſi laſcia
 da la tua forza: tal ministro, aguzzo
 d' ambo le parti, ardente, e ſempre vivo
 il fulmin haſ ne l'invincibil mano;
 però che tutte ineridicon ſotto
 de' colpi ſuoſi le coſe di natura,
 e una favella, che da ognun ſ' intende,
 tu con eſſo indirizzi, ed eſſo iſcorre

K 2

*pur fra le cose tutte, a grandi misto
e a piccioli fulgori. Un tanto e sommo
sendo tu regnator per ogni loco,
nè in terra, o Nume, senza te, nè sopra
de l' etereo divin polo, nè in mare
opra fassi veruna, eccetto quante
di propria insania lor fanno i malvagi.*

*Ma tu comporre ciò ben anche sai
che troppo eccede, e ciò che d' ornamenti
è privo, adorno rendi, e torni amico
ciò che amico non è; che in tal concerto
tutte unisti a le ree cose le buone;
onde di tutte un ordine si forma,
che sempre dura, e che lascian, fuggendo,
quanti sono malvagi in fra i mortali.*

*Miseri! che pur sempre desiosi
d' acquistar beni, la comun di Dio
legge nè ascoltan nè guardano, a cui
rispondendo con senno, aver felice
potrebb' vita: ma, scivri dal bello,
corron essi chi ad un chi ad altro oggetto,
quai per la gloria da un ardor portati
che mal soffre contrasto, e quali, senza
onesto modo alcun, volti a le frodi,
e quali pure a l' ozio ed a' seavi
piacer del corpo; ed a gran passi in vece
s' affrettano a produr contrari effetti.*

*Ma tu, che aduni gli altri nembi, o Giove,
e il fulmin tratti, ed ogni don dispenzi,
gli uomini libera tu da la frenesia
trista ignoranza, e la disperdi, o padre,
da l' alme, e loro di trovar concedi*

quel consiglio, in cui tu fidando, reggi
con giustizia ogni cosa; onde onorati
sia che a vicenda ti rendiamo onore,
l'opere tue sempre laudando, come
a chi mortale sia far si conviene;
che a gli uomini, e a gli Dei verun più grande
onore altro non v'ha; che giustamente
l'ordin sempre laudar de l' Universo.

Η ΣΙΟΔΟΥ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Οὐκ ἄρα μεῦνον ἐν ἐρίδων γένος, αλλ' ἐπὶ γαῖας
εἰσὶ δύο· τὴν μὲν ἡστέαν ἐπικινήσεις νόσος·
ἡ δὲ ἐπιμωμητή· διὰ δὲ ἀνδράς θυμὸν ἔχουσιν·
ἡ μὲν γάρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὁφέλει,
5 σχετλίν· οὐ τις τὴν γε φιλεῖ βροτὸς, αλλ' ὑπὸ αὐτούς
ἀθανάτων βουλῆστιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖσαν.
τὴν δὲ ἐτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο Νῦξ ἐρεβετή,
θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰδέρι νοίων,
γαίης ἐν βίζησι καὶ αὐδράσι, πολὸν ἀμείνω·
10 οὐδὲ τε καὶ ατάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγέρει·
εἰς ἔτερον γάρ τις τε ἴδων ἔργοιο χαστίζων
πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμενοι πέδε φυτεύειν,
οἴκον τ' εὑρίσκει· ἔπλοι δέ τε γείτονας γείτων,
εἰς ἀφενόν σπεύδοντες· αὐγαθὴ δὲ ἔρις πέδε βροτοῖσι·
15 καὶ περαμβῆ κεφαλεὺς κοτέει, καὶ τέκλους τέκλων,
καὶ πλωχὸς πλωχῷ φθονέει, καὶ αἰοδὸς αἰοδῷ.
Οἱ Πέρσαι, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐπικάτθεο θυμῷ·
μηδὲ σὲ ἔρις πακόχαρτος αἴστη ἔργου θυμὸν ἐρύκει
νείκει ὀπτατεύοντος, αὐγορῆς ἐπακονούντος·
20 ὦρη γάρ τ' ὄλυη πέλετας τείκεων τὸν αὐγορέων τε,
φ τινι μὴ βίος ἔτδον ἐπηγεινός κατάκειται
ώραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος αἰθὺν,
τοῦ κεκορεσσάμενος τείκες καὶ δῆριν ὁφέλαις
πλήμαιστος· οὐδὲ ἀλλοτρίοις. τοὶ δὲ οὐκ εἴτι δεύτερον ἔσται

- 25 ὅδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὐτὸς διακρινώμεθα νεῖκος
ἱθείστι δίκαιος, αἴ τ' ἐκ Διός εἰσιν ἄριστοι.
ἴδη μὲν γάρ κλῆρον ἐδασσάμεθ· ἀλλὰ τὰ πολλὰ
ἄρταίων ἐΦόρεις, μέγας κυδαίνων βασιλῆς
δωροφάγους, οὐ τὴνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι·
- 30 τὴντοι· οὐδὲ ἵστασιν σῶς πλέον ἡμίσυ παντὸς,
οὐδὲ ὅστον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὕψεισερ.
κρύψαντες γάρ εἴσιν καὶ ἐπ' ἡματὶ ἐργάσαιο,
ῶστε σὲ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
35 αἵψα κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
ἐργὸς βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμίσων ταλαιργῶν.
ἀλλὰ Ζεὺς ἔχρυψε χολωσάμενος Φρεσὶν ἥσιν,
ὅτις μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀκυλομήτης.
τοῦνεκ' αρέτηροισιν ἐμήσατο κῆδεα λυγρά.
40 χρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὐτὸς ἐνὶ πάσι Ιαστετοῖο
ἔκλεψε ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητρόεντος
ἐν κοίλῳ ναρθηκει, λαθὼν Δία τερπικέρασιν.
τὸν δέ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ιαστετονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδῶς,
- 45 χαίρεις πῦρ κλεψας, καὶ ἐμάς Φρένας πέπεσεντας,
σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῦμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
τοῖς δὲ ἐγώ αὖτὶ πυρὸς δῶσω κακὸν, ὃ καὶ ἀπαντεῖ
τέρπωνται κατὰ θυμὸν, ἐὸν κακὸν ἀμφαγασῶντες.
Ως ἔφατ· ἐκ δὲ ἐγέλασσε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
- 50 Ηφαιστον δὲ ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅτις τάχιστα
γαῖαν ὑδει φύειν, ἐν δὲ ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν,
καὶ θεόν, αὐθανάταις δὲ θεᾶς εἰς ὄτα εἴσκειν

παροδεινικῆς καλὸν εἶδος ἐπίρραγον· αὐτῷρε Αθήνην
ἔργα διδασκέμεναι, πολυδαίδαλον ἵπλὸν υφείνειν·
55 ταῖς χάριν ἀμφιχέσαι κεφαλῇ χρυσῆν Αφροδίτην,
καὶ πόθον ἄργαλέον, καὶ γυνοβόρους μελεδῶνες·
ἐν δὲ θέμεν κύνεον τε νόσον καὶ ἐπίκλωσον ἥδος
Ἐρμένην ἱνωγε διάκλορον Αργειφόνην.

Ως ἔφαδ· οἱ δὲ ἐπίθονο Διὶ Κρονίωνι ἀκούειν.
60 αὐτίκα δὲ ἐκ γαίς πλάσσε κλυτὸς Αμφιγυνήεις
παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὸς Βουλάς·
ξῶσε δὲ καὶ κόσμητε θεὸς γλαυκῶπις Αθήνη·
ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ, καὶ πότνια Πεντάω
ἔρμοντος χρυσείους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τὴν γε
65 Ωραὶ κακλίκαμοι στέφουν ἀνθεσιν εἰσφενοῖσι.
ἐν δὲ ἄρα οἱ εἰηθεσσι διάκλορος Αργειφόνης
ψεῦδεα δ', αἰμαλίους τε λόγους, καὶ ἐπίκλωσον ἥδος
τεῦξε, Διὸς Βουλῆς Βαρυκλύπου· ἐν δὲ ἄρα φωνὴ
θῆκε θεῶν κῆρυξ, σύνμηνε δὲ τὴνδε γυναικα
70 Πανδώρην, ὅτι πάντες Ολύμπεια δώματ' ἔχοντες
δῶρον ἐδώρησαν, τῷμ' ἀνδράσιν ἀλφιστῆσιν.
αὐτῷρε ἐπεὶ δέλαι αἰπὺν ἀμήχανον ἔξτέλεσσεν,
τεῖς Επιμηθέα πέμπε πατήρ κλυτὸν Αργειφόνην
δῶρον ἀγονία θεῶν, ταχὺν ἀγύελον. οὐδὲ Επιμηθεὺς
75 ἔφρασειδ' ᾧς οἱ ἔεισε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
δέξασθαι πάρ Ζηνὸς Ολυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
ἔξοσίσω, μή που τι κακὸν θυγοῖσι γένοιτο.
αὐτῷρε ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχε, ἐνόησε.
πρὶν μὲν γὰρ δώσειν ἐπὶ χθονὶ Φῦλ' ἀνθρώπων
80 νέσφιν ἀτερθε κακῶν, καὶ ἀτερ χαλεποῖο πόνοιο,

τούσιων τ' ἀργυαλέων, αἱ τ' ἀνδράσι κῆρες ἔδωκαν.
 αἴλακα γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσσα
 ἐσκέδασ· ἀνθρώποισι δὲ ἐμήπατο κῆδες λυγρά.
 μούντη δὲ αὐτόθι Ελπὶς ἐν αἰρρήκλοισι δόμοισιν
 85 ἔνδον ἔμεινε πίθου μέτὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 ἐξέτη· πρόσθεν γάρ επέμβηλε πᾶμα πίθου.
 αἴλακα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ανθρώπους ἀλάτηται.
 πλεῖν μὲν γάρ γαῖα κακῶν, πλεῖν δὲ θάλασσας·
 νοῦσος δὲ ανθρώπουσιν ἐφ' ἡμέρῃ ηδὲ ἐπὶ νυκτὶ
 90 αὐτόματοι Φοιτῶσι, κακὰ θυτοῖσι φέρουσαι
 σιγῇ, ἐπεὶ Φωνὴν ἐξείλετο μητιέτα Ζεύς.
 οὕτως οὖ τι που ἐσῆλη Δίος νόον ἐξαλέσθει.
 εἰ δὲ ἐθέλεις, ἔτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκφρυφώσω
 εὖ καὶ ἐπισταμένως· τὸ δὲ ἐνὶ Φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
 95 Ως ὁμέθευ γεγάσσι θεοὶ θυτοί τ' ανθρώπων,
 χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ανθρώπων
 ἀθάνατος ποίησαν Ολύμπια δώματ' ἔχοντες.
 οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου καταν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
 ὡς δέ θεοὶ ξώσκον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
 100 τέσφιν ἀτερθε πόνων καὶ οἴζυος· οὐδέ τι δειλὸν
 γῆρας ἐπεῖν· αἰεὶ δὲ πέδας καὶ χεῖρες ὁμοῖοι
 τέρπων· ἐν Θαλίησι κακῶν ἐκλοσθεν ἀπάντων.
 θυτοκον δὲ ὡς ὑπνῳ δεδημένοις· ἐσθδαὶ δὲ πάνται
 τοῖσιν ἐπι· καρπὸν δὲ ἐφερε ζείδωρος ἄρουρα
 105 αὐτομάτη πολλὸν τε καὶ ἀφθονον· οἱ δὲ ἐθελημαὶ
 πουχοὶ ἔργα νέματο σὺν ἐσθλοῖσιν πολεέσσιν.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν·
 οἱ μὲν δαιμονες αὔγοι ἐπιχθένιοι καλέονται,

έσθλοι, ἀλεξίκακοι, Φύλακες θυτῶν ἀνθρώπων,
110 πλωτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήσου ἔσχον.

Δεύτερον δῆτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
ἀργύρεον ποίησαν Ολύμπια δάματ' ἔχοντες,
χρυσέων οὔτε Φυὴν ἐναλίζειν, οὔτε τόνιμα.
αλλ' ἐκατὸν μὲν πᾶς ἔτεις παρὰ μητέρι κεδῆ
115 ἐτρέφετ' ατάλαντο μέγα νήσιος φέντε σῖκα.

αλλ' ὅταν ἡ Κύπειε, καὶ ἡ θῆσις μέτρον ἵκοιτο,
παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε ἔχοντες
ἀφραδίαις. ὑπεριν γὰρ ατάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
αἰλίλων αἰτέχειν, οὐδὲ αἴθανάτους θεραπεύειν
120 ἡ θελον, οὐδὲ ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ Βαμοῖς,
ἡ Θέμις ἀνθρώποισι ηὔτ' ἡ θεα. τοὺς μὲν ἐπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκριψε, χολούμενος οὐνεκα τιμᾶς
οὐκ ἐδίδειν μακάρεσσι θεοῖς οἱ Ολυμπίους ἔχουσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα καλύψε,
125 τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θυτοὶ καλέονται
δεύτεροι, αλλ' ἐμπητοὶ τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπῆδει.

Ζεὺς δὲ πατήρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
χάλκειον ποίηστ', οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὄμοιον,
ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ὄβριμον· οἵσιν Αρνος
130 ἐργ' ἔμελε σίονόεντα, καὶ ὑπεριεστεροὶ οὐδέ τι σῖτον
ηὐθίσιον, αλλ' αἰδάμαντος ἔχον πρατερόφρονα θυμὸν
ἄπλατοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες αἰαστοῖς
ἰτε ὕμων ἐπέΦυκον ἐπὶ σιβαροῖσι μέλεσσιν.
τοῖς δὲ ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἵκοι,
135 χαλκῶ δέ εἰργαζοντο· μέλαχς δέ οὐκ ἔσκε σιδηρος.
καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὑπὲ σφετέρησι δομένεις

βῆφαν ἐς-εὐρώπηλα δόμον κρυεροῦ Αἴδαο,
τάνυμνοι: Θάνατος δέ καὶ εἰπάγλους περ ἐόντας
εἶλε μέλας, λαμπτρὸν δὲ ἔλιτρον Φάος πέλσιο.

140 Αὐτὰρ ἐστὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαιὰ κάλυψεν,
αὐθὶς ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρη
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον καὶ ἄρειον,
ἄνδρῶν ἡρώων θεῶν γένος, οἱ καλέονται
ἡμίθεοι, προτέρη γενεῇ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.

145 καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακοὺς καὶ φύλασσις αἰνή,
τοὺς μὲν δὲ φέτος πάσιν θάλασσαν οὐκέτι οὐδείς
ἄλεσε μαρναμένους μήλων ἔνεκ' Οἰδιπόδοιο
τοὺς δὲ καὶ ἐν νήσοσιν ὑπὲρ μέγας λαῖτραι θαλάσσης
ἐς Τροῖτον αὔγαγῶν, Ελένης ὅντος ἡγύπτιοιο:

150 ἔνθ' ἥγοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος αὐμφεκάλυψε.
τοῖς δέ δέχ' αὐθρώπων βίοτοι καὶ ἥθε ὁπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πιτήρας τοῖς πείρατοι γαῖας·
καὶ τοι μὲν ποσούσιν ἀκιδέας θυμὸν ἔχοντες
ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ωκεανὸν βαθυδίνην,
155 ὄλβιοι ἥρωες· τοῖς μελιτέας καρποῖν
τρὶς ἔτεος θάττωνται φέρεις ζείδωρος ἀρουραῖοι.

Μητέτερος ὀφειλον ἐγὼ τέμπτοισι μετεῖπα
ἄνδρατιν, αὐτὸν ἡ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι
γῦν γαῖαρ δὴ γέτος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτε ἥμαρ·
160 παύσονται καμάτου καὶ οἴζυος, οὐδέ τι νύκτωρ
φθειρόμενος· χαλεπαῖς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
αὐτὸν ἔμπητης καὶ τοῖς μεμίξεται ἐσθλὸς κακοῖσιν.
Ζεὺς δὲ σλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων αὐθρώπων,
αὐτὸν γεννάμενοι πολιοκρόταφοι τελέωσαν.

165 οὐδέ πατήρ παιδεσσιν ὁμοῖος, οὐδέ τι παῖδες,
 οὐδέ ξεῖνος ξεινοδόκω, καὶ ἔταιρος ἔταιρω,
 οὐδέ κασίγνυτος φίλος ἔστεται, ὡς τὸ πάρος περ.
 αἰψύς δὲ γηράσκουλας ἀτιμήσουσι τοκῆς·
 μέμψονται δὲ ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι,
 170 σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες· οὐδέ κεν οἴ γε
 γηράντεσσι τοκεῦσιν απὸ θρεπτήρια δοῖεν,
 χειροδίκαι· ἔτερος δὲ ἔτερου πόλιν εξαλατάξει.
 οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔστεται, οὔτε δικαίου,
 οὐτ' αὐγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα, καὶ ὑφεπ
 175 ἀνέρχ τιμήσουσι· δίκη δὲ ἐν χερσὶ, καὶ αἰδώς
 οὐκ ἔσται· βλάψει δὲ ὁ κακὸς τὸν αἱρέοντα φῶτα,
 μύθοις σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δὲ ὄρκον ὀμεῖται·
 ξῆλος δὲ αὐθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἄπτασιν
 δυτικέλασδος κακόχαρτος ὀμαρτύτει σίνυερώσις.
 180 καὶ τότε δὴ πρὸς Ολυμπιον ἀπὸ χθονὸς εὑρυοδένεις,
 λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρέας καλὸν,
 ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἵτην, προλαπόνι ἀνθρώπους,
 Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ
 θνητοῖς αὐθρώποισι· κακοῦ δὲ οὐκ ἔστεται ἀλκή.
 185 Νῦν δὲ αἶνον βασιλεῦστ' ἕρεών φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
 ἀδὲ ἵρις προσέειπεν ἀιδόνος ποικιλόγυρην,
 ὑψὶ μάλ' ἐν νεφελέσσι φέρων ὄνυχεσσι μεμαρτώς·
 οὐδὲ ἐλέον, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὄνυχεσσι,
 μύρετο· τὴν δὲ ὄγκην πεικρατέως πρὸς μῆδον ἔειπε.
 190 Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νῦν τε πολλὸν αἱρέων.
 τῷδέ εἰς, οὐ σ' ἀν ἐγώ περ αἴγα, καὶ αἰοδὸν ἐουσαν·
 δεῖπνον δέ, αἴ κ' ἴθέλω, ποιήσομαι, ηὲ μεδῆσω.

Ως ἔφατ' ὀκυπάτης ἵριξ, ταντίστηρος ὄρνις.

- ἄφρων δ', ἐς κ' ἐθέλη πρὸς κρείσσονας ἀνίφερίζειν.
 195 νίκης τε σιέρεται, πρὸς τ' αἰσχεστην ἄλγεα πάσχει.
 ὁ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδὲ ὑβριν ὄφελε,
 ὑβρις γάρ τε κακὴ δειλῶ βροτῶ· οὐδὲ μὲν ἰσθλός
 ῥηϊδίως φερέμεν δύναται, βαρύθει δέ τ' ὑπ' αὐτῆς,
 ἐξύργας ἀτησιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηθι παρελθεῖν.
 200 κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὑβριος ἵσχει,
 ἵς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 αὐτίκας γάρ τρέχει Ορκος ἀμα σκολιῆσι δίκησιν.
 τῆς δὲ Δίκης βόθος ἐλκομένης γ' κ' ἀνδρες ἀγωστοί^{τοι}
 διωροφάγοι, σκολικῆις δὲ δίκαιις κρίνωσι θέμιστας.
 205 ή δὲ ἐπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἥδεσ λαῶν,
 ἡέρας ἐσταμένη, κακὸν ἀνθρώποις Φέρονται,
 οἵ τε μιν ἐξελάσσοι, καὶ οὐκ ἴθεῖσιν ἐνειμαν.
 οἱ δὲ δίκαιες ξείνοισι καὶ ἐνδίμοισι διδοῦσιν
 ἴδείσις, καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δίκαιοιν,
 210 τοῖς τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ,
 σίρην δ' αὐτὰ γῆν κοιροτρόφος· οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
 ἀργυρέον πόλεμον τεκμαίρεται εὑρύοντα Ζεὺς,
 οὐδέ ποτ' ἴθυδίκαιοι μετ' αὐδράσι λιμὸς ὀσπεῖ,
 οὐδὲ ἄτη· θαλάχης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
 215 τοῖς Φέρει μὲν γαῖας πολὺν βίσν· οὔρεσι δὲ δρῦς
 ἄκρη μὲν τε Φέρει βαλάνους, μέσην δὲ μελίσσας.
 σίρεστόνοι δ' ἔτις μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
 τίκλουσιν δὲ γυναικες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν.
 θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδὲ ἵπποι γῶν
 220 νείσθουσι, καρπὸν δὲ Φέρει ξείδωρος ἀρουραῖος.

οἵς δ' ὥρης τε μέμπλε κακὴ καὶ σχέτλιος ἔργα,
τοῖσδε δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοντα Ζεὺς.
πολάκι καὶ ἔυματασα πόλις κακοῦ αὐδρὸς ἀπηύρα,
ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάσται.

225 τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήλασε πῦμα Κρονίων,
λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθεύθουσι δὲ λαοί.
οὐδὲ γυναικες τίκλουσιν· μινύθουσι δὲ οῖκοι,
Ζηνὸς Φρεδμοτύγησιν Ολυμπίου. ἄλλοτε δ' αὗτε
ἢ τῶν γε σῆρατὸν εὐρὺν ἀτάλεσσεν, ἢ ὅγε τεῖχος,
230 ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀπετίνυται αὐτῶν.

Ω βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτῷ
τήνδε δίκην. ἔγυς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
ἀθάνατοι λεύτσουσιν, ὅσοι σκολιῆσι δίκησιν
ἀλλήλους τρίβουσι, θεῶν ὅπιν οὐκον ἀλέγοντες.

235 τρὶς γὰρ μυρίοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἀθάνατοι Ζηνὸς, Φύλακες Θυντῶν ἀνθρώπων,
οἱ δὲ Φυλάσσουσιν τε δίκες καὶ σχέτλιος ἔργα,
ἥραξ ἐστάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶσα.
ἢ δέ τε παρθένος ἐσὶ Δίκη, Διός ἐκγεγαυῖα,
240 κυδρή τ' αἰδοί τε θεοῖς οἱ Ολυμπίου ἔχουσιν·
καὶ δέ ὁ σώταν τις μιν βλάστησι σκολιῶς ὄνοτάξων,
αὐτίκα πάρα Διὶ πατρὶ καθεξομένη Κρονίων,
γηρύετ' ανθρώπων ἀδικον τόσον, ὃφελὸς ἀποτίσῃ
δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἱ λυγρὰ νοεῦντες
245 ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκαιος, σκολιῶς ἐνέποντες.

ταῦτα Φυλασσόμενοι, βασιλεῖς, ιθύνετε μύθους,
δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγκυ λάθεσθε.
οἱ αὐτῷ κάκα τεύχετε σύνηρος ἄλλων κακῶν τεύχων·

ἵ δέ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντὶ κακίστῃ.

250 Ω Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ Φρεγὸν βαύλεο σῆσι,
καὶ νῦν δίκης ἐπάκουε, βίντος δὲ ἐπιλήθεο πάμπτων.

τόνδε γὰρ αὐθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίαν,
ἴχθυνσι μὲν καὶ θηροῖ καὶ οἰωνοῖς πετεκυοῖς,
ἴσθειν ἀλλάλους, ἐτεὶ οὐ δίκη εσθίν εἰς τὸ αὐτοῖς.

255 αὐθρώποισι δὲ ἔδωκε δίκην, ἢ ποδὸν αρίστη
χίγνεται. εἰ γάρ τις καὶ ἐθέλῃ τὰ δίκαια ἀγορεύειν
γιγνώσκων, τῷ μὲν τὸν διδοῖ εὑρύσσαται Ζεύς.
ὅς δέ κε μαρτυρίζεται ἐκῶν ἐπίσφρον ὅμισσας
ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάψεις, νήκεστον αἰάσθη,

260 τοῦδε τὸν αἰματορτέρην γενεὴν μετάπτωσθε λέλειταισι.

ἀνδρὸς δὲ εὐόρκου γενεὴν μετόπτωσθεν ἀμείνων.

τοι δὲ ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιος Πέρση.

τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἴλαδόν εσθίν ελέσθαις
βριδίων· λείη μὲν ὁδὸς, μαίλα δὲ ἐγνύθει ναίεις.

265 τῆς δὲ αρετῆς ἴδρωτας θεοὶ προταύροισθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος εἰς αὐτὴν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δὲ εἰς ἄκρον ἵκησι,
βριδίη δὴ πειτα πέλει, χαλεπήν περ ἐσύστα.

οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νομίσει.

270 ἐσθλὸς δὲ αὐτὸς κακεῖνος, ὃς εὖ εἰπεῖνι πιθῆται.

ὅς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλους ἀκούων
ἐν Θυμῷ βαύληται, ὃδ' αὐτὸς ἀχρηΐος αὐτῷ.

ἄλλα τούτοις γένεταις μεμυημένος αἰὲν ἐφεγμῆς
ἐργάζειν, Πέρση, Δίου γένος, ὅφρα σε λιμός.

275 ἐχθαίρη, Φιλέη δὲ εὔστέλεφανος Δημότηρ
πίδοιη, Βιότου δὲ τὴν πίμωλησι καλεῖν.

λεμός γαρ τοι πάμτων αἰεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
τῷ δὲ θεοὶ νεμετῶσι καὶ αὐτέρες, ὃς κεν αἰεργὸς
ξώῃ, κηφήνεσσι κοθενύροις εἰκελος ὄργην,

280 οἵ τε μελισσάν κάματον τρύχουσιν αἰεργοῖ
ἔσθοντες· σοὶ δὲ ἔργα φίλ’ ἔσθια μέτρια ποσμεῖν,
ώς κε τοι ἀραιὸν βιότου πληθῶσι καλιαί.
εἴς ἔργων δὲ ἀνδρες πολύμηλοι τ’ αὐθηνεῖοι τε·
καὶ τ’ ἔργαζόμενος, πολὺ φίλτερος αὐθατάτοισιν
285 ἔσται πόδε βροτοῖς. μάλα γαρ σιγέευσιν αἰεργούς.
ἔργον δὲ οὐδὲν ἔνειδος, αἰεργίη δέ τ’ ἔνειδος.

εἰ δέ κεν ἔργαζῃ, τάχα σε ξυλώσει αἰεργὸς·
πλούτευνθα· πλούτῳ δὲ αρετὴ καὶ κῦδος ὁ πηδεῖ.
δακίμονι δὲ οἶος ἔποθα. τὸ ἔργαζενθαί αὔμεινον,
290 εἴ κεν αἴπ’ αἰλογρίων κλεάνων αἰσιόφρονας θυμὸν
εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾶς βίου, ὡς τε κελεύω.
αἰδώς τοι πρὸς αὐτολεῖν, θάρσος δὲ πρὸς ἐλέον.
χρῆματα δὲ σύχ αἴρασκιά· θεόσδοτα πολλὸν αἱμενῶ.
εἰ γαρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὅλον ἔληται,
295 πότ’ ὁ γάρ γλώσσης ληστεται, (οἵτε πολλὰ
γίγνεται, εὗτ’ αὖ δὴ κέρδος νόον εἴκαπατήσῃ
αἰθρώτων, αἰδὼ δέ τ’ αὐτοιδείν κατοπάξῃ)
βεῖα τε μνυ μαχροῦσι θεοῖ, μινύθευσι δὲ οἷκος
αὐτέρι τῷ· παῦρον δέ τ’ ἐπὶ χρόνου ἐλέος ὁ πηδεῖ.
300 Ιερον δὲ ὃς δ’ ἵκετην, ὃς τε ξεῖνον πακῆν ἔρξει·
ὅς τε καστηνήτοι εὖν ἀνὰ δέμυσια βαίνει,
μηνιαδίης εὐνῆς ἀλόχου, πιροσκαΐρια βέζων·
ὅς τε τει αὐθαδίης αἰλιταινεται ὄρθανα τέκνα·
ὅς τε γονῆς γέρονθα παπῷ ἐπὶ γήρασι οὐδῆν

νεκείη

305 οὐκεῖν χαλεποῖς καθοστόμενος ἐπέεστιν.

τῷ δὲ τοι Ζεὺς αὐτὸς αὔγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβὴν.

αλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπονταν ἔεργ' αἰεσίφρονα θυμόν·
καδδύναμιν δὲ ἔρδειν οἴρ' αἰθανάτους θεοῖσιν

310 αἶγνως καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δὲ ἄγλασὰ μηρία καίειν·

αλλοτε δὴ σπανδῆς θυέεσσι τε ἰλάσκεσθαι,
ἡ μὲν ὅγε εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ιερὸν ἐλθῃ,
ώς κε τοι ἄλλον κραδίνην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·

ὅφερ' αλλῶν ἀνῇ πλῆρον, μή τὸν τεσγανοῦσαν.

315 Τὸν φιλέοντα ἐπὶ δασῖτα καλεῖν, τὸν δὲ ἔχθρὸν ἐπεσκε·
τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὃς τὶς σέθεν ἐγκύδι ναίει.

εἰ γάρ τοι καλλιχεῦμι ἐξάμιον αἷλος γένετο,
γείτονες ἀξωδοὶ ἔχον, ξώσαντο δὲ ποιό·

πῆμα κακὸς γείγων, ὅσσον τὸν αὐγαθὸς μέγ' ἔνεισε·

320 ἔμμισέ τοι τιμῆς, ὃς τὸν ἔμμορφο γείτονος ἐσθλοῦ·

εὐδὲ ἀν Βοῦς ἀπόλειτ', εἰ μὴ γείτων κακῆς εἴη.

εὗ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὗ δὲ ἀποδοῦνας
αὐτῷ τῷ μέγρῳ, καὶ λώτου, αἴ κε δύνησι,
ώς ἀν χρηζῶν καὶ εἰς ὑπερφυΐαν ἀρκειν εὐρήσῃ.

325 μὴ κακὰ περδαίνειν· κακὰ πέρδεσι ίσοις ἀπηγγίσιν.

δῶς αὐγαδὴν, ἀρπαξὲ δὲ κακὴν, θευάτοιο δότειρα.

ὅς μὲν γάρ κεν ἀντὸν ἐθέλων, οὐε κακὸν μέγας δῶρος,
χαίρει τῷ δώρῳ, καὶ τέρψεται ἐν κατὰ θυμόν·

ὅς δέ κεν αὐτὸς ἐληταῖ, αἰναιδεῖηφι πιθήσας,

330 καὶ τε σμικρὸν ἐὸν, τό γε ἐπάχιωσεν φίλον πτορ.

εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,

καὶ θάμα τοῦτον ἔρδοις, τάχα κεν μέγας καὶ τὸ γένεστο.

ὅς δ' ἐπ' ἐόντι Φέρει, τὸν ἀλύξεται αὐθοσα λιμόν.
οὐδὲ τὸ γένειον οίκων κατακείμενον ἀνέρα κῆδει.

335 οἶκοι βέλτερον εἴναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.

ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἐλέσθαι· πῆμα δὲ θυμῷ
χρησίζειν ἀπεόντος· ἢ σε φράξεσθαι σύνωνα.

ἀρχηγένου δὲ πίθου, καὶ λίγοντος κορέσασθαι·
μεσσόδι φείδεσθαι· δειλὴ δὲ ἐν πυθμένι φειδώ.

340 μισθὸς δὲ ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔσθιω.

καὶ τε καπιγυνήτῳ γελάσας ἵπποι μάρτυρα θέσθαι.
πίστεις δὲ ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαις ὠλεσταν ἀνδρας.

Μηδὲ γυνή σε γένον πυγοστόλος ἐκαπατάτω,
αἷμάλα κατίλασσα, τεῦν διφῶσα καλιήν.

345 ὃς δὲ γυναικὶ πέταιδε, πέταιδ' ὅγε Φιλήτης.

Μουνογενής δὲ παῖς σώζοι πατρώϊον οἶκον·

γηραιός δὲ θάνοις ἔτερον παῖδ' ἐκαπατείτων
Φερέμεν· ὡς γὰρ πλοῦτος αἰεῖξεται ἐν μεγάροισι,
βεῖος δὲ κεν πλεόνεσσι πόροις Ζεὺς αἰσπετον ὅλον.

350 πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δὲ ἐσιδήκη.

τοι δὲ εἰ πλούτου θυμός ἐέλδεται ἐν Φρεστῆσσι,
ἄδ' ἔρδειν· ἔργον δέ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργαζεσθαι.

Πληγαίδων Ατλαγενέων ἐπιτελομενάων,

ἄρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότοιο δὲ, δυσομενάων·

355 αἱ δὲ τοι νύκταις τε καὶ ἥματα τεσταράκοντας
κεκρύφαται· αὗτις δὲ περιτλομένου ἐνισυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδῆρου.
οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
ἐγύνθι ναυετάσσουσ', οἵ τ' ἄβικει βιοστήνησ,
ζῷο πόντου κυμαίνοντος ἀπόσροδος; πίονα χώροι

ταῖσθαι. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ Βοωτεῖν,
γυμνὸν δὲ αὐλάειν, εἴ τοι ᾧρια πάντ' ἐθέλησθα
ἔργα κοκίζεσθαι Δημήτερος· ὡς τοι ἔκαστα
ῶρι αἰέξιται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
365 πλώσσης αὐλοτρίους εἴκους, καὶ μηδὲν αὐνόσης·
ως καὶ νῦν ἐπ' ἐμόντης· ἐγὼ δέ τοι σύκη ἐπιδώσω,
οὐδὲ ἐπιμετρήσω. ἐρυγάζειν, νήπιε Πέρση,
ἔργα, τὰ τ' αὐθρώπωντι θεοὶ διετεκμήραντο,
μή ποτε σὺν παῖδεσσι γυναικί τε θυμὸν αχεύων,
370 ξητεύῃς βίογον κατὰ γείτονας, οἱ δὲ αὐμελῶσιν.
δις μὲν γάρ καὶ τρὶς τάχα τεῦξει· ἦν δὲ ἔτι λυπῆς,
χρήματα μὲν οὐ πεφίξεις, σὺ δὲ ἐτώσια πόλλα ἀγορεύσεις.
αὐχρεῖν δὲ Εἴσαι ἐπέων νομές. αὐλάς σ' ἄγων
Φράξεσθαι χρεῖων τε λύσιν, λιμοῦ τ' αἰλεωρήν.
375 Οἶκον μὲν πρώτοισθα, γυναικά τε, βουνὸν τὸ ἀριστῆρα,
κῆπτὸν, οὐ γαμετὴν, οὐ τις καὶ βουτίν ἐποιτο.
χρήματα δὲ εἰν οἷκῷ πάντ' αἴρεναι ποιήσασθαι,
μὴ σὺ μὲν αἰτῆς αὖλον, οὐδὲ ἀρνηται, σὺ δὲ τηγᾶ,
οὐδὲ ᾧρη παραμείποται, μινύθη δέ τοι ἔργον.
380 μηδὲ ἀναβάλλεσθαι ἐς τὸ αὐφίον, ἐς τὸ ἔγνωφιν.
οὐ γάρ ἐτωτοεργός αὐνὴρ πίμπλησι καλιπόν,
οὐδὲ ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τοι ἔργον ὁφέλλει.
αἰεὶ δὲ αὐμολιεργός αὐνὴρ ἀγησι παλαιές.

Ημος δὴ λύγει μέτος οἰξός πέλσιος

385 παύματος ιδαιλίμου, μετωπωριὸν ὄμβρισταῖος
Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότες χρῶς
παλλὸν ἐλαφρότερος· (δὴ γάρ τότε σείριος αὐτὴρ
βασὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων αὐθρώπων

ερχεται ήματιος, πλειον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)

390 ήμας ἀδηπλοτάτη πέλεται τηλθεῖσα σιδήρω

ύλη, φύλακα δὲ ἔρχεται χείς, πλέρθοιό τε λήγει.

τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ὥριον ἔργον.

ολμον μὲν τριταύδην τάμνειν, υπερον δὲ τρίτην,

ἄξονά δὲ ἐπιλαπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενον οὔτως.

395 εἰ δέ κεν ἐκλαπόδην, ἀπὸ καὶ σφύραν κε τάμοιο.

τριταύδημον δὲ ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάχῃ.

πόλλ' ἐτί καρπύλα καῦλα· Φέρειν δὲ γύνην, ὅταν εὑρηται,

εἰς οἶκον, κατ' ἕρος διζήμενος, ή κατ' ἄξουςαν,

πρίνινον· ἐς γὰρ βουτίν αἴροντι ὄχυρώτατός ἐστιν,

400 εὗτ' ἀν Αθηναίν δικαῖος ἐν ἐλύματι πήξας

γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ιστοβοῆη.

δοιά δὲ θέσθις ἄρστρα, πανησάμενος κατὰ οἶκον,

αὐτόγυνον καὶ πηκόν· ἐπεὶ πολὺ λώιον οὔτως.

εἰ χ' ἔτερόν γ' ἄξας, ἔτερόν κ' ἐτί βουτὶ βάλοιο.

405 δάφνης δὲ ἡ πιελένης ἀκιώτατοι ιστοβοῖς.

δρυς δὲ ἐλυμα, γύνην πρίνου, Βόε δὲ ἐνναετήρῳ

ἄρσενε κεκλησθαι, (τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν)

ἥβης μέτρον ἔχοντες, τῷ ἔργοντοςθαι αἵρισθαι.

οὐκ ἀν τώ γ' ἔργαντος οὐκ αὖλακι καμμὲν ἄρστρον.

410 ἄξεισαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιν αὐτὸς λίποιεν.

τοῖς δὲ ἄμα τεσταρακονίαετης αἰχνὸς ἐπωιτο,

ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον, ἐκλαβλωμον,

ὅς κ' ἔργου μελετῶν θείαν αὖλακ' ἐλαύνοις,

μηκέτι παστοίνων μεδ' ὄμηλικας, ἀλλ' ἐτί ἔργῳ

415 θυμὸν ἔχων· τοῦ δὲ οὐ τι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων

επέρματα δάσσασθαι, καὶ ἐπισπερίην ἀλέσσεθαι.

καιρότερος γάρ αὐτὴ μεδ' ὄμηλικας ἐπίσιμται.

Φράξεσθαι δὲ εὗτ' αὖν γεράνου Φωνὴν ἐπακούσῃς
ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίν,

420 ἦ τὸ ἀρότοιο τε σῆμα Φέρει, καὶ χείματος ὥρην
δεικνύει ὄμβρηροῦ· κραδίην δὲ ἔδακ ἀνδρὸς ἀβούτεω.
δὴ τότε χορτάζειν ἐλικας βόσις ἐνδον ἐόντας.
ρηϊδιον γάρ εἴτεν· Βόε δὲς καὶ ἀμαξῖαν.
ρηϊδιον δὲ ἀπανήνασθαι· Πάρα δὲ ἔργα βόεσσι.

425 Φησὶ δὲ αὐτῷ Φρένας αὐθινεὶς πῆξασθαις ἀμαξῖαν,
νησιος· οὐδὲ τό γ' οὔδ', ἐκατὸν δέ τε δουραδ' ἀμάξης,
τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμενον οἰκήια φέσθαι,
εὗτ' αὖν δὲ πρώτιστος ἀροτὸς Θυητοῖς Φανείν,
δὴ τότε ἐφορμηθῆναι, ὅμως δμῶες τε καὶ αὐτὸς,
430 αὕτη καὶ διερήν ἀρότων, ἀρότοιο καθ' ὥρην,
πρῶι μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πληθωσιν ἀρουρας.
ἔσεις πολεῖν· Θέρεος δὲ νεωμένη οὐ σὲ ἀπατήσει.
νεισὸν δὲ σωείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἀρουραν.
νειός ἀλεξιάρην, παίδων εὐκηλήτειρα.

435 εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερί θ' αγνῆ,
ἐκλελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκίνην,
ἀρχόμενος τὰ πρῶτα ἀρότου, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
χειρὶ λαβῶν, ὅρπηκι βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκησι,
ἴνδρυον ἐλκόνιων μεσάβων. οὐ δὲ τυγθὸς ὄπισθεν
440 δμῶος ἔχων μακέλην πόνον ὄρνιθεσσι τιθείν,
σωέρματα κακηρύτιων. εὐθημοσύνη γάρ αὐτίστη
Θυητοῖς αὐθρώποις· κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
ἄδει κεν αὐδροσύνη στάχυες νεύοιεν ἔραξε,
εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν Ολύμπιος ἐσθλὸν ὄπαζε.

445 ἐκ δὲ αἰγύεων ἐλάσσεις ἀράχνης· καὶ σε ἔδωσε
γηθῆσεν, βίστου αἴρευμενον ἔνδον ἐόντος.

εὐοχθέων δὲ πέπει πολιὸν ἕαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
αὐγάστεαι· τέο δὲ αἷλος ἀνὴρ κεχρυμένος ἐσται.
εἰ δέ κεν μελίσσοι προσταῖς ἀράγης χθόνας δῖαι,

450 ἥμενος ἀμήσεις, ὀλύγον περὶ χειρὸς εἴργων,
ἀντία δεσμεύων κεκονιμένες, οὐ μάλα χαιρῶν.
οἵστες δὲ ἐν Φορμῷ· παῦροι δέ σε θητόσοιτε.
ἄλλοτε δὲ αἷλος Ζηνὸς νόος αἰγιόχου·
ἀργυρελέος δὲ ἀνδρεστος κατὰ θυτοῖσι νοῆσαι.

455 εἰ δέ κεν ὅψ' αἴροσθης, τόδε κέν τοι Φάρμακον εἴη.
ἥμος πόκκινος κοκκίζει δρυὸς ἐν πεταλοῖσι
τὸ πρῶτον, τέρπει τε Βροτοὺς ἐπ' αἰτείροντο γαῖας,
τῆμος Ζεὺς ὃς τρίτῳ ἥματι, μηδὲ αἴσαλήγοι,
μήτ' ἦρ τοπερ θάλλων βοὸς ὄντιν, μήτ' αἴσαλείσαι·
460 οὕτω καὶ ἀψαρότης πρωτηρέτης ισοφαρίζοι.

ἐν θυμῷ δὲ εὗ πάντας φυλάσσεο· μηδέ σε λύθος
μήτ' ἕαρ γκρυόμενον πολιὸν, μηδὲ ὄφιος ὄμβρος.

Παὶ δὲ ίδιοι χαλκεῖον θῶνον, καὶ ἐπαλέα λέσχη,
ώρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος αἰνέρας είργον
465 ισχάνεις· ἐνθα καὶ σοκνος ἀνὴρ μέγας οἶκον ὀφέλλει.
μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀληχανίην καταμέρψῃ

τὸν πενήν, λεωῤῥὴ δὲ παχὺν πόδας χειρὶ πιεῖσθαι.
πολλὰ δὲ αεργάς ἀνὴρ κενενὶ ἐπὶ ἐλαῖδα μέμνων,
χρητίζων βίστοι, κακὰ προτελέξατο θυμῷ.

470 ἐλπῖς δὲ οὐκ ἀγαθὴ κεχρυμένον ἀνδρας καμίζει,
ἥμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
δείκνυε δὲ διμώστι, θέρευς ἔτι μέσσου εόντος·

Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐστεῖται, ποιεῖσθε καλνάς.
μῆνα δὲ Ληναῖωνα, καὶ ἥματα, Βούδορα πάντα·
475 τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγάδας· αἴ τ' ἐπὶ γαῖαν,
πνεύσαντος Βορέαο, δυσηλεγέες τελέθουσιν,
ὅς τε διὰ Θείηκης ἵστωτρόφου εὐρέι πόνιφ
ἐμπνεύστας ὥρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὅλη·
πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους, ἐλάτας τε παχείας,
480 οὐρεος ἐν βίστης πιλυψή χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἐμπιάσθιν, καὶ πᾶσα βοᾶ τότε νήριτος ὅλη.
Θῆρες δὲ Φρίσσουσ', οὐραὶ δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο,
τῶν καὶ λάχυν δέρμα κατάσκιν· ἀλλὰ νῦν καὶ τῶν
ψυχρὸς ἐὼν διάποι, δασυστέρηνα περ ἐοῖλαν.
485 καὶ τε διὰ ῥινοῦ θοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
καὶ τε δί' αἶγας ἄποις ταγύτριχα· πώεια δ' οὐ τι,
οὕνεκ' ἐπηγανταὶ τρίχεις αὐτῶν, οὐ διάποιν
ἵς αὐέμου Βορέου. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι.
καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάποιν,
490 ἡ τε δόμων ἔπισθε φίλη παρὰ μητέρι μίμιν,
οὐτῶν ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Αφροδίτης·
εὗτε λοεσσαμέγη τέρενα χρόα, καὶ λίπτ' ἐλαίῳ
χρισμαμένη, νυχίν καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου
ἥματι χειμερίῳ, ὅτ' ανάφλεος ὃν πόδας τένδει
495 ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ἥδεσι λευγαλέοισιν.
οὐ γάρ οἱ ἕλιοις δείκνυν νομὸν ὄρμηθῆναι·
αλλ' ἐπὶ κυανέων σύνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
στρωφάται, θράδιον δὲ Πανελλήνεσσι Φαείνει.
καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήσερροι ὑλικοῖται
500 λυκρὸν μαλεσιώνης ἀνὰ δρία βιτσήντος

Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ Φρεσὶ τοῦτο μέμπλεν,
οἱ σκεῖται μαιόμενοι πυκνοὺς κευθμῶνας ἔχουσι,
καὶ γλάφυ πετρῆν· τότε δὴ τρίτοδι βροτῷ Ἰσοι,
οὐ τ' ἐτὶ τῶτα ἔστε, καίρη δὲ εἰς οὐδας ὄρατοι,
ζοῖς τῷ ἑκελοὶ Φοιτῶσιν ἀλευόμενοι νίφαι λευκήν.

καὶ τότε ἐσσασθαις ἔρυμας χρόδες, ὡς σε κελεύω,
χλαῖναντ μὲν μαλλικήν, καὶ τερμιόεντας χειτῶν.
στήμονι δὲ ἐν παύρῳ πολλῷν χρόνοις μηρύσασθαις
τὸν περιέστασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
510 μηδὲ ὄρθαι φρίσσωσιν, αἰερόμεναι κατὰ σῶμα.
ἀμφὶ δὲ ποστὶ πέδιλα βοὸς ἴφι κλαμένοιο
ἄρμεναι δίσασθαι, πίλοις ἔνθοσθε πυκάστας.

πρωτεγούνων δὲ ἐρίφων, ὅποταν χρύσος ὥριον ἐλθῃ
δέρματα συρράπτειν τεύρῳ βοὸς, ὅφες ἐτὶ ὕμω
515 οὐτοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλεῖν. πεφαλῆφι δὲ ὑπερθεν
πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ὃν οὐατα μὴ καταδεύη.
ψυχρὴ γάρ τ' ἡώς πέλεται, Βορέοι πεσόντος.
τὸν φθόμενος, ἐργον τελέσας, οἰκόνδε νέεσθαι,
μή ποτέ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
520 χρῶτά τε μυδαλέον θείη, κατά δὲ εἶματα δεύσῃ
ἀλλ' ὑπαλεύασθαι· μείς γάρ χαλεπώτατος οὗτος
χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δὲ αὐθρώποις.
τῆμος θάμησιν βουσὶν, ἐπ' αὐτέρι δὲ πλέον εἴη
ἀγμαλῆς· μακραὶ γάρ ἐπίρροθαι εὐφρόναι εἰσί.

525 Εὐτὸν δὲ εἴκησθα μετὰ τροπᾶς ἡλίου
χειμέρι ἐκπελέσῃ Ζεὺς ηματα, δή δα τότε αστήρ
Αρκτοῦρος προλιστῶν ἱερὸν βόσυ Ωκεανοῦ
πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀκροκνέ Φαῖος.

τόνδε μετ' ὄρθρογόν Πανδιονίς ὥρο τελείων

530 εἰς φάσις αὐθρώπους, ἔφεος νέον ιστάμενον.

τὴν φθάμενος, οἵνας περιτάχνειν· ὡς γάρ αἴμεινον·
αἷλος ὁπότε ἀν φερέσκος αἴτος χθονὸς ἀν φυτὰ βαίνη;
Πληϊάδης φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκ ἔτι οἰνέων·
αἷλος αἴρτας τε χαρακσσέμενος, καὶ διμῶς ἐγείρειν.

535 φεύγειν δὲ σκιεροὺς θάκους, καὶ ἐπ' ἦῶ κοῖτον,
ἄρη ἐν αὐλητοῦ, ὅτε τὸ ηέλιος χρόα κάρφει·
τημοῦγος στενέδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν αγείρειν,
ὄρθρου ανιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
ἵνας γάρ τὸ ἔργοιο τρίτην αἰτομείρεται αἴσαν·
540 ήντος τοι προφέρει μὲν ὄδον, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
ήντος, ἢ τε φανεῖται πολέας ἐπέβησε κελεύθου
αὐθρώπους, πολλοῖτι δὲ ἐπὶ ξυγάνθουσιν τιθησιν.

Ημος δὲ σκόλυμός τὸ αὐνθεῖ, καὶ ἡχέτα τέττιξ
δενδρέω ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύεται αἰοδὴν
545 πυκνὸν ὑπὸ πλευρῶν, θέρεος καματάδεος ὥρῃ,
τῆμος πισταταί τὸ αἴγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
μαχλόταται δὲ γυναικες, ἀφαυρότατοι δέ τε αὐνθρες
εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἀζει,
αὐνάλεος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. αἷλος τότε δὴ
550 εἴη πετραῖν τε σκιὴν, καὶ Βίθυνος οἶνος,
μᾶξα τὸ ἀμολγαίν, γύλα τὸ αἰγῶν σθενυμενάων,
καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο πρέσις μήπω τετοκυίης,
πρωτογόνων τὸ ἐρίφων· ἐπὶ δὲ αἴθοντα πινέμεν οἶνον,
ἐν σκιῇ ἐζόμενον, κεκορημένον ἕτορε ἐδωδῆς,
555 αὐλίον αἰρακέος Ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον,
κεράντης τὸ σκενάσου καὶ αἴσφρύτου, ἢ τὸ αἴθόλωπος.

L 5

Φεύγουσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ Φρεσὶ τοῦτο μέμπλευ,
οἱ σκετάχ μαιόμενοι πυκνοὺς πευθμῶτας ἔχουσιν,
καὶ γλάφι πετρῆιν· τότε δὲ τρίποδε βροτῷ Ἰσος,
οὗ τὸ ἐπὶ γῶτας ἔσσει, καὶ τὸ δὲ εἰς οὐδας ὄρατος,
ὅς τῷ ἔκειτο φοιτῶσιν ἀλευόμενοι νίφα λευκήν.
καὶ τότε ἔσσασθαις ἔρυμα χρός, ὡς σε κελεύω,
χλαΐγαν μὲν μαλακὴν, καὶ τερμιόεντα χειρῶνε.
στήμονι δὲ ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαις
τὸν περιέσσασθαις, ἵνα τοι τρίχες αἰτρεμέωσι,
τιο μηδὲ ὄρθαι φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
ἀμφὶ δὲ ποσὶ πέδιλα βοὸς ἴφι κλαμένοιο
ἄρμεγα δίσσασθαι, πίλοις ἐνίσσθε πυκάσσας.
πρωτογυγίων δὲ ἐρίφων, ὁστόταν κρύος ὥριον ἐλθεῖ
δέρματα συρράπτειν νεύρων βοὸς, ὅφελος ἐπὶ ὕμω
515 ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλενί. πεφαλῆφι δὲ ὑπερθεν
πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἢν' οὐατα μὴ καταδεύη.
ψυχρὴ γάρ τὸ πῶς πέλεται, Βορέαο πεσόντος.
τὸν φθάμενος, ἐρυγον τελέσας, οἰκόνδε νέεσθαις,
μὴ ποτέ σὸν οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
520 χρῶτά τε μυδαλέον θείν, κατά δὲ εἴματα δεύσῃ
ἀλλ' ὑπαλεύασθαι· μείς γαρ χαλεπώτατος οὗτος
χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δὲ αὐνθρώποις.
τῆμος θῶμισυν Βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλέον εἴη
ἀγμαλιῆς· μάκραι γάρ ἐπιρρόθοι εὐφρόναι εἰσί.
525 Εὗτ' ἀν δὲ ἔξηκοτια μετὰ τροπὰς ἡλίοιο
χειμέριοι ἐκπελέσῃ Ζεὺς ἡματα, δέν δια τότε αστήρ
Αρκτοῦρος προλιπάνω τερὸν βόσυ Ωκεανοῖο
πρῶτον παμφοινῶν ἐπιτέλεται ἀκροκέφαιος.

τόνδε μετ' ὄφρογόν Πανδιονίς ὥρτο χελιδών

530 εἰς Φάσος ἀνθρώπους, ἔαρος τέον ισταμένου.

τὴν Φθάμενος, οἵνας περιταμνέμεν· ὡς γὰρ ἄμεινον.
αὖτε ὁπότε ἀν Φερέσικος αἴτος χθονὸς ἀν Φυτὰ Βαινῆ;
Πληπάδης Φεύγωκ, τότε δὴ σκάφος οὐκ ἔτι οἰνέων.
αὖτε ἄρπας τε χαρασσέμενος, καὶ διώκεις ἐγείρειν.

535 Φεύγειν δὲ σκιεροὺς θάκους, καὶ ἐπ' ἥῶ κοῖτο,
ἄρῃ ἐν ἀμπτοῦ, ὅτε τὸ ηέλιος χρόας πάρφει.
τημοῦγος σπενδειν, καὶ οἴκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
ὄφρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοις Βίος ἄρκιος εἴη.
ἥώς γάρ τὸ ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἴσαν.

540 ἥώς τοι προφέρει μὲν ὄδον, προφέρει δὲ καὶ ἔργου.
ἥώς, ἦ τε Φανεῖται πολέας ἐπέβησε κελεύθου
σκυθρώπους, πολλοῖτι δὲ ἐπὶ ξυγάλι βουσὶ τίθησιν.

Ημος δὲ σκόλυμός τὸ ἀνθεῖ, καὶ ἥχεται τέττιξ
δενδρέω ἐφεζόμενος λιγυρὸν καταχεύεται ἀσιδὴν
545 πυκνὸν ὑπὸ πλευρύων, θέρεος καματάδεος ὥρῃ,
τῆμος πισταταί τὸ αἴγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
μαχλόταται δὲ γυναικεῖς, ἀφαιρότατοι δέ τε ἄνδρες
εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἔχει,
αὐστλέος δέ τε χρώς ὑπὸ καύματος. ἀλλὰ τότε ἥδη
550 εἴη πετραίν τε σκιὴν, καὶ Βίβλιγος οἶνος,

μᾶζαί τὸ ἀμολυγαίνη, γάλα τὸ μιγῶν σπεννυμενάων,
καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο πρέας μήπω τετοκυίτης,
πρωτογένειαν τὸ ἐρίφων· ἐπὶ δὲ αἴθοτα πινέμεν οἶνον,
ἐν σκιῇ ἐζόμενον, κεκορημένον ἥτορ ἐδωδῆς,
555 αὐλίου ἀκραέος Ζεφύρου τρέψαται πρόσωπον,
κεράντης τὸ ἀεράσου καὶ ἀποφύτου, ἢ τὸ ἀθόλωτος.

τρὶς δὲ ὑδατος προχέειν, τὸ δὲ τέγρατὸν οἶμεν οἴκου.
 δικαστὶ δὲ ἐποτρύνειν Δημότερος ἱερὸν αὐτὴν
 δινέμεν, εὗτ' ἀνὸν πρῶτα Φανῆ σθένος Ωρίωνος,
 560 χώρῳ ἐν εὐαστῇ, καὶ ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλαῇ.
 μέτρῳ δὲ εὐ κομίσασθαι ἐν ἄγυεσιν. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
 πάντα βίον κατάθησαι ἐπακόμενον ἔνδοθεν οἴκου,
 θῦτα τὸ σῶμα ποιεῖσθαι, καὶ ἀτεκνον ἔριθον
 διζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δὲ ὑπόταστις ἔριθος.
 565 καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν· μὴ φείδεο σίτου·
 μή ποτε σὸν ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρῆματ' ἐλητᾶς.
 χόρτον δὲ ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὅφρα τοι εἴη
 βουτὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπηγεινόν. αὐτὰρ ἐπειτα
 διμῶας ἀναψύξαι φίλα γουνάτα, καὶ βόσ λῦσαι.
 570 Εὗτ' ἀνὸν δὲ Ωρίων καὶ Σείριος ἐσ μέσον ἐλαθη
 οὐρανὸν, Αρκλοῦρον δὲ ἐσίδηρον διδοδάκαλος Ήώς,
 ὡς Πέρση, τότε πάντας ἀπέδρεσε οἰκαδε βότρυς.
 δεῖξαι δὲ πέλιψ δέκα τὸν πηματα καὶ δέκα νύκτας·
 πέντε δὲ συσκιάσαι, ἐκῶ δὲ εἰς ἄγρε αὐθύσσαι
 575 δῶρα Διωνύσου πολυγύθεος. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
 Πληϊάδες θ', Ταΐδες τε, τό τε οὐείνος Ωρίωνος
 δύνωσι, τότε ἐπειτα ἀρότου μεμυημένος εἴναι
 ὥραίου· πλειών δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
 Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ζμερος αἱρεῖ,
 580 εὗτ' ἀνὸν Πληϊάδες, οὐείνος οὐρίμον Ωρίωνος
 φεύγουσαι, πίστισιν ἐσ πέρσειδέα πόντον,
 δὴ τότε παντοίων ανέμων θύουσιν αἴται·
 καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἰνοτῷ πόντῳ,
 γῆν δὲ ἐργάζεσθαι μεμυημένος, ὡς σε κελεύω.

- 585 μῆνα δ' ἐπ' ἡπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοις
 πάνιοθεν, ὅφειςχωστὸν αὐέμων μένος ὑγρὸν αἰέντων,
 χείμαρον ἐξερύσαις, οἵτε μὴ πύθη Διὸς ὅμερος.
 ὅπλα δὲ στάχμενα πάντα τεῷ ἐνικάτθεο οἴκω,
 εὐκόσμιῶς στολίσας της πλερὰ πονητούροιο.
- 590 ππδάκλιν δὲ εὐεργεῖς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
 αὐτὸς δὲ ὠρχῖεν μίμνειν πλόσον, εἰσόχεν ἐλάθη.
 καὶ τότε οἵτε θοὴν ἀλαδὸν ἐλκέμεν, ἐν δέ τε Φόρτον
 ἄρμενον ἐθύννασθαι, οἵτε οἰκαδε κέρδος ἀρησι.
 ὕστερος ἐμός τε πατήρ καὶ σὸς, μέγα τῆτε Πέρση,
- 595 πλαίζεσκεν γητὶ, βίου κεχρυμένος ἐσθλοῦ.
 ὃς ποτε καὶ τῇδε ἥλθε, πολὺν διὰ πόνου αὐνύσσας,
 Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν τῇ μελαίῃ.
 νάσσατο δὲ ἄβιχ' Ελικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,
 Ασκηγή, χεῖμα κακῆ, Θέρεις ἀργαλέη, οὐδέ ποτε ἐσθλῆ.
- 600 Τύνη δὲ, ὡς Πέρση, ἐργῶν μεμημένος εἶναι
 ὠραίων πάντων, περὶ ναυτιλίης δὲ μάλιστα.
 οὗτος δὲ ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δὲ ἐνὶ φορτίᾳ θέσθαι.
 μείζων μὲν Φόρτος, μεῖζον δὲ ἐπὶ κέρδει κέρδος
 ἔστεται, εἴ καὶ ἄγεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀπότας.
- 605 εὗτ' αὖτε ἐπ' ἐμπορίνην τρέψῃς αεσίφρονα θυμὸν,
 βούλησις δὲ χρέα τε φυγεῖν καὶ ἀτερπέα λιμὸν,
 δεῖξα δὲ τοι μέτρα πολυφλοίσθοιο θαλάσσης.
- Ηματα πεντίκοποια μετὰ τριπάς πελάσιοιο,
 ἐς τέλος ἐλθόντος Θέρεος, κκματώδεος ὠρης,
 610 ὠραῖος πέλεται θυητῆς πλόσος· οὔτε καὶ οἵτε
 καυάξαις, οὐτε ἄνδρος αποφθίσεις θαλλοσσα,
 εἰ μὴ δὲ πρόφρων γε Ποσειδάνων ἐνασίχθων,

ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλησιν ὀλέσσαι.

ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὅμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.

615 τῆμος δὲ εὐκρινέες τὸ σύραι, καὶ πόνιος ἀνήμαν,

εὔκηλος· τότε νῦν θοὴν, ἀνέμοισι πιθῆταις,

ἔλκεμεν ἐς πόνιον, Φόρτον δὲ εὗ πάντα τίθεσθαι.

σπαεύδειν δὲ ὅτι τάχιστα πάλιν οἴκενδε νέεσθαι·

μηδὲ μένειν οἴνον τε νέον, καὶ ὀπωρινὸν ἔμβρον,

620 καὶ χειμῶν ἐπισύνα, Νότοιο τε δειναὶς ἀῆταις,

οἵ τοις θάλασσαν, ὁμαρτήταις Διὸς ἔμβρῳ

πελᾶς ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόνιον ἐθηκεν.

ἄλλος δὲ εἰσφίνος πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.

ἥμος δὴ τὸ πρῶτον, ὅσον τὸ ἐπιβατακοφώνη

625 ἵχνος ἐποίησεν, τόστον πέταλ' ἀνδρὶ Φανείη

ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ, τότε δὲ ἀμβατός ἐστι θάλασσα.

εἰσφίνος δὲ οὗτος πέλεται πλόος. οὐ μιν ἔγωγε

αἴνημα· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστὶν,

ἀρτακῆδος. χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. ἀλλά νυ καὶ τὸν

630 ἀνθρωποις βέζουσιν αἰδρείησι νόοιο.

χρήματα γὰρ φυχὴ πέλεται δειλοῖσι βρετοῖσι.

δεινὸν δὲ ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασι. ἀλλά σ' ἄγνωγε

Φράξεσθαι τάδε πάντα μετὰ Φρεσὶν, ὅστ' αἰγορέων.

μηδὲ ἐνὶ νησοῖν ἀπαντάται Βίον κοίλησι τίθεσθαις·

635 ἀλλὰ πλέω λείστεν, τὰ δὲ μέσον Φορτίζεσθαι.

δεινὸν γὰρ πόνιον μετὰ κύμασι πήματι κύρσαις.

δεινόν τοις εἰς τὸ ἐφ' ἀμαξαν ὑπέρβοιον ἄχθος αἰέρας,

αἴξαντα καυαξαῖς, τὰ δὲ Φορτὶ' ἀμαυρωθεῖν.

μέτρος Φυλάσσεσθαι. καιρὸς δὲ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.

640 Θραικὸς δέ γυναικα τεοὺς ποτὶ οἴκον ἀγεσθαις,

μήτε τριπούλων ἐτέων μάλα πόλλ' αἰτολείτων,
μήτ' ἐπιθεῖς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
ἢ δὲ γυνὴ τέτορη ἡσάωη, πέμπτη δὲ γαμιστή.

παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὡς καὶ ἡ θεά κεδνὰ διδάξῃς.

645 τὸν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἢ τις σέθεν ἐγύνθι νοίει,
πάντα μάλλ' ἀμφὶς ιδὼν, μὴ γείτοις χάρματα γῆμικς.
οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λιξεῖται ἀμείνον
τῆς ἀγαθῆς· τῆς δὲ αὕτη κακῆς οὐ βίγιον ἄλλο,
δειπνολόχου, ἢ τὸ ἄνδρα καὶ ἕφθιμόν περ ἐσύτας
650 εὔει ἦτερ δαλοῦ, καὶ ἐν ὀμῷ γῆραῖ θῆκεν.

Ἐν δὲ ὅτιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
μηδὲ καστιγνήτῳ ἵσον ποιεῖσθαι ἔταιρον·

εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς.

μηδὲ φεύδεσθαις γλώσσης χάριν. εἰ δέ κεν ἄρχῃ,
655 ἢ τι ἔτος εἰπῶν ἀποθύμειον, ἢ εἰ καὶ ἔρξεις,
δις τόσα τίνυσθαις μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὐθίς
πηῆται ἐς φιλότητα, δίκην δὲ ἐθέλησι παρασχεῖν,
δέξασθαις. δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
ποιεῖται. σὲ δὲ μή τι νόον κατελειχέτω εἶδος.

660 μηδὲ πολυζείνον, μηδὲ ἀξείνον καλέεσθαι,
μηδὲ κακῶν ἔταιρον, μηδὲ ἐσθλῶν νεικεσθῆρα.
μηδέ ποτε οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὸς
τέτλασθ' οὐειδίζειν, μακάρων δέστιν αἰὲν εἴσιτων.
γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώπωσιν ἄριστος
665 φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ιούσης.
εἰ δέ κακὸν εἴπωις, τάχα καὶ αὐτὸς μεῖζον ἀκούσας.
μηδὲ πολυζείνον δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις, δακτάγη τὸ ὄλυγισθι.

ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλησιν ὀλίσσαι.
 ἐν τοῖς γὰρ τέλοις ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
 615 τῆμος δὲ εὐκρινέει τὸ αὔρας, καὶ πόνιος ἀτάμαν,
 εὔκηλος· τότε τῆς θοὴν, ἀνέμοισι πιθῆταις,
 ἐλκέμεν ἐξ πόνιον, Φόργον δὲ εὗ πάντα τίθεσθαι.
 σπαεύδειν δὲ ὅτι τάχιστα πάλιν οἴκουνδε νέεσθαι·
 μηδὲ μένειν οἰνὸν τε νέον, καὶ ὀπωρινὸν ὕμβρον,
 620 καὶ χειμῶν ἐπισύνα, Νότοιο τε δεινὰς αἵτας,
 οἱ τὸ ἄρινθεν θάλασσαν, ὀμαρτήτας Διὸς ὕμβρῳ
 παλᾶς ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόνιον ἐθηκεν.
 ἄλλος δὲ εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.
 ἥμος δὲ τὸ πρῶτον, ὅσον τὸ ἐπιθάσα κορώνη
 625 ἵχνος ἐποίησεν, τόστον πέταλ' ἀνδρὶ Φανείν
 ἐν κράδῃ ἀκροτάγῃ, τότε δὲ ἀμβατός ἐστι θάλασσα.
 εἰαρινὸς δὲ οὗτος πέλεται πλόος. οὐ μιν ἔγωγε
 αἴνημ· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ πεχαρισμένος ἐστὶν,
 ἀρπακῆσ· χαλεπῶς κε φύγοις πακόν. ἄλλα νυ καὶ τὸν
 630 ἄνθρωποι βέζουσιν αἰδρείησι νόοιο.
 χρήματα γὰρ φυχὴ πέλεται δειλοῖσι βρετοῖσι.
 δεινὸν δὲ ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασι. ἀλλά τὸ ἔγωγε
 Φραξεύθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν, οὐστὸς ἀγορεύω.
 μηδὲ ἐνὶ νηυσιν ἀπανῆται βίον κοίλησι τίθεσθαι·
 635 ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
 δεινὸν γὰρ πόνιον μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι.
 δεινόν τοις, εἴ κε ἐφ' ἀμαξαν ὑπέρβοιν ἀχθος αἰέρας,
 αἴξονα παυάξας, τὰ δὲ Φοργί τὸν αμαυρωθεῖν.
 μέτρος φυλάσσεσθαι. καιρὸς δὲ ἐπὶ πᾶσιν ἀριστός.
 640 Θραῖνος δὲ γυναικα τεὸν ποτὶ οἴκον ἀγεσθαι,

μήτε τριπούλων εἴτε οὐ μάλα πόλις ἀπολείπων,
μήτε ἐπιθεῖς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος.
ἢ δὲ γυνὴ τέτορ ήδη, πέμπτη δέ γαμοῦτο.

παρθενικὴν δέ γαμεῖν, ὡς καὶ ἡ θεὰ κεδνὰ διδάξῃς.

645 τὸν δέ μάλιστα γαμεῖν, ἦ τις σέφεν ἐγύνθι ναίει,
πάντα μάλιστα ἀμφὶς ίδων, μὴ γείτοσι χαρματα γῆμας.
οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀπὸ ληζέτης ἀμεινον
τῆς ἀγαθῆς· τῆς δὲ αὐτῆς κακῆς οὐ βίγιον ἄλλο,
δειπνολόχου, ἦ τὸν αὐτραῖς καὶ ἕφθιμόν περ ἐστίος
650 εὗει ἀτερ δαλοῦ, καὶ ἐν ὠμῷ γήραι ἔτηκεν.

Εὖ δὲ ὅτις ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
μηδὲ καστυγνήτῳ ἵσον ποιεῖσθαι ἐταῖρον·

εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερος κακὸν ἔρξῃς.

μηδὲ φεύγεσθαις γλώσσης χάριν. εἰ δέ κεν ἀρχῇ,
655 ἦ τι ἔτος εἰτῶν ἀποδύμιον, ἢντε καὶ ἔρξας,
δις τόσα τίνυσθαις μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὐθίς
ἥκητες ἐς φιλότητα, δίκην δὲ ἐθέλησι παρασχεῖν,
δέξασθαις. δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
ποιεῖσθαι. σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.

660 μηδὲ πολυξείνον, μηδὲ αἰξείνον καλέεσθαι,
μηδὲ κακῶν ἐταῖρον, μηδὲ ἐσθλῶν νεικεσθῆρα.
μηδέ ποτε οὐλομένην πενίην Θυμοφθόρον αὐδεὶς
τέτλαθ' ὄνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώπαισιν ἄριστος
665 φειδωλῆς, πλείστη δέ χάρις κατὰ μέτρον ιούσης.
εἰ δέ κακὸν εἴτοις, τάχα καὶ αὐτὸς μεῖζον ἀκούσας.
μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
ἐκ κοινοῦ· πλείστη δέ χάρις, δικτάγη τὸν ὀλυγίσθη.

Μηδέ ποτ' εἴς πόνος Διὸς λαΐζειν αἰθοσσε οἶνον
 670 χερσὸν ἀνίσταιτι, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποκλίνεισι δέ τ' ἄρας.
 μηδ' αὖτ' πελίοιο τετραμμένος ὁρθὸς ὁμιχεῖν·
 αὐτὰρ ἐπήν κε δύῃ, μεμυημένος, εἴς τ' ἀνίσθιος,
 μήτ' ἐν ὅδῷ, μήτ' ἐκλὸς ὅδῳ προβάδην οὐρίσης,
 675 μηδ' ἀπογυμνωθεῖς· μαστάρων τοι νύκτες ἔσοιν·
 εξόμενος δ' ὁ γε Θεῖος ἀγνὴ πεπνυμένος εἰδὼς,
 οὐδὲ ὁ γε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
 μηδ' αἰδοῖς γονῇ πεπαλαγμένος ἐνδοθεν οἴκου
 ἐσθίη ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
 680 μηδ' αὖτε δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
 στερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ' ἀθανάτων αὐτὸς δαιτός.
 Μηδέ ποτ' αἰνάῶν ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
 ποστὶ περᾶν, πρίν γ' εὔξη ἴδων εἰς καλὰ βρέφρα,
 χεῖρας ηψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
 685 οὗ ποταμὸν διαβῆ, κακότητι δέ χεῖρας ἀνίσθιος,
 τῷδε Θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἀλγεσ δῶκαν ὀπίσσω.
 Μηδ' αὐτὸς πενήσοιο, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείη,
 αὐτὸν αὐτὸς χλωροῦ τάμνειν αἰθῶντι σιδήρῳ.
 μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὑπερθε
 690 πινάγθιον· ὅλοὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
 μηδὲ δέ μον ποιῶν ἀνεπίξεστον κασταλείστειν,
 μή τοι ἐφεζομένη κρώσῃ λακέρυζε κεφάνη.
 μηδ' αὐτὸς χυτροτέσδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόνθιος
 ἐσθειν, μηδὲ λόεσθαι· ἐπει τοῖς ἐν τοιν.
 695 μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (οὐ γὰρ ἀμεινον)
 παῖδες δυωδεκατάῖον, ὃ τὸ αὐτέρδ' αὐγήνορα ποιεῖ·

μηδὲ δυωδεκάμηνον. ἵστοι καὶ τοῦτο τέτυκται.

μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φειδρύνεσθαις

αὐτέρᾳ· λευγαλέν γάρ εἰπεὶ χρέοντος ἔσθ' εἰπεὶ καὶ τῷ
700 ποινή. μηδὲ ἱεροῖσιν ἐστιν αἰδομένισι κυρῆσαι,

μαρμενεῖν αἰδηλοῖς· θεός νυ τι καὶ τὰ νεμεσσᾶ.

μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἀλαδε προρεόντων,

μηδὲ εἰπεὶ κρηνάών οὔρεϊν· μάλα δὲ ἐξαλέασθαις·

μηδὲ ἐναποψύχειν· τὸ γάρ οὐ τοι λώιόν ἔστιν.

705 Ωδὴ ἕρδειν, δεινὸν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο Φῆμην.

Φύμι γάρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν αἰεῖραι
ρέεις μάλα, αἴρυαλέν δὲ φέρειν, χαλεπὴ δὲ αἴσθεσθαις.

Φύμι δὲ οὐ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἢν τινα πολλοὺς
λικοὺς φημίζειν· θεός νύ τις ἔστι καὶ αὐτή.

710 Ήμικτα δὲ ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος εὗ κατὰ μοῖραν,
πεφραδέμεν δμώεσσι. τριπάδας μηνὸς αρίστην
ἔργα τ' ἐποιηεύειν, ήδ' αἴρματην δατέασθαι,
εὗτ' ἀν ἀληθείν λαοὺς κρίνοντες ἀγωστιν.

αἴδε γάρ θηρέως εἰσὶ Διὸς παῖς μητίσενος.

715 πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἐβδόμη, ἱερὸν ἡμαρ.
τῇ γάρ Απόλλωνας χρυσάρος γείνατο Λιγτώ.

ἔγδοατη τ' ἐνάγη τε, δύω γε μὲν ἡματικ μηνὸς
ἔξοχ' αἰειομένοιο βροτόσιος ἔργα πένεσθαι.

ἐνδεκάτη τε, δυωδεκάτη τ', αἱμφω γε μὲν εἰθλαι·

720 ἡ μὲν ὅις πείκειν, ἡ δὲ εὑφρονος καρπὸν ἀμάσθαι,
ἡ δὲ δυωδεκάτη τῆς ἐνδεκάτης μέγ' αἱμείγων.

τῇ γάρ τοι νῆι νήματ' αἱρσιαστητος αἴραχνης
ἡματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σῶρον ἀμάται·

τῇδε ἰστὸν σῆκαίτε γυνὴ, προθάλειτό τε ἔργον.

725 μηνὸς δὲ ισταμένου τρισκαιδεκάτην ἀλέασθαι
 σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δὲ ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.
 ἔκιν δὲ οὐ μέστη μάλιστα σύμφορός εἶσι φυτῶσιν·
 αὐδρογόνος τὸν ἀγαθὸν· κούρῃ δὲ οὐ σύμφορός εἴσιν,
 οὔτε γενέσθαι πρῶτον, οὔτε ἀργά γάμον ἀντιβολῆσσαι.

730 οὐδὲ μὲν οὐκέτη ἔκιν κούρησι γενέσθαι
 ἄρμενος, αὖτε ἐρίφους τάμνεν καὶ πώεις μήλων·
 σικόν τοι ἀμφιβαλεῖν ποιμνῆσιν ἥπαιρον ἡμαρτία.
 εἰσθλὴ δὲ αὐδρογόνος, φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν,
 ψεύδεα δὲ, αἱμαλίους τε λόγους, κρυψίους τοιούτους.

735 μηνὸς δὲ ὄγδοατη κάτερον καὶ βοῦν ἐρίμενον
 τακμέμεν, οὐρῆας δέ δυωδεκάτη ταλαεργυσάς.
 εἰκάδι δὲ ἐν μεγάλῃ, πλέων ἡματί, ἕπλορα φῶτας
 γείνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος εἴτιν.
 εἰσθλὴ δὲ αὐδρογόνος δεκάτη, κούρησι δέ τετράς

740 μέστη. τῇ δέ τε μῆλα, καὶ εἰλίτοδας ἐλικας βοῦς,
 καὶ κύνας καρχαρόδοντα, καὶ οὐρῆας ταλαεργους
 πρηνύειν, ἐπὶ χεῖρι τιθείεις. πεφύλαξο δὲ θυμῷ
 τετράδι ἀλεύχασθαι φθίνοντός δὲ ισταμένου τε
 ἄλγεα θυμοβορεῖν. μάλα τοι τετελεσμένον ἡμαρτία.

745 ἐν δέ τετράτῃ μηνὸς ἀγεσθαι εἰς οἴκον ἀκοιτιν,
 οἰωνοὺς κρίνας, οἵ εἰσιν ἔργυματι τούτῳ τέριστοι.
 πέμπτης δὲ ἐξαλέασθαι· εἰπεὶ χαλεπαῖ τε καὶ αἰναῖ.
 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Εριννύας ἀμφιπολεύειν,
 Ορκον τινυμένας, τὸν Ερις τέκε πῆμα ἐπιόρκοις.

750 μέστη δὲ ἑβδομάτη Δημήτερος ιερὸν ἀκίνη
 εὐ μάλιστα ὀπιττεύοντα εὔτροχάλω εὐ μάλιστα
 βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμῆσαι δοῦρα,

της

τηῖσα τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμενα τηνὸν πέλονται.

τετράδι δ' ἀρχεσθαις νῆας πήγυνοθαι αἴραισίς.

755 εἰνὰς δ' ή μέσσην ἐπιδείλεται λώισιν κῆμαρ.

πρωτίστην δ' εἰνὰς παναστήμων αὐθεώποιτιν.

ἐσθλὴ μὲν γάρ δ' ἥδε φυτευέμεν, ἥδε γενέσθαι,

ανέρι τ' ἥδε γυναικί· καὶ οὐ ποτε πάγκακον ἥμαρ.

πᾶντος δ' αὗτε ἵσται τριτενάδα μηνὸς αἱρέσθιν

760 ἄξεισθαι τε πίθου, καὶ ἐπὶ ξυγὲν αὐχένα θεῖται

βουσὶ καὶ ἡμίονοις καὶ ἄποσις ὠκυτάσθεσθαι,

νῆα πολυκληίδα θοὺν εἰς οἴνοτα πόνουν

εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' αἰλιθέα κακλόσκευσι.

τετράδι δ' οὐγε πίθου· πέρι πάντων ἱερὸν ἥμαρ

765 μέσσην· παῦροι δ' αὗτε μετ' εἰκάδα μηνὸς αἱρέσθιν

ἥδης γιγνομένης· ἐπιδείλεται δ' ἐσθὶ χερέσσιν.

αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὕνεστερ·

αἱ δὲ ἄλλαι μετάδουται, αἰκήριαι, οὐ τι φέρουσαι.

ἄλλος δὲ ἄλλοιν αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἵσται.

770 ἄλλοτε μητρυὶ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μητρῷ.

τάχιν εὐδαιμών τε καὶ ὅληνος, ὃς ταύτῃ πάντας

εἰδὼς ἐργάζηται, ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,

ἔρνιθας κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεσίνων.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΗΣΙΟΔΟΥ ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ.

**SENTENTIÆ EX HESIODI
OPERIBUS ET DIEBUS EXCERPTÆ
A JOANNE STOBÆO
LATINIS VERSIBUS REDDITÆ
AB H. GROTI O.**

V. II. Tit. XXIX. & XXXVIII.

Nam piger alterius magnos si spectat acervos ,
qui serat arboribus terram , qui verset aratro ,
qui regat arte domum , flagrat sub corde cupidio
æmula : certamen pulchrum mortalibus hoc est .
Sic signo signulus , fabro faber invidet , & sic
odit inops inopem , sic vatem denique vates .

V. 30. Floril. Tit. x. & E. M. Tit. I.

Heu miseri ! ignorant quanto præstantior asse
fit semis : quantum lapathus juvet , herbaque malvæ .
Dii vitam miseris mortalibus absconderunt .

V. 47. Tit. LXXXIII.

His ego pro rapto igne malum dabo , quod tamen omnes
læto corde colant & ament , sua damna foventes .

V. 57. Ibid.

Indita mens illi fallax , nec gnara vereri .

V. 66. Ibid.

Illi Mercurius subter præcordia fixit
blanditiam , falsosque dolos , mentitaque verba .

V. 84. Tit. CXI.

Sola sed intactis Spes in penetralibus hæfit
marginē pressa cadi , nec se projecit in auras
evolutans. Quippe illa cadum jam clauerat ante.

V. 88. Tit. XCVIII.

Plena malis tellus , plena sunt æquoris undæ :
præterea adveniunt morbi noctuque dinque ,
exitium humano generi & tormenta ferentes.

V. 173. Tit. II.

Nulla boni justique & fas servantis & æquum
gratia : laudatur scelerum fraudisque repertor ,
& vi cuncta trahens : nusquam pudor : aurea nusquam
justitia : insultant pravi potioribus ultro
falsiloquo sermone , sed & jurare parati.
Invidia a tergo miseris mortalibus instat
læta malis , immane tuens , fœva æmina portans.

V. 194. Tit. IV.

Mente caret , quisquis certare potentibus audet :
ſpe sine vincendi probrum subit atque dolores.

V. 239. Tit. IX.

Justitia est virgo , foboles Jovis altitonantis ,
quam Dii suspiciunt cœlestia templæ colentes.
Læserit hanc aliquis deflectens tramite recto ;
illa sedens solium juxta sublime parentis
facta hominum narrat crudelia , nec tacet ante
pendat quam populus regum pro crimine pœnas ,
obliquis qui jura parant invertere dictis.

V. 252. Ecl. Phyl. Tit. VII.

Juppiter hanc posuit legem mortalibus ipse.
Fit fera namque feris , & piscis piscibus esca .

alibusque ales; nullo quia jure tenentur:
at hominum generi data lux præstantior æqui.

V. 263. Tit. I. & III.

Improbitas nullo datur amplectenda labore:
tam prope nos habitat; tam molli calle petenda.
Sudorem ante aditum virtutis Dii posuerunt:
& longa huc & celsa simul via dicit euntem,
ardua principio: sed ubi est ad culmina ventum,
incipiet molli fese submittere clivo.

Ille quidem ante omnes, per se ipse quid utile, quid non,
qui videt, & longe fines prospectat agendi:
qui bene consultis didicit parere, secundus:
at qui consiliis pollet nihil ipse, nec audit
suadentes alios, nullos homo vivit ad usus.

V. 278. Tit. XXX.

Ille iram Superum atque odium mortale meretur,
qui sic vivit iners, tanquam sine acumine fucus
depaescens ignavus apum congesta labore.

V. 283. Tit. XXIX.

Divitias pariunt studia indefessa laborum.
Ipsi sudantem clementius aspiciunt Dii.
Non labor in probro, sed diffugisse laborem.
Impiger invidia pigrum stimulabis, opima
forte nitens. Comitantur opes virtusque decusque.

V. 292. Ibid.

Sæpe pudor miseris facit, & fiducia dites.
Quæ non rapta datur divinitus, est melior res.

V. 319. Tit. II.

Vicinus malus, vatra lues: bonus, optima merx est:
quem qm indeptus erit, mactum se credat honore.

V. 325. Tit. X. & XXIX.

Ne male lucreris: mala lucra æqualia noxæ.
Donare, egregium: raptus, malus & necis auctor.
Nam quicunque dedit quamvis ingentia dona,
 ipse sibi placet, & subter præcordia gaudet:
 at si quis rapuit, perrupta lege pudoris,
 vel minimum, luctu languescit tabifico cor.
Nam si vel modicum modico superaddere tentes,
 atque iterum atque iterum, tandem confurget acervus.

V. 343. Tit. LXXXV. & LXXXIII.

Ne malecasta tibi prædetur femina mentem,
 blanda, tuos lepido captans sermone penates.
Credere femineis, est furi credere, verhis.

V. 380. Ecl. Mor. Tit. v.

Cras & cras iterum noli differre paratus:
 qui nimium differt, in luctum damna laceffit.

V. 468. Tit. XXX.

Pauper & ignavus, sed spe lactatus inani,
 perpetuo mala multa suo sub corde volutat.
Ah! nimium spes illa nocens, quæ sola sedentem
 in triviis hominem victus solatur egenum.

V. 631. Tit. XCII.

Argentum miseris mortalibus, altera vita est.

V. 640. Tit. LXXI. LXX. LXIX.

Quære tibi uxorem, quum justa adoleverit ætas,
 nec multum decies ternis provectionis annis,
 nec minor: hic verus thalamo modus. Apta puella
 connubii, quinto floris jam puberis anno.

Quære toro intactam , pulchris quam motibus ornes :
neu sit læta tua vicinia labe , caveto.

Commoda si qua viro conjunx obvenerit , hæc est
fortunæ pars prima bonæ : mala , pessima fors est ,
delitiosa , virum quæ torre potentius omni
urit , & ad celeris perducit fatæ senectæ.

V. 662. Tit. xcvi. & xxxv.

Ne cui pauperiem mortalia corda domantem
objectes , quando dono datur illa Deorum.
Humanas res inter opes carissima , lingua est
parca sui : magnus favor est moderata loquentis.

V. 770. Tit. cv.

Ipsa dies homini jam mater jamque noverca est.

ΚΩΜΙΚΩΝ
ΤΙΝΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΓΝΩΜΑΙ.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΛΕΞΙΔΟΣ.

I.

Εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλῆν παρεγένεδ' ἡμῖν, οὐδὲ ἀν εἰς οἴνον ποτε προσίετο πλειον τοῦ μετρίου· νυνὶ δὲ τὴν τιμωρίαν οὐ προτίθεται τῆς μέθης οὐδὲν, προχείρως τοὺς ἀκράτους πίνομεν.

II.

Ομοιότατον αὐθεωτος οἶνῳ τὴν φύσιν τρόπον τιν ἐσῇ. καὶ γὰρ οἶνον τὸν νέον πολλὴ γ' ἀνάβηκε καὶ τὸν ἄνδρ' αἰτοζέσσας πρώτιστον, αὐθεωτίσας τοι τοιούτην δέ, σκληρὸν γενέσθαι παρακμάσσυται δ' ὥν λέγει τούτων ἀπάντησιν, αἰτερυθένται τὴν αὖν ταύτην ἀνακαριτικῶνται, ποτὲ πότιμον γενέσθαι, καὶ καταστῆναι πάλιν, ήδυν δ' αἴτασι τούτοις ποτελεῖν.

III.

Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρῆματα,
οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδέν ὡς γυνή.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

I.

Ἐν ᾧς ἀν ἀτυχήσῃ τις ἀνθρώπος τόποις,
ηπειρα τούτοις πλησιάζων ἡδεται.

II.

Οστις γὰρ ὁμιλοῦσι μιδέν πειθεται,
αὐτὸς ἐπιορκεῖν βαδίως ἐπεισέται.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΥ.

I.

Οστις λόγους γὰρ, παρακαταθήκην ὡς, λαβῶν,
ἴξειπεν, ἀδίκος ἐστιν, οὐ αἰρετής σύγαν.
ὁ μὲν διὰ κέρδος, ἀδίκος· οὐ δὲ τούτου δίχα,
αἰρετής. Κτως δέ γ' εἰσιν ἀμφότεροι κακοί.

II.

Οὐ τοι τὸ γῆρας ἔστιν, οὐδὲ οἶεν, πάστερ;
τῶν Φορτίων μέγιστον. αὐλά' δις ἀν Φέρη
ἀγνωμόνως αὐδ', οὐτός ἔστιν αἴτιος·
οὐ δ' εὐκάλως, ἐνοτε ποιείδειν ποιεῖ,
ἢ μεταλαμβάνων ἐπιδέξτ' αὐτοῦ τὸν τρόπον;
λύστην ἀφαιρῶν, ηδονήν τε προσίθεισ.
λύστην δ' ἐποίησ', οστις εἶχε δυσκόλως.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΤΣ.

I.

Δέσποιν, στον τις ὀμνόοις καταφροῦ,
ῷ μὴ ξύνοιδε πρότερον ἐπιωρχηκότι,
εὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ,
καὶ πρότερον ὅμόσας αὐτὸς ἐπιωρχηκέναι.

II.

Επὶ χείμαρσιν ίδων ἔμπορος Φρονεῖ μέγα,
ἄν εστὶ πάντων ἐντοστὸς ἀνεμός κύριος.

III.

Κρύψαι, Φειδία,

ἀπανθία τὰλαῖ τις δύναιτ' ἄν, πλὴ δυοῖν,
οἰνὸν τε πίνων, εἰς ἔρωτά τ' ἔμπεσών
αἱμότερος μηνύει γὰρ αἷστὸ τῶν βλεμμάστων,
καὶ τῶν λόγων αὐτοῖς τοὺς αἴρουμέστους
γ μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοὺς πολεῖ.

IV.

Οὐκ ἔσθιν εὑδὲν βαρύτερον τῶν Φορτίων
οὐλῶς, γυναικὸς προκα κ πολλήν φερομένην.

V.

Πενθεῖν δέ μετρίως τοὺς προσπίκοντας φίλους.
οὐ γὰρ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
ἥν πᾶσιν ἐλθεῖν ἔστι αἰαβικαῖς ἔχον,
προεληλύθοσιν· εἰτα καὶ ήμεῖς ὑστερον

M 5

Σ ες ταῦτὸ καταγωγείον αὐτοῖς ἔξομεν,
κοινῆ τὸν ἄλλον συδικτρίψοντες χρέον.

VI.

Πλοῦτος δὲ Βάσανός εἶδεν αὐθρώπου τρόπων.
ὅταν εὐπορῶν γὰρ αἰσχρὰ πράτη πράγματα,
τὶ τοῦτον ἀποφίσαντ' ἀν οὐκ οἴει ποιεῖν;

VII.

Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὁσπερ ἐργαστήριον,
ἄπαιδα τάνθρωπαια πρόσφοιτα κακά.

VIII.

Σφόδρ' εἶδεν ἡμῶν ὁ βίος οἷνω προσφερής.
ὅταν μὴ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὅπος γίγνεται.

IX.

Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον, η πλούτειν κακῶς.
τὸ μὲν γὰρ ἔλεον, τὸ δὲ ἐπιτίμησιν φέρει.

X.

Τί δέ; αὐχὲν θεατῶν μισθωφόρες, οἱ φιλτάτη,
ὅς ἔνεκα τοῦ ξῆν ἔρχεται ἀποθανούμενος;

XI.

Τὸ γῆρας ὁσπερ βαμός εἶδε τῶν κακῶν.
πάντ' εῖσιν ίδειν εἰς τοῦτο καταπεφευγότα.

XII.

Τοῦ γάρ ποτε ἄλλου, πρὸς Θεῶν, τις οὕνεκ
εὑξαιτο πλούτειν, εὐπορεῖν τε χρημάτων,
η τοῦ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,

σπείρειν τε καρπὸν Χάριτος, πόδισθης θεῶν;
§ τοῦ γὰρ πιεῖτε καὶ φαγεῖν τὰς πόδονάς
ἔχομεν ὁμοίας· οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι δὲ
δείπνους τὸ πειρῆν παινέται.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΤ.

I.

Καὶ κλείσθη ἡ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ᾽ οὐδὲ εἰς
τέκλων ὄχυρὰν οὔτως ἐπέβησεν θύραν,
διὸ τὴς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ ἐσέρχεται.

II.

Οτε μειράκιον τὸν, τοὺς αἴροντας ἥλεον·
τυρὶ δὲ ὅταν γέροντος ἐκφορὰν ἴδω,
κλαίω. πρὸς ἐμὲ γάρ εσθὶ τοῦτο ἔκεινον οὖν.

III.

Οὐδέποτε ἀδυμεῖν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
ἄνδρες, τὰ βελτίω δὲ προσδοκᾶν αἰτεῖ.

IV.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον.
καὶ τὸ πάντα λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ·
οὐδὲ ἀσφαλές πᾶν ὑψος ἐν θυντῷ γένει,
ἢ περιέτρεψεν ἢ χρόνος τις ἢ φθόνος,
§ εἰσάντες ἀκρον τις τοῦ καλῶς πράττειν δράμη.
ἢ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα,
τῷ μήτε λίσσῃ ἐν ταπείνῳ τῆς τύχης

μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν υψηλῷ πάλιν.
 καὶ γὰρ πέσῃ τις εἰς ἐλάτιονος μέτρου,
 ΙΟ εὐπεικάλυπτον ἔσχε τὴν δυσπεραξίαν.
 ὅπου δὲ μεγάλου πλῶμα γίγνεται μέγα.
 πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
 σφάλλει δὲ εἰπίνους, οὓς ἀν. υψώσῃ τύχη.

ΚΩΜΙΚΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΦΙΔΟΥ.

I.

Εὐ γ' ὁ κατάχριστος εἴστε τοῦτον Εὔριποδης.
 „Νικᾶ δὲ χρεῖα μὲν, οὐ κακῶς τὸ ὄλουμένη
 γαστήρ. „ταλαιπωρότερον οὐδέν εἴσι γὰρ
 τῆς γαστρὸς, εἰς ἦν πρῶτον ἀν πάντη ἐμβάλλοις,
 σ' αὖτε οὐχ ἔτερον αἰγυεῖον. ἐν πήρες Φέροις
 αἴροντος ἀν, αὖτε οὐ ζωμὸν, οὐ διαφθερεῖς.
 εἰς σπαριδᾶς μάζας ἐμβαλλεῖς, αὖτε οὐ Φακῆν.
 οἰνάριδον εἰς λάγυνον, αὖτε οὐ κάρασσον.
 εἰς τὴν θεοῖς ἔχθραν δὲ ταύτην εἰσφορεῖς
 ΙΟ τὰ πάντα, εἰς τοῖς οὐδέν ὅμολογούμενα.
 καὶ προσθίθητε τάλλας, διότι παῖσσοχοι
 διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταῦτα γίγνεται.

II.

Ορθίς γὰρ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ αἰσχύνεται
 συνειδόδ' αὐτῷ. Φαῦλα διατετραγμένω,
 πῶς τὸν γε μηδὲν εἰδότες αἰσχυνθήσεται;

III.

Πέντος αὐδρὸς οὐδὲν εὔτυχέστερον.
τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΤ.

I.

Αεὶ κράτισθ' εἴσῃ τἀληθῆ λέγειν
ἐν παιδί καιρῷ. τοῦτ' ἐγὼ παρεῖχυ
εἰς αὐτούς λειτουργούμενος.

II.

Αν μὲν πλέωμεν ἡμέρῶν που τετλάρων,
σκεπτόμεθα τάνακας ἐκάστης ἡμέρας·
δέον δὲ φείσασθαι τι τοῦ γέρως χάριν,
οὐ φειδόμεσθ', ἐφόδια περιποιούμενοι.

III.

Απαντα τὰς ζῶντας εἴσῃ μακαριώτερος
καὶ νοῦν ἔχοντας μᾶλλον αὐθράτου πολὺ^ν
τὸν ὅντον ἕραν ἐξεσθήσας πρῶτα τουτονί.
οὗτος κακοδαιμων εἴστιν ὁμολογουμένως.
ς τούτῳ κακὸν δί αὐτὸν οὐδὲν γίγνεται·
αὐτὸν δὲ Φύσις δέδωκε, ταῦτ' ἔχει μόνα.
ἡμεῖς δὲ, χωρὶς τῶν ἀνατραπῶν κακῶν,
αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἔτερος προστορίζομεν.
λυπούμεθα ἀν πλάρη τις· ἐν εἰσῇ κακῶς·
ιο ἔργονδόμεθα· ἀν ἴδη τις ἐνύπνιον, σφόδρα

Φοβεύμεθ· ἀν γλαυκὸν ἀγαπάγη, διδοίκκημεν.
ἀγωνίαι, δόξαι, Φιλοτιμίαι, νέμοι,
ἄταντα ταῦτ' εἰπίθετα τῇ Φύσει κακά.

IV.

Τέρων γέροντις γλῶτταν ἡδίστην ἔχει,
παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
νοσῶν τὸν αὐτὸν νοσοῦντι· καὶ δυστρατεῖα
ληφθεῖς, ἐπαδέσις ἔστι τῷ πειρωμένῳ.

V.

Σ. πρὸς τὸ πρᾶγμα ἔχω
κακῶς. Α. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις.
τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
οἵρες ἐν αὐτῷ· τὰ δὲ ἀγάθαντά σε
εὑροις δὲ μὴ οὐδὲν τῶν ἀτάντων, Σιμύλε,
ἀγαθὸν, ὅπου τι μὴ πρόσεσθι καὶ κακόν.
γυνὴ πολυτελῆς, ἔπι ὄχληρὸν, οὐδὲ ἐξ
ἔχει τὸν λαβένθεντος βούλετ· ἀλλὰ ἔνετλί τι
ἀγαθὸν ἀπὸ αὐτῆς, παιδεῖς· ἐλθόντι εἰς νόσουν,
ιο τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεραπευσεν εἰπιμελῶς
ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν· ἀποδοκιμήτα τε
ἔθαψε· περιέσθειλεν οἰκείως. οἴρε
εἰς ταῦθ', ἔταν λυπῇ τι τῶν καθ' ήμέρουν.
οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμα· ἀν δὲ ἐκλέγεται
ιο ἀεὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀνιπαρατιθεῖς
τῶν προσδοκῶμενων, ὁδυνήσῃ διὰ τέλους.

VI.

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
ὅτι ἔτικτεν ή μήτηρ σ', εἴφ' ᾧ γε διατελεῖν

πράττων ἡ βούλει, καὶ διευτυχῶν αὐτοῖς,
καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὀμολόγησέ σοι,
ὅτι φίδιος ἀγανακτεῖς· ἔστι γάρ σ' ἐψευσμένος,
ἄτοπον τε πεποίκη· εἰ δὲ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
ἔφερε οὐστερή ήμεῖς, ἐσπασας τὸν αἴρος
τὸν κοινὸν, ἵνα σοὶ τι τραγουδώτερον λαλῶ,
οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογισθέον.

ΙΟ τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων· ἀνθρώπος εἰ,
οὐ μεταβολὴν θάττον πρὸς ὑψος, καὶ πάλιν
ταπεινότητα, ξῶν οὐδὲν λαμβάνει·
καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέστερον γάρ ὁν
φύσει, μεγίστοις οἰκνυμεῖται πράγματιν·
ΙΣ ἔταν πέση δὲ, πλεῖστα συνθίθει καλλί.
εὺ δὲ οὐδὲν ὑπερβάλλειν, Τρόφιμος, αὐτώλεστας
ἀγαθά· τὰ νυν δὲ ἔστι μέτρια σοι κακά·
ώς τανόμεστόν που καὶ τὸ λοιπὸν εὗ φέρε.

VII.

Εἰρήνη γεωργὸν καὶ πέτραις
τρέφει καλῶς· πόλεμος δὲ καὶ πεδίῳ κακῶς.

VIII.

Θυγάτηρ ἐπίγυαμος, καὶ ὅλως μοιδὲν λαλῇ,
διὰ τοῦ σιωπῆν, πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

IX.

Πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
οἱ δὲ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας,
ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικώμενοι,
τὰ δὲ ἴδια προστίθεασι τοῖς ἀλλοτρίοις.

Φοβουμενός· ἀν γλαύξ αὐτοφάγη, δεδοίκημεν.
αγωνίας, δόξαι, Φιλοτιμίας, νέροι,
απαύλα ταῦτ' εἰπίθετα τῇ Φύσει κακά.

IV.

Γέρων γέροντις γλῶτταν ἡδίστην ἔχει,
παῖς παιδὶ, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνῆ,
νεσῶν τὸ αὐτὸν νοσοῦντις· καὶ δυστρατεῖς
ληφθεῖς, ἐπώδεσ ἔστι τῷ πειρωμένῳ.

V.

Σ. πρὸς τὸ πρᾶγμα ἔχω
κακῶς. Α. ἐπαριστερῶς γάρ αὐτὸς λαμβάνεις.
τὰ δυσχερῆ γάρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
ὅραις ἐν αὐτῷ· τὰ δὲ αγάθα οὐκ εἰπιθλέωεις.
εὑροις δὲ ἄγονούς τῶν ἀπανθίων, Σιμύλε,
ἀγαθὸν, ὅπου τι μὴ πρόσεσθι καὶ κακόν.
γυνὴ πολυτελῆς, ἐπὶ ὄχληρὸν, οὐδὲ ἐξ
βῆν τὸν λαβεῖνθ' ὡς Βούλετ'· ἀλλ' ἔνετλί τι
ἀγαθὸν αἴστης, παῖδες· ἐλθέντις εἰς γάσον,
ιο τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθερόστενεν ἐπιμελῶς·
ατυχοῦντες συμπαρέμεινεν· αποδοκούσσα τε
ἐθαψε· περιέστηειδεν σίκειώς. ὅραι
εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι τῶν καθ' ἡμέραν.
οὕτω γαρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμα· ἀν δὲ ἐκλέγης
τις αἴστη τὸ λυποῦν, μηδὲν αἴτιαφατιθεῖς
τῶν προσδοκῶμενων, σδυνήσῃ διὰ τέλους.

VI.

Εἰ γάρ ἐγένου σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
ὅτι ἐτικλένῃ καὶ μήτηρ σ', εἴφ' ᾧ γε διατελεῖν

πράττων ἀβούλει, καὶ διευτυχῶν αὐτοῖς,
καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὀμολόγησέ σοι,
ὅτι φίδως ἀγανακτεῖς ἔστι γάρ σ' ἐψευσμένος,
ἄτοπον τε πεποίκη. εἰ δὲ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
ἔφερε οἴστηρ ἡμεῖς, ἐσπασας τὸν αἴρος
τὸν κοινὸν, ἵνα σοὶ τι τραγουικώτερον λαλῶ,
οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογισθέον.

ΙΟ Τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων ἀνθρώπος εἰ,
οὐ μεταβολὴν θάττον πρὸς ὑψος, καὶ πάλιν
ταπεινότητα, ξῶν οὐδὲν λαμβάνει.
καὶ μάλα δικαίως ἀσθενέστερον γάρ ὁν
φύσει, μεγίστοις οἰκενομεῖται πράγματιν.
ΙΣ ἔταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συνῆρίζει καλά.
εὺ δὲ οὐδὲν ὑπερβάλλει, Τρόφιμος, αὐτώλεστας
ἀγαθός· τὰ νυν δὲ ἔστι μέτρια σοι κακά.
ὡς τανάκμεσόν που καὶ τὸ λοιπὸν εὗ φέρε.

VII.

Εἰρήνη γεωργὸν καὶ πέτρας
τρέφει καλῶς· πόλεμος δὲ καὶ πεδίων κακῶς.

VIII.

Θυγάτηρ ἐπίγυαμος, καὶ ὅλως μοιδὲν λαλῇ,
διὰ τοῦ σιωπᾶν, πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

IX.

Πλεονεκτέος μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
οἱ δὲ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας,
αἰτοτυχάνοντες πολλάκις νικάμενοι,
τὰ δὲ ιδία προστίθεασι τοῖς αἰλούροις.

X.

Οὐπάτος ἐξήλωσα πολυτελῆ νεκρόν.
εἰς τὸν ἵγον οίκον τῷ σφέδρ' ἔρχεται εὔτελεῖ.

XI.

Μή τοῦτο θλεψήσῃς, εἰ νεώτερος λέγω,
αλλὰ εἰ φρονούμενος τοὺς λόγους αὐθόῶν ἔρω.

XII.

Ο σκληρότατος πρὸς μίσον ἐν τῷ νουθετεῖν,
τοῖς μὲν λόγοις πικρὸς ἐστι, τοῖς δὲ ἔργοις πατήρ.

XIII.

Οστις δὲ διαβολαῖς πείθεται ταχὺ,
ἢ τοι πονηρὸς αὐτὸς ἐστι τεὺς τρόπους,
ἢ σταντάσσεις παιδικρίου γνώμην ἔχει.

XIV.

Οὗτος ἐκ χερὸς μεθέντας καρτερὸν λίθον
φέντος κατάσχειν, οὐτοῦς ἀπὸ γλάτης λόγου.

XV.

Οὗτος κράτιστός ἐστι ἀνὴρ, ὁ Γοργός,
οὗτος ἀδικεῖσθαι πλεῖστος ἐπίσταται βροτῶν.

XVI.

Τὸ πουφότατόν σε τῶν πακῶν παῖδων δάκνει,
πενία. τί γὰρ τοῦτο ἐστιν, τὸ γένειτο ἀν εἰς
φίλος βοηθός, ιατρὸς φρεσίως;

XVII.

XVII.

Τρία γάρ εἴτε, δέσποτα,
δέ ὁν ἀπαντα γίγνεται, οὐ κατὰ τοὺς νόμους,
οὐ ταῖς ανάβασις, οὐ τὸ τρίτον εἶδε την.

XVIII.

Τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῷ
χρεία σὲν ιατροῦ· τῷ δὲ τὴν ψυχὴν, φίλου
λύτρῳ γάρ εὔνους οἶδε θεραπεύειν λόγος.

XIX.

Ταπεινόφανόν που γίγνεται οὐ λίστη τρυφή·
οὐ τε πλοῦτος ἐξάκειλε τὸν κεκλημένον
εἰς ἔτερον ήδος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ήτο.

XX.

Ωικεν ἐγὼ τοὺς πλουσίους, οὐ Φανία,
οἵς μὴ τὸ δακείζεσθαι πρόσεσθιν, οὐ σένει
τὰς νύκτας, οὐδὲ σῆμεφομένους ἄνω κάτω
ΟΙΜΟΙ λέγειν· ηδὺν δέ καὶ πρᾶόν τυνε
ς ὑπονομαθεύδειν, ἀλλὰ τῶν πλωχῶν τινά.
νυν δέ καὶ τοὺς μακαρίους καλαυμένους
ὑμᾶς, ὅρῶ ποιουντας ημῖν ἐμφερῆ.

XXI.

Ἄλλ' ὅταν ἐρῶνται νοῦν ἔχειν τις ἀξεῖ,
παρὰ τίνι ταύόπτον οὗτος σύψεται;

XXII.

Οἱ προκαταγγεγνώσκων δὲ πρὸν ἀκοῦσαι ταφῶς,
αὐτὸς πονηρός εἴη, πιστεύσας κακῷ.

XXIII.

Πολλοὺς δί τάνακην γὰρ πονηρούς οἴδε ἐγώ,
ὅταν ἀτυχήσωσιν, γεγονότας, οὐ φύσει
ἔνθας τοιούτους.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

I.

Αγαθῆς γυναικός ἐστιν, ὡς Νικοστράτη,
μὴ κρείτον εἶναι τάνδρος, ἀλλ' ὑπέκοον;
γυνὴ δὲ νικῶστ ἄνδρα, κακὸν ἐστιν μέγα.

II.

Ανὴρ δίκαιος ἐστιν, οὐχὶ ὁ μὴ ἀδίκων,
ἀλλ' ὅστις, ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βούλεται.
οὐδὲ ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
ἢ ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν αἰζημίως.
οὐδὲ ὃς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνεν,
ἀλλ' ὅστις ἀδολον γνησίαν τὸ ἔχων φύσιν,
εἶναι δίκαιος, κού δοκεῖν εἶναι θέλει.

III.

Εἴ τις δέ θυσίαν προσφέρων, ὡς Πάμφιλε,
ταύρων γε πλῆθος, ἢ ἐρίφων, ἢ τὴν Λία
ἐγέρων τοιούτων, ἢ κατασκευάσματα,
χρυσᾶς παιώνας χλαμύδας, ἢ τοι πορφυρᾶς,
ἢ δι' ἐλέφαντος ἢ σμαργάρου ξώδια,

εὗνουν τομίζεις τὸν θεόν παθισθάναι,
πεπλάνητ’ ἐκεῖνος, καὶ φρένας κούφας ἔχει.
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι,
μὴ παρθένους Φθείροιται, μὴ μοιχώμενον,
ιερακλέωποιται, καὶ σφάτιοιται χρημάτων χάριν.

μηδὲ βελένης,

ἄ φίλτατ’, ἐπιθύμησον ἀλλοτρίας ποτέ,
ὁ θεός γὰρ ἔργοις τοῖς δικκίοις ἔδεται.
πανουῆιας δὲ εἴς τὸν ίδιον ἴψιῶσι βίον,
ιερὸν γῆν αὔρουῆια νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.

Θεῷ δὲ θῦε διὰ τέλους δίκαιος ὁ,
μὴ λαμπτρὸς ὁ ταῖς χλαμύσιν ὡς τῇ καρδίᾳ
βροντῆς δὲ ἀκούσας μηδαμῶς πόρρω Φύγης.
μηδὲν συνειδὼς αὐτὸς αὐτῷ, δέσποτα.

εο ο γὰρ θεός βλέπει σε πλησίου παρών.

IV.

Ηδιον οὐδὲν, οὐδὲ μουσικάτερον
ἔστι, οὐδὲν ασθεῖ λαεδορούμενον Φέρειν.
οἱ λαεδορῶν γάρ, ἐάν οἱ λαεδορούμενος
μὴ προσποιῆται, λαεδορεῖται λαεδορῶν.

V.

Καν δοῦλος οὐ τις, οὐδὲν οὐτον, δέσποτα,
αὐθρωπος οὐτές εστιν, οὐν αὐθρωπος οὐ.

VI.

Οὐκ εἶτιν ημῖν οὐδεμίας Τύχη θεός,
οὐκ εἶτιν ἀλλὰ ταύτηματον, οὐ γέννητος
ὡς εἶτιν εἰκάσιως προστάγορεύεται Τύχη.

VII.

Οὔτε γάρ ιατρὸς οὐδὲ εῖς, ἀν εὖ σκοτῆς,
τοὺς αὐτὸς αὐτοῦ βουλεθ' ὑγιαίνειν φίλους,
οὔτε σφρατιώτης πόλιν ὁρᾶν ἄνευ κακοῦ.

VIII.

Πάντ' ἐστὶν ἔξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πένον
φεύγῃ τις, ὃς πρόσεσθι τοῖς ξιτωμένοις.)

IX.

Πολὺ μεῖζόν ἐσθι τοῦ κακῶς ἔχειν κακὸν,
τὸ καθ' ἔνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις
δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα, πῶς ἔχει λέγειν.

X.

A. Σύρα, Σύρα. Σ. Τί ἐστι; A. Πῶς ἡμῖν ἔχεις;
Σ. Μηδέποτ' ἐρῶτα τοῦτ', ἐπάν γέροντ' ἴδης,
ἢ γραῦν τιν· ἵσθι δ' εὐθὺς ὅτι κακῶς ἔχει.

XI.

Ανθρωπῶν ἔνīα ῥ̄διον παρανέσαι
ἐστὶν, παιᾶσαι δὲ αὐτὸν οὐχὶ ῥ̄διον.
τεκμήριον δὲ τοὺς ιατροὺς οἶδ' ἔγω
ὑπὲρ ἐμκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὐ σφόδρα
ἢ πάντας λαλοῦντας· εἰτ' ἐπάν πλαισωτί τι,
αὐτοὺς ποιουντας πάνθ, ὅτε οὐκ εἴων τότε.
ἔτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἐστὶν ἵσως.

XII.

A. Τίς ἐστὶν οὗτος; B. Ιατρός. A. Ως κακῶς ἔχει
ἄπας ιατρὸς, ἢν κακῶς μηδεὶς ἔχῃ.

XIII.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεούλων μηδὲ ἔν,
μακρὸν νόμιζε, καὶν δύ' εἴσῃ συλλαχθέσ.
τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
μηδὲ ἄν σφέδρ' εἴσῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
Σ τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ομηρον λαβέ.
οὗτος γάρ τοι μηδὲν μυριάδας εἰσῶν γράψει,
αὐτὸν δὲν εἰς Ομηρον εἴρηκεν μακρόν.

XIV.

Εἰ τὰ δάκρυ' ήμιν τῶν κακῶν τὸν Φάρμακον,
αεὶ δ' ὁ κλαύσας τεῦ πονεῖν εἰπαίσθετο,
ηλαστήριον δὲν δάκρυν, δόντες χρυσίου.
τοῦ δὲν οὐ προσέχει τὸ πράγματ', οὐδὲν αἰποθλέσει
εἰς ταῦτα, δέσποτ', αὖτα τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
εἴαν τε κλαίης, ἄν τε μὴ, πορεύσεται.
τί οὖν πλέον σοί γ'; οὐδέν. ή λύτη δ' αεὶ,
ώσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, ἔχει τὰ δάκρυν.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Εγώ μὲν οὖν τὸν νόμον ἐμκατὼ τοιτον
τίθεμαι δοκιμάζων, ὡσπερ εἴρηται, ποιεῖν.
χρεῖτον γάρ εἰσιν εὖ τεθραμμένην λαβεῖν
γυναικί ἀπροικον, ή κακὴν μετα χρημάτων.
Σ τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΤΒΟΤΑΟΥ.

Τρεῖς γάρ μόνους κρατῆρας εἰκερσενύω
τοις εὖ Φρονοῦσι· τὸν μὲν υγιείας ἔνα,

οὐ πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δὲ δεύτερον
ἔφωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δὲ ὑπέννου,
5 οὐν εἰσπισθεῖτε οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
οἴκαδε βαδίζετο· ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
ἥμετερος ἔστι, ἀλλὰ ὑπέρεσ· ὁ δὲ πέμπτος, βοῦς·
“εἶπος δὲ κώμων· ἐθόδομος δὲ ὑπάστιων·
ὅγδοος ἀνακλητόρων· ὁ δὲ ἕντατος χολῆς·
10 δέκατος δὲ μακίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖν.
πολὺς γάρ εἰς ἐπιμηρόταν ἀγνεῖον χυθεῖς
ὑποστηλίζει τραχεῖς τοὺς πεπακέστους.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΠΠΑΡΧΟΥ.

Πολύ γ' εστὶ πάντων κῆποια τιμιώτατον
ἀπασιν ἀνθρώπων εἰς τὸ ξῆν τέχνη.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος, καὶ μεταβολὴ
τύχης ἀνάλω· η τέχνη δὲ σώζεται.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

I.

Ο γάρ χρόνος μὲν ἐκπιψίε, τέλιον μὲν σοφός,
ἀπαντία δὲ ἐργαζόμενος ἀσθενέστερος.

II.

Δινείδυτος μοι γῆρας, ὡς κακὸν μέγα,
εὖ μὴ τυχόδης θάνατος ἔσθ' ή ζημία,
οὐ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· αὐτὸν δὲ ἐλδυ ποτέ,
αἰνιώμεν· οὗτος ἐσμὲν ἀχάριστος φύσει.

III.

Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἥνταν κρατεῖν,
μόνη γὰρ ὁν πέπονθεν οὐκ ἔχει χάριν,
αἷς δὲ τοῦ δέσμοις ἐνδεῖται πλέον.
Οὐτὶς δὲ γαστρὸς μὴ κρατεῖν ἐπίσταται,
ἢ οὗτος τὸ πλείω τῶν κακῶν ἔχει κακόν.

IV.

Γλώσσης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν
οὐ καὶ γέροντι καὶ νέῳ τιμὴν Φέρει
η γλῶσσα σιγὴν καὶ εἰς κεκλημένη.

ΕΚ ΤΩΝ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν
ἥν τοῦ Φρονεῖν παράστημον, αἱ χειλοδόνες
ἔλεγοντ' ὃν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολύ.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΕΡΕΚΡΑΤΟΥ.

Ω γῆρας, ὡς ἐπαχθεὶς ἀνθρώπουσιν εἶ,
καὶ πανταχῇ λυπηρὸν, οὐ καθ' ἐν μόνον
ἐν ᾧ γὰρ οὐδὲν δυνάμεθ', οὐδὲ ἰσχύομεν,
σὺ τηνικαῦθ' ἡμᾶς προδιδόσκεις εὖ Φρονεῖν.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Οὐ χαλεπόν ἐστι τῷ κακῷ διασκειμένῳ
εἰσεῖν τιν' ἐσθίοιτα, Μὴ κακῶς ἔχε,

N 4

πάκη τ' ἐπιτιμᾶν, οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ·
αὐτὸν δὲ μάχεσθαι οὐκ ἔτ' ἐστὶ βρέδιον
5 ἔτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ καὶ τὸ πεπονθέναι.

ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ.

I.

Αἰσχρῶν γυναικῶν ἔχημας, αἷλα πλουσίαν,
πάθειον ἀπόδως, καὶ ὡς μασώμενος.

II.

Οταν ἀτυχεῖτ σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,
Εὔριπίδου μυήσθητε, καὶ βράντι ἐση·
» Οὐκ ἐστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. »
εἶναι δὲ υπόλαβε καὶ σὲ τῶν πολλῶν ἔνα.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΤΑΔΟΥ.

Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θυητὸς ἄκουσον.
ἄν μακρὰ πλύνης, Φλεγματίῳ κρατῆτι περιστῶ.
ἄν εὔματῆς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἴχετ.
ἄν χρυσοθοῆς, τοῦτο τύχης ἐστιν ἐπαρμα.
5 άν πλούσιος ἡς, τοῦτο χρέους ἀδηλος ἴσχυς.
ἄν δὲ ἀλαζοῦνης, τοῦτ' ανοίας ἐστὶ φρύναγμα.
ἄν δὲ σωφροῦνης, τοῦτο θεῶν δῶρον υπάρχει.
ἢ σωφροσύνη πάρεστι; ἂν μετρῇς σεκυτόν.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΙΦΟΥ.

Λόγος γάρ εστί αρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων·
οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὡς πάτερ,
πειθεῖν χορεύειν οὐ θέλοντας.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

I.

Ἐργον γε λύσην ἐκφυγεῖν· ή δὲ ημέρας
αἱ τι κακὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

II.

Ο μὴ πεπλευκῶς οὐδὲν ἔωρακεν κακόν.
τῶν μονομαχούντων ἐσμὲν ἀθλιώτερον.

III.

Τὴν χλωνίδα πάντες, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἔμειναν
προσηγόρευον· οὐδὲν εἴς τοῦ μοι λαλεῖ.

IV.

Ων τοῖς θεοῖς αὐθρωπος εὐχεται τυχεῖν,
τῆς εὐθανασίας κρείττον οὐδὲν εὔχεται.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΙΜΟΚΛΕΟΤΣ.

I.

Ἀγορὰν ιδεῖν εὔοψον, εὐποδοῦντι μὲν
ηδιστον· αὐτὸν δὲ αἴσαρη τις, αὐθλιώτατον.

II.

Ω γάν, ἀκούσον, τὸν τι σοι δοκῶ λέγειν.
αὐθρωπός; εσθιεῖσιν εἰσίστοντον φύτει,

N 5

καὶ πολλὰ λυτόρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
 παραψυχάς οὖν φρεγίδων ἀνεύρετο
 Σ ταῦτας. ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἴδιων ληθὴν λαβὼν,
 πρὸς αἰλούριώ τε ψυχαγωγητεῖς πάθει,
 μεđ' ἕδονῆς αἰσθῆσε, παιδευθεὶς ἄμα.
 τοὺς γὰρ τραγῳδῶν πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
 ὡς ὠφελοῦσι πάντας. ἢν μὲν γὰρ πένης,
 ΙΟ πλωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
 γενόμενον, οὕτω τὴν πενίχνην δᾶσιν φέρει.
 ὁ νοσῶν τι μανικὸν, Αλκμαίων' ἐσκέψατο.
 ἐφθαλμιᾶ τις· εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί.
 τέθυνκέ τῷ παῖς· ἡ Νισένη κεκουφίκε.
 ΙΣ χωλός τις ἔστι· τὸν Φιλοκλήτην ὄρα.
 γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
 ἀπανῆλε γάρ τοι, μείζον' ἡ πέπονθε, τις
 ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονέτ' ἐννοούμενος,
 τὰς αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ἥπιον σλέγει.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΤ.

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἐκάστης ἡμέρας
 ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
 τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἶς ἐπιειν ἂν·
 νῦν δε πρότερον γε τοῦ φτόνου τὴν ἕδονὴν
 Σ προλαμβάνοιτες υστεροῦμεν ταύταθον.

COMICORUM
QUORUNDAM VETERUM
SENTENTIÆ.

EX ALEXIDE.

I.

Sane ebrietatem crapula si anteverteret ,
nemq teimetum supra qui satis est modum
haurire vellet. Sed enim nunc improvidi
non exspectantes pœnam vinolentiaæ ,
prompte quæ obveniunt exsiccamus pocula.

II.

Ex parte vino non male assimulaveris
humanum ingenium. Namque uti vinum novum ,
ita juvenis animus opus est ut deferbeat ,
& despumando ducat aspritudinem .
At mox ubi illa nimia vis abscesserit ,
& quæ natabat in sublimi amentia
exhausta fuerit , tempus est confidere ,
ut sese præbens omnibus potabilem
perpetua placeat lenitate in posterum.

III.

Non murus , non vis auri , non quidquid putes ,
custoditu difficile est æque , ac femina.

EX AMPHIDE.

I.

Quibus male homines rem gesserunt in locis,
ad ea se rursum non libenter applicant.

II.

Quicunque negat habere juranti fidem,
detegitur ipse promptus in perjurium.

EX ANAXANDRIDE.

I.

Commissa cui sunt verba, depositum velut,
si retegit, est iniquus, aut est garrulus:
si ipse lucri, est iniquus: hac sine, garrulus.
Censendus autem uterque pariter improbus.

II.

Non est sene^ctus, ut tu, pater, existimas,
onus adeo difficile sed qui fert eam
minus decore, ipse impedimentum est sibi.
At contra facilem reddit ac tractabilem
qui placide illius moribus se accommodat,
tristitiam demens atque apponens gaudium.
Male qui fert, sibi perpetuam mœstitudinem parit.

EX ANTIPHANE.

I.

Hera, quisquis aspernatur jurantem alterum,
quem non compertum noverit perjurii,

Deorum hic aspernari sanctitudinem,
& ipse pejerasse suspectus mihi est.

II.

Divitiis infolescit mercator suis,
in quas dominii ventus ipso plus habet.

III.

Res celare cæteras
ut cunque possis, Phidia, hæc præter duo,
si nimium biberis, & si in amorem incubueris;
utrumque de se manifestum indicium facit
oratione ac vultu, sic ut qui neget
tamen ipse suo se prodat testimonio.

IV.

Nullum esse gravius impedimentum potest,
quam mulier, dote farcinata quum advenit.

V.

Lugere amicos luctu moderato decet:
nec enim perierunt, sed eam, quam necessitas
indixit cunctis, antevorterunt viam:
& nos citati mox suo quisque ordine
cogemur omnes in idem diversorium,
pariterque cum illis ævum agemus alterum.

VI.

Exploratrices ingeniorum sunt opes:
nam qui secundis rebus vivit turpiter,
quid pressum paupertate facturum putas?

VII.

Senectus veluti stabulum est: nam quidquid mali
humana recipit vita, in illam confluit.

EX AMPHIDE.

I.

Quibus male homines rem gesserunt in locis,
ad ea se rursum non libenter applicant.

II.

Quicunque negat habere juranti fidem,
detegitur ipse promtus in perjurium.

EX ANAXANDRIDE.

I.

Commissa cui sunt verba, depositum velut,
si retegit, est iniquus, aut est garrulus:
si spe lucri, est iniquus: hac sine, garrulus.
Censendus autem uterque pariter improbus.

II.

Non est senectus, ut tu, pater, existimas,
onus adeo difficile sed qui fert eam
minus decore, ipse impedimentum est sibi.
At contra facilem reddit ac tractabilem
qui placide illius moribus se accommodat,
trifitiam demens atque apponens gaudium.
Male qui fert, sibi perpetuam moestitiam parit.

EX ANTIPHANE.

I.

Hera, quisquis aspernatur jurantem alterum,
quem non compertum noverit perjarii,

Deorum hic aspernari sanctitudinem,
& ipse pejorasse suspectus mihi est.

II.

Divitiis infolefecit mercator suis,
in quas dominii ventus ipso plus habet.

III.

Res celare cæteras
ut cunque possis, Phidia, hæc præter duo,
si nimium biberis, & si in amorem incubueris;
utrumque de se manifestum indicium facit
oratione ac vultu, sic ut qui neget
tamen ipse suo se prodat testimonio.

IV.

Nullum esse gravius impedimentum potest,
quam mulier, dote sarcinata quum advenit.

V.

Lugere amicos luctu moderato decet:
nec enim perierunt, sed eam, quam necessitas
indixit cunctis, antevorterunt viam:
& nos citati mox suo quisque ordine
cogemur omnes in idem diversorium,
pariterque cum illis ævum agemus alterum.

VI.

Exploratrices ingeniorum sunt opes:
nam qui secundis rebus vivit turpiter,
quid pressum paupertate facturum putas?

VII.

Senectus veluti stabulum est: nam quidquid mali
humana recipit vita, in illam confluit.

καὶ πολλὰ λυπήρ' ὁ βίος ἐν ἑσυτῷ φέρει.
 παραψυχάς οὖν φρεγίδαν ἀνεύρετο
 5 ταῦτα. ὁ γάρ νοῦς τῶν ἴδιων ληθὴν λαβὼν,
 πρὸς ἀλλοτρίῳ τε ψυχαγωγητεῖς πάθει,
 μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε, παιδευθεὶς ἄμα.
 τοὺς γάρ τραγῳδους πρῶτον, εἰ βούλει, σκότει,
 ὡς ὠφελοῦσι πάντας. ἢν μὲν γάρ πένης,
 10 πλωχότερον αὐτοῦ καταμαθῶν τὸν Τίλεφον
 γενόμενον, οὕτω τὴν πενίαν βᾶον φέρει.
 ὁ νοσῶν τι μανικὸν, Αλχμαίων ἐσκέψατο.
 ὁ φθαλμιὰ τις εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί.
 τέθυνκέ τω παῖς· ἡ Νιέβη κεκουφικε.
 15 χωλός τις ἔστι· τὸν Φιλοκλήτην ὄρα.
 γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
 ἀπανῆλα γάρ τοι, μείζον ἡ πέπονθε, τις
 ἀτυχήματ' ἀλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος,
 τὰς αὐτὸς αὐτοῦ συμφορὰς ἥπτον στένει.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεδυσκομένοις ἐκάστης ἡμέρῃ
 ἀλγεῖν συνέβειν τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
 τὸν ἄκρατον, ἡμῶν οὐδὲ εἴς ἔπιεν ἂν·
 νῦν δὲ πρότερον γε τοῦ φόνου τὴν ἡδονὴν
 5 προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν ταύγαθον.

COMICORUM
QUORUNDAM VETERUM
SENTENTIÆ.

EX ALEXIDE.

I.

Sane ebrietatem crapula si anteverteret ,
nemq teimetum supra qui satis est modum
haurire vellet. Sed enim nunc improvidi
non exspectantes pœnam vinolentia ,
prompte quæ obveniunt exsiccamus pocula.

II.

Ex parte vino non male assimulaveris
humanum ingenium. Namque uti vinum novum ,
ita juvenis animus opus est ut deferbeat ,
& despumando ducat aspritudinem.
At mox ubi illa nimia vis abscesserit ,
& quæ natabat in sublimi amentia
exhausta fuerit , tempus est considere ,
ut sese præbens omnibus potabilem
perpetua placeat lenitate in posterum.

III.

Non murus , non vis auri , non quidquid putes ,
custoditu difficile est æque , ac femina.

EX AMPHIDE.

I.

Quibus male homines rem gesserunt in locis,
ad ea se rursum non libenter applicant.

II.

Quicunque negat habere juranti fidem,
detegitur ipse promtus in perjurium.

EX ANAXANDRIDE.

I.

Comissa cui sunt verba, depositum velut,
si retegit, est iniquus, aut est garrulus:
si spe lucri, est iniquus: hac sine, garrulus.
Censendus autem uterque improbus.

II.

Non est senectus, ut tu, pater, existimas,
onus adeo difficile sed qui fert eam
minus decore, ipse impedimentum est sibi.
At contra facilem reddit ac tractabilem
qui placide illius moribus se accommodat,
tristitiam demens atque apponens gaudium.
Male qui fert, sibi perpetuam mœstitiam parit.

EX ANTIPHANE.

I.

Hera, quisquis aspernatur jurantem alterum,
quem non compertum noverit perjuri,

Deorum hic aspernari sanctitudinem,
& ipse pejerasse suspectus mihi est.

II.

Divitiis insolescit mercator suis,
in quas dominii ventus ipso plus habet.

III.

Res celare cæteras
ut cunque possis, Phidia, hæc præter duo,
si nimium biberis, & si in amorem incubueris;
utrumque de se manifestum indicium facit
oratione ac vultu, sic ut qui neget
tamen ipse suo se prodat testimonio.

IV.

Nullum esse gravius impedimentum potest,
quam mulier, dote sarkinata quum advenit.

V.

Lugere amicos luctu moderato decet:
nec enim perierunt, sed eam, quam necessitas
indixit cunctis, antevorterunt viam:
& nos citati mox suo quisque ordine
cogemur omnes in idem diversorium,
pariterque cum illis ævum agemus alterum.

VI.

Exploratrices ingeniorum sunt opes:
nam qui secundis rebus vivit turpiter,
quid pressum paupertate facturum putas?

VII.

Senectus veluti stabulum est: nam quidquid mali
humana recipit vita, in illam confluit.

VIII.

Est nostra vino vita quam simillima:
acescit, est quum reliqua parva portio.

IX.

Sis pauper honeste potius quam dives male:
namque hoc fert crimen, illud misericordiam.

X.

Amice, qui non mortis fit peculium,
miles, qui vita causa se auctorat neci?

XI.

Aram malorum jure sene&butem voces:
namque ad eam sese recipit quod ubique est mali.

XII.

Quid quofo causa est, cur quis optet a Deis
pecunia florere & rerum copia,
nisi ut possimus amicis opitularier,
& serere frugem Gratiae, suavis Dex?
namque ea voluptas quae in potu atque esu est sita,
par ferme est cunctis: neque magis laute dapes
esuriem sedent.

EX APOLLODORO.

I.

Clauduntur ædes pessulis, repagulis:
sed januam faber haud ita unquam muniit,
ut non pateret feli aditus & adultero.

II.

Miserabat juvenis olim acerba funera:
at nunc quoties intueor exsequias senis,
id lachrymo. Nam mox eadem me spectat via.

III.

Non debet animus desponderi in miseriis :
sed exspectanda sunt meliora in posterum.

IV.

Habent superba dona Fortunæ metum,
rebus negata fulgidis securitas ,
tutumque hominibus nil & excelsum simul :
aut livor illud , aut edax sternit dies ,
summum ad gradum quum claritatis venerit.
Mediocritatis tutior possessio ,
per quam nec aliquis premitur afflictus solo ,
nec se invidenda tollit in fastigia.
Nam qui minore volvitur spatio cadens ,
multo faciliter damna dissimulat sua.
Majore moles vasta cum strepitu ruit :
invidia claris semper est rebus comes ,
& quum favet Fortuna , captatum venit.

E DIPHILO.

I.

Egregie , ut multa , dixit bonus Euripides :
„ Me dira egestas subigit & miserabilis
venter . „ Nam certe ventre nihil est miseriis :
in illum cuncta conjicis : at in vas alid
idem non liceat. Panem fers in mantica ,
jus non fers : aliter manticam corruperis.
Imples placenta sportulam , non lentibus :
in utrem villum immittis , non & carabum.
At in illum Diis invisum compingi solent
etiam quæ inter se nil habent commercii.

Nec cætera addo : quippe quum constet satis
illius ergo miseri peccari omnia.

II.

Qui non veretur ipse semet , conscius
sibi mali facinoris , quod commiserit ,
hic quomodo alios nescios reverebitur ?

III.

Paupertino homine nihil est fortunatius :
nam solus in deterius non metuit vices.

E MENANDRO.

I.

In re omni conducibile est quovis tempore
verum proloquier: idque in vita spondeo
securitatis esse partem maximam.

II.

Si navigandum sit diebus quatuor ,
quantum sat est paramus in totidem dies.
Cur non item sollicita parsimonia est ,
viaticum ne desit ætati malæ ?

III.

Hominibus alia quotquot sunt animantia
tum sunt beatiora , tum sapiunt magis.
Principio , fodes , asinum specta istum mihi.
Is est infelix extra controversiam :
at nulla propriæ accepta culpæ fert mala ;
sed quæ natura injunxit , his defungitur.
Nos vero , præter ea quæ fert necessitas ,
ipsi alia nostra sponte super arcessimus.

Dolemus

Dolemus ubi quis sternuit: convicium
quis dixit? indignamur: vedit somnium?
metuimus: ululat noctua? exhorrescimus.
Leges, honores, ambitus, certatio,
mala hæc adscita nobis sunt, non adfita.

IV.

Seni senilis lingua jucundissima;
puerque puer, & apta mulier mulieri,
& æger ægre: pressus infortunio
lenimen est homini malis exercito.

V.

S. Ut fatear, displicet
res ipsa. A. Nempe quia sinistrorum rapis.
Quidquid molestum, quidquid adversum accidit,
tecum ipse spectas, & connives ad bona.
Atqui nihil usquam, Simyle, invenias boni,
cui nulla se mali admiscuerit portio.
Mulier opipara, res molesta est, nec finit
virum pro arbitrio vivere: hæc eadem tamen
sua commoda adfert; liberos: mersum gravi
morbo maritum curat familiariter,
nec conflictantem cum fortuna deserit:
defuncti exsequias rite curat. Respice
ad ista, si quid tædii animo obvenerit.
Ita rem feres facilius. Sin quidquid dolet
excernas semper tibi, nec contra compares
quod est utibile, jam tolerando non eris.

VI.

Si solum, Trophime, te omnium mortaliuum
in hoc progenuit mater, ut tibi perpetim

O

agere ita liceret, animo ut collibitum foret, idque ita futurum si aliquis promisit Deus, recte indignaris. Nam rem fecit improbam, qui te fecellit. Sin iisdem legibus, quibus nos omnes, hunc communem spiritum hausisti, ut aliquid etiam paratragœdiem, ferenda sunt modeste hæc, ut ratio jubet. Omnis sermonum summa redit istuc: homo es, quo nullum est animal, quod mutetur celerius, aut sursum enitens, aut deorsum decidens: neque pol immerito: nam natura virium quum sit vescarum, res molitur maximas, suoquæ lapsu multa egregia proterit. At tu quæ amisti, Trophime, non ingentia sunt adeo: tum quæ pateris sunt mediocria: quo magis hoc triste ferre te modice decet.

VII.

Vel inter saxa agricolam nutriat
pax alma: bello sordet & felix ager.

VIII.

Ætate nata nubili, ut dicat nihil,
satis tamen ipso significat silentio.

IX.

Summum est aviditas generis humani malum: aliena namque pro suis qui vindicant, persæpe non tantum improba spe decidunt victi, sed apponunt & alienis sua.

X.

Nungiam laudavi sumtuosum mortuum:
namque in ideam eum vilt atque contemptus redit.

XI.

Ne tu loquentis respice ætatem precor:
sed an, quæ deceant verba prudentem, loquar.

XII.

Qui commonefacit filium severiter,
verbis acerbus ut sit, revera est pater.

XIII.

Qui mentem addicit credulam calumniis,
aut ipse est pravis inquinatus moribus,
aut certe ingenio nil supra puerum valet.

XIV.

Nec faxum facile valida projectum manu
reprehendas, nec sermonem qui lingua fugit.

XV.

O Gorgia, ille vir virorum est optimus,
qui melius aliis calleat ferre injurias.

XVI.

Adeon' te excruciat, quod malorum est omnium
levissimum, paupertas? quantillum est enim,
amicus unus cui medendo sufficit?

XVII.

Tria sunt, here,
ex queis geruntur cuncta, nempe ex legibus,
aut ex necessitate, aut confustudine.

XVIII.

Cuicunque affectum est corpus, ei medico est opus;
at cui laborat animus, is amico indiget.
benevolus amicus medicus pugnare est.

XIX.

Delitiæ nimis pariunt insolentiam;
pecuniæque dominum trajiciunt suam
in mores alios quam quos induerat prius.

XX.

Ego autem ab am divites, o Phania,
in ære vivunt qui suo, nec noctibus
suspiria agere, nec sus deque vortier,
nec dicere EHEU; sed tranquilla molliter
frui quiete: illa esse panperum mala.
At nunc vos video, quos beatos prædicant,
vitam cum nostra vivere æquiparabilem.

XXI.

Amantem si quis mente credit præditum,
ubi ille rerum inveniet, quæso, amentiam?

XXII.

Quicunque damnat causa non bene cognita,
damnandus ipse est credulitatis criminis.

XXIII.

Multos jam vidi, quos malos necessitas
finxit miseriis, quum non essent ejusmodi
suopte ingenio.

E PHILEMONE.

I.

Bona mulieris, o Nicostrata, est, dare
non imperiosam, sed morigeram se viro.
viro superior femina, immensum est malum.

II.

Injuriam qui non facit, non protinus
justus: sed ille qui potest, non vult tamen.
manus nec ille qui suas patro abstinet:
ingentia sed impune qui quum tollere
sibique habere possit, animo temperat.
Immo nec ille, observat ista qui omnia:
sed ille mente præditus qui candida,
re justus esse, non videri esse, expetit.

III.

Adducat si quis victimas, ô Pamphile,
five ex caprigeno pecore, five ex bucro,
five adeo pecudes alias, aut dono ferat
paludamentum ex auro, five ex purpura,
aut ex ebore aut smaragdo sigillaria,
atque his propitium speret adipisci Deum,
decipitur vanitate mentis credulæ.

Sed oportet ipsum hominem esse puris moribus,
non felem virginalem, non adulternm,
non furem, non qui occidit quæsti gratia.

Ne tu ad aciculam
unquam alienam animum adjexit, mi carissime.
Nam justis factis gaudet omnipotens Deus:
eoque augere rem finit laboribus,
occando, farriendo noctes & dies.
Deo sacrificia semper ingenio probo,
neu tu albam vestem magis quam mores induas.
Neu si de cœlo tonerit fugias protinam,
here, quippe nulla conscius culpæ tibi.
Te namque cernit, cuncta qui videt, Deus.

IV.

Nullus concentus est auditu suavior,
quam quum dissimulat, petitur qui conviciis:
nam qui ridetur, id si non ægre talit,
ridendo risor ipse ridiculus manet.

V.

Here, quisquis est homo natus, quamvis serviat
is servitutem, tamen esse homo non definit.

VI.

Profecto hominibus nulla Fortuna est dea:
nulla, inquam: verum quidquid temere provenit,
Fortunæ a nobis accipit vocabulum.

VII.

Si circumspicias, nemo est medicorum omnium,
recte valere amicos qui cupiat suos;
nec miles urbis placidum qui exoptet statum.

VIII.

Nihil est quod homini non sit indagabile,
si queritandi non recusat labos.

IX.

Male se se habere levius est multo malum,
quam male se habentem cogier visentibus,
quo se modo habeat, singulis exponere.

X.

A. Syra heus Syra. S. Hem quid me vis? A. Ut vero vales?
S. Nunquam istud percusstare, senem si videris,
anumve: quippe liquide non recte valent.

XI.

Facile omnes homines aliis consilium damus;
 sed in re nostra non tam facile est exsequi.
 A medicis argumentum est in promptu situm,
 præcepta videas quos dare invalidibus
 vietus severi: at ipsi si in morbo cubent,
 eadem illa facere, quæ aliis interdixerant.
 Credo una nolunt dolor esse & curatio.

XII.

A. Quid hoc est hominis? *B.* Medicus. *A.* Pro superum fidem
 quam miser est omnis medicus, si nemo est miser!

XIII.

Quicunque dicit ad rem quæ non pertinent,
 duas loquutus syllabas, prolixus est.
 At bene dicentem ne prolixum dixeris,
 quantumvis dicat multa & multo tempore.
 Ab Homero sume testimonium tibi:
 is quum exararit versuum tot millia,
 nemo est Homerum qui prolixum judicet.

XIV.

Lamenta nostris si mederentur nullis,
 & possent fletu deliniri miseria,
 auro licerent contra & pluris lachrymæ.
 Nunc non attendit luctum res, nec respicit:
 sed plores, seu non plores, insistit viam.
 Quid proficis? nec hilam. At inferre tanta
 ut arbor pomæ, sic dolor lachrymas partit.

E DIODORO.

Legem hanc condixi, atque ipse constitui mihi:
ita scivi, ita sanxi, ita animi stat sententia:
pol satius inopem ducere eductam probe,
quam male moratam dote fretam dapsili,
vitæ confortem affiduæ consuetudinis.

EX EUBULO.

Bacchus loquitur.

Tres ego crateras folos his queis cor sapit
miscere soleo. Sanitati is est facer
qui primus bibitur: alterum sibi vindicant
amor & voluptas: tertium poscit sopor:
quem postquam ebiberunt, qui esse sapientes volunt,
domum recedunt: quartus contumeliae,
non ultra noster: quintus vociferantium:
sextus nequitia: fugillarum septimus:
octavus revocatoris: nonus bilis est:
decimus furoris, tela ut mittantur quoque.
Nam Liber multus parvo infusus vasculo
suos potatores facile evertit e gradu.

EX HIPPARCHO.

In etate hominum nihil arte est pretiosius,
aut ad degendam vitam conducibilius.
Res alias quippe belli & fortunæ vices
transmutant facile: ars semper incolumis manet.

E CRATE E.

I.

Me tempus incurvavit, egregius faber,
sed qui imbecilliora reddit omnia.

II.

Sene~~c~~tam ætatem quid mihi ut malum exprobras?
quam non apisci vitæ pretio constitit,
quam cuncti concupiscimus: at quam venerit,
toleramus ægre. Tam ingrato ingenio sumus!

III.

Frænis regendus venter adductis tibi est;
solus datorum gratias nullas agit,
supraque fines indigentia indiget.
Ventrem domare qui suum non sufficit,
malum necesse est sempèr accumulet malo.

IV.

Lingue modum tenere præcipuum puta.
Juveni senique gloriam semper parit
edocta lingua conticere in tempore.

E NICOSTRATO.

Si multa indesinenter & propere eloqui
sapientia effet signum, certe hirundines
sapientiores hominibus multo forent.

E PHERECRATE.

O quam sene~~c~~lus tristis es mortalibus,
& tædiosa, vel ob hoc præter cætera,

quod, quum deficiunt vires ac valentia,
sapientiam tum primum nos doctum venis!

E PHILIPPO.

Sane haud difficile est ægrotanti dicere
vegetum valentem: Ne tam te habeas molliter:
& castigare pugilem, quum a pugna vaces:
At ipsum depugnare non æque est. facil.
Aliud differere est, aliud rem sentiscere.

E PHILIPPIDE.

I.

Dotata nupsit uxor & turpis tibi,
ut suave cœnes atque insuave dormias.

II.

Here, si qua tibi unquam calamitas advenerit,
feres facilius dicti memor Euripidis:
Felix ab omni parte nemo usquam est homo:
Tum vero e multis esse te unum existima.

E SOTADE.

Si rex es, homo sed tamen es, quapropter audi.
Si grande screas, plenus es ergo pituitæ.
Si ueste nites, at prius hanc oves tulere.
Si vincula fers aurea, fortis iste lusus.
Si divitiæ sunt tibi, temporis rapina est.
Si corde tumes, stultitiæ teneris æstu.
Si sobria mens est tibi, munus est deorum,
te nempe tuo si pede tute metiaris.

EX ERIPHO.

Antiquus sermo est, ac non aspernabilis,
pater: vinum, ajunt, quamvis invitos senes
salire cogit.

E POSIDIPO.

I.

Difficile est luctum fugere. Nam quot sunt dies,
materiam pariunt semper ad luctum novam.

II.

Qui mare non sensit, nescit is quid sit malum.
nam nos miseria gladiatores vincimus.

III.

Omnes locutos non mihi puto, sed togæ:
usque adeo nemo est nunc salutantum super.

IV.

Res inter omnes quas Deos exposcimus
locum meretur principem tranquilla mors.

E TIMOCLE.

I.

Forum videre plenum egregiis piscibus,
diti voluptas, crux est summa pauperi.

II.

Advorte fodes numquid ex usu loquar.
miserum suapte natura animal est homo,

& vita quanta quanta est scatet incommodis:
 lenimenta ideo curis & solatia
 sibi ipsa reperit. Namque mens proprii mali
 oblita, alienis dum se mulcet miseriis,
 doctrinam pariter cum voluptate imbibit.
 primum tragœdos, si placet, considera
 quam pulchra dent documenta. Nam qui pauper est,
 ubi pauperiorem se cognovit Telephum,
 ibi paupertatem fert suam patientius.
 Limfatur aliquis? Alcmeonem conspicit.
 Oculis laborans, cæcos Phinidas videt.
 Natum effert alius: Niobe lugentem levat.
 Dolet hic se claudum: sed Philoctetem videt.
 Miser in senecta est: intuetur Æneum.
 Ita quisque, dum evenisse majores suis
 olim aliis calamitates secum cogitat,
 animo æquiore fert fortunæ injurias.

E CLEARCHO.

Hominibus si vinosis semper pridie
 caput doleret, antequam biberent merum,
 nemo esset nostrum deditus temulentiaz:
 nunc ante dolorem præcipientes gaudia,
 a concupito mox bono relinquimur.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ
ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΣΥΝΤΕΤΑΓΜΕΝΑΙ.

ΕΙΣ ΑΓΑΘΟΝ ΑΝΔΡΑ.

Αγήρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτέ.

Γιώμης γάρ εἰσθλῆς ἔργα χρηστὰ κύρινται.

Εἰσθλῶ γάρ αὐτῷ εἰσθλὰ καὶ δίδοι θεός.

Ζήλου τὸν εἰσθλὸν αὐτῷς καὶ τὸν σώφρονα.

ΕΙΣ ΑΛΗΘΕΙΑΝ.

Σ Ελευθέρου γάρ αὐτὸς, αλήθειαν λέγειν.

Η γλῶσσ' αμαρτάνουσα ταληθῆ λέγει.

ΕΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΝ.

Αἰσχρὸν δὲ μηδὲν πράττε, μηδὲ μάνθανε.

Αμαρτάνει τι καὶ σοφοῦ σοφώτερος.

Δις εἰσαμαρτεῖν ταυτὸν, εὐκ αὐτὸς πορεῦ.

10 Εργων πονηρῶν χεῖρ ἐλευθέραιν ἔχε.

Ο μηδὲν εἰδὼς οὐδὲν εἰσαμαρτάνει.

ΕΙΣ ΑΝΑΓΚΗΝ.

Οὐδεὶς ἀνάβιτος μεῖζον ἰσχύει νόμος.

Πρὸς τὴν ἀνάβιτον πάντα ταῦτα ἔστι αἰσθενῆ.

Τὸ τῆς ἀνάβιτος οὐ λέγειν ἔστιν ξυγόν.

15 Τιοῦ τῆς ἀνάβιτος πάγια δουλεῦται ταχὺ.

Ταῦτα ἀνάβιται πολλὰ πειθαῖμεν παπά,
Χρεία διδάσκει, καὶν Βραδύς τις ἦ, εοφόν.

ΕΙΣ ΑΡΓΙΑΝ.

Αγάπαντος ἐστι τῶν παπάν, αὐτοκέντος.

ΕΙΣ ΑΡΕΤΗΝ.

Αρετὴ, μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις παπάν.

20 Αρετῆς βέτσαικε δὲ εἰσὶν αἱ κλήτεις μόναι.

Α μὴ προσάκης μήτ' ἄκουε, μήδ' ἔρα.

Βέλτιον ἐστι σῶμά γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν.

Ελεύθερον φύλασσε τὸν σεαυτοῦ τρόπον.

Εστιν δὲ καρπὸς ἀγαθὸς εὔτακτος θίες.

25 Καλὸν φύουσι καρπὸν εἰ τεμνοὶ τρόποι.

Λάβε πρόνοιαν τοῦ προσήκοντος βίου.

Μακάριος ὅστις μακαρίοις ὑπηρετεῖ.

(Οὐλον μέγιστὸν ἐστιν ἡ βετὴ Βροτοῖς.)

Σεαυτὸν φύλαξθε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.

30 Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σεαυτοῦ καθὰ δύνη.

Ψυχὴν ἔθιζε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα.

ΕΙΣ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΝ.

Αχάριστος, ὅστις εἴ παθὼν ἀμνημονεῖ.

Αεὶ δὲ ὁ σωθεῖς ἐστιν αχάριστος φύσει.

Αμὲν ἀλέπηται, καὶ τέθυνκεν τὸ χάρις.

35 Επιελανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὑ.

Καλόν γε θηταύρισμα, κειμένη χάρις.

Μετὰ τὴν δόσιν τάχιστα γηράσκει χάρις.

Χάριν λαβῶν εὐχαριστον, εὐκαριστον δίδουν.

Χάριν χαρίζου, καὶ ὅσον ἴσχύεις ὅμως.

40 Χάριτας δικαιός καὶ δίδου καὶ λάμβανε.

Χάριν λαβὼν μέμυπο, καὶ δοὺς ἐπιλάθου.

ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ.

Αρχῆς τεκνούχως, θύτι ταύτης ἀξέσος.

Εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος Θεοῦ.

ΕΙΣ ΒΙΟΝ.

Αμελοῦθος τοῦ ξῆν οὐκ ἔνεστι εὐσχημονεῖν.

45 Ανθρώπος ἐστιν πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.

Βιοῖ μὲν οὐδεὶς ἐν προσειρεῖται βίσν.

Βίος ἐστιν, αὐτὸς τῷ βίῳ χαίρη βιῶν.

Βίος θέκληται δέ, ὅτι βίᾳ πορίζεται.

Γῇ πάντα τίκτει, καὶ πάλιν κομίζεται.

50 Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, αὐτὸν ὡς δυνάμεθαι.

Οὐ γὰρ θέμις ξῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.

Οὐκ ἐστιν βίσν εὐφειν ἀλυπτον οὐδεποτί.

Τὸ ξῆν αλύτως, αὐδρός ἐστιν εὐτυχρῦς.

Τυφλὸν γε καὶ δύστηνον αἰνθρώπων βίος.

55 Ως ηδὺς ὁ βίος, αὐτὸν μὴ μάθῃ.

ΕΙΣ ΒΟΗΘΕΙΑΝ.

Ανὴρ γὰρ ἀνδρός, καὶ πόλις σώζει πόλιν.

Μέμυπο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.

Τωέρ γυναικός καὶ φίλου ποντέεν.

Χείρ χειρας νιώτει, δάκηλος τε δάκηλον.

ΕΙΣ ΒΟΥΛΗΝ.

60 Ανὴρ ἀβούλος ἐσ κενὸν μοχθεῖ τρέχων.

Αβούλια γὰρ πολλὰ βλάπτεται βροτοί.

- Απὸς ἀστούλος ἡδοναῖς θηρεύεται.
 Βουλῆς γὰρ ὁρθῆς οὐδὲν ἀσφαλέστερον.
 Βουλῆς γὰρ οὐδέν εἰσιν ἔχθιον κακῆς.
 65 Εν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.
 Σοφοῦ παρ' αὐδρὸς προσδέχου συμβουλίαν.
 Σοφὴ σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλία.

ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ.

- Αλυπτὸν ἔξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.
 Γαμεῖν ὁ μέλλων εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
 70 Γάμος γὰρ αὐθεώποιστι εὐκλαῖον κακόν.
 Γαμεῖν δὲ μέλλων, βλέψου εἰς τοὺς γείτονας.
 Δαιμῶν εἰντῷ πλούσιαν γῆμας ἔσῃ.
 Εκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμεῦστ' αὖτις.
 Ζευχθεῖς γάμοισιν οὐκ ἐλεύθερός γ' ἔσῃ.
 75 Ηθος προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.
 Μηδέωτο γῆμη μηδὲ εἴς εὔνους ἐμοί.
 Νόμισμα γῆμας δοῦλος εἶναι τῷ βίῳ.
 Νύμφη δὲ ἀπροποκος οὐκ ἔχει παρήποιαν.
 Ο μὴ γαμῶν αὐθεώποις οὐκ ἔχει κακόν.
 80 Ράζον βίον ξῆς, ἀν γυναικα μὴ τρέφης.
 Ως ἔστι τὸ γαμεῖν ἔσχατον τοῦ δυστυχεῖν.
 Ως τρισκακοδαίμων, ὃστις ὢν πέντης γαμεῖ.

ΕΙΣ ΓΕΛΩΤΑ.

- Γέλως ἄκαρπος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.
 Γιλᾶ δὲ ὁ μῶρος, κἄν τι μὴ γελοῖον γένεται.

ΕΙΣ

ΕΙΣ ΓΗΡΑΣ.

85 Γῆρας διδάσκει πάντα, καὶ χρόνου τριῶν.

Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.

Εσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐτροπήγορον.

Εφόδιον εἰς τὸ γῆρας αἱὲ κατατίθου.

Ηξει τὸ γῆρας πᾶσαν αἰτίαν Φέρειν.

90 Καλὸν τὸ γηρᾶν, καὶ τὸ μὴ γηρᾶν πάλιν.

Ομιλίας δὲ τὰς γεραιτέρχας Φίλει.

Οχληρός ἐστιν ἐν νέοις ἀνὴρ γέρων.

Πολὺτὰ χρόνου μήνυστις, καὶ Φρονήσεως.

Τοῦ δὴν γὰρ οὐδεῖς ὡς ὁ γηρασκῶν ἐρῆ.

95 Φοβοῦν τὸ γῆρας· οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.

Χαλεπὸν τὸ γῆρας ἐστιν αὐθρώποις βαίρος.

ΕΙΣ ΓΟΝΕΙΣ.

Βεβηκοτάτην Φιλίαν ἔχε πρὸς τοὺς γονεῖς.

Βούλδυ γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.

Γονεῖς δὲ τίμα καὶ φίλους εὐεργέτει.

100 Γεννητόρων ἔκατις κατθάνειν καλόν.

Ελπιζε, τιμῶν τοὺς γονεῖς, πράξειν καλῶς.

Ηδὺ γε πατήρ Φρέσκοις ἀνί' ὄργης ἔχων.

Θεοῖς μέγιστος τοῖς Φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.

Ικανῶς βιώσεις, γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.

105 Νέμιζε παυτῷ τοὺς γονεῖς εἶνας θεούς.

Πρὸς νίον ὄργην οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.

Ως ἡδὺ τῷ φύσαντι πειθεσθαι τέκνα.

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑ.

Βίου στάνις πέφυκεν αὐδράστιν γυνή.

Γυναικὶ πάσῃ κόσμον ἡ σιγὴ Φέρει.

110 Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστὶ σώζειν οἰκίαν.

Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, οὐχὶ χρυσία.

Γυνὴ δικαία, τοῦ βίου σωτηρία.

111 Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ βάδιον.

Γυναικαὶ θάττειν κρείσσον ἐστιν ἡ γαμεῖν.

115 Γυνὴ τὸ σύνολόν ἐστι δαπανηγὸν Φύσει.

Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον.

Γυνὴ γὰρ οὐδὲν εἶδε, πλὴν ὁ βουλετας.

Γυνὴ δὲ χρηστὴ πιδάλιον ἔστι οἰκίας.

Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἡ Φύσις.

120 Γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα καὶ σωτηρία.

Γυνὴ γυναικὸς πώποτ' οὐδὲν διαφέρει.

Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστι ἴδειν.

Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμου.

Ζῆτει γυναικαὶ σύμμαχον τῶν πραγμάτων.

125 Ζῆν οὐκ ἔδει γυναικαὶ κατὰ πολλοὺς τρόπους.

Θηταιρός ἐστι τῶν κακῶν ηακὴ γυνὴ.

Θηρῶν ἀτάκλιτων ἀγριωτέρα γυνή.

Θάλασσα, καὶ πῦρ, καὶ γυνὴ, κακὰ τρία.

Ισοὶ γυναικῶν ἔργα, ιούκ ἐκκλισίαι.

130 Ιὸς πέφυκεν αὐστίδος κακὴ γυνή.

Ισον λεπίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης.

καλὸν γυναικὸς εἰσορῆν καλοὺς τρόπους.

Λύπη παρεῖσσα πάντοτ' ἐστὶν ἡ γυνή.

Λέοντι συζῆν, ἡ γυναικὶ συμβοῦν.

135 Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίου γυνή·

Οποι γυναικές εἰσι, πάντ' ἔκει κακά·

Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς καλῆς·

Πρόλοι γυναικῶν δύσθυχουσιν θύνεις.

Ρύτος γυνὴ πέφυκεν πργυρωμένος.

140 Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν αὐθρώπωις γυνή·

Τερπνόφαντος πρᾶγμα ἐστὶν ὥραίσι γυνή·

Ταῦτη γυναικὸς καὶ φίλου στοντέσσιν.

Φύσει γυνὴ δυσήνισιν ἔστι; καὶ πικρόν.

Χειμῶν κατ' οἴκους ἐστὶν αὐδράστιν γυνή·

145 Ως ἔστι ἄπιστος ἡ γυναικεία φύσις.

ΕΙΣ ΔΗΜΟΝ.

Ισχυρὸν ὄχλος ἐστὶν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦ,

ΕΙΣ ΔΙΚΑΙΟΝ.

Ανδρὸς δίκαιον μαρπτές οὐκ ἀπόλλυται,

Απάτης δίκαιος οὐκ ἀποστιχεῖ θεός.

Βάδιζε τὴν εὐθείαν, ήν δίκαιος ή;

150 Βίου δίκαιοις γέγνεται τέλος καλόν.

Δίκαιος ἵσθ, ὕπα καὶ δίκαιον δὶ τύχης,

(Δίκαιος εἶναι, μᾶλλον ἡ χρηστὸς θέλε,)

Δίκαιος δράστας συνιμάχου τεύχη θερῦ.

Δίκαιος εἰς τὸ τρέπων χρήση νόμῳ.

155 Δίκαιος ἀδίκειν οὐκ ἐπιστέπει τρόπος.

Ἐν παῖς δεῖ κατρῶ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν.

Ο μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμου.

Πρὸς εὖ λέγοντας οὐδέν γέγενεν ἔχω,

Τοῖς γὰρ δικαιίοις ἀνέχειν οὐ φέδιον.

160 Τρόπος δίκαιος, κλῆμα τιμιώτατον.

Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν πᾶσιν ἀνθρώποις πρέπει.

Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖ.

Χρηστὸν παρ' ἀνδρὸς μηδὲν ὑπονόει κακόν.

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ.

Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.

165 Κενῆς δέ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.

ΕΙΣ ΔΟΥΛΟΥΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΑΣ.

Δουλοῦ δὲ χεῖρον οὐδὲν, οὐδὲ τοῦ καλοῦ.

Εἴς ἐστὶ δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.

Λυπεῖ με δοῦλος δεσπότου μεῖζον Φρονῶν.

Φεύγειν αἱδὲ δεῖ δεσπότας θυμουμένους.

ΕΙΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΝ.

170 Ανθρωπος· ίκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχεῖν.]

Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δὲ εὐτυχεῖς.

Δρυὸς πετεύσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

Ἐπ' ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσῃς κακόν.

Μὴ μετανιεῖς δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ Τύχη.

175 Μηδέποτε σαυτὸν δυστυχῶν ἀπέλασθη.

Νόμιζε κοινὰ πάντα δυστυχήματα.

Οἱ μοι· τὸ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίον ποιεῖ.

Τῶν δυστυχοῦντων εὐτυχῆς οὐδεὶς φίλος.

ΕΙΣ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΝ.

Η κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ, καλύγα.

ΕΙΣ ΕΛΠΙΔΑ.

180 Ανθρωπος εύτυχῶν, σώζεται ταῖς ἐλπίσις.

Αελπίου οὐδέποτε πάντα δ' ἐλπίζειν χρεών.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν.

Ἐν ἐλπίσιν χρὴ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον.

ΕΙΣ ΕΠΑΙΝΟΝ.

(Τωὶ σεαυτοῦ μὴ Φράσης ἐμκόμια.
185 Φίλων ἐπαίνον μᾶλλον η σαυτοῦ λέγε.)

ΕΙΣ ΕΤΓΕΝΗ.

Ανὴρ ἄριστος οὐκ ἀν εἴη δυσγενής.

Ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΕΙΣ ΕΥΤΥΧΙΑΝ.

Βέβαια δ' οὐδεὶς θυμτὸς εὐτυχεῖ γεγών.

Δίκαιοις εὖ πράθιστα μεμνῆσθαι θεοῦ.

190 Εσθλῶν κακοὺς ἐνίστησεν εὐτυχέστεροι.

Εὐδαιμονί' εἴωθεν ὑπεριφανίκης ποιεῖν.

Ενιοι κακῶς φρονοῦσι πράσσοντες καλῶς.

Θεῶν δ' ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.

Ιδίᾳς κατὰ Φρόνησιν οὐδεὶς εὐτυχεῖ.

195 Καλὸν δὲ κοινόν ἐστι χρηστὸς εὐτυχῶν.

Μήπω μέγαν εἴτης, πρὶν τελευτήσεντ' ἴδῃς.

Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, οὐ φρονοῦσι δέ.

Τὸν εὐτυχεῦντα καὶ Φρονεῖν νομίζομεν.

(Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.)
200 Τίς δ' οὐκ ἀν εἴη χρηστὸς, ὅλοιος γεγών;
Ως εὐκόλως πίστουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.

ΕΙΣ ΕΤΣΕΒΕΙΑΝ.

Θητοὶ γεγῶτες μὴ Φρονεῖθ' ὑπὲρ θεούς:
Τωερ εὐσεβείας καὶ λάλει παὶ μάνθανε.

ΕΙΣ ΕΤΧΗΝ.

Εὐχῆς δικαίας αὐτὸν αἰνίκος θεός:

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

ΖΟΣ Γέρων ἐραστής; ἐσχάτη κακὴ τύχη:
Μόνον ἔστι αἰσαρπήγορπτον μνημονίων ἔρωξ.
|| Οργὴ Φιλούσιων ὀλγῶν ισχύει χρόνον;
Πολλοῖς ὑπέκκαθεν ἔστι ἔρωτος μόντικη.
Φεῦ Φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς πακὸν μέγας

ΕΙΣ ΕΧΘΡΑΝ.

ΖΙΟ Εχθροὺς ἀμύνου μὴ τῷ σαυτῷ βλαβῆς.
Εχθροῖς αἴσιοις οὐ ποτὲ ἀν πάθεις βλαβῆναι
Λόγου παρ' ἔχθρον μὴ ποθ' ήγήσῃ φίλον;

ΕΙΣ ΖΩΗΝ.

Σὴν βούλομενος; μὴ πράττε θανάτου αἴξια;
Σὴν αἰσχρόν, οἷς ξῆν ἐφθόνησεν η τύχη.
ΖΙΟ πάντες πατῶς ξῆν θέλομεν; αὐλαὶ οὐ δυνάμεναι;
Τί ξῆν ἐφεκάς; φοι μὴ στι τὸ ξῆν εἰδέναι;
• Ως ηδὸν τὸ ξῆν, μὴ φθονούσης τῆς τύχης;

ΕΙΣ ΗΔΟΝΗΝ.

Ἐξ ηδονῆς γαρ Φύσται τὸ δυστυχεῖν;
Η γαρ παράπονος ηδονὴ τίμει βλαβῆς;
ΖΙΟ Οὐδεὶς ἐπανεγ ηδοναῖς ἐμήσατο

Φεῦγ' ἥδονήν φέρεισσαν ὑστερον βλάβην.)

Ως πολλὰ δικὰ τὰς ἥδονάς λυπούμεθα.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ.

Αλλ' οὐδὲ ὁ θάνατος λοισθεὶς ιατρὸς νόσων.

Βροτοῖς ἀπασι κατθανεῖν ὄφειλεται.

225 Ζωῆς πρυηρᾶς θάνατος εὐπορώτερος.

Η ζῆν ἀλύπας, η θανεῖν εὐδαιμόνως.

Θυητὸς πεφυκὼς μὴ γέλος τεθυηκότα.

Καλὸν τὸ θυητεῖν, αἱς ὑπρειν τὸ ζῆν φέρει.

Μετεῖτον τὸ μὴ ζῆν ἐστίν, η ζῆν ἀθλίως.

230 Ον οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, αἰσθητοὶ νέοις.

Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρὸν, αλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

ΕΙΣ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΔΙΚΗΝ.

Αγει τὸ θεῖν τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.

Αεὶ γὰρ εὖ πίστουσιν οἱ Διὸς κύροι.

Θεὸς συνεργῶν πάντα ποιεῖ βαδίως.

235 Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν ἀκεν.

Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐώς βίτος πλέοις.

Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχη.

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπτῆσθε βροτός.

Καὶ ξῶν ὁ Φαῦλος καὶ θανῶν κολαΐζεται.

240 Λίτειν δικὰ τέλους μὴ δόκει πονηρὸς ὁν.

Ο τι δὲ ἀν πειθῆς νόμιζεν ὅραιν θεούς τινας.

Οὐδεὶς παρανομῶν πρὸς θεοὺς ἐχέγνυος.

Πάντη γὰρ ἐστι, πάντα τε βλέπει θεός.

Τὸ μὴ δίκαιον ἔργον οὐ λήθει θεούς.

ΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥΣ.

245 Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδός μ' αἰτώλεσεν.

ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ.

Απαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενος.

Καλὸν τὸ καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον.

Καιρὸς γάρ εστὶ τῶν νόμων κρείτιων πολὺ.

Καιροὶ δὲ καταλύουσι τὰς τυραννίδας.

250 Καιροῦ τυχὼν γὰρ πλωχὸς ἴσχυει μέγα.

Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος.

Πολλοὺς ὁ καιρὸς ἄνδρας οὐκ ὄντας ποιεῖ.

Τάχισθ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.

Τὸν καιρὸν εὑχού πάντοθ' ἔλεων ἔχειν.

255 Ως μέγα τὸ μηρόν εστίν εὐνή καιρῷ δοθένει.

Ωρα τὰ πάντα τοῦ Βίου κρίνει καλῶς.

ΕΙΣ ΚΑΛΛΟΣ.

Δύσμορφος εἶπεν καλλον, οὐ καλός κακός.

Μὴ κρίν', ὅρῶ τὸ καλλος, αλλὰ τὸν τρόπον.

Ως ήδη καλλος, σταυρὸν σώφρονα.

ΕΙΣ ΚΕΡΔΟΣ.

260 Βίον πορίζου πάντοθεν πλὴν ἐκ κακῶν.

Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.

Εἰ μὴ τὸ λαβεῖν ήν, οὐδὲ αὐτὸς πονηρὸς τῷ.

Ζήτει συναγγεῖν ἐκ δικαίων τὸν Βίον.

Ηθος πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος κακόν.

265 Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν βούλου ποτέ.

Κακοῖς τὸ κέρδος, τῆς δίκης υπέρτερον.

Κέρδη πονηρὰ δημίσεν αἱ φέρει.

Τὰ μικρὰ κένδη μείζονας βλάβες φέρει.

Τὸ κέρδος ἡγουν κέρδος, ἀν δίκαιον οὐ.

270 Τὰ δὲ αἰσχρὰ κέρδη συμφέρεις ἐργάζεται.

ΕΙΣ ΚΡΙΣΙΝ.

Ανεξέταστον μὴ κόλαζε μπδένα.

Κατηγορεῖν εὐκ εστί, καὶ κρίνειν ὁμοῦ.

Κρίνειν τὸ δίκαιον, μὴ τὸ συμφέρον, θέλει.

ΕΙΣ ΚΡΤΦΙΑ.

Αφεῖς τὰ φυνερὰ μὴ δίωκε τάχφανη.

275 Η μὴ ποίει τὸ κευτήν, οὐ μόνος ποίει.

Σοθοὶ δὲ συκεύασθεσιν εἰκείας βλάβες.

Ταύτοιοι δεινόν εστιν αὐθρώπων κακόν.

ΕΙΣ ΛΙΜΟΝ.

Απανθ' οἱ λιμὸς γλυκέσ πλὴν αὐτοῦ ποιεῖ.

Γαστὴρ ἄναλτος καὶ νεῶν εὐρεν δρόμον.

280 Λιμὸς μέγιστον ἄλγος αὐθρώπων; εἴθε.

Λιμῷ γάρ οὐδέν εστιν αὐτειπεῖν εἴπος.

Πολλῶν οἱ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος.

ΕΙΣ ΛΟΓΟΝ.

Ανδρὸς χαρακῆνε ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Ιατρὸς οἱ λόγος τοῦ κατὰ ψυχὴν πάθους.

285 Ισχυρότερον δέ γ' εὑδέν εστί τοῦ λόγου.

Λόγος γάρ εστί φάρμακον λύστης μόνον.

Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοντος πείθοτά σε.

Αὐτὴν γάρ εὔνους οἶδεν ιᾶσθαι λόγος.

Λόγῳ διοικεῖται βρετῶν βίος μόνω.

- 290 Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος.
 Οὐκ ἔστι ἀπ' ἔργων μὴ πελῶν ἐπη καλέι.
 Οργῆς παταίας εἰσὶν αἴτιοι λόγοι.
 Ρῆμα παρὰ ποιητῶν διφθεν ἀναγρέεται βίου.
 Ρίψας λόγον, τις οὐκ ἀναφεῖται πάλιν.
 295 Σοφῷ παρὰ ἀνδρὶ πρῶτον εὑρέθη λόγος.
 (Χωρὶς τάτ' εἰσεῖν πολλὰ καὶ τὸ ταχαίον.)
 Χρηστὸς πονηροῖς οὐ τιτρώσκεται λόγοις.
 Ψυχῆς νοσούσης ἔστι Φάρμακον λόγος.

ΕΙΣ ΛΥΠΗΝ.

- Αεὶ τὸ λυποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
 300 Αρέστι συγγενές τι λύπη καὶ βίος.
 Βιοῦ ἀλύπας θυτὸν ἔντ' οὐ φέδιον.
 Λύπη μανίας ὁμότοιχος εἶναι μοι δοκεῖ.
 Λύπαι γάρ ἀνθρώποισι τίκλουσιν νόσους.
 Νέστον πολὺ κρείττον ἔστιν, οὐ λύπην φέρειν.
 305 Οὐκ ἔστι λύπης χεῖσον ἀνθρώπων πακέν.

ΕΙΣ ΜΕΘΗΝ.

- Καλὸν τὸ νῆφειν, οὐ τὸ πολλὰ πραιτιελᾶν.
 Κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἔστι, οὗνος δὲ νοῦ.
 Ο πολὺς ἄκρατος μίκρ' αὐτακάζει φρενεῖν.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

- Θυντὸς πεφυκὼς τούπισω πειρῶ βλέπειν.
 310 Μένει δὲ ἐκαστον τοῦθ', ὅπερ μέλλει παθεῖν.
 Μή μοι γένοιθ' ἀβούλομ', αὖτ' ἀ συμφέρει.

ΕΙΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ.

Η δὲ μετάνοια γίγνεται αὐθερώσεις πρόσιδος.

ΕΙΣ ΜΕΤΡΙΟΤΗΤΑ.

Αυθερώσεων ἔπια σαντέν ανακρίμυνσον αἰτία.

(Βεύλου δ' αρίσκειν πᾶσι, μὴ σαντῷ μόνοις)
315 Εἰ θυτὸς εἴ, βέλτιστε, θυτὰ καὶ φρόνει.

Εν δ' εὐπρόσπουχοροισιν ἔστι τις χάρις.

(Ισος μὲν ἵσθι πᾶσι, καὶ προῦχης Βίφι.)
Καλὸν Φρονεῖν τὸν θυτὸν αὐθερώσεις ἔσται.

Σωτηρίας σημεῖον, πλεορεῖς τρέσσος.

320 Τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πανταχοῦ διὰ χρήσιμον.

ΕΙΣ ΜΗΤΡΥΤΙΑΝ.

Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυιᾶς κακόν.

ΕΙΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΝ.

Εν γῇ πένενθαι κρείτιον, οὐ πλωτοῦνθα πλεῖν.

ΕΙΣ ΝΕΟΤΗΤΑ.

Ακμὴ τὸ σύνολον οὐδὲν αὐθους δικρέπει.

Μέμνυσο νέος ὡν, ὡς γέρων ἔστη ποτέ.)

325 Νέος πεφυκὼς πολλὰ χρηστὰ μάκρυθαν.

Νέω δὲ σιγῆν μάκιον οὐ λαλεῖν πρέπει.

Νέος ὡν ἀκούειν τῶν γεραιτέρων θέλει.

ΕΙΣ ΝΟΜΟΥΣ.

Αναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.

Βίαιος παρουσίης οὐδὲν ἴσχυεν γόμος.

330 Ισχυρὸν ὁ νόμος ἐστὶν, ἢν αἱρεχοντ' ἔχῃ.
 Νόμω τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.
 Νόμοις ἐπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν.
 Ρήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.

ΕΙΣ ΣΕΝΟΥΣ.

Ξένους πένηταις μὴ παρεχθείμης ιδών.
 335 Ξένοις ἐπαρκῶν τῶν ἵτων τευχῆ ποτέ.
 Ξενίας ἀὲ Φρέσιλης, μὴ καθυσθέτεις.
 Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὅν γίγνου φίλος.
 Ξένον αδικήσεις μιδέποτε κακιρὸν λαβῶν.
 Ξένῳ μάλιστῃ συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
 340 Ξένος ὅν, ἀσράγμων ἵτη, καὶ πράξεις καλῶς.
 Ξένον προτιμῶν μᾶλλον ἀνθρώποις ἔθος.
 Ξέγον δὲ σιγῆν κρείτιον ἢ κεκραγέναις.
 Ξένος πεφυκὼς τοὺς ξενοδόχους σέβου.
 Ξένους ξένιζε· καὶ σὺ γάρ ξένος γ' ἐσῃ.
 345 Πλάνη βίσι τίθησι σωφρονέστερον.)

ΕΙΣ ΟΡΚΟΝ.

Αἰδρῶν δὲ φαύλων ὄρκον εἰς ὑδωρ γράψε.
 Αφροδίσιος γάρ ὄρκος οὐκ εἰπαίνιμος.
 Θεὸν ἐπιορκῶν μὴ δόκει λεληθέναι.
 Ορκον δὲ φεῦγε, καὶ δικαίως ὄμνύῃς.
 350 Ορκος γάρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτη βαρύς.
 Οὐκ ἀνδρὸς ὄρκοι πίστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ.)

ΕΙΣ ΟΡΓΗΝ.

Ανθρωπος ὅν, γίγνωσκε τῆς ὄργης κρατεῖν.
 Βλάπτει τὸν ἀνδρὸν θυμὸς εἰς ὄργην πεσών.

- Γίγνου δὲ εἰς ὄργὴν μὴ ταχὺς γένεσθαι, αὐλαὶ βραδὺς.
 355 Εἴω γάρ ὄργης πᾶς ἀνὴρ σοφῶτερος.
 Ζήσεις βίου κράτιστον, ἀν δυμεῖν κρατῆς.
 Θυμοῦ κρατῆσαι καπνιδυμίας καλόν.
 Νίκητον ὄργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.
 Οργὴ δὲ πολλὰ δρᾶν ἀναβιάζει κακόν.
 360 Οργὴ δὲ φαύλῃ πόλλῳ ἔνεστιν ἀσχήμονα.
 Οτος τὸ κατέχειν ἐστὶ τὴν ὄργὴν πόνος.
 Οὐδεὶς μετ' ὄργης ἀσφαλῶς βουλεύεται.
 Πόλλῳ ἔστιν ὄργης ἐξ ἀπαιδεύτου κκκά.
 Ω μᾶρε, θυμὸς ἐν κακοῖς εὑρίσκειν.
 365 Ως οἶδ' ἐν ὄργῇ πάντα γίγνεσθαι κακά.

ΕΙΣ ΠΑΙΔΑΣ.

- Αὐθαίρετος λύπη στίλιν ή τέκνων σπωρός.
 Μακάριέντιν ἐστὶν νιόν εὔτακτον τρέφειν.
 Μακάριος, στίλις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.
 Στύλοι γάρ οἴκων παιδές εἰσιν ἄρσενες.
 370 Χαλεπόν γε θυγάτηρ κῆπημα, καὶ δυσδιάθετον.
 Φιλίας μέγιστος δεσμὸς, αἱ τέκνων γοναῖ.
 Ω παιδεῖς, οἵον φίλτρον ἀνθρώπωις Φρενός.

ΕΙΣ ΠΑΙΔΕΙΑΝ.

- Αναφαίρετον κῆπον ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.
 Απανταῖς ή παιδευστις ἡμέρους ποεῖ.
 375 Αμοτόν ἐστι πάντ' ἐπίστασθαις καλά.
 Αὐτός σε διδάσκει τοῦ βίου τὰ πράγματα.
 Βλέπων πεπαιδευμένος ἐσ τὰ τῶν ἄλλων κακά.
 Βακτηρία γάρ ἐστι παιδεία βίου.

Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα τυποῦ ἔχειν.

380 Διπλοῦν ὄρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα,

Κάλλιστὸν ἐστιν κῆπον παιδεία βροτοῖς.

Καλὸν δὲ καὶ γέροντις μακράνειν σοφά.

Ο γράμματ' εἰδὼς καὶ περισσὸν νοῦν ἔχει.

Ο σοφὸς ἐν αὐτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.

385 Ο μὴ δαρεὶς ἀνθρώπος οὐ παιδεύεται.

Ο γραμμάτων ἀπειρος οὐ βλέπει βλέπων.

Οὐκ ἐστιν σοφίας κῆπον τιμιώτερον.

Σοφοῖς ὁμιλῶν καύτος ἐκβήσῃ σοφός.

Σοφία γαρ ἐστιν καὶ μαθεῖν δὲ μὴ νοεῖσθαι.

390 Σοφία δὲ πλούτου κῆπον τιμιώτερον.

Σοφοῦ παρ' ἀνδρὶς χρὴ σοφὸν τι μακράνειν.

Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδείᾳ βροτοῖς.

Ως οὐδὲν ἡ μάθησις, ἀν μὴ νοῦς παρῇ.

ΕΙΣ ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΝ.

Ράον παραγεῖν, οὐ παθόντα καρτερεῖν.

ΕΙΣ ΠΑΤΡΙΔΑ.

395 Μακάριος ὁστὶς εὔτυχῶν οἴκοι μένει.

Τί γὰρ πατρώας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός;

Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.

Ως παύλαχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.

ΕΙΣ ΠΕΝΙΑΝ.

Αεὶ νομίζονδ' οἱ πένητες τῶν θεῶν.

400 Αἰσχρὸν γενέσθαι πλωχὸν, ἀσθενῆ δὲ ἄμα,

Ερημός ἐστιν ἀνθρώπως ηπορημένος.

Αετῶς καλῶς ἔην κρείσσον, οὐ λαμπρῶς κακῶς.

Μισῶ πέντε πλουσίω δωρούμενον.

Οὐδὲν πενίας βαρεύτερόν εσθι Φορτίον.

405 Πενία δ' αγνώμονάς γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.

Πενίαν φέρειν οὐ παιδίος, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.

Πένητας αργούς οὐ τρέφει βαδυμία.

Πενία δ' αἴτιμον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ.

Πενία διδάσκει δ' ἄνδρας τῇ χρείᾳ πεπιόν.

410 Πενία δὲ τοῖς ἔχοντιν οὐ σμικρὰ νόσος.

Πενίας γὰρ οὐδείς εσθι μείζων πολέμων.

Πενίαν φέρειν καὶ γῆρας εσθι δύσκολον.

Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.

Χρείας δ' ανάβιντος οὐκ αποστάτει πολύ.

ΕΙΣ ΠΙΣΤΙΝ.

415 Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν αεί.

ΕΙΣ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΝ.

Ισότητα δ' αἴρον, καὶ πλευεξίαν θύγε.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΤΟΝ.

Βαυλόμεθα πλούτειν πάντες, ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.

Δρύναται τὸ πλούτειν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.

Δύναμις πέφυκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα.

420 Εὰν δὲ ἔχωμεν χρήματ', ἔξομεν φίλους.

Ηδιοτόν εσθι τῶν ὑπαρχόντων πρατεῖν.

Μὴ στεῦδε πλούτειν, μὴ ταχὺς πένης γένη.

Οὐδεὶς ἐπλούτησεν ταχέως δίκαιος ἄν.

Πλούτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυψμ' εσθιν κακῶν.

425 Πλούτῳ πεποιθὼς αἴσκα μὴ πειρῶ ποιεῖν.

Ράθυμος ὁν σὺ πλουσίος, πέπις ἔσῃ.
 Τὰ χρήματ' ἀνθρώπωσιν εὐδίσκει φίλους.
 Χρυσὸς δὲ ἀνοίγει πάντα, καὶ Αἴδου πύλας.

ΕΙΣ ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΟΣΤΗΝΗΝ.

Πολυτραγυμνεῖν τάλλοτερια μὴ βούλου κακό.
 430 Πολλοὶ σχολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χείρονα.
 Τὸ πολλὰ πράττειν ἐστὶ πανταχοῦ σαπρόν.
 Τὸ πολλὰ πράττειν καδύνας πολλοὶ ἔχειν.

ΕΙΣ ΠΟΝΗΡΟΥΣ.

Ανὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ, καὶ εὐτυχῆ.
 Ανδρὸς πονηροῦ Θεῦγε συνοδίαν αἴει.
 435 Ασυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία.
 Ανευθέτητόν ἐστιν ἡ πονηρία.
 Ανδρὸς πονηροῦ σταλάζειν οὐ μαλάσσεται.
 Εαυτὸν οὐδεὶς ὁμολογεῖ κακοῦργος ὁν.
 Ήδη πονηρὰ τὴν φύσιν διασῆρε φει.
 440 Κακοῖς ὁμιλῶν καύτος ἐκβήσῃ κοκός.
 Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μηδὲ ὅλως ὁδοιτέρει.
 Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρος δῶρος ὄντοιν οὐκ ἔχει.
 Τὸν δόλον ἀνδρα φεῦγε παρ' ὅλον τὸν βίον.
 Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς καλούς.
 445 Φθείρουσιν ἡδη χρήσθ' ὁμιλίαι κακοί.
 Ως ἔργον εὐ ξῆν ἐν πονηροῖς ἡθεσιν.
 Ως πάντα τιμῆς ἐστὶ, πλὴν κακοῦ τρόπου.

ΕΙΣ ΠΡΟΣΟΧΗΝ.

Εἰ μὴ Φυλάκεις μίκρος, ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται.

ΕΙΣ ΣΙΩΠΗΝ.

- 450 Γλώσση ματαίᾳ ξημίᾳ προσθίεται.
Διὸ δὲ σιωπῆς πικρότερον πατηγορεῖ.)
Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔστι σοι κακό.
Ενίοις τὸ συγῆν ἐστὶ χρεῖτον τοῦ λέγειν.
Εἰκαταφρόνητόν ἐστι σιγκλός τρόπος.)
- 455 Η λέγε τι σιγῆς χρεῖτον, οὐ σιγὴν ἔχε.
Η γλῶσσα ποδοὺς εἰς ὄλεθρον ἡγαγεν.
Η γλῶσσα ποδῶν ἐστὶν αἴτια κακῶν.
Η δεῖ σιωπᾶν, οὐ λέγειν ἀμείνονα.
Κρεῖτον σιωπᾶν, οὐ λαλεῖν οὐ μὴ πρέπει.
- 460 Οὐδὲν σιωπῆς ἐστὶ χρησιμώτερον.
Οὐ δεῖ, σιωπᾶν, καὶ λαλεῖν, ὅπου χρεών
Πολλοῖς ἀπόκρισις οὐ σιωπὴ τυχάνει.
Σιγὴν ποτ' ἐστὶν αἱρετωτέρα λόγου.

ΕΙΣ ΣΤΝΕΙΔΗΣΙΝ.

Βροτοῖς ἀπασιν η συνέδησις θεός.

ΕΙΣ ΣΩΦΡΟΣΤΝΗΝ.

- 465 Εὔτακτον εἶναι τὰλλότρια, δεσμοῦντα δεῖ.
Τακμεῖον ἀρετῆς ἐστὶ σωφροσύνη μόνη.

ΕΙΣ ΤΕΧΝΗΝ.

Διμήν ἀτυχίας ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.
Τύχη τέχνην εὑρικας, οὐ τέχνη τύχην.

L Q

ΕΙΣ ΤΙΜΗΝ.

Αγαπῶν ἔστι τὸν οὐ τις ἀμελεῖθ' ἡδέως.
470 Τιμώμενοι γάρ πάντες ἡδεύτας βρέστοι.

ΕΙΣ ΤΟΛΜΑΝ.

Εὔτολμος εἶναι κρίνε, τολμηρὸς δὲ μή.
Εσθιν τὸ τολμᾶν, ὡς φίλ', αὐδρός οὐ σοφοῦ.
Προτέτεια πολλοῖς ἐσθιν αἰτία κακῶν.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν πόλλ' αἰμαρτάνει ποιεῖ.

ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ.

475 Ανθρώπος ὁν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
Βεβαίουν οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ πέλειν.
Δοὺς τῇ τύχῃ τὸ μικρὸν, ἐκλήψῃ μέγα.
Δυστυχακολοΐθητον δὲ πρᾶγμ' ἔσθ' ἡ τύχη.
Οἵς μὲν δίδωσιν, οἵς δὲ αἴφαιρεῖται τύχη.
480 Πολλοὺς ἄνεκτας πράγματας ἀρθωσεν τύχη.
Ρέγχει παρουσίης τῆς τύχης τὰ πράγματα.
Στρέφει δὲ πάντα τὰν βίῳ μικρὰ τύχη.
Τύχης τὰ διηγέων πράγματ', εὐκαὶ εὖσοντάς.
Ταῦτά ματον ἡμῶν καλλίω βουλεύεται.
485 Τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
Ως ποικίλον πρᾶγμ' ἔσθι καὶ πλάνου τύχη.

ΕΙΣ ΥΕΡΙΝ.

Δύσμοιρος ἵσθι μᾶλλον ἢ κακήγορος.
Οὐδὲν πέτωνθας δεινόν, ἀν μὴ προσωπεῖ.

ΕΙΣ ΤΓΙΕΙΑΝ.

Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖτον οὐδὲν ἐν βίῳ.

490 Υγίεια καὶ νοῦς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο.

ΕΙΣ ΤΠΕΡΗΦΑΝΙΑΝ.

Αλαζονείας οὗ τις ἐκφεύγει δίκην.

Οτὲ εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγας φρόνει.

Ο Ζεὺς καλασθῆς τῶν ἀγανάκτην υπερφρόνων.

ΕΙΣ ΤΠΝΟΝ.

Τῶνος δὲ θανάτου τις προμελέτης πέλει.

495 Τῶνος δὲ πᾶσιν ἐστιν ὑγεία βίου.

Τῶνος τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια.

Τῶνος πέφυκε σώματος σωτηρία.

Τῶνος δὲ πεῖναι τὴν κακέσχητον δαμάζ.

ΕΙΣ ΤΠΟΜΟΝΗΝ.

Αὐδρὸς, τὰς προσπίλαιοντα γενναίως φέρειν.

500 Εγείκε λύστην καὶ βλάβην ἐρρωμένως.

Κεύφας φέρειν δεῖ τὰς παρεσθίσας τύχας.

Νίκα λεγισμῷ τὴν παρρῦσαν συμφοράν.

Πειρῶ τύχης ἄγοισαν εὐχερῶς φέρειν.

Στερρῶς φέρειν δεῖ συμφοράν τὸν εὐγενῆ.

505 Τὴν τῶν πρατούντων μάθε φέρειν ἐξουσίαν.

Φρονοῦντος ἐστὶς ζημίαν πράσις φέρειν.

Φέρειν ἀνάξην θυητὸν ὄντα τὴν τύχην.

ΕΙΣ ΦΘΟΝΟΝ.

Αὐτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθίνει.

Οὐδεὶς δὲ πρὸς τοὺς ἐκπαθῶν ἐφυ φθόνος.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ.

510 Αδικον τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἐκουσίως.

Αταστιν εὐ πράτησιν ἥδομαι φίλοις.

Ανδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοις.

Βέβαιος ἔτθι, καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις.

Δεῖ τοὺς φιλοῦντας πίστιν, οὐ λόγους, ἔχειν.

515 Εν τοῖσι δεινοῖς χρημάτων κρείτινων φίλοις.

Εὔχου δὲ ἔχειν τι, καὶν ἔχης, ἔξεις φίλους.

Εν τοῖς κακοῖσι τοὺς φίλους εὐεργέτει.

Ισον θεῶ σοῦ τοὺς φίλους τιμᾶν θέλει.

(Ιδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.)

520 Κρίνει φίλους ὁ κατρός, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.

Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἀμαρτάνειν.

Καλὸν θέαμα δὲ ἐστὶν εὐ πράτην φίλοις.

Κακὸν φέρεσσι κακώὸν οἱ κακοὶ φίλοις.

(Λίαν φίλῶν σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον.)

525 Μιτοῦντα μίσει, καὶ φιλοῦνθ' ὑπερφίλει.

Μὴ φεῦγε ἔταιρον ἐν κακοῖσι κείμενον.

Μακάριος οὗτος ἔτυχε γενναίου φίλου.

Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.

Νόμιμος ἀδελφοὺς τοὺς ἀλκηθινοὺς φίλους.

530 Οργὴν ἔταιρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.

Οργῆς χάριν τὰ κρυπτὰ μὴ ἄφανης φίλοι.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κῆπμα κάλλιον φίλου.

Πειρῶ φίλοισι μὴ κακοῖς εἶναι φίλοις.

Πένητας οὐδεὶς βούλεται κατασθαι φίλους.

535 Πολλοὶ τραπέζης, οὐκ ἀληθείας φίλοις.

Πονηρὸν ἄνδρας μηδέποτε ποιοῦ φίλον.

Φίλον δι' ὄργην ἐν κακοῖς μὴ περιθῆς.

Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὐτῷ πονεῖ.

Φίλου τρόπους γίγνωσκε, μισθός δὲ μή.

540 Φίλος με βλαστῶν οὐδὲν ἔχθροῦ διαφέρει.

Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.

Φιλίας δικαιάς κῆπτις ἀσφαλεστάτη.

Φίλου βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.

ΕΙΣ ΦΙΛΑΤΤΙΑΝ.

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐχ αὐτὸν φιλεῖ.

545 Φιλεῖ δὲ ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.)

ΕΙΣ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΝ.

Απανθά τὰ καλὰ τοῦ πενουῦλος γίγνεται.

Απανθ' ὁ τοῦ ξητοῦνηος εὐρίσκει πόθος.

Ἐκ τοῦ φιλοπονεῖν γίγνεθ' ἢν θέλεις κρατεῖν.

Ἐργοις φιλότονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.

550 Ιδίας ὁδοὺς ξητοῦσι φιλότονοι φύσεις.

(Μοχθειν ἀνάβικη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖνα

Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Πάνου μεταλλαχθένηος οἱ πόνοι γλυκεῖς.

Πάνος γὰρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.

555 Σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πάνοις.

Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.

Τὸ συνεχές ἔργον παντὸς ευρίσκει τέλος.

Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεός συλλαμβάνει.

Φιλεῖ δὲ τῷ καίμνοντι συσπεύδειν θεός.

560 Φιλότονος ἴσθι, καὶ βίον κῆπη καλόν.

Q 3

ΕΙΣ ΦΙΛΟΥΣ.

510 Αδικον τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἐκουσίας.

Ατασιγ εὐ πράτηστν ὥδομαι φίλοις.

Ανδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐπιποδῶν φίλοι.

Βέβαιος ἵσθι, καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις.

Δεῖ τοὺς φιλοῦντας πίστιν, οὐ λόγους, ἔχειν.

515 Εν τοῖσι δεινοῖς χρημάτων κρείτιων φίλος.

Εὔχου δὲ ἔχειν τι, κακὸν ἔχησι, ἔξεις φίλους.

Εν τοῖς κακοῖσι τοὺς φίλους εὐεργέτει.

Ισον· θεῷ σοῦ τοὺς φίλους τιμᾶν θέλε.

(Ιδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.)

520 Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.

Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἀμαρτάνειν.

Καλὸν θέαμα δὲ ἐστὶν εὐ πράτηων φίλος.

Κακὸν θέρους κακώὸν οἱ κακοὶ φίλοι.

Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον.)

525 Μιτοῦντα μίσει, καὶ φιλοῦνθ' ὑπερφίλει.

Μὴ φεῦγε ἔταιρον ἐν κακοῖσι κείμενον.

Μακάριος ὅστις ἔτυχε γενναίου φίλου.

Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτής.

Νόμις δὲ ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.

530 Οργὴν ἔταιρον καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.

Οργῆς χάριν τὰ κρυστάλλα μὴ ἄφαντης φίλου.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κῆπμα κάλλιον φίλου.

Πειρῶ φίλοισι μὴ κακοῖς εἶναι φίλοις.

Πένητας οὐδὲντος βούλεται κλασθεῖ φίλους.

535 Πολλοὶ τραστέζις, οὐκ ἀληθείας φίλοι.

Πονηρὸν σύνδρομον μηδέποτε ποιοῦ φίλου.

Φίλον δί' ὄργὴν ἐν κακοῖς μὴ περιθῆς.

Φίλος Φίλῳ γὰρ συμωσῶν αὐτῷ πονεῖ.

Φίλου τρόπους γίγνωσκε, μισήσης δὲ μή.

540 Φίλος με βλάψαιων οὐδὲν ἔχθρον διαφέρει.

Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυρούς ἔχειν.

Φιλέας δικαίος κῆπτις ἀσφαλεστάτη.

Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖς μὴ φοβοῦ.

ΕΙΣ ΦΙΛΑΥΤΙΑΝ.

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐχ αὐτὸν φιλεῖ.

545 Φιλεῖ δὲ ἑαυτοῦ πλειον οὐδεὶς οὐδένα.)

ΕΙΣ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΝ.

Αταΐα τὰ καλὰ τοῦ πενοῦντος γίγνεται.

Ατανθ' ὁ τοῦ ξητοῦντος εὐρίσκει πόθος.

Ἐκ τοῦ φιλοπονεῖν γίγνεθ' ἂν θέλεις κρατεῖν.

Ἐργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον.

550 Ιδίας ὁδοὺς ξητοῦσι φιλόπονοι φύσεις.

(Μοχθεῖν ανάβηκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν

Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Πόνου μετακαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς.

Πόνος γὰρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήθ.

555 Σὺν μηρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.

Τῆς ἐπιμελείας δοῦλα πάντα γίγνεται.

Τὸ συνεχέστερον παντὸς εὐρίσκει τέλος.

Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεοῖς συλλαμβάνει.

Φιλεῖ δὲ τῷ καίμνοντι συσπεύδειν θεούς.

560 Φιλόπονος ἴσθι, καὶ βίον κινήσῃ καλόν.

Q 3

Ως ήδυ τοῖς σωθεῖσι μεμνῆσθαι πόνων.

Ως πολλὰ θυγτοῖς ἡ σχολὴ ποιεῖ κακά.

ΕΙΣ ΦΡΟΝΗΣΙΝ.

Αγαθὸν μέγιστον ἡ Φρονησίς ἐστὶν αἱρέσι.

Αν εὖ Φρονής, τὰ πάντα γ' εὐδαιμόνων ἔστη.

565 Αεὶ κράτιστὸν ἐστὶ ταῦθι λέσχατον.

Εμπαιρία γάρ τῆς αἰτειότητος κρατεῖ.

Ηδιοτόνος ἐστιν εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.

Κοινὸν τύχην γνώμην δὲ, τῶν κεκτημένων.

Μισῶ σαφεστὴν, οὐδὲς οὐχ αὐτῷ σοφός.

570 Ο παρ' ἡλικίαν νοῦς μῆσος ἐξεργάζεται.

Οὐδεὶς δὲ νοεῖς μὲν οἶδεν, δὲ ποιεῖς βλέπειν.)

Πᾶσιν γάρ εὖ Φρονοῦσι συμμαχεῖ Τύχη.

Σοφὸς γάρ οὐδεὶς, δέ τὰ πάντα προσκοτεῖ.

Συνετὸς πεφυκὼς φεῦγε τὴν κακουργίαν.

575 Τὸ ΜΗΔΕΝ ΕΙΚΗ πανταχοῦ στὶς χρήσιμοι.

Ψυχῆς μέγιας χαλινὸς αὐθρώποις ὁ νοῦς.

ΕΙΣ ΦΥΣΙΝ.

Η δοῦσσα πάντα καὶ κομίζεται φύσις.

Η φύσις ἐκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.

Η φύσις αὐτάντων τῶν διδαχυμάτων κρατεῖ.

580 Φύσιν πονηρὰν μεταβάλειν οὐ δύδιον.

ΕΙΣ ΧΡΟΝΟΝ.

Αγει δέ προς φῶς τὴν ἀληθείαν χρόνος.

Ηθοὺς δὲ βάσανός ἐστιν αὐθρώποις χρόνος.

Λύπης δὲ πάσης γίγνεται ἵστρος χρόνος.

Μακρὸς γάρ αἰών σύμφορας πολλὰς ἔχει.

585 Ο κοινός ἀπερός σε θεραπεύσει χρόνος.

Ο χρόνος αἰτάσης ἐστὶν ὄργης Φάρμακον.

Πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.

Πάλιν χρόνῳ τάχηκαια κακὰ γίγνεται.

Σύμβεσυλος οὐδεὶς ἐστὶ βελτίων χρόνου.

590 Σοφὸν λέγοντι τὸν χρόνον πεφύκεντοι.

Χρόνος δίκαιον ἄνδρα μηνύει ποτέ.

Χρέων τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.

Χρόνος μαλάσσει πάντα κακά γράψεται.

Χρόνος ἀναιρεῖ πάντα, καὶ ληθὴν ἄγει.

ΕΙΣ ΧΡΕΟΣ.

595 Λαβῶν ἀπόδοσιν, ἄνθρωπε, καὶ λίψῃ πάλιν.

Τὰ δάκνεια δούλους τοὺς ἐλευθέρους ποιεῖ.

ΕΙΣ ΨΕΤΔΟΣ.

Αλλ' οὐδὲν ἔρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου.

Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς καὶ χρήσιμος.

Ψευδῆς διαβολὴ τὸν Βίον λυμαίνεται.

600 Ψευδόμενος οὐδεὶς λαυδάνει πολὺν χρόνον.

Ψευδῆ δὲ τοῖς ἐσθλοῖσιν οὐ πρέπει λέγειν.

ΕΙΣ ΨΟΓΟΝ.

Ηθοὺς δικαίου φαῦλος οὐ ψαύει λόγος.

Νικᾷ γαρ αἱεὶ διαβολὴ τὰ κρέπιδονα.

Τὸν αὐτὸν αἴγειν καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.

SENTENTIÆ
SINGULIS VERSIBUS CONTENTA
EX DIVERSIS POETIS.

I N P R O B U M V I R U M .

Nunquam bono est exosus alter vir bonus.
Quippe opera recta sensus recti proferunt.
Bonis hominibus quid nisi bona det Deus?
Bonos probosque colere & imitari decet.

I N V E R I T A T E M .

Perhibere vera semper ingenuum decet.
Profari vera lubricum linguæ solet.

I N P E C C A T U M .

Facias nihil tu turpe, ne discas quidem.
Sapiente qui plus sapiat est quum fallitur.
Qui sapit, eundem non bis errabit modum.
Mali facinoris liberam terva manum.
Quicunque nil scit, ille vir peccat nihil.

I N N E C E S S I T A T E M .

Necessitate nulla lex valentior.
Infirma cuncta, si ingruat necessitas.
Necessitatis onus inenarrabile.
Necessitati cuncta succumbunt cito.
Necessitate multa patramus mala.
Hebetes disertos efficit necessitas.

IN OTIUM.

Mali est levamen , esse sine negotio.

IN VIRTUTEM.

Humana virtus omnia antistat bona.

Virtutis una , quæ manet , possessio est.

Quod indecorum est tu nec audi , nec vide.

Mens sana fano corpore est præstantior.

Mores tueri liber magnum puta.

Composita recte vita , pulchra obventio est.

Mores decori , frugis est pulchræ seges.

Curanda res est , ex decoro vivere.

Beatus ille , quoi beatus imperat.

| Virtus hominibus implet armorum vicem . |

Te liberum ipse moribus præsta tuis.

Quantum potes , fac mentis ut curam geras.

Ita tempera animum , ut rebus affuescat bonis.

IN INGRATAM MEMORIAM.

Qui benefici non meminit , ingratum voca.

Debere vitam , semper ingratos facit.

Simul miseritum est , ipsa moritur gratia.

Cunctis memoria est fluxa , queis factum bene est.

Benefacta bene locata , thesaurus gravis.

Post munera cito consenescit gratia.

In tempore acceptum ipse redde in tempore.

Bene quære multis facere , sed pro viribus.

Beneficia justa confer , & justa accipe.

Sumti benefici sis memor , dati immemor.

IN REGEM.

Fac , leitus imperare , te dignum imperi.

Rex est imago viva viventis Dei.

IN VITAM.

Non fert honesta vita negligentiam.
 Homo flatus est & umbra; præterea nihil.
 Homo nullus ævum degit arbitrii sui.
 Ea vera vita est, vivere ex sententia.
 Vi quia paratur vita, vita dicitur.
 Tellus ut edit, ita resorbet omnia.
 Ut quimus, haud ut volnus, ævum ducimus.
 Illæsa solis vita concessa est Deis.
 Vacuam invenire non datur vitam malis.
 Humana vita cœcum & infelix iter.
 Felicis hominis indolentem vivere.
 Quam vita dulcis, vita quid sit nesciis!

IN AUXILIUM.

Servat virum vir, civitatem civitas.
 Memento, dives, facere pauperibus bene.
 Danda opera amici, conjugisve in gratiam.
 Digitum lavabit digitus, & manum manus.

IN CONSILIUM.

Frustra laborat cursus expers consili.
 Consilii inopia maximas noxas nocet.
 Improviso res propria, deliciis capi.
 Nam tutior res nulla consilio bono.
 Hostilior res nulla consilio malo.
 Consilia noctu capere, mos sapientium est.
 Tu non nisi a prudente consilium pete.
 Sapientium consilia sunt sapientia.

IN NUPTIAS.

Secura vita est absque matrimonio.
 Ad pœnitendum properat, qui uxorem accipit.

Connubium homini iaire votivum est malum.
 Quæris maritus esse? vicinos vide.
 Eris tibi Deus, divitem si duxeris.
 Mali malorum se applicant connubio.
 Haud liber ultra est, nuptiæ quem vinciunt.
 Ex moribus, non ære nupturam æstima.
 Mihi bene volentum nemo uxorem duxerit.
 Uxore ducta vivere ut servus para.
 Sine dote nupta jus loquendi non habet.
 Multis malis caret ille, qui uxorem haud habet.
 Vivas facilius, conjugem si non alas.
 Extrema malorum linea matrimonium est.
 Qui pauper uxorem accipit, miserrimus.

I N R I S U M.

Grave est malum homini risus haud in tempore.
 Mens stulta ridet, quando ridendum est nihil.

I N S E N E C T U T E M.

Senium, diesque longa res multas docent.
 Consilia tutiora sunt, quæ dant senes.
 Boni senectus comis accessu viri.
 Bonum senectæ compara viaticum.
 Veniet senectus omne crimen sustinens.
 Res pulchra senium, pulchra non senescere.
 Seniores quære amicitias tibi.
 Res tædiosa senior in juvenum grege.
 Annos notat canitia, non prudentiam.
 Vitæ cupido maxime tentat senes.
 Metue senectam: quippe comitata advenit.
 Homini senectus tædiosa est sarcina.

IN PARENTES.

Amor ad parentes esto constantissimus.
 Venerarier parentes in primis stude.
 Honesta mors est pro parentibus mori.
 Reverens parentum sis, amicis beneficus.
 Quisquis parentes bene colit, speret bene.
 Amatur genitor, cui pro ira prudentia est.
 Numen parentes maximum sapientibus.
 Senes parentes qui fovet, vivet bene.
 Tu tibi parentes alteros credas Deos.
 Boni parentis ira nulla in filium.
 Quam dulce natos esse morigeros patri!

IN MULIEREM.

Nihil viro uxor est nisi esurie mera.
 Decus mulieri cuilibet silentium.
 Salvam domum præstare, matronæ est probæ.
 Non ornat aurum feminam, at mores probi.
 Mulier probe morata, vitæ est fospita.
 Certe invenire feminam hand facile est bonam.
 Sepelire satius feminam quam ducere.
 Mulier profecto dapfile est negotium.
 Cave salutem feminæ credas tuam.
 Scit quod cupiscit femina, ulterius nihil.
 Honesta mulier est gubernaculum domus.
 Natura quippe feminæ imperium negat.
 Mulier familiæ pestis est, mulier salus.
 Mulier mulieri propemodum distat nihil.
 Vix feminarum in genere reperire est fidem.
 Mulieris æmulatus incendit domum.
 Quære adjuvamen rebus uxorem tuis.
 Nullam esse decuit feminam multis modis.

Ingens mali thesaurus est mulier mala.
 Inter feras fera nulla ferior muliere.
 Tria magna mala sunt, æquor, ignis, femina.
 Muliebre telæ sunt opus, non concio.
 Ipsum venenum est aspidis mulier mala.
 Feritas leænæ quanta, tanta est feminæ.
 Spectare mores dulce matronæ probos.
 Mulier perenne pignus ægrimonæ est.
 Melius leonis feminæ commercio.
 Mulier malorum plena semper sarcina est.
 Ubicunque est mulier, ibi malorum omne est genus.
 Nihil muliere pejus est, pulchra quoque.
 Multis miseriæ causa feminineum genus.
 Sordes mulierem puta, sed argento illitas.
 Malum viris est mulier, at dulce est malum.
 Formosa mulier, plena res superbiæ.
 Danda opera amici, conjugisve in gratiam.
 Mulier suopte ingenio effrænis & fera est.
 Mulier marito sœva tempestas domi.
 Ingenia feminina, perfidiæ penus.

I N P O P U L U M.

Plebs nempe res est valida, sed mentis carens.

I N J U S T U M.

Juri obsequentum fructus haud unquam perit.
 Bonos nec ipse Juppiter spernit dolos.
 Vis justus esse? tramitem rectum tene.
 Quæ justa vita est, exitus pulchros habet.
 Ut justa consequaris, quod justum est fac.
 Benignus esse quære; sed justus magis.
 Sectant̄i justa fautor adfistet Deus.

Si justus es, pro lege tibi mores erunt.
 Male facere nescit, quisquis assuevit bono.
 Debet quod jus est vincere omni tempore.
 Qui nihil inique patrat, huic lege haud est opus.
 Haud ego loquenti recta responsavero.
 Justis recalcitrare, difficilis labor.
 Possessio pretiosa, mōrum integritas.
 Decet istud omnes, abstinere injuriis.
 Humanitatis limen, injusti fuga.
 Nil suspicandum de probis est sequius.

IN GLORIAM.

Opulentiæ antepone rumorem bonum.
 Nihil est inani gloria infelicius.

IN SERVOS ET DOMINOS.

Res nulla servo pejor est etiam bono.
 Unus familiæ servus ipse adeo est herus.
 Res tædiosa est servus plus sapiens hero.
 Fugiendus herus est semper, ira percitus.

IN INFORTUNIUM.

(Homo: ista causa ad calamitates est satis.)
 Aliis necesse est bene sit, aliis sit male.
 Quercu ruente, ligna quivis colligit.
 Miseri misericõe ne quid adfingas mali.
 Misero cave insultare: Fors hera omnium est.
 Animum miseria urgente ne despondeas.
 Commune cuivis crede, quod cuiquam accidit.
 Eheu! ut homines subita dementant mala.
 Felix amicus nullus infelicibus.

IN CONTINENTIAM.

Multum parumque venter ex æquo capit.

IN SPEM.

Spes servat hominem rebus in duris bona.
Nil est supra spem: cuncta sperari data.
Ut quisque vanus, hoc magis spe pascitur.
Spe semper aliqua, qui sapit, vitam fovet.

IN LAUDEM.

Noli ipse laudis facere tibi præconium.)
(Celebrare amici quam tuas laudes velis.)

IN NOBILEM.

Virtute summum ne voces ignobilem.
Vita indecora nobiles minime decet.

IN FELICITATEM.

Firma & perennis nemini est felicitas.
Dei tuenda memoria in rebus bonis.
Feliciores sœpe perversi probis.
Superbiam utero nimia fert felicitas.
Est agere recte, sapere non recte tamen.
Crimen Deorum est improbi felicitas.
Suo arbitratu nullus est felix satis.
Viri probi communis est felicitas.
Ne dic beatum, quem mori non videris.
Multis adest fortuna, non prudentia.
Fortuna famam sœpe dat prudentiæ.
Felicum se quisque cognatum vocat.)
Quis non bonum se præstet in re prospera?
Fortuna splendens quam levi impulsu ruit!

IN PIETATEM.

Supra Deos ne sapite, mortales fati.
Ea fator atque disce, quæ pietas probat.

IN PRECES.

Preces piorum facilis exaudit Deus.

IN AMOREM.

Senex amator, ultimum infortunium.

Unum inter homines consilii est expers, amor.

(Amantium ira ferre ætatem non potest.)

Plerisque fomes est amoris musica.

Proh dolor, amores quanta sunt homini mala!

IN INIMICITIAM.

Ulciscere hostes, non tamen damno tuo.

Fidere inimico si caves, damno cares.

Nulla ab inimico verba crede benevolia.

IN VITAM.

Nil facito dignum morte, si adamas vivere,

Vita indecens, fortuna quum vitam invidet.

Bene vivere omnes volumus, at non possumus.

Quid vivere opus est nescienti vivere?

Quam vita dulce est, fata dum non invident!

IN VOLUPTATEM.

Nempe est voluptas mater infortunii.

Tempestiva aliqua ni voluptas sit, nocet.

Clarum voluptas nemini peperit decus.

(Noxam trahentes post se delicias fuge.)

Quam multa capimus ob voluptatem mala!

IN MORTEM.

Mors ultima est medicina morborum omnium.

Mortem subire certa lex mortalibus.

Laboriosa ætate mors felicior.

Felicis ævum sine malis agere, aut mori.

Mortalis

Mortalis ipse mortuum ne irrideas.
 Quis fœda vita restat, his pulchrum est mori.
 Satius mori, quam calamitose vivere.
 Flore in juvenili moritur, quem Dii diligunt.
 Mors ipsa non est fœda, sed fœde mori.

IN DEUM ET IN DIVINAM JUSTITIAM.

Vindex iniquos dicit ad pœnam Deus.
 Quando Jovis non alea ex voto cadit?
 Rem facile quamvis peragit adjutor Deus.
 Dei absque nutu nemo fortunam invenit.
 Deo volente naviges vel vimine.
 Obsistere est difficile fortunæ & Deo.
 Contra Dei iustum non data est homini fuga.
 Vivisque mortuisque pœna instat malis.
 Latere semper posse ne spera nocens.
 Quidquid agis, esse crede, qui videant, Deos.
 Nemo in Deos qui peccat, hoc tutum tulit.
 Adeat ubique, nilque non cernit Deus.
 Iniqua facta non latent unquam Deos.

IN MEDICOS.

Turba medicorum mè frequentans perdidit.

IN OCCASIONEM.

Sunt gratiiora cuncta carpta in tempore.
 Occasionis nosse res pulchra est modum.
 Validior ipsa lege res occasio est.
 Ad regna quoque vertenda valet occasio.
 Mendicus etiam sœpe valet in tempore.
 Ex parte rebus causa sœpe occasio est.
 Occasione vir fit, is qui non fuit.

R

Desubito tempus demovet res de statu.
 Opta tibi usque temporis faventiam.
 Quam magna res, quæ parva, sed data tempore!
 Res tempus omnes optime dijudicat.

IN PULCHRITUDINEM.

Tutrem esse præstat ore, quam pulchrum & malum.
 Mores in arbitrando, non faciem vide.
 Quam dulce, facies pulchra cum ingenio probo!

IN LUCRUM.

Omni arte vitam quærere, dum ne ars sit mala.
 Amice, ubique lucra sectari cave.
 Ex rebus anfer CAPERE, & abstuleris malos.
 Vitam ex honestis tibi para negotiis.
 Injusta fuge compendia & mores malos.
 Ex non honesto lucra sectari cave.
 Apud malos utilia plus justis valent.
 Questus iniquos damna consequi solent.
 Majora parvis damna juncta sunt lucris.
 Lucrum esse lucrum crede, si justum est lucrum.
 Habent mala lucra calamitates pedisequas.

IN JUDICIUM.

Ne judicato nisi bene auditum prius.
 Judex & accusator esse idem nequit.
 Judex, quod est jus, non quod ex usu est, vide.

IN OCCULTA.

Abstrusa, omissis quæ patent, quæras cave.
 Aut oculendum nil patra, aut solus patra,
 Sui ipse dissimulator est sapiens mali.
 Suspicio pestis pessima est mortalibus.

IN FAMEM.

Se præter unam cætera edulcat fames.
 Et navigare reperit alvi inania.
 Fames dolorum maximus mortalibus.
 Famem adeo responsare nil contra datur.
 Commenta multa nobis suggerit fames.

IN SERMONE M.

Cujus notæ sit quisque, indicium oratio est,
 Morbos ad animi medica valet oratio.
 Oratione nulla vis potentior.
 Mœroris unum remedium est oratio.
 Verbis agas agente cum verbis viro.
 Sanare luctum scit benevola oratio.
 Mortalium res sola regit oratio.
 Ut corpus ensis, verba mentem sauciant.
 Rei indecoræ nec decora oratio est.
 Inanis iræ causa sœpe oratio est.
 Vitæ lues vox missa non in tempore.
 Emissa ab ore verba revocare haud datur.
 Sapiente ab homine nata primum oratio est.
 Aliud loqui opportuna, quam multum loqui.]
 Non vulneratur vir bonus verbo improbo.
 Scorno medela est animi ad ægrimonias.

IN MÆROREM.

Expelle vita quidquid ad luctum facit.
 Res sunt cognatæ, vita & anxietudines.
 Mortalis ullus vix sit exsors tristium.
 Infanæ tristitiam vicinam arbitror.
 Tristitia morbos parturit mortalibus.
 Morbum quam tristitatem exantles facilis.
 Mœrore nullum hominibus est pejus malum.

IN EBRIETATE M.

Est crapulante melior is , qui sobrius.
Æs præbet ori specula , sed menti merum:
Multum meracum pauca sapere nos facit.

IN FUTURUM.

Homo natus id quod instat , ut videoas age.
Quod destinatum forte , non fugies pati.
Ne sit mihi quod cupio , sed quod expedit.

IN POENITENTIAM.

Prudentiores pœnitentia efficit.

IN MODESTIAM.

Hominem esse temet perpetim dicta tibi.
Aliis placere quære , non soli tibi.]
Mortalia modo cogita , ut mortalis es.
In comitate magna vis est gratiæ.
(Quamvis superior forte , da te æquum omnibus.)
Mortale supra sapere nil hominem dæcet.
Signum ad salutem grande , morum comitas.
Hoc , NOSCE TEMET , utile est per omnia.

IN NOVERCAM.

Nulla est neverca pestis exitialior

IN NAVIGATIONEM.

Terra esse pauper malum , quam dives mari:

IN JUVENTUTEM.

Nil flore differt vegetus ætatis vigor.
Juvenis memento te fore aliquando senem.)
Dum floret ætas , disce quod scitum juvet.

Juvenem magis tacere quam fari decet.
Audi libenter ipse adhuc juvenis senes.

IN LEGES.

Summum malorum est, populus impatiens regi.
Leges profecto nil valent, ubi vis valet.
Lex valida, legem quum magistratus fovet.
Nil non fit aut dijūdicatur legibus.
Res est honesta pro locis leges scqui.
Orator improbus lues est legibus.

IN HOSPITES.

Prætervidere pauperem externum cave.
Bene de extero quid meritus exspectes idem.
Cura hospitalis esse, nec in hoc sis piger.
Amicus esto fidus in fidum hospitem.
Occasione lœdito nulla hospitem.
Bene se modeste gerere peregrinum decet.
Rerum abstine peregrinus & vives bene.
Mos est hominibus anteferre extraneos.
Silere quam clamare peregrinum decet.
Honorem habe, peregrine, susceptoribus.
Bene hospiti fac: tu quoque hospes fors eris.
(Peregrina vitam vita prudentem facit.)

IN JUS JURANDUM.

Scribantur in aqua, si qua jurat improbus.
Amantium impunita sunt perjuria.
Deum latere ne putas quod pejeras.
Jurare fugias, falsa non jures licet.
Nulla imbrobo conditio jurandi gravis.
(Fides sacramento vir, haud illud viro.)

IN IRAM.

Mortalis, iræ disce moderari impetum.
 Nociva res est animus iræ traditus.
 Ne propera ad iram: quam potes, tarde veni.
 Plus quisque semper positus extra iram sapit.
 Vitam dat ire commode, ira cum modo.
 Res pulchra & iram & cupiditatem vincere.
 Ratione rem putando, vince iræ impetum.
 Ad prava sœpe impellit iracundia.
 Flagitia secum multa fert ira impotens.
 O quantus labor est iræ frænare impetum!
 Consilia sunt intuta, quibus ira adsidet.
 Ira imperita mater est magnis malis.
 Stulte, in miseriis ira, damnosum est malum.
 Ut omne malorum genus ex ira nascitur!

IN LIBEROS.

Spontalis est miseria, satio liberum.
 Felicitas eximia, sapiens filius.
 Felix, boni cui contigerunt liberi!
 Domum columnæ quippe sunt nati mares.
 Filia, molestum incommodumque peculium est.
 Vinclum est amoris grande, satio liberum.
 O nati, quanti animo estis humano illices!

IN DOCTRINAM.

Bonum est quod haud aufertur, eruditio.
 Doctrina mores esse non patitur feros.
 Honestæ cunctæ nosse, res pulcherrima est.
 Per se ipsa vitæ sat docent negotia.
 Evasi doctus spectans aliena ad mala.
 Doctrina baculus dicier vitæ potest.

Prudentia opus est, ubi didiceris literas.
 Qui literas didicere, bis tantum vident.
 Doctrina hominibus optima est possessio.
 Addiscere aliquid, digna res etiam sene.
 Qui literas didicere, mentis plus habent.
 Qui sapit, is in se cuncta circumfert sua.
 Male eruditur ille qui non vapulat.
 Illiterata vita cum oculis cœcitas.
 Pretiosa res est nulla præ sapientia.
 Dat sapere consors vita cum sapientibus.
 Quæ nescias didicisse, pars sapientiæ est.
 Plus opibus ipsis sunt opes sapientiæ.
 Est unde sapias, discere a sapientibus.
 Cunctis hominibus gloria eruditio.
 Quam nihil est disciplina, ni mens adfiet!

IN HORTATIONEM.

Patientiam suadere facile, non pati.

IN PATRIAM.

Beatus ille, qui domi felix manet.
 Nam quid paterno dulcius tandem solo?
 Est patria tellus omnis, ubicunque est bene.
 Ubicunque recte vixeris, patriam puta.

IN PAUPERATEM.

Deorum cura pauperes credi solent.
 Turpe est pauperiem comitans imbecillitas.
 Homo pauper solitudo & vastitatis mera est.
 Honesta tenuis vita præ dite ac mala.
 Res pauper est odioſa, donans diuiti.
 Onus inopia longe omnium gravissimum.

R 4

Indigna multos facere paupertas jubet.
 Perferre inopiam non nisi sapientium est.
 Desidia nescit educare pauperem.
 Pauper in honore, genere sit clarus licet.
 Peccare egestas saepe nolentes docet.
 Inopia morbus est laboranti gravis.
 Penuria hostis nullus est infestior.
 Tolerare inopiam cum senectute arduum est.
 Haud pondus ullum pauperum verbis ineat.
 Necessitati proximum indigentia est.

IN FIDEM.

Credenda cunctis esse cuncta ne putas.

IN CUPIDITATEM HABENDI PLUS ALIIS.

Aequalis esse aliis pete, nec habere plus.

IN DIVITIAS.

Ditescere omnes volumus, at non possumus.
 Pecunia homines gratiosos efficit.
 Homines profecto quantum habent, tantum valent.
 Sat erit amicūm, si sat est pecuniæ.
 Opes tenere, non teneri opibus, juvat.
 Ditescere properans, inops fies cito.
 Nemo & repente dives, & justus fuit.
 Mire divitiæ sunt vitiis obtentui.
 Iniquia nunquam facito opum fiducia.
 Si dives es pigerque, mox inops eris.
 Divitiæ amicos comparant mortalibus.
 Aurum omnia aperit, Inferum portas quoque.

IN CURIOSITATEM.

Ne curiose alterius inquire in mala.
 Nil agere, causa plurimis ut agant male.
 Nimis agere multa, putidum semper nimis.
 Multa agere multis initium est mœroribus.

IN IMPROBOS.

Malus, quod est beatus, hoc ipso est miser.
 Hominis mali usquequaque congressus fuge.
 Rationis actu nescit improbitas regi.
 Animus malignus vitium inemendabile est.
 Miserefcere hand scit improbi cordis rigor.
 Nemo maleficus se fatetur maleficum.
 Bonæ indolis venena sunt mores mali.
 Facient malorum te malum commercia.
 Hominem malignum nec viæ comitem cape.
 Haud ulla munus improbi fert commoda.
 Per tota vitæ spatia fallacem fuge.
 Bonos vocare pessimos, mos est malis.
 Colloquia mores prava corrumpunt bonos.
 Quantum est, bonum esse audere temporibus malis!
 Ut cuncta nunc sunt cara, nisi mores mali!

IN ATTENTIONEM.

Majora perdes, minima nisi servaveris.
 Sunt cuncta ubique famula diligentiae.

IN SILENTIUM.

Afferre damna lubricum linguae solet.
 (Quæ fit filendo, gravior accusatio est.)

R 5

Linguam nisi tenebis, impendent mala.

Multis tacere quam loqui utilius fuit.

(Taciturna facile ingenia contemni solent.)

Silentio ni melius quid portas, tace.

Multis hominibus lingua perniciem attulit.

Malis initium lingua permultis dedit.

Meliora ni dicturus es dictis, tace.

Decet tacere, quam loqui quæ non decet.

In ætate utibilius nil silentio est.

Pulchrum, ubi decet, silere; & ubi oportet, loqui.

Silentium implet sæpe responsi vicem.

Est ubi loquela melius est silentium.

IN CONSCIENTIAM.

Homini Deus sua cuique conscientia est.

IN MODESTIAM.

Modestia est servanda cœnanti foris.

Virtutis omnis horreum modestia est.

IN ARTEM.

Ars est hominibus portus infortunii.

IN HONOREM.

Qui se se amat, non facile se fert negligi.

Omnes enim homines se honorari expetunt.

IN AUDACIAM.

Audentiam tibi sume, non audaciam.

Amicc, non sapientis est res, temeritas.

Sæpe est malorum causa festinatio.

Peccet necesse est multa, qui multa audeat.

IN FORTUNAM.

Homo es: ergo fortunæ esto communis memor.
 Nihil, ut videtur, proprium in vita datur.
 Dans parva forti, recipies quæ magna fint.
 Fortuna perdifficile quiddam est assequi.
 Fortuna multos spoliat, alios munerat.
 Multos jacentes fæpe Fortuna erigit.
 Adstante Forte dormiunt negotia.
 Fortuna parva versat humana omnia.
 Humana casus vita, non prudentia est.
 Meliora quam nos fæpe casus consulit.
 Fortuna varias semper alternat vices.
 Fortuna apprime res est & varia & vaga.

IN INJURIAM.

Miser esse multo quam maledicus mavelis.
 Nihil grave accidit, nisi tibi vindicas.

IN SANITATEM.

Nil sanitate vita habet præstantius.
 Vitæ bona duo, sanitas, prudentia.

IN SUPERBIAM.

Pœnam arrogantiæ effugit nemo suæ.
 Quum maxime es beatus, a fastu abstine.
 Quisquis superbit, vindicem exspectet Jovem.

IN SOMNUM.

Somnus futuræ mortis est meditatio.
 Sopor est hominibus ipsa vitæ sanitas.
 Somnum esse mortis parva dic Mysteria.

Linguam nisi tenebis, impendent mala.

Multis tacere quam loqui utilius fuit.

(Taciturna facile ingenia contemni solent.)

Silentio ni melius quid portas, tace.

Multis hominibus lingua perniciem attulit.

Malis initium lingua permultis dedit.

Meliora ni dicturus es dictis, tace.

Decet tacere, quam loqui quæ non decet.

In ætate utibilius nil silentio est.

Pulchrum, ubi decet, filere; & ubi oportet, loqui.

Silentium implet sœpe responsi vicem.

Est ubi loquela melius est silentium.

I N C O N S C I E N T I A M.

Homini Deus sua cuique conscientia est.

I N M O D E S T I A M.

Modestia est fervanda cœnanti foris.

Virtutis omnis horreum modestia est.

I N A R T E M.

Ars est hominibus portus infortunii.

I N H O N O R E M.

Qui se se amat, non facile se fert negligi.

Omnes enim homines se honorari expetunt.

I N A U D A C I A M.

Audentiam tibi sume, non audaciam.

Amicc, non sapientis est res, temeritas.

Sœpe est malorum causa festinatio.

Peccet necesse est multa, qui multa audeat.

IN FORTUNAM.

Homo es: ergo fortunæ esto communis memor.
 Nihil, ut videtur, proprium in vita datur.
 Dans parva sorti, recipies quæ magna fint,
 Fortuna perdifficile quiddam est assequi.
 Fortuna multos spoliat, alios munera.
 Multos jacentes fæpe Fortuna erigit.
 Adstante Forte dormiunt negotia.
 Fortuna parva versat humana omnia.
 Humana casus vita, non prudentia est.
 Meliora quam nos fæpe casus consulit.
 Fortuna varias semper alternat vices.
 Fortuna apprime res est & varia & vaga.

IN INJURIAM.

Miser esse multo quam maledicus mavelis.
 Nihil grave accidit, nisi tibi vindicas.

IN SANITATEM.

Nil sanitate vita habet præstantius.
 Vitæ bona duo, sanitas, prudentia.

IN SUPERBIAM.

Pœnam arrogantiæ effugit nemo suæ.
 Qnum maxime es beatus, a fastu abstine.
 Quisquis superbit, vindicem exspectet Jovem.

IN SOMNUM.

Somnus futuræ mortis est meditatio.
 Sopor est hominibus ipsa vitæ sanitas.
 Somnum esse mortis parva dic Mysteria.

Incolumitas est corporis nostri, sopor.
Domatur a somno malum ultimum famæ.

IN PATIENTIAM.

Tolerare casus fortiter virum decet.
Damna ac labores disce generose pati.
Fiet levis fortuna, si leviter feras.
Ratione subjuganda præfens calamitas.
Forti animo ferre fortunæ aude amentiam.
Tolerare casus nobilem animose decet.
Aequo potentum imperia disce animo pati.
Sapientis opus est, facile jacturam pati.
Hominî necesse est ferre fortunæ impetum.

IN INVIDIAM.

Noli ipse pauper invidere habentibus.
Livoris est mos mortuos omittere.

IN AMICOS.

Injusta res est sp̄onte amicos lādere.
Habere amicos aveo queis res sint bonæ.
Fugiunt amici, quem fugit felicitas.
Constans ubique sis, amicis maxime.
Non bene stat intra verba amicorum fides.
Amicus in re ancipite plus auro valet.
Opta aliquid habeas: qui habet, is & amicos habet.
Bene fac amicis, res habent quorum male.
Ita cole amicos ut secundos a Deo.
(Tuas amicus crede amici miserias.)
Aurum probatur igne, amicus tempore.
Pulcherrimum, peccare in amicos nihil.

Felix amicus, optimum spectaculum.
 Malo ex amico fructus oritur pessimus.
 Amans sui ipse nimis, amicus nemini.
 Qui te odit, odio habeto: amantem plus ama.
 Fugias amicum fugere dejectum malis.
 Generosa amicus mente, felicis bonum.
 Ne recipe amicos inter arbitrium duos.
 Veros amicos, alteros fratres puta.
 Toleres amici & comitis iracundiam.
 Arcana amici ne per iram prodito.
 Nulla est amico pulchrior possessio.
 Cura esse amicus, verum amicis non malis.
 Nemo est amicos pauperes sibi qui legat.
 Re non amant plerique, sed mensa tenus.
 Tibi nunquam amicum facito moratum male.
 Amicum ob iram deserere cave in malis.
 Dans operam amico amicus, operam dat sibi.
 Mores amici neveris, non oderis.
 Lædens amicus distat inimico nihil.
 Tibi si est amicus, esse thesaurum puta.
 Tutius habetur justa amicitia nihil.
 Fidelem amicum ne time in rebus malis.

I N A M O R E M S U I .

Nemo est, amicus ipse qui non sit sibi.
 Hand ullus alii quam sibi est amicior.

I N I N D U S T R I A M .

Pretium est laboris quidquid est pulchrum uspiam.
 Inveniet avidus cuncta querentis labor.

Cupido labore quod cupis datur affequi.
 Esto opere, non sermone solo industrius.
 Itinere trito non it anima industria.
 (Opus est laboret, esse qui felix cupid.)
 Nihil molesti retinet exactus labor.
 Juvant labores, transiit postquam labor.
 Ut fama perhibet, gloriæ pater est labos.
 Labore pulchræ res egent quam maximo.
 (Labori assiduo nihil est quod non serviat.)
 Ubique finem reperit assiduus labor.
 Et ipse fautor est laboranti Deus.
 Habet laborans collaborantem Deum.
 Si non laboris te piget, vives bene.
 Meminisse dulce est, quæ fuit durum pati.
 Quam multa hominibus otium excudit mala !

IN PRUDENTIAM.

Bonum undequaque maximum prudentia est.
 Eris beatus, sapere si recte vales.
 Præstare semper crede quod tutissimum est.
 Perita eura vincit imperitiam.
 Fortuna si adsit, sapere res dulcissima est.
 Communis est fortuna : mens proprium bonum.
 Odi professum sapere, qui sibi non sapis.
 Odio est, quicunque præter ætatem sapis.
 Quid cogites, scit nemo : quid facias, patet.
 Sapientibus Fortuna se fert opiferam.
 Non cuncta prospectare sapienti datum.
 Valens sagaci mente, quod pravum est, fuge.
 NIL AGERE TEMERE semper est tutissimum.
 Ratio inter homines obtinet fræni vicem.

I N N A T U R A M .

Natura donat ac resorbet omnia.
 Natura generi cuique tanquam patria est.
 Natura superat omne doctrinæ genus.
 Haud facile commutatur ingenium malum.

I N T E M P U S .

In lucis auras protrahit verum dies.
 Est moris explorator humani dies.
 Omni medetur longa tristitia dies.
 Mala multa secum longa ferre ætas solet.
 Tempus, communis medicus, tibi medebitur.
 Iræ mederi novit omnigenæ dies.
 Nudata cuncta tempus in lucem trahit.
 Amant vetusta tempore instaurarier.
 Dies hominibus ipsa consilium optimum.
 Antiqua tempus sapere fatur dictio.
 Tandem bonus quis vir sit, ostendit dies.
 Judex & auctor omnium rerum dies.
 Res mollit omnes atque consummat dies.
 Oblivionem tempus affert omnium.

I N M U T U U M .

Capias ut iterum, redde quod jam ceperas.
 Fœnus frequenter liberos servos facit.

I N M E N D A C I U M .

Mendacium recusat æstatem pati.
 Vir frugi & sapiens odio habet mendacia,

272 SENTENTIÆ SINGULARES.

Vitam dissociat mentiens calumnia.
Semper latere quisquis mentitur nequit.
Inter bonos mendacio uti non decet.

IN VITUPERIUM.

Vox prava non pertingit ad mores bonos.
Calumniæ mos vincere id quod rectius.
Hominis mali est culpare quem laudaverit.

IN

IN
P O E T A R U M
HOC VOLUMINE CONTENTORUM
S E N T E N T I A S
V A R I Æ L E C T I O N E S , N O T Æ
E T E M E N D A T I O N E S .

s

IN THEOGNIDEM.

V. 6. ῥαδίνης dativus est pluralis, ut v. 980. Vulgo ῥαδίνης, quod ad Φοῖνικος foliæ referetur, siquidem Φοῖνιξ arbor generis est masculini. Callim. H. in Apoll. ἐπίγενουσεν ὁ Δάκλιος ἡδύ τι Φοῖνιξ. Mendam vidit E. Vinetus, in eo tamen falsus, quod ῥαδίναις scribendum esse censebat. Ceterum epitheton istud arboribus tribuitur, ut e Theocrito notum, apud quem ῥαδίναις κυπάρισσοι: quod fraudi fuit interpretum nonnullis palmam teneram vertentibus: debuissent saltem proceram. Sed multo sèpius occurrunt ῥαδίναις χεῖρες, graciles manus, & proinde delicate. Apollon. Argon. III. 106. τὴν δὲ Ήρη ῥαδίνης ἐπεμάσσατο χειρός.

11. Θηροφόνε. Vulgo Θηροφόνη, quod male græcum esse opinor. Vide quæ notavi ad Comici Thesmoph. 320. Itas feminini generis formas commenti sunt librarii. Non melioris est commatis, quod vulgo legitur in Hesiodi Ely. 649. τῆς δὲ αὐτει κακῆς οὐ βίγιον ἄλλο δειπνολόχης. Utiusque generis sunt Θηροφόνες, δειπνολόχος, aliaque ejusdem compositionis nomina.

17. De proverbio, quod pulchrum est, placere; vide M. A. Mureti Var. Lect. IV. 4.

20. ἔπιστι. Sic bene Aldina editio: sequiores, subjece-
runt sine causa. Quippe vocalis producitur tum vi cæsuræ,
tum ob sequentem liquidam.

22. Θεύγνιδος. Sic quatuor a me collati codd. Aldus edi-
dit Θεόγνιδος.

26. πάντας ἀνδάνει. Perperam in uno cod. πάντως. In
Eurip. Oreste v. 1633. edidi recte, ut opinor: οὐ γάρ μ'.

αὐδάνουσιν οἱ κακοί. Id est, σύχ αὐδάνουσιν με. Jam forte αὐδάνειν τινὰ, placere alicui, Græcum videbitur Viro docto, qui Bibliothecam Criticam Amstelædami in lucem emittit; cuius operis in Parte V. p. 40. de ista locutione quædam scripta sunt consideratius retractanda.

30. μήτ' ἀφετάς, μήτ' ἀφένος. Hoc postulat Græci sermonis elegantia. Vulgo bis rursus μηδ' —

35. Laudatur a multis hoc distichon, quos recenset Th. Gataker Advers. Misc. p. 174. quorum habent quidam διδάξεις. Consentient quatuor mei codd. in vulgato μαθήσεται. Veritatem Gatakerus:

Nam disces sectando bonos bona: sin tibi pravi
sint socii, perdes & bona, si qua inerant.

40. Pentametrum, quem, flagitante sensu, in suum locum reposui, exhibent codices in sententia quæ incipit v. 611. Cum eo sedem suam commutaverat ille, qui in vulgaribus libris hoc loco legitur, in nostra autem edit. est v. 612.
εὐθυντῆρε κακῆς ὕπερος ὑμετέρης.

41. αστοὶ μὲν γαρ ἔασι σαόθρονες.. Sic legitur alio loco, ubi rursus codd. distichon hoc exhibent. In hac vero sententia vulgata lectio est: αστοὶ μὲν γαρ ἔθ' οἵδε σαόθρονες. In duorum seqq. versuum interpunctione aliquid ab operis fuit turbatum, cuius mendi immunis est tertia exemplarium pars.

56. εἴτω. Inepte vulgo ἔξω. Ista facile ab imperitis librariis commutabantur, quod saxe factum deprehendi. Succurrit exemplum, v. in Euripidis Iphigen. Aul. 345. ubi quum manifestum sit poetam seripsisse δυστρόσιτος, ἔξω τε κλειθρῶν στάντιος, libri tamen exhibent εἴτω. Per δοράς αἰγῶν intellige amictum e pellibus caprinis, qui σισύρα appellabatur, cuiusque in militia usus erat.

58. Huic versui subjici potuisset distichon, quod est infra

v. 1067. & tota sententia quæ incipit a v. 1065. fine ullo horum fragmentorum dispendio, expungi.

61. Πολυπαιδη, ποιεο αὐτῶν. Sic scabritiem vulgatae letationis expolivi, quæ habet ποιεῖ Πολυπαιδη αὐτῶν.

66. πίστις ἐώ' εὐδεμίᾳ. Sic optime unus e Regiis codd. εώ', plene εώι, id est εώστι. Alii cum Aldo habent εστ̄ metro reclamantē. Ceteræ editt. ετ̄. In seq. v. nomini δόλανς copulam subjeci, quæ vulgo abest.

73. ἐμῶς, peræque, pariter, quod adverbium in Theognidis poësi frequens est. Perperām vulgo ὅλως.

84. ἄγοι. Sic recte edidit Turnebus. In Aldina & codd. ἄγει.

87. ἔπεστι. Sic IV. codd. Fulcro non indiget versus: vide not. ad v. 20.

92. δεινὸς, formidabilis. Sophocles Philoct. 147. ὁ πόταν δὲ μέλη δεινὸς ἐδίτης. Ne quis suspicetur scribi hīc debuisse δειλὸς, quæ alioqui facile permutantur.

93. Hoc distichon non legitur hoc loco in vulgatis libris, ubi est v. 1079. In codd. vero eodem loco positum est, nempe post sententiam quæ incipit v. 1041. sed subjectum duobus aliis, quæ habuimus supra 87-90.

95. ἐπανήσει. Sic bene unus e Regiis. Alii cum Aldo ἐπανέσει, unde in sequiores editt. venit ἐπανέσσει.

103. μηδεὶς σ' αὐθιώπων πείση. Omissum vulgo pronomen reposui.

106. ἐθέλει. Sic scriptum oportuit. Solœce vulgo ἐθέλει.

115. μήποτέ τοι κακὸν αἴρει. Perperām vulgo τὸν κακὸν. Importunus est articulus & indoli linguae repugnans, ubi de indefinita persona sermo est.

117. πολλοὶ παρα κηρύχρι φίλοι γίγνονται ἐταῖροι. Sic legitur hic versus in vulgatis libris, ubi iterum hoc distichon occurrit v. 643. Semel tantum distichon posui, melioremque

elegi lectionem. Hoc loco vulgo legitur πολλοί τοι πότιος καὶ βράτιος εἰσὶν ἵταιροι, qui versus in Pseudo-Phocylidis præceptis exstat.

121. ἀντχετος ἄτη, id est αὐτοχετος, tolerabilis. Perperam in codd. & in priscis editt. ἀσχετος.

124. Ψυδρὸς ἴών. Unus e Regg. codd. cum Aldo Φεδνὸς, tres alii Ψυδνὸς, quæ forte vera est lectio, quamque fere me pœnitet non admisisse. Ψυδρὸς recepi ex emendatione viri longe doctissimi D. Ruhnken, cuius observata videoas de forma & significatione hujus nominis in Epist. Crit. II. p. 215. repetitæ editionis. Verum si litera modo differunt formæ peræque probæ, significationisque nequaquam diverse, ψυδρὸς, ψυδνός. ἀψιδρὸς, ἀκιδνός. μολυχρὸς, μολυχνός. μυσαχρὸς, μυσαχνός. πελλαιχρὸς, πελλαιχνός. Ιαχρὸς, ιαχνός. quas recenset Hemsterhusius ad Hesychii glossam λάχεον, quidni censeamus ex eadem analogia probas esse perinde voces Ψυδρὸς & Ψυδνός? Apud Hesychium reperitur, describentis ut videtur errore, Ψυδνή (L. Φεδνή) χέρος, ἀφαιά, ὄλιγη. Hoc in versu vulgatum Φεδνὸς depravatum est ex Ψυδνός, quod sincerum & genuinum Theognidi restituendum.

128. περιμεθεῖν. Sic Aldus & codd. In ceteris editt. περισθεῖν.

129. ἐς ὄντος. Tanquam si rem venum expositam spectatus venias. Corrupte in libris ἐς ὄπιον, vel conjunctim ἐσώπιον, unde nata est insulsissima interpretatio, quam in aliis editionibus videoas.

147. εὐσεβίων, participium. Sic Aldus & Codd. Perperam in sequioribus editt. εὐσεβίως.

148. παταύμενος. Perperam in libris πατσάμενος. Nemini græce tantulum docto ignorare fas est, quid intersit inter πάτασθαι prima correpta & πάτασθαι prima producta:

quod si cui minus sit compertum, legat Valckenarii Animaadv. ad Ammonium III. 7.

157. χολωθεῖς. In Stobæo χαλεψθεῖς, quod non nemini exquisitus videri possit, ita ut alterum, in quo consentiunt libri mei omnes, pro glossemate habeatur. Sane in Hesychio occurrit χαλεψάμενος, χολωθεῖς. In pentametro idem Stobæus habet, μηδ ἀχειμοσύνην, Κύρυ, κακὴν πρόφερε, quod Turnebus recepit. Nos vero Aldinam editionem & codd. sequimur, in quibus ἀχειμοσύνην οὐλομένην πρόφερε.

159. ἄλλοτε ἄλλως. Hoc flagitat sententiæ series, sicque recte scriptum est in Reg. Stobæi codice. Perperam vulgo ἄλλοτε ἄλλω.

177. μεγακήτεα. Clemens Alex. p. 574. distichon hoc laudat & habet βαθικήτεα, ut etiam in Stobæi cod. scriptum est. De hac varietate lectionis videndus Hemsterhusius ad Luciani Timonem p. 139. ubi facete Mercurius ad ista Theognidis adludit. Clemens præterea, ut in Stobæi quoque cod. scriptum, exhibet πετρέων. Idiotismos Jonicæ dialecti, qua usum fuisse maxime Theognidem constat, a librariis oblitteratos, omnes reponere parvuli laboris erat: vel tironi hoc facile. Sed πετρέων legaturne, μουσῶν, aliaque ejus formæ, an μουσῶν, πετρῶν, nihil hoc ad mōres. Id nobis curæ solummodo erit, ne solēcissent poëtæ isti. μίτιεν est a μιτίεω. Sic in codd. nostris, in Aldina, in Clemente. Sequiorum editorum prava sedilitate μίτιεν excusum fuit.

179. καὶ γὰρ αὖτε — Sic codd. & Aldus. E^o Stobæo Turnebus edidit πᾶς πᾶς αὖτε —

181. χρὴ δ' αἴρειν ὁμῶς. Excludi volui χρὴ τ' αἴρειν ὁμῶς. Id est χρὴ τοι αἴρειν. Sicque scripsi in apographo typothetæ tradito. Vulgo χρὴ γὰρ ὁμῶς. Atqui nullus hic locus est particulari ratiocinativæ γάρ.

187. Μήτασθαι. Vulgo βίτεσθαι: duo codices βίθεσθαι. Verbi significationem eleganti versione expressit Grotius: sed videndum an sincerum sit & formæ legitimæ. Nullibi, quod sciam, occurrit forma media verbi βαίνειν, eo sensu, quo hic intelligendum est: active & passive tantum usurpatur, ut in isto versu, quem citat Eustathius ad Odyf. p. 1678.

Βαίνομενος, Βαίνων, ὅτε νυμφίος, ἀλλοτε νύμφη.

Præterea scripturus fuisse videtur poëta βίτασθαι: nam more insolito futurum βίτεσθαι hic verbo βούλεται subjungitur. Sed quidquid horum sit, Xenophontis apud Stobæum lectionem prætulimus, edit. Gesneri p. 499. Locum e Reg. cod. descriptum propono: Θεόγνιδός εἰσιν ἐπι τοῦ Μεγαρέως. οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ αὐδενὸς ἀλλου λόγου πεποίηται, οὐ περὶ αἴρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων· καὶ ἔστιν οὐ ποίησις, σύγραμμα περὶ ἀνθρώπων· ὡστερ εἰ τις ἴστωικός ἄν, συγγράψει περὶ ἴστωικῆς. οὐ γοῦν αἴρχῃ μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὄρθως ἔχειν. αἴρεται γάρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὐ γενέσθαι. ὥστο γάρ οὔτε ἀνθρώπων, οὔτε τῶν ἀλλων αὐδὲν ἀν αἴρασθαι εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσαντα αἴρασθαι εἴη. ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγματος τοῖς ἀλλοις ξώοις χρήσασθαι, οὅσα μὴ εἰκῇ τρέψεται, ἀλλὰ μετὰ τέχνης ἐκασταθεὶς θεραπεύεται, οὅσας γενναιότατα ἔσονται. θηλοῖ δὲ ἐν τοῖσδε τοῖς ἔτεσι·

χριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἴστωνς

εὐγενέας· καὶ τις βούλεται ἐξ αἴρασθαι

μήτασθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει

ἐσθλὸς αὐτὴ, οὐν τις χρήματα πολλὰ διδῷ.

οὐδὲ γυνὴ κακοῦ αὐθρὸς αὐσάνεται εἶναι αἴροιτις

πλουσίου· αλλὰ αἴρεισθαι βούλεται αὐτὸν αἴρασθαι.

χρήματα γάρ τιμᾶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγνημε,

καὶ κακὸς ἐξ αἴρασθαι. πλοῦτος ἔμιξε γένος.

ταῦτα τὰ ἐπι λέγει τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐπίστασθαι γεννᾷν ἐξ αλλήλων, καῦτα γίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κακίην αἱ,

μηνύμενον τὸ χεῖρον τῷ Βελτίου. οἱ δὲ πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν ἔτῶν σιονται τὸν ποιητὴν πολυταξαγμοσύνην τῶν αὐθρώπων κατηγορεῖν, καὶ ἀντὶ χρημάτων ἀγένειαν καὶ κακίαν ἀντικαταλαΐζεσθαι εἰδόταις. ἴμοὶ δὲ δοκεῖ ἄγνοιαν κατηγορεῖν τῶν αὐθρώπων περὶ τὸν αὐτῶν Βίον.

189. οὐδὲ γυνή — Sic bene Stobæus. Vulgo εὐδεμία. — ἀναίνεται εἶναι. Aures gratior accideret sonus, si legeretur ἀναίνεται εἴμεν. Hæc infinitivi forma occurrit infra v. 938.

191. χρήματα γὰρ — & hos rursus e Stobæo sumsimus. Vulgo χρήματα μὲν —

198. ἐντύει. Sic ad metri normam legendum. Vulgo ἐντύει, cuius verbi media longa est.

200. παρμόνιμον. Syncope pro παραμόνιμον. Sic conjunctim scribi debuit. In tribus codd. vox male in duas divisa γὰρ μόνιμον. Inde depravata Aldi lectio γὰρ μένιμον: unde viro cuidam docto in mentem venit, ne otiosa esset copula, emendare αἰσὶ καὶ μονίμως.

205. In Aldina edit. legitur: οὐ γὰρ ἵστοις αὐτοὺς γίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμαλακίης. In edit. Turnebi: οὐ γὰρ ἵστοις γίγνονται μάκαρες πρήγματος ἀμαλακίης. Utramque vis eligeris lectionem, nullum ex ea sensum exculpes. Satius erat ista sine ulla interpretatione prætermissee, quam istam adtexuisse versionem, quam ex Rad. Wintertonii editione describo: Sed hæc hominum fallunt mentem: non enim ob ea fiunt beati, rei errore. Poterant ne insulsius? In codd. initio pentametri est τίθονται, cum varia lectione in uno τίθονται. Et sensum & verba certissime restituimus: οὐ γὰρ ἵστοις τίθονται μάκαρες πρήγματος ἀμαλακίας. Non enim in ipso actu ulcisci solent Dei peccatū, non ipso in temporis puncto, quo admittuntur. Sic cohærent hujus sententiae partes, quam videas etiam in Solonis elegia p. 74. v. 29.

207. αὐτὸς ἔτισε. Minus bene vulgo αὐτὸς τίσε.

187. θήσασθαι. Vulgo βίσεσθαι: duo codices βίθεσθαι. Verbi significationem eleganti versione expressit Grotius: sed videndum an sincerum sit & formæ legitimæ. Nullibi, quod sciam, occurrit forma media verbi βαίνειν, eo sensu, quo hic intelligendum est: active & passive tantum usurpatur, ut in isto versu, quem citat Eustathius ad Odyf. p. 1678.

Βαίνομενος, βαίνων, ὅτὲ νυμφίος, ἄλλοτε νύμφη.
Præterea scripturus fuisse videtur poëta βίσασθαι: nam more insolito futurum βίσεσθαι hic verbo βουλεται subjungitur. Sed quidquid horum sit, Xenophontis apud Stobæum lectionem prætulimus, edit. Gesneri p. 499. Locum e Reg. cod. descriptum propono: Θεόγνιδός εἰσιν ἔτη τῶν Μεγαρέων. οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγου πεποίηται, οὐ περὶ αἵρετῆς καὶ κακίας αὐθιζώτων· καὶ ἔστιν οὐ ποίησις, σύγραμμα περὶ αὐθιζώτων· ὥσπερ εἴ τις ἴωσικός ἦν, συγράψει περὶ ἴωσικῆς. οὐ γοῦν αἴρχῃ μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὄφθως ἔχειν. αἴρεται γαρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὐ γενέσθαι. ὥστο γαρ οὔτε αὐθιζωτον, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ἀν αγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσαντα αγαθὰ εἴην. ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγματι τοῖς ἄλλοις ξώοις χρήσασθαι, οὅσα μὴ εἰκῇ τρέφεται, ἄλλα μετὰ τέχνης ἔκαστα θεραπεύεται, οὅσας γενναιότατα ἔσονται. Ἀπλοὶ δὲ εὐ τοῦτο τοῖς ἔτεσι·

χριοὺς μὲν καὶ ὄνους διεγέμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας· καὶ τις βουλεται εἰς αγαθοῦ
θήσασθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδοίνες
ἐσθλὸς αὐτὴ, οὐ τις χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ αὐθρὸς αναίνεται εἶναι ἄχοιτις
πλουτίου· αἰδὲ αὐτεὶν βουλεται αὐτ' αγαθοῦ.
χρήματα γαρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
καὶ κακὸς εἰς αγαθοῦ. πλοῦτος ἔμικτε γένος.
ταῦτα ταῦτη λέγει τοὺς αὐθιζώτους οὐκ ἐπίστασθαι γεννᾶν εἰς
ἄλλην, κατὰ γέγνεσθαι τὸ γένος τῶν αὐθιζώτων κάκιον αἰεὶ,

μηνύμενον τὸ χεῖρον τῷ Βελτίονι. οἱ δὲ πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν ἔτῶν εἰνταί τὸν ποιητὴν πολυτάχαγμοσύνην τῶν αὐθρώπων κατηγορεῖν, καὶ ἀντὶ χρημάτων αὐγένειαν καὶ κακίαν ἀντικαταλαβάτεσθαι εἰδότας. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄγνοιαν κατηγορεῖν τῶν αὐτῶν περὶ τὸν αὐτῶν Βίον.

189. οὐδὲ γυνή — Sic bene Stobæus. Vulgo οὐδεμία. — αὐταίνεται εἶναι. Aures gratior accideret sonus, si legeretur αὐταίνεται εἶμεν. Hæc infinitivi forma occurrit infra v. 938.

191. χρήματα γὰρ — & hos rursus e Stobæo sumsimus. Vulgo χρήματα μὲν —

198. ἐντύει. Sic ad metri normam legendum. Vulgo ἐντύει, cuius verbi media longa est.

200. παρμόνιμον. Syncope pro παραμόνιμον. Sic conjunctim scribi debuit. In tribus codd. vox male in duas divisa πὰρ μόνιμον. Inde depravata Aldi lectio γὰρ μόνιμον: unde viro cuidam docto in mentem venit, ne otiosa esset copula, eniendare αἰσὶ καὶ μονίμως.

205. In Aldina edit. legitur: οὐ γὰρ ἐώ αὐτοὺς γίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμωλακίης. In edit. Turnebi: οὐ γὰρ ἐώ αὐτοῖς γίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμωλακίης. Utramvis eligeris lectionem, nullum ex ea sensum exculpes. Satius erat ista sine ulla interpretatione prætermissee, quam istam adtexuisse versionem, quam ex Rad. Wintertonii editione describo: Sed hæc hominum fallunt mentem: non enim ob ea fiunt beati, rei errore. Poterant ne insulsius? In codd: initio pentametri est τίνονται, cum varia lectione in uno τίσονται. Et sensum & verba certissime restituimus: οὐ γὰρ ἐώ αὐτοῖς τίνονται μάκαρες πρήγματιν ἀμωλακίας. Non enim in ipso actū ulcisci solent Dei peccatū, non ipso in temporis puncto, quo admittuntur. Sic cohærent hujus sententiae partes, quam videas etiam in Solonis elegia p. 74. v. 29.

207. αὐτὸς ἔτισε. Minus bene vulgo αὐτὸς τίσε.

212. έσθι. Sic bene Aldus & codicum nonnulli. Vulgo έσθιν. Post hunc versum legitur in impressis distichon, quod amovi, quia iisdem verbis recurrit infra v. 501. nisi quod hic pro οῖνος πίνεμενος πουλὺς, legatur οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν, quod nihil aliud est quam librarii παραδιόρθωμα, non intelligentis, qui masculino nomini jungerentur adjectiva neutra ηκκόν, ἀγαθόν.

213. Et pars etiam hujus sententiae bis posita est in vulgaribus libris, quos vide v. 1069. E duabus lectionibus meliorem elegi. Hic vulgo legitur in primo pentametro, ὄργην συμμίσγων ήν τιν' ἔκκαστος ἔχει. In secundo hexametrio pro ὄργην unus e codd. habet ὄρμην, quæ voces sæpe permuntantur, ut observatum fuit Ruhnkenio ad Hesiódum, Epist. Crit. I. p. 83.

216. προσομιλήσῃ. Sic in Athenæo legitur p. 317. A. Vulgo προσομιλήσει.

217. Aldus & codd. τοτέ. Turnebus ποτε.

218. In impressis sic legitur hic pentameter: πραιτών τοι σοφίν γίγνεται εὐτροπίν, cui quidem, ut ait ille, Οδίπος est conjectore, qui Sphynxi interpres fuit. Nec tamen sua versione nudatum ejus latus in bellulis libris, quos erudiendæ Juventuti tradunt in manus. In codd. ultima vox est ατροπίν. Altero in loco quem modo indicavi, impressi habent: κρείσσον τοι σοφίν καὶ μεγάλης ἀρετῆς. Inde Theognidis versum reconcinnare primum fuit:

κρείσσον τοι σοφίν γίγνεται ατροπίν.

219. μηδὲν ἄγαν ἀσχαλλε. Perperam in libris μηδὲν ἄγαν, turpiter claudicante versu. Corrigebat vir doctus μηδὲ λίαν ἀσχαλλε. Certior & facilior est medicina nostra. Sic infra 665. μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φένα.

226. Post hanc versum in Gnomologorum edit. omnibus leguntur sex versus qui Solonis sunt, quique rursus exhibi-

bentur inter Solonis fragmenta, nempe in fine Elegia V. Ineptum est bis eadem in eodem libello edere, diversis auctoribus tributa, quum tamen necessario sint unius. Nos aliena possessione Theognidem depellimus.

230. Pentametrum hunc sic edidit Aldus: λύειν ὡς πόλεως τοίχης ἀλωσομένης. Turnebus vero sic: λύειν, ὡς πόλεως τείχη ἀλωσομένης. Rursus Oedipo vel Sibylla opus est: Faculam ostendunt codices in quibus omnibus: ἀλύειν, κύρ', ὡς πολέ' ἀλωσομένη. Vides jam de nihilo non esse, quod in fine praecedentis versus Aldus habeat σωζομένοισι; ut etiam est in codd. Istud v paragogicum fere indicium est sequentem versum a vocali incipere, quæ forte in Aldi codice evanuerat. Luxatus fuit mala librariorū manu pentameter, cuius sensum & metrum proclive fuit restituere: ἀλύειν, πόλεως ὄστεαρ ἀλωσομένης.

236. εὐκόσμως. Sic tres codices, quod ob euphoniam prætuli. Aldus ἐν κόσμῳ. Scripserat forte Poëta ἐν κάμοις.

237. κεῦθεσι. Est vox homerica κεῦθος. Lexicographis incognitum κεῦθμα, nec memini alibi quam hic legisse: habent enim libri omnes ὑπὸ κεῦθμασι γαῖς. Augeantur inde lexica, si pravo exemplo lectionem mutavi.

247. παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω. Sic IV. codd. Aldus οὐ omisit cum versus labet: nec a quoquam fuit repositum. Alia alii fulcra supposuerunt. In quibusdam editionibus invenio παρὰ σεῦ ἐπιτυγχάνω αἰδοῦς. Sed longe facetissimum est, quod commenti sunt alii, αἰδοῦς trisyllabum facere, nec tamen animadvertisentes miserum versum crurifragio sic in duobus ultimis pedibus mulcari.

250. ἕδιστον δὲ τυχεῖν, οὐ τις ἔκαστος ἔργον. Sic in Stoæo, nisi quod habet ὅν pro οὖ. In Theognidis vero libris: πεῖγμα δὲ τερπνότατον, οὖ τις ἔργον τὸ τυχεῖν.

258. Aldus & plerique codd. habent: ὡς θαμά' Φ' ὑδεύει.

Non facile est sensum hujus fragmenti declarare, quod sumtum videtur ex amatoria elegia. Mallem legi: *ν̄ δέ θ'*
ἄντιον νόδενει, καὶ με γωσσα καλεῖ. *Illa vero simul ac it aqua-*
tum, gemens me vocat.

270. Vulgo *χρήματα δ' ἐμπαθῆς, πάλλ' αὐνηρὰ παθῶν.* Verbum quod ab ἐτεῖ pendet, optativum esse debet, ut duo quæ præcedunt.

275. *ἀπάλαμνα male vertunt difficultia.* Ex opposito nomine intelligitur illud significare *indecora, mala, inbonesta, turpia.* Solon XIV. 12. οὐδὲν ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργον *ἀπάλαμνα θέλει.* Infra in hisce Excerptis 473. μυθεῖται δὲ *ἀπάλαμνα, τὰ νήσους εἴδεται αἰσχρά.*

277. Vulgo legitur *μηδενὶ πιστὸς ἐών.* Atqui nomen *πιστὸς* Thcognidi valde frequentatum, nullibi apud eum occurrit pro *πιστεύων, fidens;* quam significationem sententia hujus loci requirit. *πιστὸς ἐών* librarii errore scriptum fuisse opinor, pro eo quod reposui, *πιστεύων.* Activa significatio *πιστὸς* pro *fretus, afferri* ait in Thesauro H. Stephanus a Budeo ex Platone. Budeum consulere non vacat: sed aliud exemplum non minus certum in promtu habeo. Sophocles Oed. Col. 1031.

αλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ᾖν ἔδρας τάδε.

Nemo non videt *πιστὸς* ne eo quidem sensu quo adhibetur a Tragico hic locum habere.

278. *συνημοσύνη.* Codd. omnes *φιλημοσύνη.*

279. *μηδὲ εἰ Ζῆν' αὐτὸν παρέχει — locum manifeste corruptum sic emendo.* Vulgo *μηδὲ εἰ Ζῆν' ἐθέλει παρέχειν.*

284. *εὐτραπέλοισι, urbanis, dicacibus. νέμος, cantilena, fabula.* C'est une chanson aux râilleurs. Sic recte T. Faber, teste ejus filia ad Callim. H. in Delum 304. male vulgo *ἐκτραπέλοισι.*

290. *πέλεται.* Sic reperit Turnebus in quodam exemplari:

ipse tamen edidit μέλεται, quod & Aldus & codd. habent. Joanni Piersono singulari ingenio & doctrina viro haud sine causa videbatur huic pentametro ulcus subesse θωναλον. Manifesta est librarii fraus, quam in voce αἰδης deprehendere mihi videor. Scripserat Theognis:

φεγγόμενος δ' αἰδης οῖσι παρῇ πέλεται.

αἰδης & significatione & ratione compositionis plane id ipsum est, quod nobis Gallis déplaisant. Apud Hesychium Glossa exstat αἰδής, αἰδεῖς. Quod neutquam est Doricum; sed ab a privativo & αἴδειν. Eidem Piersono, quem vide verisimilium p. 55. non adsentior, seq. v. pro αἰαίκαιν reponenti αἰνηρή. Est enim eadem utriusque nominis significatio. Quæcumque coacti patimur, quæque vix effugere licet, ea sunt maxime αἰνητά. Inde si quid valde est ingratum, id recte αἰαίκαιν appellatur, quia αἰαίκαιν seu εἰς adfert. In αἰαίκαιν intensior est significatio.

294. γεγόνη. Sic Turnebus ad syntaxeos legem: Aldus & codd. γεγόνει.

305. εἶδε, ισθι, scias. Sic bene Turnebus. Ediderat Aldus εἰ δὲ — Codices alii εἰς δὲ φέρει, alii εἰς δὲ φέρου. In præc. verbu μν, αὐτὸν. significat τὸν πεπυμένον ἀνδρα.

308. Post hunc versum legitur in impressis sententia duabus distichis constans, quorum sine controversia Solon auctor est. Sunt inter ejus fragmenta XIII.

319. βραδὺς εὗρολος. Sic Aldus & codd. Ultima in εὗρολος producitur vi cælure, ut eadem syllaba apud Homerum centies. Nihil erat causa cur Turnebus ederet εὔρολως.

324. αὐτός. Sic scribi oportuit. Vulgo, solemini libreriorum errore, αύτός. Non amplius est idem, ὁ αὐτός.

328. δυνησόμενον. Non mihi liquet de ratione qua construi debeat hoc participium. Interpretes subaudire videntur

verbum substantivum, quod valde durum est. Corruptelam
subdolor. Corrigebat vir doctus in margine libri quem
habeo, δύνησεν. Sed δύνησεν forma activa non est in usu.
329. μετ' αὐτοφώτος, inter homines. Sic ex indole lin-
guæ emendo vulgatum μετ' αὐτοφώτων, quod est in codd.
omnibus.

331. Ζεῦ. Sic unus cod. Tres alii cum Aldo & Turn-
ebo Ζεύς.

334. δοίης. Sic recte Turnebus. Tres codd. cum Aldo,
δοῖη. Unus, δοίη.

341. ὁ δειλὸν — Sic duo codd. alii ω.

349. ἐπιφαίνων. Hoc, ita flagitante sententia, reposui.
Perperam in libris ἐπιφαίνειν.

352. αἴσθητον μένου. Perperam vulgo αἴσθητον μένου. τίνω
in lingua Jonica primam producit, quæ Atticis brevis est.

355. ἐπίσθω. Sic quidem libri unanimi consensu: sed
mēndose, nī fallor: Scribendum ἐπίσθω.

356. ὀξυτέρην κραδίν. Inverso ordine & labefactato metro
Aldus, κραδίν ὀξυτέρην, quod etiam in duobus est oodd.
Alii cum Turnebo, καρδίν ὀξυτέρην.

357. Hujus sententiae primum distichon non legitur hoc
loco in vulgatis libris, ubi exstat inter versus additos qui
extra numerum sunt. Secundum distichon etiam concinnius
ibi legitur quam inter numeratos.

363. ὑπὸ ἄμαξαν. Sic Aldus & codd. Turnebus edidit
ὑφὸ ἄμαξαν. Non hilum interest. Sed Jonice scripsit The-
ognis; estque hoc e dialecto, tametsi apud Herodotum vo-
cem hanc asperatam videre memini.

369. πῶς δὴ σεῦ. Sic IV. codd. Mendam Aldinæ editio-
nis πῶς δὲ σεῦ correxit nescio quis πῶς δὲ σέο.

370. μοῖρη. Vulgo μοῖρα. Jonicam formam præstant tres
codd.

371. τρεφθῆ. Fœda in libris menda τρεφθῆ; nec interpretibus suboluit: vertunt enim: sive prohibitate delectetur mens. Atqui Græce non dicitur τέρπεσθαι ἐώς τι. Sed ἐτί τοι. Multoque minus τέρπεσθαι πρὸς ὕπερ. Sed græcum est τέρπεσθαι ἐώς τι & πρὸς τι. Sic in Homerio Epigr. εἰς καμίουν.

ἢν δὲ ἐώς αὐταιδεῖν τρεφθέντες φευδηντες.

374. ἢν τις ιάν. Perperam in libris ἢν τιν' ιάν.

376. Legendum omnino: ὅμως πενίν μητέρ' αὐτοχαρίν^{τη} λαξον. Consentient libri omnes in πενίν. Sed plerique habent etiam αὐτοχαρίν. Sententiam corruptit librariorum stupor casus susque deque habentium. Mox sequitur de Paupertate v. 384. ή γὰρ καὶ χαλεπήν τίκτει αὐτοχαρίν.

386. εὗτ' ἀν δῆ. Sic codd. In impressis εἴστιν ἀν δῆ.

389. ἐμπέψε. Mendose libri ἐμπέψει.

392. Libri omnes ἐντρέπεται αὐτοχαράτων. Adversativa particula inepte inserta. Scribendum erat, ut fecimus, ἐντρέπεται αὐτοχαράτων. vel ἐντρέπεται αὐτοχαράτων, pro ἐντρέπετο. Estque hoc a codd. scriptura minus remotum, proinde verisimilius. Activum ἐντρέπεται hic locum non habet.

401. Hic in impressis legitur: οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ αὐτοίνω. Recurritque idem versus 1157. ubi καταθήσειν παισὶν αὔμενον. Apud Stobæum longe diversa lectio. Ex lingue indole cum ἔνδον oportet καταθήσεας: cum παισὶν vero, καταθήσεις.

403. κακίων. Sic Aldus & codd. bono sensu: *Homine nullo, qui velit posse que facere bene, peior amicus videaris.* Turnebus nescio unde, dedit κακίας: tanquam si dixisset Theognis γνώμην ἔπεισθαι τῷ κακῷ.

405. θωρήσματα. Sic unus cod. recte, ut Turnebus. Tres alii & Aldus θωρήσματα. E variis lectionibus a Turnebō collectis receptum in recentioribus editi. θωρήστοματα.

410. Libri omnes : ὑπερτερίς δὲ ἄμμιν ἔνοσι νόος, quod latine sic redditur : *præstantior* vero nobis *inest* mens. Bene sit interpreti ! Bonus ille homo ὑπερτερίς accepisse videtur pro nomine *adjectivo*. Atqui substantivum est ὑπερτερίν. Hesychius : ὑπερτερίης, νεωτερισμοῖς, ὑπερφανίαις. Haec significationem sequens, facillime quis duarum literarum mutatione græca emendabit, reponendo : ὑπερτερίς δὲ ἄμμιν ἀνεστὶ νόος : vel liberius, ὑπερτερίς δὲ οὐδὲν ἔνοσι νόω : vel ὑπερτερίν δὲ οὐ τις ἔνοσι νόω. Sed substantivo ὑπερτερίν iuncta est etiam *præstantia* significatio, cui, si quis eam retinere velit, græca accommodabit, nobiscum legendō : ὑπερτερίν δὲ ἄμμιν ἔνοσι νόω.

414. πόλλ' ἀμέλητα μέλει. Apud Stobæum melius : πόλλ' αλαζόντα πέλει. Longe etiam apud eum diversa est sequentis distichi lectio, quam receptæ in Theognide non præfero.

417. ἀρχήν. Sic Stobæus. In Theognide autem πάντων.

420. πολλὴν γαῖαν ἐψεσσάμενον. Vide Hemsterhusium ad Hesychii glossam ἐπισσασθαι γῆν, ταφῆναι. & Valckenarium ad Herodotum p. 630. 12. Vulgo, πολλὴν γῆν ἐπομπάμενον.

424. τοῦτο γέ ἐδωκε. Sic IV. codd. Ingratum hiatum efficit omissione particulæ in impressis.

433. Hæc sententia in impressis bis posita. Recurrit versus finem ad v. 1159. Eam semel tantum exhibeo, melioribus adsumtis lectionibus.

451. οὐδὲ ἀσκυραῖς ἔχουσιν. Sic codd. tum Theognidis, tum Stobæi. In illo inepte editum ἀσκυραῖς ἔχουσιν : in hoc Grotius dedit, οὐδὲ ἀσκυραῖς ἔχοι νιν.

453. μήτοτε ἵω ἀτρήκοισι. Sic tres codd. in quarto ἥ. Aldus neutram præpositionem habet, versu ruente, quem sustentavit Turnebus scribendo μή ποτε ἀτρήκοισι. At veræ lectionis

lectionis in emendandis meminit, unde eam adseiverunt sequiores editores.

456. χαλεπῷ δὲ ἔργῳ καῦδος ἔται. Gloriosum est rem difficultem perficere. Qui se ex difficultatibus expedivit, hunc gloria evnseq̄uitur. Hæc est poëtæ mens, quam emendata verba referant. Libri omnes sine sensu χαλεπῷ δὲ ἔργῳ καῦδος ἔχει.

457. τὰ δίκαια φίλ’ ἔστω. Sic codd. Aldus, τὰ δίκαια φίλα, imperfecto versu, quod, ut alia multa, ostendit quantā cum religione & fide codicem quem typis describeret, sequi & representare solebat. Turnebus edidit φίλ’ ἔστω, facta melioris lectionis in emendationibus mentione.

464. Hic versus citatur tanquam Eveni a Plutareho, Moral. p. 1102. B.

465. παραστᾶσθον οἰνοχοέτω. Quis? ὁ οἰνοχόος. Adsumitur enim extrinsecus cognatum verbo substantivum. Sed alia mihi oborta suspicio: adverbium παραστᾶσθον suppositum fuisse a pudico quodam ludimagistro; scripsisse vero Theognidem:

τῷ πίνειν δὲ ιδέλοντι καλὸς πάσις οἰνοχοεῖτω.

Idque firmare videtur sequens αἴρεα παθεῖν.

469. Hoc distichon & quatuor sequentia citat Athenæus cum multa varietate lectionis p. 428. Illine sumsi v. 475. σώφρων τε καὶ νήπιος. Vulgo legitur σώφρων, τότε νήπιος, fluctuante in veteribus libris lectione. Nam Aldus habet τότε νήπιος. Tres codd. δέ νήπιος.

479. Aldus σὺ δὲ ἔχε τοῦτο μάταιον. Sicque tres codd. sed cum vacuo post δὲ spatio, quantum sit syllabæ recipiebndæ. In quarto σὺ δὲ ἔχε. Nec σὺ δὲ ξέσχεται, nec σὺ δὲ αὐτὸν ἔχε scribendum erat. Emendo certissime σὺ δὲ οὐκ ἔχε τοῦτο μάταιον. In seq. v. Aldus dedit κατύλης αἰσι, quod sane insecuri editores non intellexerunt, sed fulciendo

T

versui articulum præfixerunt, τῆς κοτύλης αἰσί; & ne genitivus ille ponderibus suis libratus, tanquam aërostaticus follis, cuius admiratio nunc vel sapientes insanire facit, volitaret, punctum in fine præc. versus deleverunt, ut is a τοῦτο μάταιον suspenderetur. Inde nata hæc phrasis:

σὺ δὲ αὖτε τοῦτο μάταιον
τῆς κοτύλης αἰσί, τοῦνεκα τοι μεθύεις.

quam sic latine expressam video in editione Wintertoni.
Tu vero habe hoc vanum calicis semper, propter quod sane potus es. Ecquis tali versione adjutus Græcum poëtam facile non intelligat? Vera lectio quam reposui, quam habent codices mei omnes, jam exstabat in emendandis Turnebi, & a docto Germano Michaële Neandro recepta fuerat, in editione minime omnium contemnenda. Quis nescit combibones-garrulitate sæpe non minus quam vino incalescere?

483. ἀργεῖσθαι δὲ οὐκ οἴδας. Sic bene tres codd. In primariis editt. omissa connectiva particula, quam sequiorum editorum alii ultro inseruerunt, alii neglexerunt. Parum interest conjunctimane scribatur τοιοῦτος, ut Aldus & pars codicum habet, an divisim ἀρίκητος δέ τοι οὗτος, ut Turnebus & duo codd.

484. πολλάς. Sic codd. In primariis editt. perperam πολλούς. Subanditur κύλικας.

493. ἥρπετο. Sic IV. codd. Primatix editt. ἥρπετο.

497. τὸ δὲ δῶμα πειρήχει. Hinc Juvenalis Sat. VI. Totum vertigine teatum ambulat. Vide B. Martinii Var. Lect. IV. 4.

498. πειρηθῶ. Sic codd. bene. Aldus mendoſe ediderat πειρηθῶ. Aliarum editt. lectio πειρήσω conjectori debetur.

501. κακὸν bis in hoc disticho & ἄγαθὸν habent codd. omnes & Aldus. κακὸς & ἄγαθὸς sunt ab imperito cer-

rectore. Adjectivum neutrum singulare cum substantivis diversi generis & numeri construitur eleganter per ellipsis nominis χρῆμα. Res est pueris nota, & exempla ubique obvia. Comicus in Concion. 236.

χρήματα πορίζειν εὐπερώτατον οὐνή.

In Pluto 782.

ως χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι,
οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ', ὅταν πράτη τις εὖ.

508. τεῦ φίλος ἄν. Sic Aldus & tres codd. Hypothetæ, ut videtur, errore in Turnebi editione excusum fuit Ζεῦ φίλος ἄν, quod plerique sequiorum editorum stulte retinuerunt, non tamen Neánder. In quarto codice pro τεῦ φίλος, est ἄφιλος.

514. πλεόνεσσ'. Perperam in codd. & primariis editt. πλέον ἔστ.

519. Hoc distichon & quæ sequuntur omnia ad fragmenti finem, in impressis leguntur inferius v. 699.

522. Αἰολίδεω. In libris Αἰολίδεω. In seq. versu, ubi recte Turnebus edidit Αἴδεω, Aldus habet Αἴδαο, quæ etiam codd. trium scriptura est. Dialecti nullam rationem habuerunt librarii. Tum codd. & primariæ editt. πολυϊδρίγης minus bene.

528. ἵς χρερόν. Sic Aldus, ut scribere debuit librarius unius e Regiis codd. ubi est ἵς χρερόν. Tres alii ἵς σκιερόν.

533. ποιεῖς. Sic bene Turnebus. In codd. ut in Aldina ποιεῖς.

536. ἴσι. In uno cod. εἴσι, male pro ἴσι. Tres alii cum Aldo τῶν ἄφαρ εἴσι πόδες.

540. τῆς δ' αἴσανισσομένης. Sic est in Stobæo: in Anthologia Planudis L. I. Tit. *in senectutem* Εγ' senes, αἴσανισσομένης: in Theognidis vero libris tum scriptis tum impressis, τῆς δ' αἴσανισθαιμένης.

542. δούλος recte in edit. Wintertoni redditum servile: Qui *dolosum* verterant, similem epenthesin hic esse rebantur literæ ν, qua οὐγεμα dicitur pro ἔνομα. Sed δούλος pro δόλος nullibi credo existare.

543. ιαίνεται. Sic ~~h~~ quido scriptum in uno e Regis: duo alii λένεται. Sciunt qui veteres libros tractarunt, quam sæpe confuderint librarii αι & ει. Aldus ιναίται, quod etiam ex ιαίνεται depravatum. Turnebus dedit αγάλλεται, cuius verbi significatio sententiae minus est accommodata: estque hoc in plerisque editi. licet jamdudum sinceram lectionem recepisset Neander.

545. αν. Perperam in libris εν. — ειστι αυλαγητος αειδων, ut infra 803. Certissima mihi videtur haec Prisoni emendatio, Verisimil. p. 226. Quod autem sequitur χειστι λύρην οχέων sollicitari non credo debere, locumque per me tuebitur, donec bonus codex, qui forte nunquam in luce protrahetur, meliorem lectionem afferat.

547. δουλείη. Perperam Aldus & Turnebus δουλήν.

555. παρὰ σιάθμην καὶ γνάμονα. Valckenarii emendatio est, qua nihil verius. Vide Præstantissimi Viri Animadv. in Ammonium II. 6. Inepte vulgo legitur καὶ γνάμην. Quod sequitur distichon in editione Turnebi sedem suam defseruit, huic priori præpositum, unde sensus plane peremptus.

563. ταχυπλέψοιτι. Sic IV. codd. In impressis perquam absurde ταχυπλεύγεσσι.

565. πολλὴν κέλευθον. Libri omnes πολλὸν, quod sane solecum est, nec amplius erat ferendum. διατρέξοντι habent codd. omnes & Aldus. Male Turnebus διατρέσσοντι.

584. αἰωνίητον δέξαν. Perperam Turnebus αἰωνίτων. Distichon hoc in codd. bis κεῖται. Altero loco ubi repetitum est, subiectum habet distichon quod hic sequitur, quodque in impressis est v. 1101. estque illuc αἰωνίηται.

587. εὐ ἔρδων εὖ πρᾶσσε. Sic bene tres codd. in uno, ut in impressis ἔρδω. Sensus est: *Bene facienti tibi bene sis.* *Bene faciens felix sis.* τί δ' ἀλγελον. Pro δὲ perperam in libris est κε, quod aliter retineri non poterat, nisi scribendo ιάλλοις.

595. περιθρομον, *vulgivaga venere sententem, une courteuse.* Vide Bentleium ad Callimachi Epigr. XXX. Alter sensus occurrit in Phoeylidis Carmine in mulieres.

597. αὐτήχανόν ἐστι. Sic codd. Perperam in primariis editi. aliisque plerisque αὐτήχαν' ἔνεστι. Initio versus ἀλλα exendi votui. Nomen est, non adverbium: τὰ μὲν προσέ-*βηκεν* ἔγνα, αὐτήχανόν ἐστι ἀλλα γενέσθαι. Post hanc sententiam tria sequuntur in impressis disticha, quae omisi, quia Solonis sunt, & inter ejus fragmenta extant p. 76. v. 65.

600. αὐτόφερον τὰ λάχες, *utramque sortem, prosperam* &*malam fortunam.* Male in libris αὐτοφέρων.

605. αὐτάρ κείνουσιν ὁμολεῖν. Sic emendo vulgatum αὐτάρ τ' ἔμοισιν. In codd. αὐτάρ τ' φίληλοισιν.

610. ποικίλω, *varia, uafro, versuto.* Perperam in libris ποικίλον. Epitheton infideli amico melius convenit quam angui, cui jam suum adpositum est, ψυχρόν.

619. προσομαρτῆι est in quatuor codd. Vulgo προσομαρτῆ. At seq. v. libri omnes habent, metro reclamante, καὶ ἔξελθη. Emendo καὶ ἔξηλθε.

628. πολλῶν. Sic in edito Stobæo legitur. In scripto πολλῶν, mendose quidem, sed ad verum proprius, quam recepta in Theognide lectio πολλόν. Apud hunc poëtam κρείστων magis probo quam κρέσσων, quod apud Homerum non reperitur.

630. Repetitum hoc distichon in codd. post versum nostræ editionis 1070. ibique legitur αἴρχαν γάρ πενίης.

632. ὁὗτος, id est ὁ αὐτός. Vide ad v. 324. Perperam in libris αὐτός.

638. μένοι. Sic unus codex. Reliqui cum Aldo μένει, quod æque bonum est. Turnebus pessime μένη.

642. Κύρ' ὅγε καὶ μεγάλαις. Sic optime unus cod. In duobus aliis Κύρνε καὶ μεγάλαις. In quarto, ut in Aldina, Κύρνε τοι καὶ μεγάλαις, unde sequiores editores fecerunt Κύρνε τι, καὶ μεγάλαις. Unice vera est nostra lectio.

643. ἔλθῃ. Sic unus cod. cum Turnebo : tres alii cum Aldo ἔλθοι.

646. οὐ τὸν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δὲ ὀλίγοις. Sic quatuor codd. & Aldus. Editiones plerisque ex Turnebo, εἰ τὸν ἐπολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοις.

647. ἐμοῖοι. Melius in Stobæo legitur ἐμοῖα, quod quum reponi voluisse, nescio quo casu illud remansit.

651. οὔτε τιν' ἔχθρον. Perperam in libris οὔτε τὸν ἔχθρον. Seq. v. ἀντιτύχοι, quod ultro reposueram, firmavit postmodum unus cod. Reliqui cum impreffis ἀντιτύχοις. Post hanc sententiam repetitur in libris distichon, quod simplici vice exhibendum putavi v. 117.

653. εῦροις κεν. Unus cod. εῦρισκεν.

657. ἐμοῖς ἐπικειμένη ὄμοις. Sic Stobæus. In Theognide, ἐμοῖσι καθημένη ὄμοις.

664. αἴλλα τὸ γ' αἴλλότριον. Vulgo αἴλλαί τοι αἴλλότριον. Minus commode aberat articulus.

667. Male in plerisque edit. legitur : εὐδὲ ὁμίσια χρὴ τοῦτο τι, καὶ τοτε. Recte voces distinxit Neander. Simile est istud Menandri :

εὐκαὶ στιλιν εἰστεν ξῶνται, τοῦτ' οὐ πείσομαι.

669. χρὴ πρῆξαι μέν τοι τι. Perperam vulgo καὶ πρῆξαι.

671. πέναται. Perperam in libris πίνασθαι. Vide supra ad v. 148.

678. γνούς περ. Codd. γνοὺς ἀν αὔμενον. Aldus neutram particulam habet claudicante versu.

686. οὐκ ήτ' ἵσος. Sic tres codd. recte. Vulgo ἵτως.

690. καὶ κακός. Sic e sententia legendum: inepte vulgo καὶ κακόν.

696. οὐτέ δίκην. Vulgo οὐδὲ δίκην.

706. Post hunc versum leguntur in impressis decem disticha, quæ exhibui supra ad v. 519. his subjiciuntur quinque alia Solonis, quæ inter hujus fragmenta vide XII. Tum codices habent distichon, quad in vulgaribus editionibus exstat inter versus additos e diversis scriptoribus, Φευτίδες —

711. μετὰ Φευτίδης τοῖς. Sic legendum, ut & Neandrum edidisse video. Perperam in aliis editionibus μετὰ Φευτὶ δοῦλης. Porro est hic locus in impressis omnibus perverse distinctus.

722. Hic & secundo abhinc versu εἰς repono pro ἐώς, quod in libris omnibus est contra syntaxeos legem, cuius habita ratione Turnebus jam παθεῖν ediderat, nulla alia, ut opinor, auctoritate. Nam codices omnes cum Aldo habent πάθη, quod alii plurimi retinuerunt. Simili menda v. 726. libri habent καὶ τίνα θυμὸν ἔχων, ubi sensus flagitat ἔχει.

727. οὐτε τι αὐδῆσαι, οὐτε τι αἴθανάτων. Perperam Turnebus οὐτε τι αὐδῆσος, quod per alias editiones propagatum fuit. Melius Aldus ediderat, ut est in codd. omnibus, οὐτε τινα αὐδῆσας. Sed concinnior, elegantior, ac proinde vera est nostra lectio.

739. Aldus habet Φέρμιδ' αὐτὸν φεύγοιτ' οἱρὸν μέλος ἄδε καὶ αὐλῶ, quod retinuit Sylburgius, correcta scripturæ menda, Φεύγατ'. Est itaque nominativus hujus verbi Apollo, quem tamen nunquam audivi tibicinem fuisse. In duobus

codd. est, ut Turnebus edidit, Φθέγγοισθ', quod tolerabile quidem, nec tamen minus mendosum est. Repono, Φέρμηξ δ' αὐτὸν μέλος, οὐδὲ καὶ αὐλός.

743. καὶ ἀμείνον ὁμόφωνα θυμὸν ἔχοντας. Aldus & codd. ἀμείνονα εὑφρένα. In aliis edit. ἀμείνον εὐφρένα. Postremam vocem mendax arguit sequens adverbium εὐφρεσύνως.

751. Hi versus certissimum præbent argumentum patrīa Theognidis, Megarensem eum fuisse e Græcia, fidemque abrogant Platoni ipso, aliisque qui Siculūm eum fuisse perhibuerunt. De Alcathoo Pelopis filio, qui Megaris regnavit, dirutaque a Crēteisibus mœnia urbis de quo exstruxit, videndus Pausanias in Atticis Cap. XLI. Eum videntur Megarenses pro conditore sive urbis habuisse, quod præter hos Theognidis versus testatur inscriptio vetus Megaris reperta, quam proculit Jo. Taylor ad Demosthenem T. II. p. 358. ubi male ΑΛΚΑΘΕΟΥ legitur pro ΑΛΚΑΘΟΟΥ. Carmen ipsum hic propono :

Ἐκ γενῆς περίβωτον ἀσ' αἰθυπάτων καὶ ὑπάρχων
Πλεύταρχον καθαρῆσιν ἀειδίμον εὐνομίητικ
σφραγένεις Μεγαρῆς αἰειμνήσοις ἐπὶ ἔργοις
εἰκόνι λαῖψεν οἴησαν αἰγαστάμενοι·
πάντη Πλουτάρχεια χλέος, πάντη δέ τε θαῦμα,
πάντη δὲ εὐνομίης εὐχος ἀτειρέσιον,
νίεος Εύριοις, τὸν Αλκαθόου ναετῆρες
πολλῶν αὐτὸν αἰχαθῶν αἱμὶ Δίκης τεμένει.

756. Conciinnius scribaretur καὶ θαλίης ἐρατῆς.

761. ἐς Σικελίην. Aldus & pars codicum ἐς Σικελικήν. Sæpiissime in libris gentilia hæc nomina permutata reperiuntur. Vide quæ notamus ad Comici Vespas 838.

773. Distichon hoc exstat in Anthologia Planudis sub Mimnermi nomine, L. I. cap. 89.

778. ὡς λώιον, οὐ — Sic duo codd. optime. In uno

leviter depravata lectio, ἐς λάϊον. Phrasis est: αὐλ' ὡς λάϊόν
ἐσθιν ἐκείνω, οὐδὲ ὀλύροις μέλει. Vulgo αὐλ' ϕ λάϊόν, sine sensu.

780. δύστεται. Sic bene edidit Aldus. E prosodia ignora-

Turnebus dedit δύστεται.

784. χρὴ μὲν — Sic Aldus & codd. Mendosam Turnebi lectionem editiones plurimæ receperunt χρή μην. At idem bene pro φυλασσόμενον reposuit φυλασσέμεναι. Seq. v. impressi habent, ϕ τινὶ καὶ Πυθῶνι θεοῖς χρήσασθείσι. In duobus codd. scripturam observavi ieretia. Emendo, namque corrupta mihi videtur lectio, θεοῦ χρήσασθείσι. Quid frequentius apud scriptores, quam εχρησεν ή Πυθία?

797. ἄρρεντεν κακού. Sic quatuor codd. qua in lectione acquiescimus. Impressi ἄρρεντον, quod sane correctionis indebat, quam feliciter adhibuit Ruhpkenuis reponendo ἄρρεντον. Adi elegantissimæ doctrinæ Virum in Epist. Crit. II.

p. 194.

799. Non male hoc distichon subjungeretur illi quod est v. 133. ut e duobus una fieret sententia.

814. ἔσαλεν. Aldus & tres codd. ἔσαλεν.

820. ἄγη. Aldus & codd. ἄγε. Turnebus, ἄγε. Mendosum utrumque.

822. οὐκαδὲ ἴμεν παντάμενοι πάσιος. Subauditur μέμνυσθε. Sic Aldus & codd. Turnebus edidit παντάμενον, haud de- terius, subaudiendo χρή.

831. In impressis legitur integra hæc sententia ad v. 1031. Hic vero posterius distichon solummodo conspicitur cum perversa lectione; siveque his κείται,

839. οὐ δέ τι μοι ποθέν ερθλόν. Sic Aldus & codd. Turnebus vero edidit, οὐ δέ τι μὲν οὐ ποθέν.

844. οὐμος. Sic Aldus & codd. Nescio unde Turnebus Doricum οὐμος acciverit.

855. ἐρθλὸς καὶ κακὸς ἐστί. Hic præferendam non duxi

T 5

trium codd. lectionem ἐσθλὸν καὶ πακὰν ἔστι. Seq. v. ἐπανῆσαι optativum requirit linguae indoles. Perperam in libris ἐπανῆση.

857. Distichum hoc in codd. hujus sententiae primum est, habentque omnes ἀξέωις. In impressis hoc suo loco omissum, repositum est inter additos versus, ibique legitur ἀξέωις, forte pro ἀξέης. Præterea legitur ipsum hoc distichon inter numeratos versus 1067. mutato tantum ἀξέωις in τέρψεό μου.

859. τὸν ἴμοι καρυφῆς. Sic recte duo codd. Vulgo τὸν ἴμης καρυφῆς.

863. συεδάτεις μελεδῶνας. Sic Horatius: *Dissipat Euius curas edaces.*

871. Κύρυνθος. Sic perite Turnebus & Neander. In Aldina aliisque plurimis edit. mendose Κύρυνθος. Urbs est Eubœa, de qua præter Cellarium videndus Valckenarius ad Herodotum p. 427. 27.

877. μὴ πάντ' αὐδεῖσι, Κύρε. Meliore vocum collocazione versui numeros suos reddidi. In codd. scriptum, ut in Aldina, Κύρε μὴ πάντ' αὐδεῖσσι. Turnebi inconcinnata est lectio, Κύρε μὴ αὐδεῖσι πάντα.

878. οἶον ἔκαστος. Sic Aldus & codd. Perperam Turnebus oīs ἔκαστος.

888. ταῦτα ὅν εἴχε βίον. Sic Aldus & codd. omnes. Turnebus magis ex indole linguae edidit ταῦτα οὗ εἴχε βίον.

891. εἰσὶ πρόσθεν. Sic tres codd. Vulgo inferitur particula δὲ, quam nec hic nec in priori membro Aldus agnoscit: sed prior est in codd.

900. οἵ τινα γαστὶ χαριζόμενος. Sic Aldus & codd. Turnebus edidit οἵ τινα γαστὶ χαριζόμενος, χρήματα μὲν — quæ lectio hand deterior est. Seq. v. ὑπάγω significat πρεσάγω, progredior, id est, avum duco, je vais devant moi, quod

proprium est animi curis vacui, & de eo quod futurum
sit minime solliciti.

905. κάματον μεταθέοίης. Sic Aldus & codd. Turnebus
sine causa mutavit scribendo καμάτου, tanquam si μεταθέ-
δόντις cum quarto casu construi non posset. μετά in compo-
sitione hujus verbi hic tempus notat, non communionem.
Sic in Sophoclis Oed. Col. 1484. ἀκερδῆ χάρην μετάσχοιμί πως.

910. ὁύτος ἀνήρ, ὁ αύτος, idem homo. Male vulgo αύ-
τος sine articulo.

913. In scriptis tribus, ut in impressis libris legitur
ἀρετὴ καὶ κάλλος, inepte, si quid recte judico. In uno
cod. pro κάλλος est κλέος, quod declaratio est præcedentis
nominis ἀρετή. Inde orta videtur depravatio. Seq. v. pro
ἴλαχε, mallem ἔτυχε, quæ verba sæpe librarii commuta-
runt. Tertio v. quid sibi velit ἵστοι non capio. Nam εἰ
ἵστοι, & οἱ κατ' αὐτὸν iidem sunt. Manifesta est menda,
libris quibus usus sum antiquior. Scriptum oportuit: ὅμως
νέοι, εἰ τε κατ' αὐτὸν, ut est in Tyrtæi Elegia III. 41. qui
rursus e Theognide emendandus. Illic enim minus bene
legitur εἴκουστ' ἐκ χώρης. Quod pro vulgato μὲν reposui μη,
est hoc in tribus codd. In Turnebi editione hypothetæ ex-
rore excusum fuit οἰκεῖσιν, quod licet insulsissimum in ali-
quot alias tamen transit. Aldus & Neander haud male,
ut in tribus codd. reperi, ediderunt εἴκουσι. Paragogicum
istud, in cæsura abesse maxime probo.

934. χηρεύσει. Male in libris κηρεύσει.

941. ἐπαινήσῃς. Perperam Aldus ἐπαινέσῃς, quod non
aliter erat emendandum ac feci. Vulgo ἐπαινέσης. Vide
supra 95.

951. καλύψει. Sic Aldus & codd. Turnebus καλύψῃ.

955. κραδίη εὑ̄ πείτεραι. Sic Aldus & codd. Perperam
Turnebus κραδίην.

967. ὅταν δέ τι θυμὸν αἰσχῆς. Veteres impressi habent ὅταν τοι θυμὸν αἰσχῆς. In duobus codd. ὅταν τι θυμόν. Exciderat particula quam reposui.

971. εἴθ' αὖ σ', Ακάδημε. Sic bene voces distinxit Turnebus. Perperam in Aldina excusum εἰ Θείνς Ακάδημε. Pessimum in modum depravatus hic versus legitur apud Athenaeum p. 310. unde adsumi in altero hexametro δηρισάντοι, pro quo Theognidis codd. habent δηρισάντον, vel mendoce δηρησάντον.

977. Aldus & IV. codd. δεῖται τε λύγοιμεν. Turnebus ex Athenæo, δείταιναι δὲ λύγοιμεν. Depravata est lectio & mendæ manifesta. Meridies hora erat incipiendi, non finiendo prandii. Ante prandium aqua dabatur lavandis manibus. Homerus Od. δ'. 213.

δέξαντος δ' ἐξαῦτις μυητάμεθα, χερόι δ' ἐφ' ὕδωρ
χρυσάντων.

Vocabatur hæc aqua ante prandium χέρνιψ, quod ex his versibus, qui sære in Odyssæa recurrent, notum:

χέρνιψ δ' αὐτιστολος πρόχορός ἐπέχενε φέρουσα
καλῆς, χρυσείης, νιπτὴ αργυρέοις λέβητος,
νίψασθε· παρότι δὲ ἔστιν ἐτάνυσσε τραχεῖσσα.
εῖτον δ' αἰδοῖς ταῦτα παρέθηκε φέρουσα.

Post prandium αὐτονίψασθαι dicebatur. Coronati epulari sedebant: nec deum postquam convivium peractum erat, coronas imponebant capiti, sed statim atque manus lavabant. Est igitur meridiana luce clarius scripsisse Theognidem:

δείταις δὲ μυητάμεθ', ὅτεν τινὰ θυμὸς αὐτῶν.

Postrema illa sunt ex Athenæo sumta. In Theognide legitur ὅται τινὰ θυμὸς αὐτῶν. In fine hujus fragmenti jonicam formam ἀδειῆς præstitit Athenæus & scriptus & impressus. Sequuntur vulgo quatuor versus, qui sunt Tyrtæi in Elegia III. 13.

982. ἔχῃ. Perperam in libris ἔχων. Mox νοῦ habent Aldus & codd. Turnebus νοῖ.

985. πατέριν δὲ εἰσὶ γῆρας ἑταῖρες. Postremum certa, ut videtur, conjectura restituit Piersonus Verisim. p. 27. Vulgo ἐλέξει sine sensu.

990. Post hunc versum sequuntur vulgo sex Versus, qui sunt Mininermi in fragmento V.

993. μητραιότεροι νόοι. Sic bene Turnebitis & Neander. Incepit est Aldinæ editionis lectio γέοι, quam tamen editores haud pauci perverso iudicio prætulerunt. Initio versus dedi δειλοῖς μὲν, licet libri omnes habeant δειλάς τοι.

1010. Aldus, cui unus adstipulatur cod. α' σίνφελδης. In duobus aliis ε' σίνφελδης. Turnebi lectionem α' σίνφελδης prætuli.

1012. ήμέτερον κῶμον δέξεται αἴγραταλέως. Sic quatuor codic. & Turnebus. In Aldina ήμέτερον μῶμον δέξεται αἴγραταλέως.

1015. τοὶ δή. Sic restituenda erat mendosa Aldina lectio τοὶ δὲ, non vero τοὶ δ' αὐτοί. In uno cod. reperti τοὶ δὲ πέντε τε — quod etiam sincerum esse possit.

1019. μαργναμένων. Melius, meo iudicio, legeretur μαργνομένων.

1024. καὶ μὴν — In Aldina καὶν τοῖ — In codd. καὶ omissum. Libri omnes mendose αἱμφιτεριζότεροι.

1025. Τιμαργόφα, πολλῶν — Ridicula codd. plerorumque & Aldinæ editionis depravatio, τιμᾶ γαρ Απόλλων.

1030. ἐξ ἔργον ιέμενον. Mendose Turnebus ἔμεγον ιέμενον.

1032. ἐπιτερπότερον. Sic Aldus. In uno cod. ἐπιτερπότερον: in alio εἰσὶ τερπόμενον. Veram lectionem, quam sequi debebam, expressit Turnebus, οὐδὲ (id est ἐπειδή) τερπότερον.

1043. Sic versum hunc exhibet Aldinæ editio: δῆμον δέξιον πολλὰ φέρειν Βαρνύς. οὐ γαρ ἐπιστολή — Sic etiam codd.

nisi quod unus habet βαρύν. In his nec sensus est nec metrum. Versui, non sententiae, numeros suos restituerunt editores, quorum est ista lectio: δῆμον δὲ ἄξια πολλὰ φέρειν βαρύς. quod nihil omnino significat, ne id quidem quod versio ad latus posita exhibit: *Populum vero rogat multa ferre gravis.* Lego: δεῖ μέν σ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρέειν. Te quidem gravia multa condigne ferre necesse est, quandoquidem nescis id facere, quod tibi non est jucundum.

1057. Βρόχον αὐτοφύνεται. Sic codd. omnes bene. Editores versum claudicare rati βρόχον dederunt inepte. Aliud est βρέχος, aliud βρόχος; aliud macula retis, aliud collum. Avis quæ se e retibus non aliter quam abrupto collo expedire potest, ea certe non avolat. Occurrunt apud veteres poëtas quandoque versus αὐτέφαλοι, quales quidem negat apud Theognidem esse Athenæus p. 632. D. sed fefellit eum memoria.

1058. αὐτέρεου. In libris νημετέρην, invita & pessundata sententia. In uno cod. νημετέρην haud melius.

1065. Vide notam ad v. 58.

1075. Φιλοῦ. Sic tres codd. ut recte Turnebus edidit. In Aldina φιλεῖ, quod non erat revocandum.

1079. μή με πακῶ μίμησο. Sic bene Turnebus edidit. Mendose apud Aldum, ut in codd. μέμησθε.

* 1092. Οὐλυμπόνδ — Aldus & codd. Οὐλυμπών, quod peræque bonum est.

1101. εὐχόμενος δὲ θεοῖς. In libris εὐχέσθω δὲ, quod minus est concinnum.

1109. πλούτευντι. Sic Stobæus. In Theognide communis forma πλούτοντι. In seq. quoque disticho Stobæi lectio nem prætuli, quam præstat etiam unus cod. in Theognide. Vulgo bis οὐτ'.

1113. Distichon hoc Turnebus e Stobæo in locum suum reposuit. Omissum est in Aldina editione & in codd.

1116. Post hunc versum in impressis sequuntur quatuor disticha, e precedentibus repetita, quibus præfixum in codd. illud, quod est in hac editione v. 1053. depravato ad hunc modum initio: ὡ νέοι, οἱ νῦν ἀνδρες, ἔμοιγε μὲν —

1130. ἐκ τούτων. Sic Aldus & codd. Turnebus e falsa conjectura, ἐκ τούτου: unde in præc. v. editores quidam contra librorum fidem dederunt τοῦ οὐτι κάκον.

1131. εἴθ' εἴης. Sic Aldus. In codd. εἴ κ' εἴης, quod præferendum non videtur.

1137. τά τ' ἐν — Sic codd. unde depravata Aldi lectio ταῦτ' ἐν — Turnebus dedit τάδ' ἐν —

1142. βευλόμενος προφύγει. Sic bene Turnebus. In codd. ut in Aldina, προφυγεῖν.

1145. ἀσπάλαθοί γε τάσσοντι. Sic optime & vere unus codex. Omissione insertæ illius particulæ versus claudicat. Prima in τάσσης apud omnes poëtas brevis est.

1150. ἀρότου. Perperam codd. & primariæ editt. ἀρότρου. Hesiodus infra v. 418.

εὗτ' ἀν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς
ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυνίς,
ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει.

1154. τῆς ἄλλης μυησθῆς εἰνεκες γαυτιλίνης. Ineptum est hoc & manifeste depravatum. Quid sibi vult ἄλλης μυησθῆς, vel, ut Aldus dedit, μυησθῆς, e quo sensus nullus excupi potest, qui bonus sit? Nam quod habet vulgata versio *alius promissæ causa navigationis*, infalsum est. Scripserat Theognis, τῆς αἰτὶ χαλεπῆς, vel τῆς θάνατα σμυγῆς, aut simile quid.

1155. κεκλαύσεται. Sic emendo. Tres codd. & Aldus

Χικληστεῖαι. Unus cum Turnebu ~~τεκμήσεται~~. Mendose itidem v. seq. libri omnes ἔτι γῆν.

1163. φίλους δέννας τοκῆας. Sic perite jam edidet M. Neander, cuius certissimam emendationem adeo stolidi fuerunt subsecuti editores ut respuerent, primariarumque tuerentur editionum mendosam ineptissimamque lectionem φίλους δέ εύνας τοκῆας. Quod dedimus, IV. exhibitent codd. θεννάζειν significat θλασθημέν, λαϊδοφεῖν.

1168. Ληθαίῳ κεκλιμένη ποδιώ. Non dubito, quin librarii errore sic legamus. Scribi debuit Ληθαίῳ κέκλιμένη ποδιμῶ.

1178. σὺ δὲ έμοὶ γίγνου. Sic Stobæi cod. M. Perpetram in impressis σὺ δὲ μόνο.

1181. Distichon hoc exstat apud Athenæum p. 457.

Fragmentum e CALLINI Elegia servavit Stobæus Tit. LI. De Callino Elegiacorum poëtatum antiquissimo quædam lectu digna sunt in Actis Academiæ Parisiæ T. VII. p. 364. Tertius hexameter in Stobæi codd. omissus est: ejus in locum Camerarii tenuit hunc sufficit:

εῦ νῦ τις ασωίδα θέσθω ἐν αὐτοῖσις πολεμίσων:
quem recepit & in versione expressit Grotius.

8. Θάνατος δὲ τέτταρες, ἑπτάροτε κεν δή. Sic bene Stobæi liber scriptus. Grotius edidit δέ ποτ' ἑπτετας, ὀπαός τερος δή.

17. οὐ τι πάθη. Si in pugna deciderit. De hoc euphemismo vide quæ notavimus ad Comici Concion. 1105. Idem in Pace 169.

ώς οὐ τι πεσώ
ιθένδε πάθω, τοῦ μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ή πόλις ή Χίων
οφλήσει.

Quandoque

IN CALLINUM ET TYRTÆUM. 305

Quandoque additur κακόν, ut in Euripidis Androm. 89.
ἀλλ' εῖμ', ἐπεί τοι γ' οὐ περὶ λεπτοῖς βίοις
δούλης γυναικός, οὐτε τι καὶ πάθω κακόν.

Quos versus protuli ut levem maculam e priori senario abstergerem. Male editum est ἐπείτοι κοῦ —

TYRTÆI Elegiam I. debemus Lycurgo in oratione contra Leocratem, ubi clauditur disticho quod in Elegia II. est undecimum commodiore sede, quodque bis hinc legi inutile visum est.

7. ἔχθιστος γαρ τοῖς. Jo. Taylori emendatio est. Aldus habet ἔχθες γαρ τοῖς, claudicante versu. Veram nunc lectionem tenere mihi videor. Scribere debuit librarius, ut mox v. 21.

ἔχθες γαρ δὴ τοῖς μετέσσεται, εὖς νεν ἔχεται.
Elegiam II. servavit Stobæus Tit. 50.

6. In scripto Stobæo legitur: κῆρας ἵω' αὐγαῖον πελοίο
φίλας. Menda manifesta. Grotius dedit κῆρας ὁμῶς αὐ-
γαῖς — Minori mutatione veram lectionem certissime re-
stituit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 128. ίσα,
ἴσως, ἴσισται, instar, ceu, iæque.

9. πρὸς φευγόντων. Sic Stobæi cod. eleganter. Grotius dedit μετὰ φευγόντων. Significat εἰναὶ πρὸς τοὺς, esse a par-
tibus alienis.

16. ἵας αἰσχρά. Hanc scripturam requirit metri integritas. Perperam in libris ἄν αἰσχρά. In fine versus dupli-
cem lectionem præstat codex, κακά & κακῶ. Priorem
præfero.

23. πεπλημένος. Perperam in libris πεπλημένος.

38. τοῖς πανοπλίταις ἰγνήθεν ιστάμενοι. Sic Stobæi cod.
In Grotii editione παποτοῖς ιστάμενοι.

306 IN TYRTEUM ET MIMNERMUM.

Elegiam III. servavit itidem Stobæus Tit. LI.

I. τιθείμενν. Vulgo legitur τιθείνην.

13. ή δ' ἀρετὴ, τό γ' ἄριστον εὐ αὐθρώπωσιν ἀεθλον. Sic in scripto: at in impresso Stobæo, τόδ' ἀεθλον εὐ αὐθρώπωσιν ἄριστον.

35. Solœce in libris εἰς Φύγην. Ignorarunt librarii constructionem conjunctionum εἰ & ἀν vel ἀν, quas perpetuo commutatas reperias. Sæpiissime tamen in editores culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere possem e collatione codicium Oppiani, quam forte ad manum habeo.

42. Scr. εἴκουσι χώρης. Vide ad Theognidem 913.

MIMNERMI I. Ad hos versus respexit Horatius Numicio scribens:

Si, Mimnermus uti censet, sine amore jocisque
nil est jucundum, vivas in amore jocisque.

5. Male in Stobæo legitur ἐτεὶ δὲ ὁδυνηρὸν ἐπίλαθη, quæ constrūctio solœcea est.

8. προσοξῶν τέρπεται. Sic scriptus liber & Gesneri editio: in Grotii editione προσοξεῖν, quod, ut alia infinita menda præstantissimi illius operis tam in Græcis quam in Latinis, typothetæ imperitiae tribuendum.

Venustam hujus fragmenti versionem quæ exstat in Actis Parisiensis Academiæ T. X. p. 294. nemo non libenter hic leget:

Que seroit, sans l'amour, le plaisir & la vie?

Puisse-t-elle m'être ravie,

Quand je perdrai le goût d'un mystère amoureux,

Des faveurs, des lieux faits pour les amants heureux.

Cueillons la fleur de l'âge, elle est bientôt passée :

IN MIMNERMUM ET SOLONEM. 307

*Le sexe n'y fait rien : la vieillesse glacée
Vient avec la laideur confondre la beauté.
L'homme alors est en proye aux soins, à la tristesse ;
Hai des jeunes gens, des belles maltraité,
Du soleil à regret il souffre la glarté.*

Voilà le sort de la vieillesse.

II. 2. ἀψ. In Stobæo legitur αψ'.

16. διδοῖ. Sic Stobæi codex. In impressis male διδῶ.

V. Hujus fragmenti tres primi versus defunt in Stobæo.
Eos e Theognide supplevi, apud quem tria prima disticha
leguntur in aliis editionibus ad v. 1011.

VI. Distichon hoc legitur apud Diogenem Laertium in
Solonis vita.

VIII. In Stobæi codice primus hujus fragmenti versus
sic legitur : οἵα δὴ φιλοῦσιν λατρῷ λέγειν. Senarium restituo
pro οἵα legendo ὄτοῖα. Mox optimam lectionem præstat
cod. ταὶ δέλι' ὑπέρφεσα. Impressi habent ὑπὲρ φόνον.

SOLONIS I. Quatuor primos versus exhibet Diogenes
Laertius. Ultimum distichon laudat Plutarchus in compa-
ratione Solonis & Publicolæ, ubi legitur παιστομις θανὼν.
Stobæum sequot.

II. Distichon hoc laudat Plutarchus in Solonis vita, &
Op. Mor. p. 571. ubi etiam IV. exstat.

III. Distichon hoc ex Hermiae Philosophi commentario
Mf. in Platonis Phædrum protulit ad Callimachi fragmenta
Ruhnkenius p. 421.

V. 8. πάντως ὑστερον. Sic Stobæi cod. & Plutarchus in
Solonis vita. Grotius dedit πάντων ὑστερος. Mox v. 10. cod.
ἔς καρυφῆν, non εἰς.

εζ. κατ' αὐτείρους γαῖαν. In Stobæi cod. κατὰ πίστα γαῖαν,

ut vulgo: sed superscripta altera illa lectio, quam praetulimus.

27. αἰεὶ δὲ οὐ τι λέγοντες. Sic est in cod. Perperam in impressis αἰεὶ οὐτέ λέγοντες.

29. ἦν δὲ φύγωσιν. Solœce vulgo εί. In cod. οἱ δὲ —

31. αὐτις αὐτίσι. Sic legendum sententia flagitante. Vulgo αὐτίκας αὐτίτια. Horum prius saltem defendi non poterat. Mox emendatio ή γένος ἔξοδισω scripta est in codicis margine, cuius contextus exhibet mendose ἡγεμόναν. Sic Tyrtaeus El. III. 30. καὶ παιῶν παιδεῖς, καὶ γένος ἔξοδισω.

44. ἐν νησι. & v. 48. τοῖσι exhibit cod. sine putida paragoge literæ v.

50. ἔγχα δαεῖς. Postliminio tandem redit beneficio Reg Codicis genuina lectio quæ ab impressis exulabat. In Gessneri editione excusum ἔγχαλας εἰς χειροῖν. In antiquissimo codice scriptum erat ΕΡΓΑΔΑΕΙΣ, quod quam facile depravari potuerit intelligent, quibus notum, quot in libris ortæ fuerint mendæ ex confusione literarum Δ. Α. Δ. Jam varias conjecturas, quibus hujus versus tentata fuerat emendatio, nihil adtinet referre. Omnia sane optima erat illa viri perque docti & ingeniosi, cuius amicitia recordatio est eritque mihi semper jucundissima, ἔγχα λαχών. Seq. v. Μουσέων scribi debuit. In cod. Μουσάων.

61. In hoc disticho forte quis deprehendet naturæ illud arcanum, quod nunc in artem medendi transfetri incipit, quodque vocant *le magnétisme animal*.

65. Hoc distichon & duo sequentia in Theognidis faraginem relata fuerant, ubi leguntur vulgo v. 585. Tria ultima Elegiæ disticha eo etiam inserta fuerunt v. 227.

76. ἀλλοτι καὶ ἄλλος ἔχει. In codice scriptum ἀλλοτι τ'

ἄλλος ἔχοι. In impressis ἄλλοτε τ' ἄλλος ἔχει. Scribi potuit etiam ἄλλοτ' ἀν ἄλλος ἔχοι, quod sane mallem.

VII. Laudatur hic Solonis pentameter a Plutarcho in illius vita, Edit. Bryani p. 202.

VIII. Exstat apud Clementem Alex. p. 694.

IX. Laudatur hic versus a Plutarcho in Solonis vita, & a Sophoclis Schol. ad Antigonem 711.

X. Laudant hunc versum Eusebius P. E. p. 688. & Clemens Alex. p. 727. ubi pro πάμπαν legitur πάντη. Seq. versum habet idem Clemens p. 740.

XII. Hos versus qui in Theognideis vulgo leguntur ad v. 719. Solonis esse constat, Plutarchi testimonio, qui partem eorum laudat initio illius vitæ. Sequens etiam fragmentum Plutarchi auctoritate freti Soloni unice tribuimus, quod inter Theognidea quoque legitur ad v. 315.

XIV. Hos Solonis versus servavit Philo Judæus T. I. p. 25. Exstant etiam apud Clementem Alex. p. 814.

XV. Citavit hanc Elegiam Demosthenes in oratione de male gesta legatione Edit. Taylori p. 203.

XVI. Hi versus excerpti sunt ex Elegia cuius inscriptio erat Salamis, de cuius argumento vide Plutarchum in Solonis vita p. 180. ubi primum exstat distichon. Cetera servavit Diogenes Laertius p. 28. qui sequens etiam laudat distichon.

XVIII. Hoc fragmentum apud Diogenem Laertium p. 30. & in Plutarchi Solone exstat: sed apud neutrum integrum.

XIX. Laudat hos versus Diogenes Laertius, Plutarchus in Solone, & Clemens Alex. p. 328.

XX. Laudat hos versus Plutarchus in Solonis vita.

XXI. Distichon hoc profert Plutarchus in comparatione Solonis & Publicolæ p. 243. Reposita in sedem suam voce δῆμος, hexametro numeros suos reddidimus.

310 IN SOLONEM ET PHOCYLIDEM.

XXII. Verbum hunc , ut & sequens fragmentum laudat Plutarchus in Solone p. 203.

XXIV. Solonis Poëma quo leges suas descripserat , cùjusque initium hoc refert Plutarchus , inter illa antiquitatis monumenta censeri debet , quæ ad ætatem nostram permansisse maxime optandum esset.

XXV. Trochaicos hos tetrametros , & qui sequuntur , servavit Plutarchus in Solonis vita.

XXVIII. Hos versus citat Aristides T. II. p. 397. quorum ad nonnullos adludit Plutarchus in Solone , eos præ arbitrio suo mutans & mutilans , ut Gul. Canteri verbis utar , Nov. Lect. V. 9.

II. δουλοθύνη αἰεικέα. Sic quidem est apud Plutarchum p. 190. Sed aliter scripserat Solon. Ex Aristide legendum : τοὺς δὲ ἐνθαδὸν αὐτοῦ δουλίνην αἰεικέα.

20. οὐκ ἀν κατίσχε θυμόν. Reiskii correctio est. Vulgo legitur δῆμον.

24. De hoc loco videndus Valckenarius ad Herodotum p. 475. 61. Mendose apud Aristidem legitur δρᾶσται , δια πολλῶν ἀν αὐδρῶν ἦδε ἐχειράθη πόλις.

XXIX. Servavit hoc quoque fragmentum Aristides loco citato.

XXX. Sunt hi versus apud Athenæum p. 645.

XXXI. Hoc Scolion servavit Diogenes Laertius in Solonis vita.

PHOCYLIDIS II. I. αὐτὸ τῶνδε ἐγένοντο. Sic in cod. scriptum : in impressis mendose αὐτὸ τῶνδε γένονται.

III. I. τι πλέον. Sic cod. cum interrogatione , optime. In impressis τὸ πλέον.

IV. Servavit hos versus Dio Chrysostomus pag. 440. ubi quæ de Phocylide habet , quia genus & figuram quasi de-

scribunt illius poëseos, gratum lectoribus erit hic reperire: Οὐτως καὶ τῆς τοῦ Φωκυλίδου ποιήσεως ἔξεσθί τοι λαβεῖν δεῖγμα ἐν βραχεῖ. καὶ γάρ ἐστιν οὐ τῶν μακράν τινας καὶ συνεχῆ ποίησιν εἰρόνων· ὡσπερ ὁ ὑμέτερος μίσας ἔξης διέξειται μάχην ἐν πλείσιν ἢ πεντακισχιλίοις ἔπεσιν. ἀλλὰ κατὰ δύο καὶ τρία ἔπη αὐτῷ καὶ ἀρχὴν ἢ ποίησις καὶ πέρας λαμβάνει, ὥστε καὶ προσθίθησι τὸ ἔνομα αὐτοῦ καθ' ἔκαστον διανόημα, ἅτε σπουδαῖον καὶ πολλοῦ ἄξιον ἡγούμενος· οὐχ ὡσπερ Ομηρος οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἀνόματεν αὐτόν. ἢ οὐ δοκεῖ τοι εἰκότως προσθεῖναι Φωκυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ ἀποφάσει. Καὶ τόδε κ. τ. λ.

V. Profert hoc distichon Strabo L. XI. p. 747. Sequens servavit Phrynicus in Eclogis nominum Atticorum p. 158. Postremum fragmentum exstat apud Athenæum p. 428.

SIMONIDIS I. Primus hujus carminis versus omissus in Stobæo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiæ.

II. 5. ἐν εἴμασιν. Sic bene cod. In impressa Stobæo ἐν ιμάσιν.

10. τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πολλάκις κακόν. In impresso Stobæo pro αὐτῆς est αὐτῶν. At in scripto longe diversa lectio: τὸ μὲν γὰρ αὐτό γ' εἶτε πολλάκις κακόν. cum nota in margine ad vocem αὐτὸς pertinente: γρ. αὐτῶν.

II. λιτουργὸν, id est, Hesychio interprete, κακοῦργον. Vide Valckenarium ad Hesychii glossam laudatum.

19. αὐόνη, κράνυν. Sic lexica sine auctoritate, qua augeri possunt.

32. τὴν δ', scilicet ἡμέρην, quod e v. 28. repeti debet.

35. καταθυμίην. Sic in scripto Stobæo: in impresso καταθυμία, neglecta jonica forma.

42. ὄργην. Sic cod. & editio Gesneri. In Grotii Florilegio perperam excusum ὄργην.

310 IN SOLONEM ET PHOCYLIDEM.

XXII. Versum hunc, ut & sequens fragmentum laudat Plutarchus in Solone p. 203.

XXIV. Solonis Poëma quo leges suas descripserat, cun-
jusque initium hoc refert Plutarchus, inter illa antiquita-
tis monumenta censeri debet, quæ ad ætatem nostram per-
mansisse maxime optandum esset.

XXV. Trochaicos hos tetrametros, & qui sequuntur,
servavit Plutarchus in Solonis vita.

XXVIII. Hos versus citat Aristides T. II. p. 397. quo-
rum ad nonnullos adludit Plutarchus in Solone, eos pro
verbitorio suo mutans & mutilans, ut Gul. Canteri verbis
utar, Nov. Lect. V. 9.

II. δούλωσύνη αἰσχία. Sic quidem est apud Plutarchum p. 190. Sed aliter scripserat Solon. Ex Aristide legendum : τοὺς δὲ ἐνθαῦτα αὐτοῦ δούλινν αἰσχία.

20. οὐκ ἀν κατίσχε θυμόν. Reiskii correctio est. Vulgo legitur δῆμον.

24. De hoc loco videndus Valckenarius ad Herodotum p. 475. 61. Mendose apud Aristidem legitur δρᾶσται, διὸ πολλῶν ἀν αὐδρῶν οὐδὲ ἔχειρά θη πόλις.

XXIX. Servavit hoc quoque fragmentum Aristides loco citato.

XXX. Sunt hi versus apud Athenæum p. 645.

XXXI. Hoc Scolion servavit Diogenes Laertius in Soloni vita.

PHOCYLIDIS II. I. αὐτὸ τῶνδε ἐγένοντο. Sic in cod. scriptum : in impressis mendose αὐτὸ τῶνδε γένονται.

III. I. τί πλέον. Sic cod. cum interrogatione, optime. In impressis τὸ πλέον.

IV. Servavit hos versus Dio Chrysostomus pag. 440. ubi quæ de Phocylide habet, quia genus & figuram quasi de-

IN PHOCYLIDEM ET SIMONIDEM. 311

scribunt illius poëseos, gratum lectoribus erit hic reperire: Οὐτως καὶ τῆς τοῦ Φωκυλίδου ποιήσεως ἔξεσθί τοι λαβεῖν δεῖγμα ἐν Βραχεῖ. καὶ γάρ ἐστιν οὐ τῶν μακράν τινας καὶ συνεχῆ ποίησιν εἰρόνθιν· ὥστερ ὁ ὑμέτερος μίσας ἔξης διέξειται μάχην ἐν πλείσιν ἡ πεντακισχιλίοις ἔπεσιν. ἀλλὰ κατὰ δύο καὶ τρία ἐπη αὐτῷ καὶ ἀρχὴν ἡ ποίησις καὶ πέρας λαμβάνει, ὥστε καὶ προσθίθησι τὸ ἔνομα αὐτοῦ καθ' ἔκαστον διανόμημα, ἀτε σπουδῶν καὶ πολλοῦ ἀξίου πήγουμενος· οὐχ ὥστερ Ομηρος οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἀνόματεν αὐτόν. ἡ οὖ δοκεῖ τοι εἰκότως προσθεῖσαι Φωκυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ ἀποφάσει. Καὶ τόδε κ. τ. λ.

V. Profert hoc distichon Strabo L. XI. p. 747. Sequens servavit Phrynicus in Eclogis nominum Atticorum p. 158. Postremum fragmentum exstat apud Athenæum p. 428.

SIMONIDIS I. Primus hujus carminis versus omissus in Stobæo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiæ.

II. 5. ἐν εἴμασιν. Sic bene cod. In impressa Stobæo ἐν Ιμάσιν.

10. τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πολλάκις κακόν. In impresso Stobæo pro αὐτῆς est αὐτῶν. At in scripto longe diversa lectio: τὸ μὲν γὰρ αὐτό γ' εἶται πολλάκις κακόν. cum nota in margine ad vocem αὐτὸν pertinente: γρ. αὐτῶν.

11. λιτουργὸν, id est, Hesychio interprete, κακοῦργον. Vide Valckenarium ad Hesychii glossam laudatum.

19. αὐόν, κράνυν. Sic lexica sine auctoritate, qua augeri possunt.

32. τὴν δ', scilicet ἡμέρην, quod e v. 28. repeti debet.

35. καταθυμίη. Sic in scripto Stobæo: in impresso καταθυμία, neglecta jonica forma.

42. ὄργην. Sic cod. & editio Gesneri. In Grotii Florilegio perperam excusum ὄργη.

43. Vulgo legitur $\tau\bar{\eta}\nu \delta'$ ἐκ τε σωδίης καὶ παλυτρίζεος ὄνου. Perverse collocatae voces videntur, particula τε, quæ nomini quod copulat subjici debet, ante nomen posita. Proinde lego $\tau\bar{\eta}\nu \delta'$ ἐκ σωδίης τε καὶ παλυτρίζεος ὄνου. Huic correctioni opponi possit lex metrica, quam veteribus jambographis observatam fuisse testatur Hephaestio, ne in parem sedem recipiatur anapæstus. Sed lex illa non ita omnium suffragio comprobata est, ut non malim contra eam peccari, quam contra constructionis rationem. Præterea videndum esset an τε corripi possit ante literas σῶ. Sunt quidem istius licentia exempla in poëtis, sed per pauca, multoque pauciora anapæstis in paribus seniorum sedibus. In Stobæi codice scriptum παλυτρίζεος, Attica contractione, quæ Jonibus non fuit in usu. σωδίος notat cinericeum colorem seu gilvum, quem in equis damnat Virgilius. Vide Salmasium in Plin. Exercit. p. 181.

45. ὁν Jonice pro οὐν præstitit scriptus liber.

53. αδηνής, id est ἀπειρος. Hesychius αδηνέιν (sic legendum, non αδεινέιν) ἀπειρία. Male in cod. scriptum αληνῆς, e frequenti, quam paulo ante tetigi, permutatione literarum A. Δ. Α.

56. αθυτα δ' ιψα. Perperam vulgo legitur αθυσία, quod nescio an satis Græcum sit. Sinteram formam præstat Athenaeus p. 179. E. Jonicum vero ιψα, quod tuetur etiam Stobæi codex, retineri debuit.

57. αἴροχαιτόεσσ'. Sic olim emendaveram lectionem quam in Grotii Florilegio repereram αἴροχαιτόεις. In Gesneri edit. legitur αἴρηχαιτεῖς, & in marg. αἴρηχαιτήεις. Nescio qua mea negligentia tetus illud lectionis monstrum hic remansit, quod sane nolebam. Sincera lectio quam liquido & distincte exhibet cod. Reg. reponi debuit:

$\tau\bar{\eta}\nu \delta' \iota\omega\sigma \alpha\beta\epsilon\eta \chiai\tau\eta\epsilon\sigma' \epsilon\gamma\iota\omega\tau\omega$.

E duobus adjectivis bene componi posset αἴθροχατήσσο'. Sed χαιτόεις, quod e vet. Léx. affert Henr. Stephanus, Græcum non est, nec proinde mirum, si nulle firmatur exemplo. *η* in χαιτήσσο' corripitur ante vocalem, poëtarum more, cuius in senariis etiam Tragieorum occurunt exempla, ut apud Euripidem in Heraclidis,

ὅτως δημόσιες καὶ πατακείνας ἐμοὺς
ἐχθρούς.

Sic ξῶν jambus est in fine senarii apud Eurip. in *He-cuba*, & ξένιον apud Simonidem vel eundem huncce, vel alterum IV. 17.

58. περιπέτει. E vi sententiæ Grotius vertit optime: *Spernit laboris omne servilis genus.* Utique verbum hic *aversandi* significatione adhibuit Poëta, quæ nulli compo-sito simplicis τρέπω inesse potest, nisi in forma media. Locus est depravatus. Conjeceram olim αἴστολυγεῖ, quod a veteris scripturæ ductu longe est, alioquin & metro & sententiæ admodum est adpositum.

60. ἄξειν, Æolica forma pro ἄξαι, ut τύψει pro τύψαι. Illud nefcio an alibi occurrat. Scripsisset Atticus poëta ἄξοις ἄν.

67. καλὸν μὲν ὡν θέμα. Vulgo μὲν εὸν θέμα. Scribi debuit, ut supra v. 45. Jonice ὡν. Itidem ex usu dialecti θέμα, quod postremum firmat Aelianus H. A. XVI. 24., ubi quatuordecim versus ex hoc carmine citati.

97. Hic & sequens versus in codice deficiunt, quia a nomine κακὸν, quod præcedit, aberravit librarii oculus ad finem secundi abhinc versus, quæ causa fuit multarum omissionum. In altero horum versuum legitur vulgo ἔχοντες τῷ μάλιστᾳ, quod male Græcum est. Articulus non sic so-

let nomini suo postponi; sed præponitur, ut supra 68. τῷ δὲ ἔχοντι γίγνεται πακέν. Legendum ἔχοντι ται.

100. σὺν γνωστὶ πέλεται. Sic Stobæi libri omnes. Grotius e conjectura sufficit πέλεται, quod alienum est. Certum est vetustissimis poëtis non solum in compositis, sed etiam in simplicibus vocibus vocalem brevem produci ante liquidam, quæ geminatur pronuntiando, nec tamen duplex scribi debet. In Hesiodeis operibus 12. αρόμεναι secunda longa, ubi minime necesse est, immo est infitum, scribere αρόμμεναι.

101. ἐκ δόμων αἰσθάνεται. Codicis hæc lectio est: in impresso Stobæo οἰκίης αἰσθάνεται.

110. Ex hiatu sententiae manifestum est, finem hujus versus cum sequentis initio, nisi forte plura, deesse.

113. τοῦτέρου. Sic conjunctim excudi debuit. In cod. scriptum τοῦ τέρτου. Vide, si tanti est, Porti Lexicon Jo-nicum in τοῦτερον.

III. Hi versus qui a Clemente Alex. & Eusebio laudantur, expressi sunt ex Hesiodeis in Operibus 647.

IV. 5. ἐκπειθεῖν, fiducia, vox est, qua lexica augeri possunt.

9. οὐ δοκεῖ. Sic cod. In impressis οὐ δοκέει.

17. ξώειν. Sic cod. & Gesneri editio. In Grotii Floril. ξόειν. Non erat cur metro timeret. ω ante vocalem vel diphthongum Tragici quoque corripiunt in senariis, ut Euripides in Hecuba 1094. Seq. v. ad codicis etiam fidem reposuimus ηψαυτο. Perperam in impressis οψαυτο.

23. ἐφῶμεν optativus est. Perperam in impressis ἐφῶμεν sine subscripto, & αἰκιζόμεθα vel αἰκιζώμεθα. Bene in cod. scriptum αἰκιζόμεθα. ἔχοντες neutraliter hic adhibi-tum pro ὄντες.

VII. ἔχει. Sic in scripto libro: in impressis vero ἔφηται.
Codicis lectionem prætuli. In κακάνω primam producunt
alii poëtae, corripiunt alii, idque pro dialectorum diver-
sitate, quod observavi ad Euripidis Hippol. 1455. Idem
Tragicus in Alcestide 488.

Ἄδυπτον ἐν δόμοισιν ἀραι κιχάνω;

VIII. Hujus fragmenti versus admodum erant luxati,
quos codicis ope & duetu metro suo restituimus. Tres
primi anapæstici sunt. Particula γαρ, quam in primo in-
sertam exhibit Grotii Floril. non agnoscit scriptus liber,
a quo ἴστεῖται sumsi.

Carmen νοῦθετικὸν, quod PHOCYLIIDIS mentitur nomen,
Christiani est alicujus, qui sub finem quarti saeculi vixisse
videtur. Jof. Scaligeri de eo Judicium, nullius veterum
carmen exesse, quod cum illo aut elegantia, aut nitore, aut
cultu verborum conferri posse, eruditorum multorum, qui
bus vereor ut possim assentiri, calculo comprobatum fuit.
Quanto autem majoribus Poëtam hunc laudibus extulisse-
sent, si tanto nitidius redditum legissent illins opus, tot
deletis maculis, quas vel codicum ope, vel certis conje-
cturis sustulimus!

11. αὐγάστην δὲ τὴν πᾶσι Φυλάσσειν, οὐτὶ in omnibus charita-
tem obseru. Veram hanc lectionem servavit unus e Regiis
codicibus. In impressis legitur πίστιν. Utraque hujus ver-
sus pars, qua verba, qua sententiam, Christianum auco-
rem manifesto arguit.

14. μήτ' ἐπιφεύγειν, μήτ' αὔγεσθαι, μήτε ἐκοντί. Sic unus e
Reg. codd. In impressis legitur, μήτ' ἐπιφεύγειν, μήτ'
αὔγεσθαι, μήτε ἐκοντί.

15. οὐδεὶς οὐμέσσει. Sic bene duo codd. Vulgo οὐμέσση.

316 IN PSEUDO-PHOCYLIDEM.

Meliorem etiam lectionem alter eorum dedit in seq. v. ὅστις ἔληται. Vulgo ὅστις ἀρεῖται.

20. εὐθὺν δίδου. In duobus codd. εὐθὺς, quod non patitur metrum, sed lingua proprietas flagitat. Peccavit pius auctor hujus carminis: εὐθὺ non adhibetur ἐπὶ χρόνου.

32. Post hunc versum legitur in impressis versus qui infra est 64. quemque sic vulgares hujus carminis editiones bis exhibent: codices semel tantum; duo hoc loco; tertius in posteriore.

46. Βουλὴ δ' εὐθύνετ[•] ἑκάστου, hac est trium codd. scriptura. In impressis Βουλὴν δ' εὐθύνε ἑκάστου, nullo, aut pravo sensu. Alias minoris momenti varietates, si quas forte silentio præteream, sciat tamen lector eas codicum fide nisi. Sic quod v. 43. dedi μῆδ' ἔτερον κεύθοις, idoneum habet fidejussorem. Si quid ipse meo solius arbitrio mutaverim, id sedulo monebo.

52. ἔξετέλεσσεν. Sic duo codd. & editiones aliquot; plures aliae ἔξετέλεσσας. Optimum esset: πολλάκις ο πλήξας αἴκινον φόνον ἔξετέλεσσεν.

55. ο πολλὴ δὲ τροφή. Sic codd. & Stobaeus. Ex Aldina editione in alias manavit τρυφή.

59. Vulgo legitur φαύλων δ' οὐαεργὸς, mendose, ut H. Stephano etiam visum est, Thès. T. I. col. 1233. Aut scripsit, aut scribere debuit pius auctor carminis, φαύλων δὲ, κακοῦργος.

62. ἀγανόφρων. Efferenda hac vox, tanquam si scriptum esset ἀγαννόφρων. Vide not. ad Simonidis II. 100. Prava est unius codicis lectio οὖς δ' ἀγανόφρων. Haud parca manu istud δὲ infererunt librarii. Paulo infra e melioribus libris edidi μὴ φθονέας ἀγαθῶν ἐτάξους; ubi legebatur antea, μὴ φθονέας δ' ἀγαθῶν. In seq. v. multas editiones putida insidet menda, πιεῖν pro πίνειν.

72. δίκη ὁ ἀπόλετος ἄμυνας. Sic optime in uno cod. scriptum. Sed iustitiae relinque vindictam. Vulgo ἀπόλετος, quod ut inscitum est, ita insulte versi debuit: sed iure abole vindictam.

77. ἡ πλεισταις θαλάσσαι. Absurde vulgo legitur ἡ πλεισταις δολάσσαι. Vere θαλάσσαι, opiparae, lautæ epulae opponuntur. Λαταις τραχέσσαι, quæ etiam si sint tenuissimæ, tamen subdolæ esse possunt.

82. τέχνη. Vulgo τέχνας. Inter hunc & præcedentem versum insertus est iste in uno codice:

ιπδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἄμφω μῆθον ἀκούσῃς.

scriptum oportuit πρὶν ἢν ἄμφοιν. Sed longe antiquior est versus ille auctore hujus carminis. Ad eum adludit Aristophanes in Vespis 725.

ἡτού σεφὸς ἦν, δολις ἐφασκεν. Πρὶν ἢν ἄμφοιν μῆθον ἀκούσῃς, οὐκ ἢν δικάσαις.

Laudatur etiam a Plutarcho in libro de Stoicorum repugnantiis p. 1034. E.

96. αἴμονίν ἀναλυέμεν τεθράπον, humatum cadaver dissecare: quod faciunt, utinamque facerent sæpius adhuc & curiosius medendi artis studiosi. Manca enim esse debet Medicina absque perfectissima interiorum corporis humani partium cognitione. Sed juxta christianam disciplinam temporis quo vixit auctor hujus carminis, grande piaculum erat illa humani cadaveris dissectio, ob rationem quam ipse subdit, nempe quia corpora olim in lucem vietamque rursus proditura sunt. Hæret etiamnum piaculi illius horror plebeculæ animis. Hinc est quod sæpe in nosocomiis videmus pauperes homines extremam animam ægre ducentes nihil tam anxie a circumstantibus flagitare, quam ut integræ condantur humo, neū chirurgis reliquæ suæ tradantur.

101. Pessimum in modum depravati sunt in libris hi versus, quorum sinceram lectionem restituimus. Vulgo legitur, καὶ πάντες ἴσ αὐτὴν λυόμενοι κόνις ἔσμιν. In codd. vero, ut in Aldina editione, καὶ πάντα πρὸς αὐτὴν.

111. πολλά τοι ἐν βίοτῷ καὶ θαρραλέοισιν ἀπισθα. In codd. omnibus scriptura penultimæ vocis eadem est quæ hic. Idem v. 80. νεοστοὺς præstant, non νεοτῆτούς. Sed minuta sunt hæc & vix animadversione digna. Majoris momenti mutationem in hoc versu feci, qui sic vulgo legitur: πολλάκις ἐν βίοτῷ καὶ θαρραλέοισιν ἀπισθα. In uno codice reperi ἀπισθα.

114. μὴ μεγαληγορίῃς τρυφῶν. Sic optime unius cod. quod absque eo etiam facile reponi poterat & debebat. Nam primam in τρυφῶν nullibi non correptam reperies: & quantitatem syllabarum profecto non ignoravit auctor hujus carminis. Mendose ad hanc diem editum fuit, μὴ μεγαληγορίῃ τρυφῶν.

117. Ineptissima est horum versuum in impressis omnibus lectio & distinctio. Particulam μὲν insertam post ὄρνις non agnoscit unus cod. eamque respuit metri lex. Nullus enim est poëta, ne pessimus quidem, qui medium in ὄρνις corripuerit. Deus dedit avibus φύσιν πέροφοιτον, quam natu- ram aëriam latina versio juxta depravata Græca per adpo- sitionem conjungit cum ὄρνι. Leonibus dedit celeritatem & robur; quod verum est. Nulla enim fera est quam leo cursu non adsequatur. Sequitur taurinum genus, in quo phrasin variat poëta: ταύροις δ' αὐτύχυτοι κέρας ἔσθι. Vulgo legitur sine ullo sensu: ταύροις δ' αὐτοχύτοις κεράεσσι. Sic etiam scriptum est in Stobæi codice. Carminis hujus codi- ces alii habent ταύροις, alii ταύρους. Grotius dedit: ταύ- ροις δ' αὐτοφυῶς κέρας ἔστειν. Præstitisset meo judicio, ταύ-

γοις δὲ αὐτοφυῆ κέρατ' ἔστιν. Probabilior est nostra emendatio, quæ veteris scripturæ vestigiis proprius insistit.

124. ἀδεικλον. Lectionem codicis unde hoc sumsi, parumper depravatam sic restitui: in eo enim scriptum ἀδεικλον. De facinorofo quando dicitur δεικνύειν valet indicare, denoncer. ἀδεικλον, is qui non indicatur. Male vulgo ἀτίτεν.

129. μοῖρας παισὶ νέμειν. Nempe ἴσας. Sic scriptum est in uno cod. in alio μοῖραν παισὶ. At vulgo μοῖραν πᾶσα.

133. Codd. plerique habent πλαξόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλήμονα οὐστον' ἐλέγχης. In seq. v. habent omnes ἄντ' ἐχθροῦ τυχεῖν φίλον εὐμενέοντα, quod reposui pro vulgato ἄντ' ἐχθροῦ τυχεῖν φίλον εὐμενέοντος.

137. ἔδειται. Sic codd. & primariæ Editt. perperam in sequioribus ἔδωνται. In seq. v. codd. omnes μὴ τεύχειν: impressi male μὴ τεύχου.

139. νησιάχων ἀπαλῶν μὴ ἄψη χειρὶ βιαλα. Aldus edit, νησιάχοις ἀπαλοῖς μὴ μάρψη χειρα βιαλως. quod ne Græcum quidem est. Sylburgius μὴ μάρψης. In uno cod. reperi μὴ ἄψη, unde ad genuinam lectionem proclivi via perductus fui.

140. διχοστασίας & secundo abhinc versu βιοτεύης codicis nituntur fide.

145. αὐτὸν τῶν ιδίων βιάτων φαγέοις ανύβριστα. Quod Aldus edidit αὐτὸν τῶν οἰκετῶν, e glossemate est, observatumque a me fuit in uno codice. Ex alio elegantem poetamicque lectionem reposui, ανύβριστα. Neutrūm est plusale adverbii vice. Vulgo ἀνύβριστος.

146. σκάπτοιτο δικέλλη. Vetus est dictum. Unde qui se excusabant quod pravis artibus victum quererent, dicebant, ut ille apud Comicum sycophanta:

τί γὰρ πάθως σκάπτειν γὰρ οὐκ ἕτεραν.

158. ἀγρυποι. Sic legendum esse phrasis ipsa manifesto

ostendit. In codd. scriptum ἄτρυτον, ut Turnebus edidit. Pessime, ex frequenti permutatione literarum η & ν, in Aldina ἄτρητον, quod recentiorum querundam editorum imperita stoliditas revocavit.

159. περοφοῖτις. Sic in uno cod. scriptum. Vulgo περόφοιτος.

162. μυριότρυπα κατ' ἀγύεα. Vera est, si quæ alia, Ruhnkenii nostri emendatio in Epist. crit. I. Mendose vulgo legitur κατ' ἀνθεα.

163. νάνυμενος. Perperam vulgo νάνυμες.

167. μὴ φαῦε τὰ δεύτερα. Sic bene in uno codice. In duabus aliis μὴ φαῦε τε, quod haud minus ineptum est quam vulgatum μὴ φαῦέ γε.

170. ἐπὶ παλλακίσιον πατρός. Sic legendum: non, ut in plerisque editi. παλλακίσιοι. Aldus ediderat παλλακίστοι. In uno cod. est παλλακῆτοι, in alio παλλακίοις. Vide quot modis in voce usitissima peccatum fuerit.

174. μηδὲ τεῦ ἀλέχω ἐκύμων χείρις βάλοιο. Sic in uno cod. scriptum. In alio μηδὲ της ἡ — βάληαι. Unde orta vulgata lectio.

175. ἵε λέχος Ἐλθος. Sic in uno cod. quod hic prætuli vulgato ἐλθεῖν. Rursus v. 182. vulgatum βαίνειν prætuli duorum codd. lectioni βαίνους. In his modis variandis multum sibi indulxit libratorum licentia.

176. ἵα' αἰσχύνεσσις χείλεσσος. Sic dixi codd. In alio, ut vulgo, λεχέσσεται. Non dubito quin veram sit, quod dedi. Notat id genus turpitudinis, de quo senex apud Comicum in Vespis:

ὅρε δ', ἔγώ σ' αἵς δεξιῶς υφειλθμην

μέλλουσσαι. οὐδηλ λεσσεῖν τους ἔνυπτότες.

Qui libris scit uti, plura hac de re iā notis nostris ad Comicum reperiēt.

178. οὐδὲ αὐτοῖς θήρεσσι συνέαδον ἀρσενες εὑναι. Hic versus in Aldina editione post v. 174. positus est, & sic expressus: οὐδὲ αὐτοῖς θήρεσσ' ἀρσην συνέαδεν ἐς εὔνην.

Quod portentum Turnebus maluit amovere, quum id rite procurare non posset. Scriptus est versus in tribus codd. ut eum diu ante nos exhibuerat Sylburgius.

187. μηδὲ γυναικα κακὴν πολυχρίματον οἴκαδ ἄγεσθαι. Sic optime in uno cod. Putide in impressis, γυναικα κακὴν εἶκοσιν σοῖσιν ἄγεσθαι: immo titubante versu in Aldina σοῖσιν οἴκοισιν. Sic emendatus versus cum sequente cohæret, λατρεύειν δ' αλόχω, ut etiam in codd. scriptum est. In Aldina λατρεύεις δ' αλόχω: in aliis λατρεύης δ' αλόχω, sine ulla constructionis legitime forma.

190. παναγρέουσ. Sic unus cod. Male vulgo παναγρίους. Mox versu abhinc tertio ἄγοις unius etiam codicis fide nittitur. Quartum vero e scriptis duobus libris addidimus, qui in impressis omissus est. Sicque revera est hoc carmen versuum 217. ut eos numeravit Albertus Fabricius Bibl. Gr. L. II. cap. XI. Nam versus 64. qui bis positus erat; pro uno tantum censeri debet. Augeri adhuc posset illo versu quem protuli supra ad v. 82. quemque suspicor in aliqua hujus carminis editione extare. Citatur enim tanquam e Phocylide a Florente Christiano ad Comicum.

196. καλύπτω. In uno cod. scriptum κρυπτώ: in alio ιερομνέτω.

198. τρέφειν πλοκάμους ἐπὶ χαίτης. Sic optime tres codd. In Aldina τρέφειν πλοκαμίδος χαίτην: in aliis τρέφειν χαίτην πλοκαμίδος. In seq. v. pro ἄμματα duo codd. habent ἔρματα: alias μὴ θαύματα λέξι.

215. αγνείν ψυχῆς, τοῦ σώματος ἐστι καθαρός. Hec est duorum codd. scriptura. In impressis, αγνεῖαι — εἰσι καθαροί. Seq. v. τοῖς βιεῦντες præstitit unus cod. Vulgo οἰα.

NAUMACHII carmen opus est etiam Christiani alicujus, quem non elindem esse crediderim, qui Phocylidis mentitus est nomen. Ille poëtica facultate Pseudo - Phocylide præstantior mihi videtur. Exstat hoc carmen totum in Stobæi Florilegio, sed in partes disceptum, quas pro more studiosorum ejusmodi collectanea facientium, in diversos retulit titulos. XI. primi versus sunt in sermone LXVIII. cuius lemma est *Uxorem ducere non esse bonum*. Versus 59. cum tribus sequentibus & quarti initio sunt in sermone XCIII. cuius lemma est *Vituperium divitiarum*. Reliqui omnes sunt in sermone LXXIV. cuius lemma est *Nuptialis monita*, ubi integer reperitur versus, cuius dimidia pars tantum in Titulo XCIII. exstat. Hoc filo, si quis id callide apprehendisset, sponte sua perductus fuisset ad investigationem seriei & juncturæ corporis hujus membrorum, quæ nunc primum coagmentata exhibemus.

9. ξυνοῖο. Sic Stobæi cod. ut Turnebus jam ediderat.
In impresso Stobæo perperam ξείνοιο.

16. βίος. Sic libri omnes: mallem νόος.

24. μηδὲ κέλευε σῆ μέζειν ιότηι. Perperam in impressis μηδὲ κελεύειν σῆ μέζειν. Reg. cod. habet μέζειν. Turnebus jam ediderat κέλευε.

27. λεχέων ἔως γυμνωθεῖσαν. Male in cod. duæ voces in unam coaluerunt. Pejus in impressis αὐτογυμνωθεῖσαν.

43. φιλέεις. Sic scriptus liber: sinceramque hanc lectio-
nem judicavi, ad quam accommodari debnit particula in
fine præc. v. Vulgo ἔτι κε τέκνα εἰς Θυμοῦ φιλέης.

48. δμάεσσι τεοῖς. Sic cod. pro varia lectione: in con-
textu autem δμαῆσι τεῆς. Moxque rursus pro varia lectione
ρητέρας.

50. θάρσει. Legendum videtur τάρθει.

55. μηδὲ μὲν — Perperam vulgo μηδέ μιν.

58. Post hunc versum Stobæus omisit quatuor versus, in alium titulum translatos, quos in suam sedem repono.

63. τοῖς ἔτις Φυσιόωσιν ἀλίφρονες. Sic cod. Stobæi duobus in locis. In Titulo *De nuptialibus monitis impressus* Stobæus habet τοῖς ἔτιφυσιόωσι δαλίφρονες. In Titulo *De vituperio divitiarum* Stobæi codex superiora tantum verba exhibet, imperfecto versu. Nescio cujus sit inepta clausula in impressis libris, ubi legitur

τοῖς ἔτιφυσιόωσι δ' ἀλίφρονες αὐταλιῆς.

Non intellecta vox ἀλίφρονες *maris* & proinde *piscatorum* in auctoris hujus affumenti animo excitavit imaginem. His vero nullus est hic locus. ἀλίφρων, modo vox proba sit, nihil aliud hic significare potest, quam *ματαιόφρων*. Apud Hesychium occurrit mira glossa: ἀλιφροτύη, ἵκανη φρόντης. Forte in interpretatione vocis omissa fuit a librario negativa particula, οὐχ ἵκανη. Utut sit, lectionem codicis repræsentavi, qua forte meliorem ex ingenio reposuisse, si meo arbitratu agere voluisssem. Credo auctorem hujus carminis homericam vocem hic adhibuisse: τοῖς ἔτις Φυσιόωσι χαλίφρονες.

64. μηδὲ κατόπιν. Sic jam emendate edidit Turnebus. In Stobæi libris κατόπιν. In seq. versu parum coquimode utitur auctor verbo διακρίνειν, quod subjecto suo caret, nisi duriuscule ad μορφὴν referatur. διακρίνειν κόμις obvium est: sed διακρίνειν μορφὴν vix altero exemplo comprobatum iri credo.

68. Φύσις ὄπασεν. Sic optime codex, quod ex vi sententia interpres in versione expresserunt: sed in editiōnibus legitur inepta δέμας ὄπασεν.

LINI I. 7. Sic legitur hic versus in scripto Stobæo & in edit. Gesneri: οὗτος γάρ τε καθαγμὸς ἔντως δικαιῶς ὄσιεύσει. Tam ineptam lectionem repræsentare veritus Grotius dedit e conjectura ἀναμελακέως ὄσιεύσει. Melius, ut opinor, ego, ἀπ' ἀμελακιῶν ὄσιεύσει. Aliā, quam optimam omnium censi haud ἔχε feram, prostat emendatio Primarii viri in egregio opere de reliquiis perditorum Euripi-dis dramatum p. 281. ἀπ' ἀτρεκέως ὄσιεύσει.

9. νηδὺν μὲν πρώτιστ'. Ejusdem Præstantissimi viri hæc est emendatio, qua nihil certius. In cod. scriptum ἦδη μὲν πρώτισται αἰσχρῶν.

PANYASIDIS I. I. ἀρετήν νῦ τις. Sic scriptus Stobæus Tit. XVIII. In impressis δέ τις.

5. ἐνθα τε. Sic rursus cod. Vulgo ἐνθα δέ.

7. τοῦ κεν ἐγώ θείμην. Mintis bene vulgo τοῦ μὲν ἐγώ.

II. Hos versus servavit Athenæus p. 37. ubi etiam superioris fragmenti septem ultimi exstant cum aliqua lectionis varietate.

III. Apud Athenæum p. 498.

RHIANI 3. In Stobæo Tit. IV. legitur ἀφραδέη κραδίη, quod exhibet etiam cod. a prima manu scriptum. Reposuit librarius ἀφραδίη, unde primum erat emendare ἀφραδίη κραδίη. Sed quia in codd. perpetuo commutantur literæ η & ι, genuinum credo quod dedi ἀφραδέη κραδίη.

6. Θαρσαλέος. Sic bene Turnebus. In Stobæo Θαρσαλέως.

16. μετ' ἀθανάτοις ἐνχριθμίος. Vulgo μετ' ἀθανάτοισιν ἀριθμίος. In Gesneri editione εἰλαπινάζει: bene Turnebus εἰλαπινάζη. Melior hæc lectio in cod. superscripta deteriori.

21. Ζηνὶ Θεῶν κρείσυται. Sic optime Turnebus, ut est etiam in Reg. cod. sed posterior illa vox κρείσυται est ab emendatrice manu. Scriptum primo fuerat κριόενται, quod habet Gesnerus in margine, in textu vero κρείσυται. Vide quantam nebulam excitare possit unius literæ transpositio. KPIOENTI & KPEIONTI iisdem constant elementis. Inde miram lectionem extudit Grotius: Ζηνὶ θεῷ κρείσυται.

EVENI duo prima fragmenta exstant apud Athenæum p. 367. & in Stobæo Grotii Tit. LXXXII. qui tertium distichon ex Athenæo addidit, quod nec in scripto Stobæi cod. nec in Gesneri editione comparet.

III. Est apud Stobæum Tit. LI. Sequeuntur distichon ibidem exstat Tit. XX.

V. Servavit hos versus Andronicus Rhodius in Ethicorum Nicomacheorum paraphrasi p. 470.

CALLIMACHI I. Est hoc distichon pars epigrammatis, quod integrum legitur in Callimachi editionibus, in Analectis nostris, & mala Planudis manu interpolatum in Anthologia H. Stephani p. 481. Carmen quia breve est & vici nustum non piget describere:

Ωμοσε Καλλίγνωτος Ιωνίδι μή ποτ' ἔκείνης
ἔξειν μήτε φίλον κρέσσονα, μήτε φίλην.
ώμοσεν· αὖλα λέγουσιν αὐληθέν, τοὺς ἐν ἔρωτε
ὅρκους μὴ δύνειν αῦσατ' ἐξ αὐθανάτων.
νῦν δ' οὐ μὲν αἴρενικῶν θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαιπνης
νύμφης, ᾧς Μεγαρέων, οὐ λόγος, οὔτ' αριθμός.

II. Fragmentum hoc exstat in Florilegio Stobæi Tit. LXXXI. Primus pentameter in Gesneri editione sic legitur: ξανθὰ σὺν εὐόδμοις αἰκαλιῶν σιεφάνοις. At in cod. li-

quido scriptum αὐτῷ λίπη, quod vel ex eodem fonte hausit, vel ex ingenio Valckenarius, cui nomen proprium Σάρδε pro Σαρδά deboe. In 5. versu pro ἀκοντίς Stobæi libri habent ἀκοντάς. Elegantes Mureti versus ex Callimacheis expressos adpono, ut cum Grotii versione comparantur.

Namque & ego nitido capiti, flavisque capillis
ferta olim Assyrio sparsa liquore dedi,
& bona in ingratum congesisti plurima ventrem:
cuncta sed in ventos illa abiére leves.
Servarunt solæ commissa fideliter aures:
corporis hac una est parte reperta fides.

III. Vide Callimachi fragmenta a Bentleio collecta
CLXXIX.

ERATOSTHENIS fragmentum exstat apud Athenæum p. 36. & in Stobæi Floril. Tit. XVIII.

MENECRATIS distichon I. exstat in Anthologia Planudis, editionis Stephani p. 21. in quod notam hanc e Salmasi schedis descripsi. *Hic Menecrates Samius fuit: de eo hoc tantum scimus. Quidam illi sequens etiam distichon tribuunt. Nam ita lemma legitur in membranis: Λουκιλίου. οἱ δὲ, Μενεκράτους Σαμίου.*

POSIDIPPI v. 1. Codicis lectionem reposuimus τάχυ, quam adseruimus ad Comici Plutum 438. Sic in Sophoclis Oedipo Col. 170. ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ. Inique cum lectorē agerem, si eum versione fraudarer Hugonis Grotii; ingratusque essem erga summum virum, cui tantum venustatis debebit hic libellus, si elegantissimos ejus versus supprimerem.

Quod vitæ secessum iter? fora plena molestis
 litibus: infedit morbida cura domos:
 rure labor multus, multusque in fluctibus horror.
 Qui peregrini vivunt, his & habere metus,
 & nec habere dolor. Tum ducta conjugi, semper
 anxius: in vita cælibe, solus eris.
 Qui pater est, fatagit: vivit non suaviter orbus.
 Aetas est juvenum stulta, vieta senum.
 Nil igitur satius, quam nunquam cernere lucem:
 vel modo conspecta luce repente mori.

HESIODUS inter poëtas principem tenet locum, qui præcepta de moribus & bene iastituenda vita tradidere. Opus ejus inscriptum ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ in Gnomographorum collectione desiderari non debebat. Ediscabant hoc olim pueri, teste Cicerone L. VI. ad Famil. Ep. 18. *Lepta suavissimus ediscat Hesiodum, ἅτε babeat in ore τῆς δόρετῆς ἰδρῶτα.* Quod quidem poëma hic exhibere volui, non ad eam formam quam habet in aliis editionibus, sed ea qua esse debet, rejectis scilicet spuriis addititiisque versibus, & emendata lectione, vel codicis quo usus sum auctoritate, vel certis doctorum virorum conjecturis.

10. αὐτάλαμον. Sic bene scriptum in Regio codice. αὐτάλαμος est ὁ μὴ δυνάμενος παλαμήσασθαι. Litera v in hac voce non est ex etymo, sed ἐπιβληματική. Proinde minime necesse erat ut in hoc versu vim metro inferret.

12. αρέμεναι. Sic scriptum in cod. Secunda longa est yī liquidæ. Vide supra ad Simonidis II. 100.

15. καὶ κεραμεῖ κεραμεὺς κοτέει. Vide Mischell. Observatt. T. II. p. 315.

30. εὐδὲ ἵσασιν. Sic Reg. cod. In ἵσασιν prima brevis est. Vide 759. 769.

54. ἔργα διδασκέμενα. Vide Miscell. Observatt. T. II.
p. 316.

56. γυιούρους. Vide Ruhnkenii Epist. Crit. I. p. 80.

77. γένετο. Optativum flagitat constructionis ratio. Perperam vulgo γένηται. Nihil frequentius hac modorum permutatione. Vide infra ad 317.

81. κῆρας. Vide Miscell. Observ. loco supra laudato.

85. ἔμεινε. Sic Hesiodi & Stobæi codd. vulgo ἔμινε.

99. ᾧ δὲ θεοὶ ξάεσκον. Supra 79. πρὸν μὲν γαρ ξάεσκον. Scabra est vulgata lectio ᾧ τε θεοὶ δὲ ξάεσκον.

129. ὄφριμον. Sic recte scriptum in cod. ubi etiam v. 132. απλατοί, & sequenti εἰπὶ σιβαροῖς μέλεσσιν, ut habent etiam impressi in Scuto v. 76.

135. εἰργάζετο. Sic est in codice.

138. νώνυμον. Sic scribi & excudi debuit. Perperam in libris νώνυμος, tanquam si media hujus vocis syllaba produci posset. Eandem mendam sustulimus in primo versu paginae 118.

170. οὐδέ κεν. Vulgo οὐδὲ μὲν, mendose, sequente verbo modi optativi.

182. μετὰ Φῦλον ἵππην. Sic in cod. ut apud veterem Sophoclis Scholiaстam, qui hos versus laudat ad Oed. Col. 1670.

186. ἕρης cum spiritu tenui, ut Jonibus efferre moris erat. Hæc est ubique scriptura Reg. codicis. πονιλόγηην. Vide Ruhnkenium in Epist. crit. I.

190. τί λέληπας. Sic bene scriptum in R. codice. Idem v. 194. exhibet ὅς κε θέλῃ.

225. ἐπήλαστε. Sic Plutarchus in libro de Stoicorum repugnantibus p. 1040. C.

230. αποτίνυται. Sic in cod. scriptum, ex Jonismo recte.

237. Hæc est vera sedes horum versuum, qui in impressis bis positi sunt.

240. κυδρὸν legatur an κυδηνή, ne minimum quidem inter-est. Illud prætuli non e Grævii emendatione, sed quia sic liquido scriptum in R. codice. Vide ad Theogn. 124.

244. βασιλέων. Sic scribi debuit. Vulgo contra metri le-gem βασιλήων.

247. Τμεσὶν hīc esse non viderunt Hesiodi editores, ἐπιλάθεοθε πάτχυ, ut paucis interjectis, Βίης δὲ ἐπιλάθεο πάμπαν.

- 264. λείη μὲν ὁδός. Sic recte apud Stobæum legitur. Vide Mischell. Observ. T. II. p. 318.

274. Δίου γένος. Hesiodus fraterque Perseus patrem ha-buerunt Dium. Perperam vulgo δῖον γένος. Vide Ruhnke-nium ad Velleium p. 26.

279. εἴκελος ὄργην. Perperam vulgo ἕκελος ὄργην. Iis quæ in hunc locum observavit Ruhnkenius in Epist. Crit. I. addo scribi debuisse ad metri integritatem εἴκελος. Prima in ἕκελος brevis est. In v. 180. insignem varietatem exhibet Stobæus: κάματον νήπιοντον ἔδουσι. Eleganter quidem: sed quodnam participium initio seq. versus legisse censendus est? minus adpositum esset τρύχοντες.

301. βαίνει. Sic cod. Perperam in impressis βαίνει.

317. ἐμκάμιον. Sic legendum esse ostendit Ruhnkenius in Epist. Crit. I. Nec magis γένυται ferendum erat, quum solæcum sit, & γένοιστο legatur apud Stephanum.

327. ὅ γε καὶ μέγα δῶῃ. Sic bene scriptum in cod. ut Aldus etiam edidit. Nescio quā in recentiores editiones venerit ὅ γε καὶ μέγα δῶῃ.

330. τό γ' — Sic in scripto etiam Stobæo. Vulgo apud Hesiodum τό τ' —

345. Φηλάγησι. Sic in Stobæi codice.

354. δυσομενάων. Perperam vulgo σ geminatur. Vide Eu-stathium ad Iλ. τ'. p. 1169. l. 57.

359. ναιετάρουσ' & μοξ ναιούσιν lectiones sunt a codice confirmatæ.

404. ἔτερόν κ' ἐπὶ βουτὶ βάχλῳ. Perperam vulgo ἔτερον γ' ἐπὶ — Particulam κε optativum verbum quod sequitur, requirit, ut supra 395. αὐτὸν καὶ σφύρον κε τάμιον. Similiter peccatum fuerat v. 170. Ad leges constructionis particularum non satis adtendit Grævius.

406. δρυός ἐλυμα. Versus ἀκέφαλος, quales apud vetustissimos poëtas reperiri plurimos observavi ad Theogn. 1057. Sic supra 156. τρὶς ἔτεος, quod perperam a librariis interpolatum fuerat, qui metro se consulere arbitrabantur scribendo τρὶς τοῦ ἔτους. Non itaque audiendus erat Orvilius qui ad Charitonem p. 427. legendum statuit δρυός εἰλυμα. At certam vero ulceri medicinam fecit, γύνη πρίνου legens pro πρίνου δὲ γύνη.

418. εὗτ' ἀν γεράνου Φωνὴν ἐπακεύσῃς. Sic concinne disposita sunt verba in codice. Vulgo Φωνὴν γεράνου.

428. εὗτ' ἀν δὲ πρώτιστ'. Sic cod. Perperam in impressis δη.

432. ἕαρι. Sic scribendum. Coalescunt in unam duæ vocales, pronunciandæ tanquam si scriptum esset ἕρι. Perperam vulgo εἴαρι.

438. ὄρωντις βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι. Observanda tmesis, ἱφίκηαι νῶτον βοῶν ὄρωντις. Prava scriptura, pravaque distinctione obscuratur in libris hic locus. ὄρωντις legi solet. ἱστικεῖσθαι, adtingere, hic adhibitum ut καθικεῖσθαι, quod feriendi significatione passim obvium.

444. Versum hunc δέελιζε Ruhnkenius, iudicio, ut opinor, nimis severo. Non magis indigna Hesiodi erga Deos pietate sententia, boni quidquam spondere veriti, nisi diuinus favor prosperum finem laboribus impertiat, quam quod legitur v. 612. & quando v. 604. magnum lucri

proventum sperare jubet, εἴ κ' ἀνεμοί γε παπᾶς ἀτέχωσιν
ἀντας.

446. Βιότου αἰρεύμενον. Vide Ruhnkenium in Epist. Crit. I.

455. ἀρόσης. Sic cod. & Aldina editio. In Grævii recen-
fione, ἀρόσεις.

460. ἵτοθαρίζει. Optativum requirit recta scribendi ratio.
In cod. verbum est modi subjunctivi: in impressis, indicati-
vi. Ad eundem prorsus modum res se habet v. 465.
ubi ὁφέλλοις reposui.

467. πιέζεις. Sic bene cod. Pendet hoc verbum ab eadem
particula μή, qua verbum itidem subjunctivum παταμάζειψη.

500. λυγρὸν μαλακίσωντες. Vide Valckenarii Animad. ad
Ammonium p. 39. δρία emendate scriptum est in codice.

502. Sententiæ forte magis esset congruum, si legeretur:
εἴ σκέψα μαιόμενοι πυκνοὺς κευθμῶνας ἔλωσι.

*Fugiunt feræ omnes, idque unice curant, quo, tec̄ta inqui-
rentes, densas latebras occupent.*

512. πυκνόστας. Sic scribendum: non πυκάστας, media brevi.

523. Concinnam cod. R. lectionem repræsentavi. Vulgo
legitur:

τῆμος θάμιστη βοῦσ', ἐπὶ δὲ αὐτῷ παῖς πλέον εἴη.

536. κάρφει. Sic cod. In impressis κάρφη.

550. Βίθλινος. Sic scribi debuit. Perperam in libris,
qui frequens error est, Βύθλινος. Theocritus Idyll. XIV.

15. ἀνώξα δὲ Βίθλινον αὐτοῖς.

563. θῆτα τ' ἀσικον. Copulam in impressis omissam e
codice addidi. Pejus Aldus θῆτ' ἀσικον.

579. αἴρει. Sic bene cod. In impressis αἴρῃ.

588. Cod. τεῷ ἐν κάτθεο, male divisis vocibus, quæ con-
jugendæ erant.

605. Hujus & seq. versus lectionem repræsentavi fideli-
ter, quam exhibet Reg. cod. vulgata longe concinniorem.

629. αἰλάχιν καὶ τὸν. Sic cod. Scilicet πλάσον. In impressis καὶ τά.

636. πήματι κύρσαι. Sic cod. & Aldina editio. In Grævii recentione πήμασι. Teretes aures offendit ingrata ejusdem sœni repetitio: μετὰ κύμασι πήμασι κύρσαι.

646. χάρματα γῆμης. In Stobæi cod. χάρματα νείμης.

649. δειπνολόχου. Sic Stobæus, quod præferendum duxi vulgato δειπνολόχης. Vide ad Theognidem v. 11. Mox idem Stobæus καὶ ἐν ὀμῷ γῆραι δῆκεν. In Hesiodi editt. præpositio omessa. Cod. vero habet, ut Aldi editio, καὶ ὀμῷ γῆραι δῶκεν.

709. φημίξουτι. Sic in cod. scriptum liquido, cum adposita glossa κηρύξουσι.

749. τινυμένας. Sic cod. Vulgo τινυμένας. E cod. etiam v. 759. dedi αὐτεῖσασι. Vide ad v. 30.

765. μέσον· παῦσοι δὲ αὐτεῖσασι μετ' εἰκαδῖα. Sic cod. & Aldi editio. Miror ineptam lectionem prælatam fuisse a Grævio, μέσον· παῦσοι δὲ μετ' εἰκαδῖα.

IN CÖMICORUM SENTENTIAS.

ALEXIDIS sententia I. desumpta e Fabula cui titulus fuit Φρέξ, servata ab Athenæo p. 429. est in Excerptis Gronii p. 593. Ibid. p. 565. exstat II. sententia, ex Athenæo p. 36. Eam decurtatam & sex tantum comprehensam versibus habet Stobæus Floril. Tit. CXVI. cui debetur index Fabulæ, e qua deponita fuit, Δημότριος, ή Φιλέταρος. III. sententia est in Floril. Stobæi Tit. LXXIII.

AMPHIDIS sententia I. excerpta est e Fabula cujus titulus Αμπελουργός. Habet eam Stobæus Floril. Tit. CIV. Ibidem exstat II. Tit. XXVII.

ANAXANDRIDIS sententia I. est in Stobæi Floril. Tit. XLI. Ibidem est II. Tit. CXVIII. Ultimus versus in cod. sic scriptus est: *λύστην δὲ ποιῶν, εἴ τις δυσκόλως ἔχει.*

ANTIPHANIS sententia I. est in Floril. Stobæi Tit. XXVII. Ibidem est II. Tit. LIX. Lectionem codicis secutus sum qui titulum etiam Fabulæ habet, *Μέλιτζας*. Alibi non laudari illam Fabulam probabile est, quandoquidem titulus ille non comparet in catalogo Fabricii. III. est in Excerptis Grotii p. 635.

IV. Sententia est in Floril. Stobæi Tit. LXXII. Ibidem est V. Tit. CXXV. Tum VI. Tit. XCI. Quæ sequuntur duo sunt in Tit. CXVII. ut etiam XI.

IX. Sententiam habet Stobæus ibid. Tit. XCVII. & X. Tit. LIII. Ultimam habet Grotius in Excerptis p. 635.

APOLLODORI I. Sententiam hanc Rad. Wintertonus, cuius ex editione hæc fragmenta Comicorum exhibeo, sumit ex eleganti libello H. Stephani. Unde autem petita sit, nec scio, nec querere vacat. Ceterum fallitur Typographorum ille doctissimus, quum ait apte *fēlem* cum adultero jungi & velut copulari. *γαλῆ* non *fēlem*, sed *μυστέλα* significat. II. Sententia est apud Stobæum Tit. CXX. desumpta e Fabula cui titulus fuit *Διεμαρτύνων*. III. est ibid. Tit. CXI. desumpta e Fabula cuius titulus *Παιδεῖς*. IV. ibid. Tit. CV. sine auctoris nomine, Fabulæve indice. Quin in cod. lemma adpositum *τραχικὸν ἴτεισθδίου*. Nescio qua auctoritate fragmentum hoc H. Stephanus, quem nulla adhibita crisi fecutus est Wintertonus, Apollodoro tribuerit. A quibusdam, quos non nominat, Apollodorum horum

334 IN COMICORUM SENTENTIAS.

versuum auctorem agnosci testatur Grotius in Excerptis p. 800. Quinam ii sint, quærere nunc non vacat.

DIPHILI sententia I. e *Parafito* ab Athenæo servata p. 422. est apud Grotium in Excerptis p. 793. In ultimo versu optime correxit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 874. πάντα τλητὰ γίγνεται. Vulgo legitur pravo aut nullo sensu πάντα ταῦτα. Euripidis senarii inter fragmenta incerta sunt in editione Musgravii CLIX. Alteras duas habet Stobæus Tit XXIV. & XCIV.

MENANDRI fragmentum I. e Fabula cuius titulus Τρο-
Σολιμαῖος, est apud Stobæum Tit. XI. Ibidem est II. Tit.
XV. In v. 4. e codice dedi οὐ φειδόμεσθ'. III. est ibidem
Tit. XCVIII. In v. 6. codicis lectionem vulgata melio-
rem dedi.

IV. Sententiam ex H. Stephani libello summis Winter-
tonus. Nescio cui auctori veteri acceptum ferri debeat, quod
hi versus ad nostram ætatem pervenerint. Non memini eos
legere in Jo. Clerici collectione.

V. Fragmentum hoc, quod decurtatum exhibit Winter-
toni editio, exstat apud Stobæum partim Tit. LXIX. par-
tim Tit. CVIII. Desumptum est ex laudatissima Fabula cu-
jus titulus Μισογύνης. In v. II. lego ad codicis fidem αὐτο-
Γαρέντα τε. V. ult. scripturam prætuli quam exhibent Cod.
& Gesneri editio in Tit. CVIII.

τῶν προσδοκωμένων, ὅδυνήσῃ διὸ τέλους.

De veritate lectionis in clausula, non est cur quis ambigat.
In altero loco Cod. habet τῶν προσλεγευμένων, οὐ δυνήσῃ διὸ
τέλους. Ineptum istud οὐ δυνήσῃ, quod servari non debebat,
ansam dedit mutandi participii τῶν προσλεγομένων, quæ le-
ctione est Gesneri. Grotius utroque in loco dedit τῶν προσδεχο-
μένων, & διὰ τέλους mutavit in διατελεῖν.

VI. Fragmentum hoc, a Plutarcho in consolatorio ad Apollonium servatum, est in Excerptis Grotii p. 751. VII. est apud Stobæum Tit. LV. Ibidem est VIII. Tit. LXXVII. IX. Tit. X.

X. Fragmentum hoc e Perinthia sumtum, quam Terentius in Andriam suam transtulit, est in Stobæi Floril. Tit. CXXIV. Perita summi Critici manus id emendavit. Quod sequitur est apud eundem Stobæum Tit. LII. In postremo versu scripturam codicis sequor. Impressus Stobæus habet ἀλλ' οἱ φρεσοῦντος τοὺς λέγους ἀνδρὸς ἐξῶ, claudicante versu, quem Bentleii stabilit emendatio ἀνδρὸς φέρω. XII. ibidem est Tit. LXXXIII.

XIII. Est apud Stobæum hæc sententia Tit. XLII. Recte cod. in 1. versu habet πειθεται. XIV. ibidem Tit. XXXVI. Quæ sequitur ad Fabulam pertinet cuius titulus fuit Γεωργός. Est apud Stobæum Tit. V.

XVI. Fragmentum est e Fabula cuius titulus Κιθαριστής, apud Stobæum Tit. XCV. Quod sequitur pertinet ad Fabulam cuius titulus Εμπιμωραμένη. Servatum a Stobæo Tit. XLIII. emendavit Bentleius. In cod. scriptum non γίνεται, sed γίνετ'. XVIII. est apud Stobæum Tit. CXIV. Libri exhibent in ult. v. εὗνος φίλος, perperam. Hic versus alibi legitur, unde veram lectionem restitui εὗνος λόγος.

Sententia XIX. est apud Stobæum Tit. XCIII. Sequens Tit. XCVII. XXI. sumta est e Fabula cuius titulus Αφροδίσια: servavit eam idem Stobæus Tit. LXIV. alter versus in cod. sic scriptus est: παρὰ τίνι τάνόντα γ' οὗτος ὄψεται; XXII. ibidem est Tit. XLVI. Ultima Tit. CVII.

PHILEMONIS sententia I. est apud Stobæum Tit. LXXIV. Ibidem est II. Tit. IX.

336 IN COMICORUM SENTENTIAS.

III. Fragmentum hoc , cuius ne minima pars apud quemquam profanorum scriptorum occurrit , certatim laudant Ecclesiastici , de auctore non consentientes. Philemoni tribuit id Justinus : Clemens vero & Eusebius Menandro. Acutiori cuivis statim oboritur suspicio neutrius esse hos versus , sed eadem pia fraude Menandro vel Philemoni affectos , qua eruditii Christiani Sibyllis , Orpheo . Sophocli aliisque furtim supposuerunt versus , quibus ostenderent veterum sapientum placitis non abhorre Christianam disciplinam. In iis digerendis observatis Criticorum ad Clementem usi sumus , apud quem exstant p. 720. Sunt autem in Excerptis Grotii p. 757.

IV. Sumta est hæc sententia e Fabula cuius titulus Εὐαγγελίον , estque apud Stobæum Tit. XIX. Non animadverterant editores claudicare versum 3. in quo ἀντὶ pro ἐαν̄ legebatur.

V. Est hæc sententia apud Stobæum Tit. LXII. In cod. adpositus Fabulæ titulus Εξοικείμενος , quem in Fabricii catalogo non reperio.

VI. Servavit hanc sententiam Clemens Alex. p. 726. unde eam Grotius in Excerpta sua retulit p. 775.

VII. XI. & XII. sunt in Stobæi Tit. CII. In primo fragmento pro ἀντὶ εἰς σκωτῆς , cod. habet ἀντὶ κόπου. Secundum sumtum est e Fabula cuius titulus Σκελικός . Sed in cod. lemma præter auctoris nomen nihil habet. Ultimi versus sinceram lectionem restitui. In cod. scriptum ἔτερον , non , ut vulgo , ἔτέρων : ipse vero alterum articulum addidi , qui in similibus phrasibus librariorum incuria perquam sèpe omissus fuit :

ἔτερον τὸ τ' αλγεῖν καὶ τὸ θεωρεῖν ἐστὶ λύως.
ut etiam Philippi versum restituimus :

ἔτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ καὶ τὸ πεπενθέναι.

Sic

Sic versus qui infra inter monosticha occurrit, sub titulo εἰς λόγον, quique est Sophoclis in Oed. Col. nostræ editionis 808. legi debet:

χωρὶς τὸ τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὸ τὸ καίρια.

VIII. Sumtum ex Fabula eui titulus fuit Καταψευδόμενος, est apud Stobæum Tit. XXIX. Quod sequitur ibidem est Tit. C. sumtumque e Fabula cujus titulus fuisse perhibetur Μύσθης vel Μύσθις. X. est ibidem Tit. CXVII. Additum in Grotii Florilegio quartum versum, a Wintertonio omissum, codex non agnoscit:

καλέν τὸ θηρίου ἔστιν ἐπὶ τούτῳ λέγειν.

XIII. est apud Stobæum Tit. XXXVI. Ultimum, quod male Wintertonus Menandreis immiscuit, est apud Stobæum, quinto versu defectum, Tit. CVIII. ubi præter auctoris nomen Fabulæ etiam index habetur e qua desumptum, Σάρδιος. Venustrissimos hos versus citat etiam Plutarchus in Consolatorio ad Apollonium. In 1. cod. Stobæi habet ut Plutarchus, ήμιν. In 6. habet etiam εἴρ τε χλαίης, εἴν τε μή. Duo postremi pessime a librariis habitu fuerunt. In Stobæi cod. sic leguntur:

τί δὴ ποεῖς πλέον αὐδέν. ή λύση σ' ἔχει
ῶστερ τὸ δένδρον τοῦτο καρπὸν, τὸ δάκρυον.

In Plutarchi vero editione Aldina p. 97. l. 12.

τί οὖν πλέον παιοῦμεν. αὐδέν. ή λύση δὲ ἔχει
ῶστερ τὰ δένδρα, καρπὸν αἱ τὰ δάκρυα.

Bentleius emendabat:

τί οὖν πλέον ἔχομεν; αὐδέν. ή λύση δὲ ἔχει
ῶστερ τὰ δένδρα, καρπὸν αἱ τὰ δάκρυα.

Neminem esse opinor in Atticorum Poëtarum lectione tritum, cui istud pronomen αἱ sic positum placeat & genuinum videatur. Nisi me fallit opinio, melioribus avibus conjecturam pericitatus sum:

338 IN COMICORUM SENTENTIAS.

τί οὖν πλέον τοι γ'; οὐδέν. ή λύση δ' αἱ,
ώρας τὰ δένδρα καρπῶν, ἔχει τὰ δάκρυα.

Ex hoc Philemonis fragmento expressi sunt versus elegan-
tissimi M. Ant. Mureti, quos Jof. Scaliger Q. Trabez, Co-
mici Latini, esse credidit.

Here, si querelis, ejulatu, fletibus
medicina fieret miseriis mortalium,
auro parandæ lacrimæ contra forent;
nunc hæc ad minuenda mala non magis valent,
quam nænia præficæ ad excitandos mortuos.
Res turbidæ consilium, non fletum expetunt.

DIODORI fragmentum est apud Stobæum Tit. LXXII.

EUBULI fragmentum e Fabula in qua Bacchus induce-
batur, cuius hæc sunt verba, servavit Athenæus p. 36.
unde in Excerpta translatit Grotius p. 649. V. 9. αὐακλη-
τόρων. Grotius dedit αὐακλητόρος. Ad metrum perinde est:
illud ob euphoniam præstare videtur. Præterea quum ebrii
sæpe non uni tantum injuriam faciant, & a pluribus in-
jus vocentur, αὐακλητόρων malui. Meministi istud Comici
nostrí in Vespis:

εἴσω φέρω σ' ἐπεῦθεν· εἰ δὲ μή, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

Cum his Eubuli comparari etiam possunt Aristophanis ver-
sus isti in eadem Fabula:

κακὸν τὸ πίνειν, αἴτο γαρ οἶνον γίγνεται
καὶ θυρεοπότης, καὶ πατοῖξα, καὶ ΒΑΛΕΙΝ·
καὶ πειτ' αἴτοινεν αἴρυντος ἐκ πραστάλης.

HIPPARCHI sententia e Fabula desumpta cujus titulus
Ζωγράφος, est apud Stobæum Tit. LX. Rechte in cod.

Scriptum v. 4. ἀνάλωσ'. Secunda natura longa est, quod ignorare non possunt qui Atticos Poëtas legerunt.

CRATETIS fragmentum I. est apud Stobæum Tit. CXVII. Ibidem est II. Tit. CXVI. Ibidem III. Tit. XVII. Ultimum habet idem Stobæus Tit. XXXIII.

NICOSTRATI sententia est apud Stobæum Tit. XXXVI.

PHEROCRATIS sententia est apud Stobæum Tit. CXVII.

PHILIPPI sententia est apud Stobæum Tit. CXIV. desumpta e Fabula cuius titulus Ολυνθιακός, si Grotii Florilegio fides, in quo fragmentum hoc non Philippo, sed Philippidi tributum. Ultimus versus pessimum ad modum editus sic vulgo legitur:

Ἐτερὸν τι τοῦ λέγειν ἐσθὶ τὸ πεπονθέναι.

claudicat turpiter, dactylo quartam sedem tenente. Vide supra ad Philemonis XI.

PHILIPPIDIS sententia prior est in Stobæi Tit. LXIX. Altera desumpta e Fabula cuius titulus Φιλαδέλφος, est ibidem Tit. CVIII. Euripidis versus erat in Sthenebœa. Vide Aristoph. Ran. 1217.

SOTADES, cuius sequitur fragmentum a Stobæo servatum Tit. XXII. non fuit Comicus poëta, quod e versuum genere liquet; sed alter ille qui Ptolemæi Philadelphi tempore vixit, cuius jussu fuit interemptus. De Sotadico metro, seu iōnico a majore tetrametro brachycatalepto, vide Hephaestionis Enchiridion p. 37. In 2 versu minus bene

vulgo legitur φλεγματίῳ προστίς περισσώ. E codice κρατή reposui. Versus 6. claudicat. Legendum ἀν δ' αλαιζοῦς, nisi potius omnium istorum versuum initio scribi debuerit ἢν pro ἄν. Utut sit, certum est in hujus primo pede ditrochænum esse debere. In ultimo perperam legitur vulgo έαν μετρῆς, reclamante metro. Sotadis fragmenta sunt apud Stobæum nonnulla. Unum occurrit in Gesneri editione p. 38: quod in versus digestum non est, ideoque forte a Grotio fuit omissum. Quandoquidem ab argumento hujus libelli non alienum est, hic illud proponam, uti legi debet:

Λύπη σε μακράν προφεύξεται αὐγαδὰ Φρονοῦντα.
μιμοῦ τὸ καλὸν, καὶ μενῆς ἐν Ερωτοῖς ἄριστος.
νόμος ἐστὶ θεός τοῦτον δὲ πάντοτε τίμα.
ξένος ὄφείλεις εἶναι τῶν οὐ καλῶς Φρονούντων.
οὐ καλῶς βιοῖς, παράμενε, κεύτυχεῖς τὰ πάντα.
παρατήρεις τὰ πάνταν καλὰ, καὶ ταῦτα σὺ μιμοῦ.
βῆσιν δεδομένην αὐγαδὴν φύλασσε σαυτῷ.
σοὶ τοῦτο γενέσθω Φίλον μηδαμῶς αἰτακτεῖν,
τὴν ήσυχίαν κατὰ βίον ἵνα πάντοτε τηρῇ.
ὑγιαίνειν εὔχου τοῖς θεοῖς ἐφ' ὅσον ἔχεις ἔγγ.

Decem hi versus in codice Stobæi, quo usus sum, sic in numeros suos digesti, subiecti sunt septem aliis versibus ejusdem auctoris qui in Gesneri Stobæo p. 65. tanquam soluta oratio excusi sunt, adposito hoc lemmate, *Sotatis*, al. *Socratis*. Est hoc perquam inscitum, mirorque isteοyerba legi in Indice auctorum a Jo. Stobæo landatorum, quem Tomo VIII. Bibl. Gr. inferuit Fabricius: *Interdum Sotadis nomen scriptum videtur pro Socratis*. Literam Socrates nullam reliquit, quod cum aliunde, tum Ciceronis testimonio constat. Sed his missis, illos etiam versus adponam, prout legi debent:

Τῆς τύχης σκοτεῖν δεῖ τὸ μέγιστον, εἰς ἔλαστον,

καὶ τὸ μὴ παρὸν μὴ θέλειν· οὐδὲ γὰρ σὸν ἔστιν.
αἱμφότερος μένειν οὐκ οἶδεν· ἐστίκει γὰρ οὐδέν.
αὖν σπλουσίος ᾧ καθ' ἡμέραν σκοτῆς τὸ πλεῖον,
ἐξ τοσοῦτον εἰ πενιχρὸς, ἐξ ὅσου εἰ περιστός.
ως πένης θέλων ἔχειν, καὶ πλουσίος πλέον σχεῖν,
ἴσσον ἔχουσιν αὐτῶν αἱ ψυχαὶ τὸ μεριμνᾶν.

ERIPHI fragmentum e Fabula, cuius titulus Αἰόλος;
servatum ab Athenaeo p. 134. est in Excerptis Grotii p. 685.

POSIDIPPI sententia I. est apud Stobæum Tit. XCIX.
Desumtam secundam e Fabula cuius titulus Περνοσοτκός
fervavit Athenaeus p. 154. in fine, unde eam Grotius in
Excerpta retulit p. 815. III. habet Stobæus Tit. XIV.
Ultima ibidem est Tit. CXIX. Festivam sententiam vul-
garis hōrum versuum scripturā exhibet, οἵτις absurditate
haud perculsus fuisse viros, si quos alios ingeniosos,
Henr. Stephanum & Hug. Grotium, pol fatis mirari nequeo.
Quippe legitur in altero versu

τῆς αἴθανασίας κρείτον οὐδὲν εὔχεται.

Fuit ne unquam aliquis adeo stolidus, ut crederet se a
communi hominum sorte exemptumiri, precibusque a Diis
imperaturum ut ne moreretur? hoccine in Comœdia dici
potuit? Præterea claudicat versus. Nam in comicis sena-
triis primam semper corripiunt αἴθανατος, αἴθανατις, quod
ad Aristophanem confirmavimus. Quid multa? Liquido in
codice scriptum est:

τῆς εὐθανασίας κρείτον οὐδὲν εὔχεται.

Hoc quid sit nemo melius docebit Suetonio in vita Augusti
cap. XCIX. Defecit, sortitus exitum facilem, & qualis
semper optaverat. Nam fere quoties audisset, cito ac nullus

342 IN COMICORUM SENTENTIAS.

cruciatu defunctum quempiam , sibi & suis iudiciorum similem (hoc enim & verbo uti solebat) precabatur . Grotius verterat : locum meretur principem immortalitas . Quod probabile est sumnum virum scriptorum fuisse , si veram letitiam cognovisset , reposui , tranquilla mors .

TIMOCLIS sententia I. initium est longioris fragmenti e Fabula cuius titulus Εὐχαρέναος , quod servavit Athenaeus p. 241. habetque Grotius in Excerptis p. 693. Qui sequuntur versus sunt in Stobæi Tit. CXXV.

CLEARCHI fragmentum e fabula cuius titulus Κορίδιος , ab Athenæo servatum p. 613. est in Excerptis Grotii p. 827. Eadem est sententia , quæ Alexidis fragmenti I.

IN SENTENTIAS SINGULARES.

Seniorum istorum e scena sumtorum collectionem a nescio quo factam primus vulgavit Aldus Manutius , a cuius editione nihil aut perparum differunt ceteræ omnes quæ postea subsecutæ sunt . Nova hæc nostra ad nullius præcedentium normam exacta est , eoque , ut opinamur , erit haud paucum melior . Nam primo quidem versus ex ea sustulimus , quæ manifesto nexu conjuncti unam sententiam efficiebant , ac proinde non singuli singulas continebant sententias ; quales fuit isti , qui in Titulo eis δίκαιοι vulgo leguntur ?

ἀνὴρ δίκαιος ἴστιν οὐχ ὁ μὴ αἰδοκῶν ,
αλλ' ὅπερις αἰδικεῖν δυράμενος οὐ βούλεται .

Nec solum illati rationem isti versus eximi debebant , sed etiam quia πῆσις integra , e qua deponiti sunt , jam exstat inter Comicorum fragmenta . Vide Philemonis II.

Ex altera hac causa, quia inficetum fuisset in tam exiguo libello eisdem versus diversis in locis exhibuisse, si qui istorum seniorum jam in fragmentis Comicorum occurrisse, eos inter singulares sententias repetore nolui-
mus. Sic sublatu*s* est in Titulo *εἰς θάνατον* versus iste:

οὐ πώποτε ἐγένετο πολυτελῆ νεκρόν.

quem exhibit Menandri fragmentum X.

Secundo versus plurimos sustulimus, quibus multum abscedit leporis, si ab eis sejungantur, quibus adhaerent in fragmentis unde sunt excerpti: cuius generis est iste qui legitur vulgo in Titulo *εἰς δούλους*:

ως οὖν δούλῳ δεσπόταις χρηστοῦ τυχεῖν.

Est Euripidis, cuius fragmentum ex Meleagro servavit Stobaeus:

*ως οὖν δούλοις δεσπόταις χρηστοὺς λαβεῖν,
καὶ δεσπόταισι δούλον εὔμενή δόμοις.*

Porro versus inde facessere jussimus aliquot, quorum intenta visa est sententia, aut qui nunquam in scena fuerunt recitati, sed scriptorum recentiorum, Christianorum, eorumque non pure loquentium, facile esse judicantur, quales sunt isti:

αὐθάνατον ἔχθραν μὴ Φύλασσε θυτὸς ὁν.

Θεὸν σίειν, καὶ πάντα πράξεις ἐνθέως.

Denique versus aliquot ad Titulos, que non pertinebant, relatos, meliorem in sedem transtulimus. Sic statim initio in Titulo *εἰς αγωνῶν αὐδρᾶ* legebatur hic versus:

ἥθους δὲ βαίσανός ἐστιν αὐθάνατος χρόνος.

qui nunc aptius in Titulo *εἰς χρόνον* legitur. Initio Tituli *εἰς αρετὴν* legebatur versus iste, cuius sententia nihil ad virtutem facit:

αὐτίκαντος ἐστι τῶν κακῶν αὐτραξία.

omissum fuerat a librario lemma, quod reposuimus, *εἰς αργύρων*.

Hæ sunt fere rationes consilii nostri. Mutatus versum
ordo neminem damno afficit. Si quid autem detrimenti ce-
pit hæc collectio, tot seniorum ejectorum absentia, abunde
id resarciet additorum major numerus, quos Stobæus sup-
peditavit, vel Grotii Excerpta. Summi hujus viri tota est
harum sententiarum versio, nisi paucarum; in quibus fe-
liciar visa est Henr. Stephani industria. Supereft, ut mu-
tata æ a nobis lectionis in iis tantum versibus quos exhibent
vulgares editiones, in primis illa, quam habemus ad ma-
num, Radulphi Wintertonii, rationem reddamus.

V. 5. Hic versus, quem haud inepte in hunc Titulum
transtulimus, vulgo exstat in Titulo εἰς ἀρετήν. Utro loco
degatur, parum interest: sed intererat multum fœdam in
eo mendam eluere. Sic enim antea legebatur:

ἐλευθέρου γαρ αὐδρὸς τάλανθη λέγειν.

24. Solutos hujus senarii numeros in Aldina editione,
καρπῶς δὲ αγαθός ἐστιν εὐτακτος Βίος.

bene restituisse sibi forte vifus est bonus homo Winterton-
ius, scribendo absque elisione δὲ αγαθός, cuius modi hi-
atum non patiebantur theatra.

27. Hic versus in Titulum εἰς δούλους καὶ δεσμώτων trans-
ferri debebat.

38. εὐχαῖρον δίδου. Sic dedit Grotius, quod præstat. Vulgo
ἐν καιρῷ δίδου.

48. Eadem est fere sententia hujus Lucilii versus, quam
laudat Varro:

Vis est vita, vides, quæ nos facere omnia cogit.

54. τυφλόν γε. Sic bene apud Stobæum legitur Tit.
XCVIII. Vulgo τυφλὸν δέ. Menandri versus est.

72. δαιμῶν ἔαντρῳ. Vulgo σεαντρῷ. Est illud elegantius &
Αἴλικώτατον. Secundæ etiam personæ serviunt pronomina
αὐτοῦ, ἔαντοῦ, quod ad Comicum observare memini.

IN SENTENTIAS SINGULARES. 345

Sophocles Trach. 451. εἰ δὲ αὐτὸς αὐτὸν ὥδε παιδεύεις. Oed. Col. 853. ὅτε οὖνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὕτε νῦν καλά δρᾶς. 930. αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτοῦ.

89. Φέρων. Sic bene Grotius. Solæce vulgo Φέρων, quod vel puer emendasset.

92. Vulgo legitnr, ὀχληρὸς αὐνὴ ἐστιν ἐν νέοις γέρων. Menda, ut nobis jam persuasum est, certissima. Statuimus enim poëtam nullum in scena vocem αὐνὴ extulisse primus longa, præterquam in melicis.

103. θεὸς μέγιστος. Sic bene Stobæus Tit. LXXIX. Sciola debetur mutata lectio, θεὸς μέγιστοι.

III. Metrorum sane rudes fuerunt, qui hos versus ediderunt, quorum hominum imperitiam Grotium in hoc scenario non animadvertisse miror. Sic enim eum ubique reperio :

γυναικὶ κόσμος, ὁ τρόπος· κοῦ χρυσία.

Paragogen in εὐχῇ sæpe neglexerunt librarii, cum versuum labe, cuius rei insigne exemplum a nemine observatum ad Sophoclem proferemus.

127. ἀγριωτέρα γυνή. Vulgo κακὴ γυνή. Vocem κακὴν e præcedenti versu ab oscitante librario repetitam sustulisset quisvis editor parumper adtentus.

138. δυστυχοῦσιν οὖνεκα. Perperam vulgo εἴνενεν, quod in scena locum non habuisse ad Comicum fatis declaravi.

142. Me nolente & imprudente remansit in hac sede hic versus, quem deletum volebam, quippe quem in Titulum τις Βοηθεὺς transtuleram.

180. ἀνθρωπὸς ἀτυχῶν. Sic bene apud Stobæum legitur Tit. CXI. Vulgo inficete αὐνὴ ἀτυχῶν δὲ —

194. ίδίαν κατὰ Φρόντον. Sic bene legitur in Excerptis Grotii. Vel puer numeros restituisset hujus senarii, quo tamen Cantabrigiensis sic solutos exhibit, οὐτ' ίδίαν Φρό-

346 IN SENTENTIAS SINGULARES.

νησιν — Nec peritiores in sequenti senario se ostenderunt editores, quem sic secure legunt:

κοινὸν δὲ καλὸν ἐστι χρηστὸς εὐτυχῶν.

rati nempe priorem syllabam vocis καλὸν produci posse, quam corripiunt semper Attici poëtæ. Vide quæ notavinus ad Comici Concionantes 70.

202. Demonactis est versus servatus a Stobæo Tit. XXII. cuius lectionem merito prætulimus illi, quam concinnavit auctor vulgatae collectionis: Θυτὸς πεθυκὼς μὴ φρονῆς θατίζει.

207. ὀλίγον ισχύει χρόνον. Sic Stobæus in Floril. Tit. LXIII. In vulgata collectione, ubi hic versus exstat Tit. εἰς ὄργην, legitur μικρὸν ισχύει χρόνον.

215. ξῆν θέλομεν. Sic bene Grotius. Vulgo μῖνας σανίνε ξῆν θέλομεν.

225. θάνατος εὐταράτερος. Sic apud Stobæum legitur Tit. CXXII. Vulgo θάνατος αἰρετώτερος.

263. ξήτει συναγαγεῖν. Sic recte Grotius. Vulgo, clandide turpiter versu, ξήτει συνάγειν.

267. κέρδη πονηρά. Sic Henr. Stephanus. Vulgo κέρδος πονηρόν.

273. In vulgata collectione exstat hic versus Tit. εἰς δικαιον, ubi labem contraxit omissione articuli in priori membro. Scripserat procul dubio auctor hujus senarii, ut edidimus:

κείνειν ΤΟ δίκαιον, μὴ ΤΟ συμφέρον, θέλε.

286. Mirare, fodes, bellum senarium, quem ex Aldina editione lectoribus exhibet Wintertonus:

λόγος γάρ ἐστι λύπης φόρμασκον μόνος.

Eiusdem monetæ occurrit in eodem Titulo iste, quem omisimus:

μέγιστὸν ἐστιν ὄργης φόρμασκον λόγος.

Quem proclive adeo erat numeris suis restituere :

οργῆς μέγαστὸν ἐστι Φάρμακον λόγος.

**Quis non rideat hominum impudentiam , qui, quum ne
versus quidem jambici leges didicisse videantur , poëtas
tamen Græcos edere sustinent ?**

293. παρὰ καυρὸν ἡφθέν. Sic bene Grotius. Mendose in
Aldina editione ἡφθὲν, quod perperam correxit is, qui re-
pœnuit ἡφθέν.

303. τίκλουσιν νόσους. Sic bene Grotius in Florilegio Tit.
XCIX. Vulgo τίκλουσι claudicante versu.

333. τοὺς νόμους λυμαίνεται. Hear. Stephanus ex Aldina
editione , τοὺς νόμοις , quod perinde est. Illud quod dedi-
mus firmatur auctoritate scripti codicis.

343. τοὺς ξενοδόχους. Nescio qua mea incogitania irrepsit
hæc menda. Corrige τοὺς ξενηδόχους , ut recte edidit Grotius.
In Aldina editione , ut in veteri codice , est ξενοδόχους.

354. μὴ ταχύς γ'. Sic Grotius , inserto fulcro , sine quo
versus rectis pedibus non incedit.

369. στύλοι γάρ οἴκων. Sic Stobæus Tit. LXXVII. Vulgo
στύλοις γάρ οἴκευ. Est autem versus Euripidis in Iphig. T. 57.
ubi inverso nec deteriori vocum ordine legitur οἴκων εἰσὶ^{ταῖδες} —

382. μανθάνειν σοφά. Hanc lectionem merito probat
Henr. Stephanus præ altera μανθάνειν σφόδρα.

422. μὴ ταχύς πένης γένη. In Aldina editione , cuius le-
ctionem retinuit Henr. Stephanus , μὴ ταχὺ πένης γένη , ver-
su claudicante. Emendaverat nescio quis μὴ πένης γένη ταχύ.

431. τὸ πολλὰ πράττειν. Sic bene & in hoc & in seq. v.
edidit Aldus. Imperite allii τὰ πολλὰ πράττειν , quod ipsum
est σωρόν. Sequentis senarii finis κρύπτηνας πολλὰς ἔχει in
solis Grotii Excerptis emendate exhibetur. Quippe Aldus
edidit καὶ λύτας , allii κρύπτηνας πολλὰς ἔχει.

346 IN SENTENTIAS SINGULARES.

υησιν — Nec peritiores in sequenti senario se ostenderunt editores, quem sic secure legunt:

κοινὸν δὲ καλὸν ἐστὶ χρητῖος εὐτυχῶν.

rati nempe priorem syllabam vocis καλὸν produci posse, quam corripiunt semper Attici poëtae. Vide quæ notavimus ad Comici Concionantes 70.

202. Demonactis est versus servatus a Stobæo Tit. XXII. cuius lectionem merito prætulimus illi, quam concinnavit auctor vulgatae collectionis: θυτὸς πεθυκὼς μὴ Φροῆς ὑπέρθεα.

207. ὀλίγον ισχύει χρόνον. Sic Stobæus in Floril. Tit. LXIII. In vulgata collectione, ubi hic versus exstat Tit. εἰς ὄργην, legitur μικρὸν ισχύει χρόνον.

215. ξῆν θέλομεν. Sic bene Grotius. Vulgo minus concinne ξῆν ἐθέλομεν.

225. θάνατος εὐτωράτερος. Sic apud Stobæum legitur Tit. CXXII. Vulgo θάνατος αἰρετώτερος.

263. ξήτει συναγαγεῖν. Sic recte Grotius. Vulgo, clandicante turpiter versu, ξήτει συνάγειν.

267. κέρδη πονηρά. Sic Henr. Stephanus. Vulgo κέρδος πονηρόν.

273. In vulgata collectione exstat hic versus Tit. εἰς δίκαιον, ubi labem contraxit omissione articuli in priori membro. Scripserat procul dubio auctor hujus senarii, ut edidimus:

κέρνειν ΤΟ δίκαιον, μὴ ΤΟ συμφέρον, Θέλε.

286. Mirare, fodes, bellum senarium, quem ex Aldina editione lectoribus exhibet Wintertonus:

λόγος γάρ ἐστὶ λύπης φάρμακον μόνος.

Ejusdem monetæ occurrit in eodem Titulo iste, quem omisimus:

μέγιστὸν ἐστὶν ὄργης φάρμακον λόγος.

Quem proclive adeo erat numeris suis restituere :

ὅργης μέγιστὸν ἐστι Φάρμακον λόγος.

**Quis non rideat hominum impudentiam , qui, quum ne
versus quidem jambici leges didicisse videantur , poëtas
tamen Græcos edere sustinent ?**

393. παρὸς καιρὸν ἀφθέν. Sic bene Grotius. Mendose in
Aldina editione ἀφθέν, quod perperam correxit is, qui re-
posuit ἀφθέν.

393. τίκλουσιν νόσους. Sic bene Grotius in Florilegio Tit.
XCIX. Vulgo τίκλουσι claudicante versu.

393. τοὺς νόμους λυμαίνεται. Henr. Stephanus ex Aldina
editione , τοῖς νόμοις , quod perinde est. Illud quod dedi-
mus firmatur auctoritate scripti codicis.

393. τοὺς ξενοδόχους. Nescio qua mea incogitania irrepsit
hæc menda. Corrige τοὺς ξενοδόχους , ut recte edidit Grotius.
In Aldina editione , ut in veteri codice , est ξενοδόχους.

394. μὴ ταχύς γ'. Sic Grotius, inserto fulcro , sine quo
versus rectis pedibus non incedit.

399. σήλοι γὰρ οἴκων. Sic Stobæus Tit. LXXVII. Vulgo
σήλοις γὰρ οἴκου. Est autem versus Euripidis in Iphig. T. 57.
ubi inverso nec deteriori vocum ordine legitur οἴκων εἰσὶ^{ταῖσθες} —

392. μανθάνειν σεφά. Hanc lectionem merito probat
Henr. Stephanus præ altera μανθάνειν σφέδρα.

422. μὴ ταχὺς πένης γένη. In Aldina editione , cuius le-
ctionem retinuit Henr. Stephanus , μὴ ταχὺ πένης γένη , ver-
su claudicante. Emendaverat nescio quis μὴ πένης γένη ταχύ.

431. τὸ πολλὰ πράττειν. Sic bene & in hoc & in seq. v.
edidit Aldus. Imperite allii τὰ πολλὰ πράττειν , quod ipsum
est συσχόν. Sequentis senarii finis καρδίνας πολλὰς ἔχει in
solis Grotii Excerptis emendate exhibetur. Quippe Aldus
edidit καὶ λύπας , allii καρδίνας πολλὰς ἔχει.

348 IN SENTENTIAS SINGULARES.

448. εἰ μὴ φυλάξεις. Aldus edidit φυλάσσεις. Wintertonus autem imperitissime, εἰ μὴ φυλάσσῃς.

450. Versus est Aeschyli in Prometheus 329. Perperam Aldus edidit, γλώσσης ματαίας ἔνημα προσέρχεται. Alii, γλώσση ματαίᾳ ἔνημα προσγύγνεται.

454. σιγηλός. Minus bene vulgo σιγηρός. Illam formam frequentant Attici Poëtæ. Vide Sophoclem Trach. 416. Philoct. 741. Euripidem Suppl. 569. Zenodotum in Florilegio Grotii p. II.

466. τακμεῖον. Vulgares editiones versum hunc exhibent in Tit. εἰς ἀρετὴν, ubi legitur τακμεῖον.

490. ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύο. Sic bene Aldus edidit. Imperite alii δύω, quæ forma Atticis Poëtis inusitata.

495. ἐσθιν ὑγεία βίου. Sic recte Grotius. In Aldina editione ἐσθιν ὑγεία. Wintertonus nescio unde ἐσθιν ή ὑγεία βίου, numeris fœde corruptis.

496. Hic versus est Mnesimachi Comici, juxta Eustathium, qui eum laudat ad Iliadem p. 981. l. 3. Est in Excerptis Grotii p. 663.

503. τύχης ἄνοσον. Sic Stobæus in Floril. Tit. CVIII. Vulgo ἄγνοστον.

515. ἐν τοῖς δεινοῖς. Minus bene vulgo ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς. Ad eundem modum in versu abhinc secundo pravam lectionem corremus ἐν τοῖς κακοῖς δέ.

524. Fraudis mihi fuit Grotii editio, & quod Aldinam inspicere neglexerim, in qua elegantius & vere λίστα φιλῶν καυτόν. Vide quæ notavi ad v. 72.

525. Ad Christianæ disciplinæ normam sententiam reformare voluit auctor variæ lectionis, quam exhibet margo editionis Aldinæ, μισοῦντα φίλει. Sed piæ hominis voluntati metri lex reluctatur.

533. φίλοις μὴ κακοῖς. Sic recte Grotius. In Aldina edi-

tione ad sensum minus bene, & claudicante versu, μὴ κακός, Wintertonus μὴ κακός γ'.

537. ἐν κακοῖς μὴ περιέδης. Sic certissime emendo pravam lectionem μὴ παρίδης. Vide indicem nostrum in Aristophanem, Sophoclem Oed. T. 1505. & Miscell. Observ. Vol. IV. p. 451.

561. τοῖς σωθεῖσι. Sic Grotius. Vulgo τοῖς σοφοῖσι.

578. Stobæi lectionem in Florilegii Tit. LXXXVII. re-cepit. Vulgo οὐ φύσις ἐκάστου γὰρ γένους ἐστὶν πατέρες.

587. Sic legitur hic versus in Stobæi Ecl. Phys. Tit. XI. inconcinna est vulgata lectio.

599. Φεύδος διαβολή. Sic Stobæus Florilegii Tit. XII. Vulgo Φεύδονς διαβολή.

F I N I S N O T A R U M.

ARGENTORATI
TYPIS

JOANNIS HENRICI
HEITZ

ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

Die XXIX. Martii MDCCCLXXXIV.

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine is incurred by retaining it
beyond the specified time.

Please return promptly.

DEC 11 '67 H

174 EASY
ED

MAR 1968 H

1340765

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine is incurred by retaining it
beyond the specified time.

Please return promptly.

DEC 11 '67 H

174 CEDAR SY

MAR 1968 H

1340765

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine is incurred by retaining it
beyond the specified time.

Please return promptly.

DEC 31 '67 H

174 ~~READY~~

MAR 1968 H

1340765

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine is incurred by retaining it
beyond the specified time.

Please return promptly.

DEC 1 '67 H

174 EASY
ED

MAR 1968 H

1340765

